

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

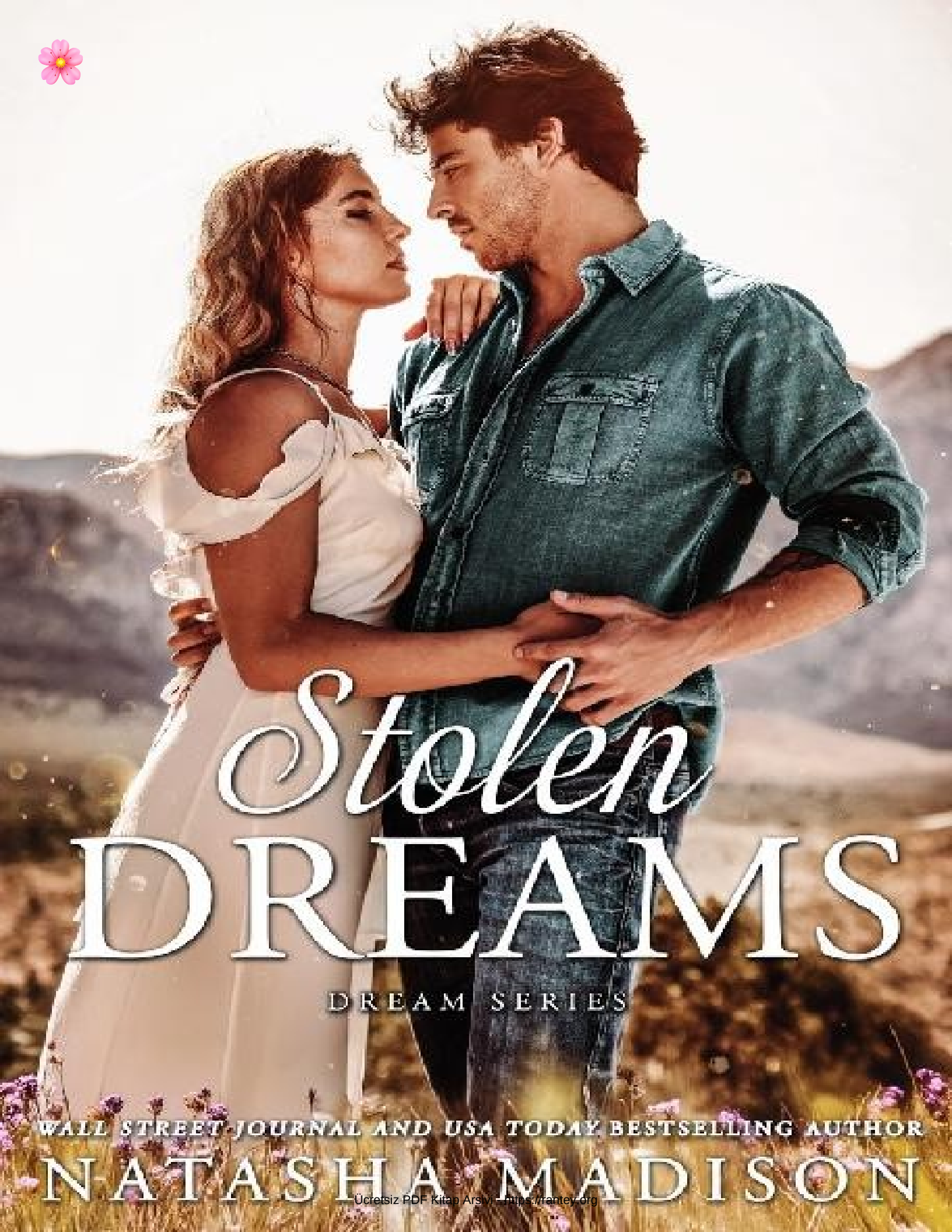
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a white, off-the-shoulder dress. The man, on the right, has dark, curly hair and a light beard, wearing a teal button-down shirt and jeans. They are standing in a field of tall grass and small purple flowers. In the background, there are rolling hills under a bright, hazy sky. The overall mood is romantic and dreamy.

Stolen DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ramen.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

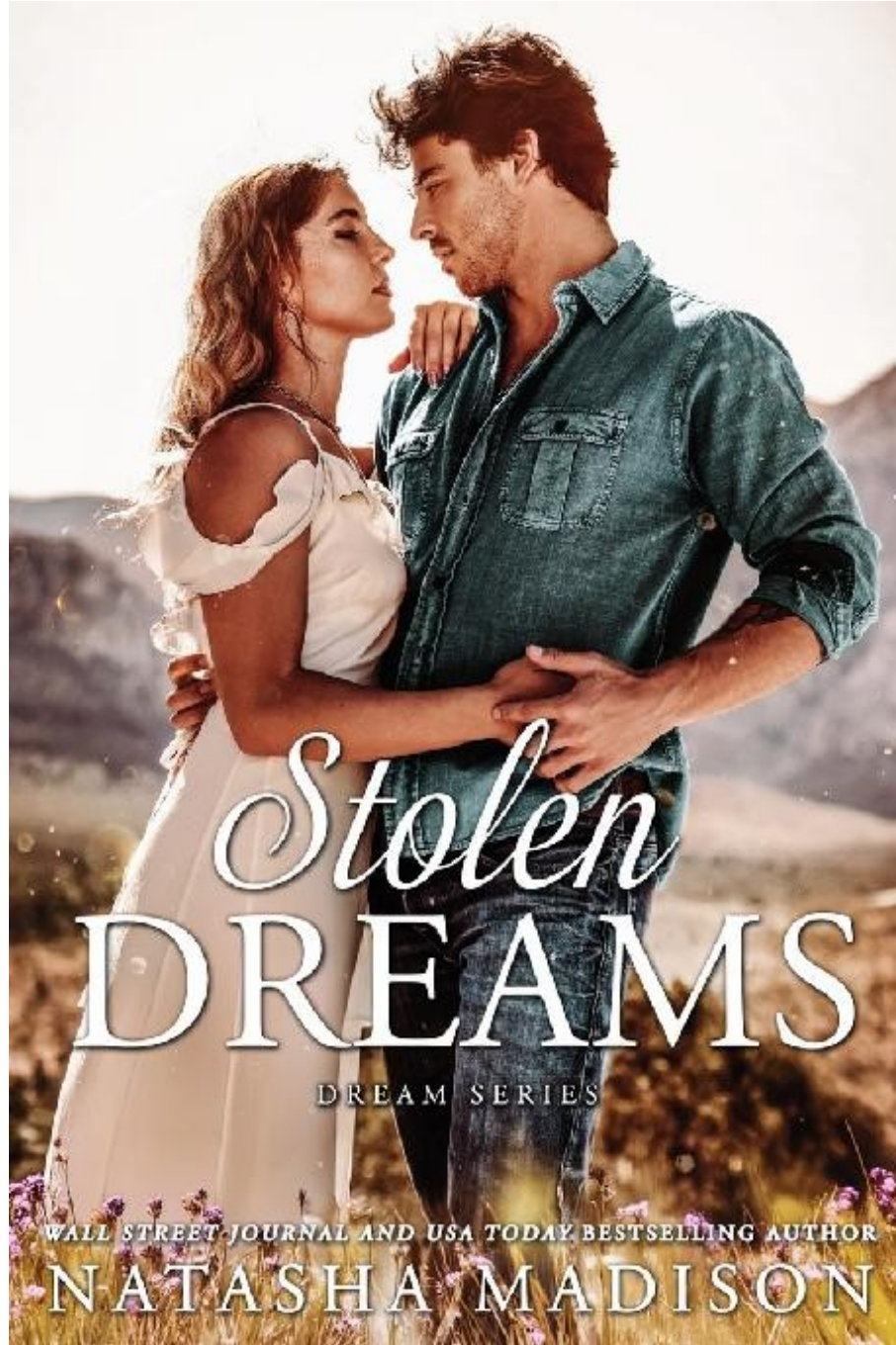
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Çalıntı Düşler

HAYALLER #4

NATASHA MADISON

Telif Hakkı

Telif Hakkı© 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: [Jay Aheer](#)

Çift Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kurgu: Karen Hrdicka Barren Acres Kurgu: Jenny Sims

Editing4Indies

[Deaton Yazar Hizmetleri Julie Deaton](#) tarafından

tarafından prova [Judy's Proofreading](#) tarafından prova

İçerik Uyarısı

Lütfen *Çalıntı Düşler*'in bazı okuyucular için üzücü olabilecek bazı zor konular içerdiğini **unutmayın**.

Sayfada yer alan konular şunlardır: ölümle sonuçlanan alkol kullanımı, ölümle sonuçlanan travmatik araba kazası ve ölümle sonuçlanan aile içi şiddet (ana karakterler arasında değil).

Akıl sağlığınız önemlidir, lütfen okurken dikkatli olun.

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[Çalıntı Düşler Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

Lilah

[Bölüm 2](#) Lilah

[Bölüm 3](#)

Emmett

[Bölüm 4](#)

Emmett

[Bölüm 5](#)

Emmett

[Bölüm 6](#) Lilah

[Bölüm 7](#)

Emmett

[Bölüm 8](#) Lilah

[Bölüm 9](#)

Emmett

[Bölüm 10](#)

Lilah

[Bölüm 11](#)

Emmett

[Bölüm 12](#)

Lilah

[Bölüm 13](#)

Emmett

[Bölüm 14](#)

Lilah

[Bölüm 15](#)

Emmett

[Bölüm 16](#)

Lilah

[Bölüm 17](#)

Emmett

[Bölüm 18](#)

Lilah

[Bölüm 19](#)

Lilah

[Bölüm 20](#)

Emmett

[Bölüm 21](#)

Lilah

[Bölüm 22](#)

Emmett

[Bölüm 23](#)

Lilah

[Bölüm 24](#)

Emmett

[Bölüm 25](#)

Lilah

[Bölüm 26](#)

Emmett

[Bölüm 27](#)

Lilah

[Bölüm 28](#)

Emmett

[Bölüm 29](#)

Lilah

[Bölüm 30](#)

Emmett

[Bölüm 31](#)

Lilah

[Bölüm 32](#)

Emmett

[Bölüm 33](#)

Lilah

[Bölüm 34](#)

Emmett

[Bölüm 35](#)

Lilah

[Bölüm 36](#)

Emmett

[Bölüm 37](#)

Lilah

[Bölüm 38](#)

Emmett

[Bölüm 39](#)

Lilah

[Bölüm 40](#)

Emmett

[Bölüm 41](#)

Lilah

[Bölüm 42](#)

Emmett

[Bölüm 43](#)

Lilah

[Bölüm 44](#)

Emmett

[Sonsöz](#)

[Unutulmuş Düşler Ön Gösterim](#)

[Autumn ve Charlie'nin Hikayesini](#)

[Okuyun Harmony v e Brady'nin](#)

[Hikayesini Okuyun Everleigh ve](#)

[Brock'un Hikayesini Okuyun](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Madison tarafından](#)

[Natasha Natasha Madison](#)

[hakkında](#)

Adanmışlık

O kırık adama aşık olan ve onu parça parça bir araya getiren kadına.
Gerçek kahraman sensin!

Çalıntı Düşler Hakkında

Lilah

On sekiz yaşındayken ölüme terk edildim.
Mustang Creek Çiftliği'ne gelmek bana uğruna yaşayabileceğim bir şey
verdi.

Patronum huysuz ve münzevi biri.
Ama ben ona gizliden gizliye aşığım, her ne kadar asla bir yuva
kurmayacağını belli etse de.
Bunu açıkça belirtmiş olsa da, asla benim ya da başkasının olmayacak.

Emmett

Yıllardır Lilah'dan uzak durdum. Onu ne kadar istesem de, yasak bölge.
Sahip olacağım tek aile, savaşta yanında savaştıklarım, yani benim seçtiğim
aileydi.

Ta ki telefon çalana ve sekiz yaşında bir kızım olduğunu öğrenene kadar.
Lilah'ı kızımınla birlikte izlerken, asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi
yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum:

Bir aile kurmak ve aşık olmak.
Onu geçmişinin tehlikelerinden korumak için evime taşıdığımda, tüm
bahisler kapandı.

Birinci Bölüm

SEKİZ YIL ÖNCE LILAH

Gece için hazırlanırken telefonumdan en sevdiğim müzik geliyor. Mezuniyet balosu tişörtümü alıp giymeden önce bir kot pantolon giyiyorum.

Bu akşam, yapacağımız bir video için hepimiz tişörtlerimizi giyeceğiz. Bütün gün üniversite başvurularını doldurduğum için iyi vakit geçirmekten başka bir şey düşünmemek iyi olacak. Yarışta bir numara olan bir tane vardı. Listemin başında olduğu için nereye gideceğime karar vermek kolay oldu. Evden yeterince uzaktı, bu da artık evde yaşamayacağım anlamına geliyordu, ancak iki saat içinde burada olabileceğim kadar da eve yakındı.

Aynada kendime bakıp gülümsüyorum, sonra başımı yana eğip spor ayakkabılarımı giyiyorum. Hazır olmak için kurduğum alarmla telefonum çalıyor, aynı anda ayağımı spor ayakkabımın içine sokuyorum ve saatim çalıyor. Çeviriyorum ve Derek'ten gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Derek: Buradayım. Kaldır kışını.

"Harika," diyorum mesajına, ruh halinin iyi olacağını hissederek. Şifonyerin üstünden telefonumu aldığımda hemen ona mesaj atıyorum.

Ben: Geliyorum, iki dakikaya çıkıyorum.

Diğer ayakkabımı giyip yatak odamdan çıkmadan önce telefonu arka cebime sokuyorum. Merdivenlerden koşarak indiğimde annemle babamı oturma odasında, her zamanki gibi yan yana oturmuş televizyonda bir şeyler izlerken buluyorum. Babamın kolu kanepenin arkasına dolanmış. "Tamam anne," diyorum, ikisine de doğru yürüyorum ama onun yanına gidiyorum. "Ben gidiyorum." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, Pazar gecesi dışarı çıkmama şaşırıyor, özellikle de öğleden sonra üçte kalkıp günün geri kalanını kanepede kamp kurup video izleyerek geçirdiğimden beri.

"Birkaçımız eve dönüşümüzü kutlamak için bir araya geliyoruz," diyorum, babamı öpmek için yaklaşımaya başlıyorum ve o konuşmaya başlayınca duruyorum.

"Bunu geçen hafta yapmamış mıydınız, sonra da son sınıfların kampa hoş geldin gezisini?" diye soruyor babam bana bakarak.

"Baba, bu bizim son senemiz. Her şeyi yapmak zorundayız," diye bilgilendiriyorum onu. "Özgürlüğümüze giden yolda bir adım gibi." Ona kocaman gülümsüyorum, ayrıldığımda bunu özleyeceğimi biliyorum.

"Bugünlerde her şey için bir parti var." Kıs kıs gülüyor, başını sallıyor ve televizyondaki kanalı çeviriyor.

"Saat kaçta evde olacaksın?" Ben babama doğru eğilip yanağından öperken annem soruyor.

"Geç kalmam. Yarın işe başlıyorum," diyorum yerel bir pizzacıda çalıştığım için. Yaz tatilini gündüz kampı danışmanı olarak geçirdim. Yapmak istediğim bir şey değildi, ama ya bu ya da son üç yaz boyunca çalıştığım yerel dondurmacıda çalışmaktı. Bu daha iyi bir karardı çünkü bütün gecelerim boş olacaktı. Dezavantajı ise gün boyu altı yaşındaki çocuklara katlanmak zorunda olmamdı, bu da her gece saat onda yorgunluktan yatağa girmem anlamına geliyordu. Bu işi bitirdiğim için mutluydum, artık sosyalleşebiliyorum.

"Ne olursa olsun," diyor babam, "sokağa çıkma yasağın gece yarısı."

"Baba," diye cevap veriyorum gülerek, "on yedi yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bana ters ters bakıyor. "Gelecek yıl yurt odamda yaşıyor olacağım."

"On ikiye kadar evde olmazsan seni bulacağımı biliyorsun, oh bir" diye ters ters bakıyor. Beni işaret ediyor. "Derek'e seni beklediğimi söyle."

Başımı sallıyorum, gülerek. "Anladım." Ön kapıdan çıkmadan önce ikisine de birer öpücük gönderiyorum.

Turuncu kamyonet kaldırımın kenarındaydı. Derek sürücü koltuğunda, bir yandan country bir şarkı dinlerken bir yandan da parmağıyla direksiyona vuruyor. "Hey," diye selamlıyorum onu, kapıyı açıp içeri giriyorum.

Oturur oturmaz bana "Yeterince uzun sürdü," diye hırlıyor. "Çok uzun zamandır bekliyordum."

Emniyet kemerimi takarken ona gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "En fazla beş dakika oldu."

"Dışarısı yüz derece ve klimam çalışmıyor." Kaldırıma yanaştı.

Bu ruh halindeyken ona bir şey söylemeye zahmet etmiyorum çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyorum ve yakında her şeyin nasıl farklı olacağını düşünüyorum. Hayatımda ilk kez yalnız olacağım, hatta Derek olmadan, ki bu ilişkimizi zorlayan bir şeydi. Üç yıl önce çıkmaya başladık ve üniversitelere başvurma zamanı geldiğinde, bir şekilde onu nereye girerse girsin takip edeceğimi kafasına koydu. Bu bir kavga olarak başladı ve onu bir okula tercih edeceğimi düşündüğü için üzgün olduğunu söylemeden önce bir hafta boyunca ayrılmamızla sonuçlandı. Onunla tartışmaya zahmet etmedim çünkü hangisine gideceğime çoktan karar vermiştim. Ayrıca okula gittiğimde muhtemelen birlikte olmayacağımıza da karar vermiştim.

Açıklığa yanaştı, biz inmeden önce başka bir arabanın yanına park etti. Kamyonetin etrafından dolaştı ve elini benimkinin içine soktu. Bu noktada, elimi tutmak istediğini bile sanmıyorum. Muhtemelen hepsi göstermelik. "Gece yarısı evde olmalıyım," diyorum ve homurdanıyor.

"Tanrım, üç saat sonra falan." Öfkeyle elimi bırakıyor. "Bu çok saçma."

"Ayrıca yarın saat onda çalışmam gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "ve senin de sekizde çalışman gerekiyor."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemene ihtiyacım yok Lilah," diye mırıldanıyor gruba yaklaştığımızda. "Her neyse, çocukları görmeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler," diye cevap veriyorum, yanımda olmayacağı için rahatlamış bir şekilde, birlikte takıldığı altı adama doğru yürürken. Çembere yaklaştığında hepsi ona sesleniyor, yan yana sarılıyorlar ve bir süre önce uydurdukları aptalca bir tokalaşmayı yapıyorlar.

"Hey," diye bir ses duyuyorum yanımdan ve en iyi arkadaşım Courtney'nin bana doğru geldiğini görüyorum. "Buraya geç geldiniz." Kolunu omuzlarıma doladı. Courtney'le kasabaya taşındığı ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşız ve okulun ilk günü yan yana oturmuştuk.

"Evet, sekize kadar futbol antrenmanı vardı." Derek'i işaret ediyorum.

"Çocuklar ahıra gidip bazı atları dışarı çıkaracaklar." Çenesiyle ahıra doğru yürüyormuş gibi görünen çocukları işaret ediyor. Çitlerle çevrili alanın her yerinde ışıklar yanıyor.

"Eğlenceli," diyorum alana doğru yürürken, ellerinde ikişer at tutan birkaç adamın dışarı çıktığını görüyorum.

"Yarışacak mıyız, yarışmayacak mıyız?" diye soruyor içlerinden biri ve ben başımı sallıyorum. "Ne yapmalıyız biliyor musunuz? Erkekler kızlara karşı," diye öneriyor Becca.

yanımdan.

"Bunu kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz." Derek kıs kıs gülüyor, ben de ona bakıyorum.

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Beş yaşımdan beri ata biniyorum ve annem beni yerel panayırda bir midilliye bindirmişti. O zamandan beri bana bir at bulmaları için onlara yalvarıp yakardım. Bu yüzden beni binicilik derslerine götürdüler ve sonra bu iş çığ gibi büyüdü. Eğer okulda değilsen

ata binmekti. Ancak son zamanlarda gitmeden önce yapmam gerekenler listesinin en altında yer alıyordu.

"Sana avantaj bile sağlayacağım," diye azarlıyor ve çocuklar da onu teşvik ediyor. "Teşekkürler ama ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum, çitlerle çevrili alana doğru yürüyorum ve

Atlardan birinin dizginlerini tutuyorum. Ayağımı üzengeye yerleştirmeden ve kendimi yukarı çekmeden önce, kuralları koyan adamları dinliyorum.

Derek'in de atına bindiğini görmek için ona bakıyorum. Taşralı bir çocuk olduğu kesin ama o kadar da iyi bir binici değil. Güney'de doğmuş olması kovboy olduğu anlamına gelmiyor.

Ben eğilip atın boynunu okşarken yan yana diziliyoruz. "Onlara kimin patron olduğunu gösterelim," diye fısıldıyorum, herkes sıraya girmiş, çitin alt demirinde duruyor, her iki taraf da ya beni ya da Derek'i çağırıyor.

"Hazırlan." Atın yanına yaklaştım. "Hazırlan." Derek'in sanki bunu biliyormuş gibi sırtıttığını görmek için bakıyorum. "Başla!" Git kelimesini duyar duymaz atın yan tarafına tekme atıyorum. Çitlerle çevrili alanın etrafından dolaşıp başlangıç çizgisine geri dönerken Derek'e bakmıyorum bile. Çizgiyi geçip arkama baktığımda Derek'in hemen arkamda olduğunu görüyorum, bu da kazandığım anlamına geliyor.

Çocuklar kazandığım için ona takılıyorlar ve benim tek yaptığım attan inip ellerimin tozunu almak oluyor. "İyi ki bana avantaj sağlamadın," diye şaka yapıyorum ve çocuklar bana yenildiği için onunla dalga geçerken tek yaptığı bana ters ters bakmak oluyor.

"Her neyse," diye havlıyor ve atı bir sonraki adama devrediyor. Lanet at uyutulmalı."

Nefesim kesildi. "Siktiğimin antikası," diye mırıldandı at için.

Çite doğru yürüyorum. Courtney, "Aldırma ona," diyor. "Her zaman ezik biriydi. Onu adil bir şekilde yendin Louise." Altıncı sınıfta *Thelma ve Louise* filmini izlediğimizde kendimize taktığımız lakattan bahsediyor.

Maç berabere bitiyor ama çocuklar Derek'e kız arkadaşına yenildiği için takılıyorlar.

Kızlar. Çimlerin üzerine oturuyoruz, yan yana park etmiş on arabadan birinden gelen müzik sesi aşağıya kadar geliyor. Saatile bakıyorum ve Derek yanıma gelip bana kırmızı bir Solo bardak uzattığında saatin on bir on beş olduğunu görüyorum. "Al," diyor bana, "sana bir bardak tatlı çay getirdim."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bardağı ondan kaparak.

"Yarım saat sonra çıkıyoruz," diyor ve dudaklarımı öperken başımı sallıyorum.

"Çok tatlı değil mi?" Debbie Derek'e bakarak "Çok tatlı," diyor.

"Öyle," diye mırıldanıyorum, tatlı çaydan bir yudum alarak. "Her zaman birlikte olmadığımız zaman zor olacak."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diyor. "Ziyaretlerinizin ne kadar süreceğini konuştunuz mu?"

"Konuşmadık," diye cevap veriyorum. "Sanırım ikimiz de böyle bir şey olmayacakmış gibi davranıyoruz."

"Anlıyorum," diye onaylıyor ve neyse ki Courtney konuyu değiştirerek Cuma günü gitmek istediği bir filmde bahsediyor.

Derek'in ıslığını duyduğumda tatlı çayı bitiriyorum ve eliyle yanına gelmemi işaret ettiğinde ona bakıyorum. Elimde fincanla ayağa kalkarak, "Bu benim için bir işaret," diyorum. "Courtney," diyorum, "yarın işte görüşürüz." O inlerken ellerimi birbirine vuruyorum.

"Beni pizzacıda çalışmaya ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye inliyor ayağa kalkarken. "Bunun hiçbir yanı eğlenceli gelmiyor."

Dönüp çocuklara doğru yürüyoruz. "Eve nasıl gidiyorsun?" Soruyorum.

"Ben erken saatte lakros antrenmanı olduğu için beni eve bırakacağını söyledi."

Yarın."

Ben'le birlikte arabasına doğru yürümeden önce ona sarılıyorum ve Derek'le birlikte kamyonete doğru ilerliyorum. Dört adım atmıştım ki yere düşecek gibi oldum ve kendimi tutmak için koluna tutundum. "Vay canına." Ona bakıyorum. "Bir an için başım döndü."

"Seni taşımamı ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İyi olurum," diyorum ona, kamyonete doğru yürüyorum ve aceleyle biniyorum. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ama biraz bulanıklaşmaya başlıyor. "Tuhaf hissediyorum," diye ekliyorum o kamyonu binerken.

"Neden bahsediyorsun?" diyor, kamyonu çalıştırıp park etmiş arabalardan uzaklaşırken.

"Sadece" -kelimelerim bulanıklaşmaya başlıyor- "sarhoş gibi hissediyorum." Gözlerim kapanıyor ve başımın öne doğru sarktığını hissediyorum, gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. "Derek."

"Ne?" diye tersliyor ve ona bakmak için dönüyorum, bana baktığını görüyorum, ama gözleri benden nefret ediyormuş gibi bakıyor.

"I-" Söylemeye başlıyorum ve sanırım konuşmaya devam ediyorum ama hiçbir şey çıkmıyor ya da belki de çıkıyor ama ben duymuyorum.

"Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?" Derek'i duyuyorum ve sonra başımın koltuğa geri itildiğini hissediyorum. "Böyle bağımsız falan olmak zorundaydın."

Elimi başıma götürmeye çalışıyorum ama yanağımda acı hissettiğim için sanki bir milyon kiloymuş gibi geliyor. İnliyorum ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. "Derek," diyorum başıma ardı ardına gelen darbeleri hissettiğimde. Acıdan uzaklaşmaya çalışırken vücudum uçuyormuş gibi hissediyor.

"Lanet olası çöpü dışarı çıkarmalıyım!" Üstümde olduğunu hissetmeden önce bağırdığını duyuyorum ve sonra tuğla duvara benzeyen bir şeye çarptığımda yanımda keskin bir acı hissediyorum ve karanlığa karışıyorum.

İkinci Bölüm

ŞİMDİKİ ZAMAN

LİLAH

Alarmın çalmasıyla aynı anda elim yorganımın altından dışarı uzanıyor. Alarmı kapatıp telefonu yatağıma getiriyorum ve kıvrılıyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp açmadan önce bir an için topa dönüştüm. Pencereden dışarı baktığımda güneşin yavaşça ufuk çizgisinin üzerinde süzüldüğünü görüyorum. Yedi dakikalık bir uyku için tekrar uykuya dalmadan önce kendimi "Kalk ve onlara git" diye teşvik ediyorum. Hiç vakit kaybetmeden yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Banyoya gitmeden önce ayaklarımı allık bej rengi terliklerimin içine sokuyorum. Ilık suyu açıp ellerimi akıntının altına tutuyorum, beyaz havluyu alıp kurulamadan önce suyu birkaç kez yüzüme sıçratıyorum. Mavi fırçama uzanıp uzun kahverengimsi sarı saçlarımı tarıyorum, günün ilerleyen saatlerinde yağmur yağabileceğini gösterdiği için bugün örmeyi tercih ettim. Yağmurla birlikte rüzgar da geliyor ve ihtiyacım olan son şey saçlarımın gözlerime girmesi.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra mutfağa gidip su şişemi alıyorum ve önce buzla sonra da suyla dolduruyorum. Tezgâhın üzerine koyup beslenme çantamı alıyorum ve yanına yerleştiriyorum. Ocağın üzerindeki saate baktığımda saatin on beşi biraz geçtiğini görüyorum. Gitmeden önce giyinmek için on dakikam var. Yatak odama dönüp yatağıma hızlıca topladıktan sonra dolaba gidip kapağını açıyorum.

Açık mavi bir kot pantolon ve göğsünde Mustang Creek Ranch logosu olan beyaz bir tişört alıyorum. Yatak odasından çıkmadan önce bir çift beyaz çorap alıyorum, ön kapıya gitmeden önce suyum ve öğle yemeğimi alıyorum. Sahip olduğum küçük banka oturduğumda eşyalarımı bırakıyorum ve yıpranmış siyahımsı gri kovboy çizmelerimi alıyorum. Ayağa kalkıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce onları kot pantolonumun paçasının altına sokuyorum. Kilidin tık sesini duyarak iki kat merdivenden otoparka doğru yürüyorum. Dış merdivenler bir çatı ile örtülü. Sağa ve sola bakıyorum, dairelerin çoğunun hala karanlık olduğunu görüyorum, sonra kamyonun kapılarını bipleyerek açıyorum.

Ahıra varmam yedi dakika sürüyor. Kırmızı ahırdan önce Charlie'nin evini görüyorum. Evin dışındaki ışıklar yanıyor ama içerisi hâlâ karanlık gibi görünüyor. Elimde telefonum çalıyor ve bu saatte birinin bana mesaj atmasına şaşırarak yere bakıyorum. Sierra'dan geldiğini görüyorum ve ilk birkaç kelimeyi okuduğumda gülmekten kendimi alamıyorum.

Sierra: Saat ona kadar kitap okudum ve bitirmek için sabahın köründe uyanmak üzere alarmımı kurdum. Daha iyisini bilecek kadar yaşıyım.

Başımı sallıyorum.

Ben: Bunun olacağını biliyordun. Yeni bir kitaba başladığında hep böyle olur.

Sierra ve ben on altı yaşındayken arkadaş olduk ve rahat gizemler yazan favori yazarımız Cooper Parker için bir hayran kurgu grubuna katıldık. Aynı gönderiye yorum yapıyorduk ve sonra hızla özel mesajlarla sohbet etmeye başladık. O gün bugündür, Cooper Parker bir kitap çıkardığı anda işten izin alır ve FaceTime'da kitabı baştan sona okur, bölüm bölüm tartışırız. Bir keresinde bu on dört saatimizi almıştı ama arkadaşlığımızı pekiştirmişti. Arkadaşlığımız çoğunlukla çevrimiçi olsa da, o benim en iyi arkadaşlarımdan biri.

Telefonumu arka cebime koyarak, ahırın arka tarafına gitmeden önce hasta park alanını atlıyorum. Altı yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri her zaman park ettiğim yere park ediyorum. Eşyalarımı alıp kamyonetten iniyorum ve çiftlik çalışanlarından birkaçının çalışan köşesinde hareket ettiğini görüyorum. Yemek yemek için küçük bir mutfak alanımız ve birkaç soyunma odamız var.

Ahıra girer girmez Samuel beni "Günaydın," diye selamlıyor. Neredeyse benim giydiklerimin aynısını giymiş ama kafasında bir kovboy şapkası var.

Ona gülümsüyorum. "Günaydın Sammy." Ona bir yıl önce buraya başladığında verdiğim lakapla sesleniyorum. "Günün nasıl geçiyor?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Bana sırtıyor. "Kahveye yeni başladım." Başıyla küçük mutfak bölümünü işaret ediyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve personel odasına doğru yürüyorum. "Önce ata binmeye gideceğim."

"Senin için onu eyerleyeceğim." Beton sokaktan ahırlara doğru yürüyor.

Eşyalarımı buzdolabına koyduktan sonra ofisteki masama yürüyorum, bilgisayarımı açıyorum ve su şişemi masaüstüne bırakıyorum. Masamdan, önünde Barnes Terapi Programı yazan beyzbol şapkasını alıp takıyorum.

Arka ofisten çıkıp atların tutulduğu ahıra doğru ilerliyorum. Emmett'in masasının yanından geçip ahırlara doğru yürürken, birkaç hafta önce aldığımız yeni kızın yanında duruyorum. "Günaydın Rosy," diyorum ağzında küçük pembe lekeler olduğu için Rosy adını verdiğim ata, "gecen nasıl geçti?"

Onunla birlikte dışarı çıkarken dizginleri tutuyorum. İki hafta önce buraya geldiğinde ahırından çıkmayı reddetmişti. Bana güvenmesi için tam iki gün boyunca onunla birlikte oturup konuşmam gerekti. "Bugün biraz egzersiz yapacağız," diyorum çitlerle çevrili arenaya girerken.

bu nedenle. "Hazır mısınız?" Ona binerken soruyorum ve o da bana kişniyor. "Bu kadar huysuz olmayı bırak. Güzel bir gün ve hayattayız." Eğilip yan tarafını ovuyorum. "Şimdi, gidelim." Onunla birlikte çemberin içinde tırıs gitmeye başladım.

Bu arenada ata bindiğimde gülümsemeden durabileceğimi hiç sanmıyorum. Yedi yıl önce bir hasta olarak buraya ilk geldiğim zamandan çok farklı. Dışarıdan bakıldığında yaralarım iyileşmişti. Morluklar iğrenç bir morluktan yeşilimsi bir sarıya dönüşmüştü. Başımdaki dikişler iyileşmiş ve saçlarım yeniden çıkmaya başlamıştı ama vücudumun içi herkesin görebileceğinden daha fazla kırık. Yol kenarında bulunduktan üç hafta sonra komadan uyandığımda zar zor yürüyebiliyordum. Çok sayıda kafatası kırığım, çenem de dahil olmak üzere kırık kemiklerim, çürüklerim, kesiklerim ve sıyrıklarım vardı. Bir rehabilitasyon merkezine nakledilmeden önce tam beş ay hastanede kaldım.

Pencereden atılan bir çöp parçasıymışım gibi atıldım. Bir adam beni yolun ortasında tamamen giyinik halde buldu ve bir manken olduğumu düşündü, daha sonra yaklaştığında durmadan önce yaralı bir hayvan olduğumu düşündü. Birilerinin gelip beni ezmesini engellemek için arabasını hızla geri çekti. O beni bulmadan önce kimsenin bunu yapmamış olması bir mucizeydi. Kimse orada ne kadar yattığımı bile bilmiyor. Oraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey kamyonu bindiğimdi. Derek, biraz kavga ettikten sonra beni evime bıraktığını ve ön kapıya kadar yürüdüğümü görmeden arabayı sürüp gittiğini iddia etti. Nasıl bu hale geldiğime dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadım, kimse de inanmadı ama onun yaptığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ellerinden geldiğince çok kanıt toplamaya çalıştılar ama hiçbirini hatırlamadığım için onu suçlayacak bir şey yoktu. O zamana kadar bir avukat tutmuştu ve avukatı gizlice kamyonetinin kasasına geri döndüğümü ve bunu kendime yaptığımı söylemişti.

Bir yıl sonra nihayet anlaşmaya vardı ve suçlu olduğu anlamına gelen Alford savunmasını yaptı. Ancak, bu savunma onun suçsuz olduğunu ifade etmesini sağladı.

suçlamalara karşı masum olduğunu söyledi. Dokuz ay hapis cezası aldı. Bu arada, sekiz yıl sonra, içimdeki ve dışımdaki yara izleri hâlâ duruyor.

Terapi seanslarımdan birinde terapistim at terapisini önerdi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa hoş geldiğini düşündüm ve Charlie için çalışan terapistlerden biriyle ilk seansımı yaptım. Buraya adımımı attığımda bir huzur hissettim. Açıklaması zordu ama ata bindiğim anda kendimi özgür hissettim. Sanki atın üzerindeyken hiçbir şey bana dokunamazdı. Seans üstüne seans yaptım, gittikçe daha uzun süreler boyunca uzattım. Bazen haftada otuz saat buradaydım ve seanslarım bittikten sonra atları beslemeye gönüllü olarak yardım ediyordum.

Burada işe girmek bir hayalin gerçekleşmesiydi. Charlie'nin yapmak istemediği tüm rezervasyon ve idari işlerle ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. "İyileşir iyileşmez" üniversiteye gideceğimi düşünerek beni geçici olarak işe aldı. Ama şimdi buradayım, altı yıl sonra, hala onun için çalışıyorum ve terapist olmak için çevrimiçi kurslar alıyorum. Onların bana yardım ettiği gibi ben de başkalarına yardım etmek istiyorum.

"Hadi açalım," diye ısrar ediyorum Rosy'ye. "Yarışmak ister misin?" Onu biraz daha dürtüyorum. "Hadi gidelim kızım. Özgür olalım." Çitlerle çevrili arenada hızla ilerliyor. Biraz aşağı kayıyorum, şapkam başımdan uçarken rüzgârı saçlarımda hissediyorum ama durmuyorum. Bunun yerine onu daha da itmeye odaklanıyorum. "Hadi kızım," diye onu zorluyorum, rüzgâr yüzümü kamçılıyor ve sonunda, yeterince yorulduğunu düşündüğümde, tırıs giderken çok hızlı gitmesini engelliyorum.

"Neden onu bu kadar zorluyorsun?" Çitin yanından gelen sesi duyuyorum ve Emmett'e bakıyorum. Orada düşünceli bir yüzle duruyor, düşünceli ama güzel, kendi iyiliği için fazla güzel. Koyu renk kot pantolon ve siyah bir gömlek giymiş, çizmeli ayaklarından biri çitin ikinci demirinin üzerinde. Beyzbol şapkası kafasında, arkaya doğru, ama boynunun yan tarafındaki bukleleri görülebiliyor. Saçları normalde bıraktığından biraz daha uzun. Yüzündeki sakal güzelce kesilmiş ve mavi-yeşil gözleri bana dikilmiş. "Onu daha yeni aldık; onu bu kadar zorlamamalısın."

"O iyi," diye onu temin ediyorum. "Değil mi, kızım?"

"Sen de kuralları biliyorsun Lilah." Az önce söylediklerimi görmezden geliyor. "Burada kimse yoksa ata binemezsin."

"Sammy burada," diyorum ve kaşlarımı çatıyorum, "yani teknik olarak kurallara uyuyorum."

"Sammy ahırları temizliyor." Ellerini kalçalarına koyarak dik duruyor. "Sen attan uçsan ve Sammy seni çiğnese seni duyacağını mı sanıyorsun?"

Attan iniyorum. "Çok mu dramatik?" Çitin kapısına doğru yürürken soruyorum. "Bana zarar vermezdi, sen bile bunu kabul etmek zorundasın."

"Başımın belası olman dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Çizmeli topuğunun üzerinde döner ve hışımla içeri girer.

Onu ahıra kadar takip ederken, "Keyfi yerinde gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum. Sanırım Emmett'i ahırdan benim için eyerlenmiş bir atla çıkarken gördüğüm andan beri ona aşığım. Ata binmeme yardım ettiğinde kendimi çok güvende hissetmişim. Bu yüzden de olabilir, sert bir görüntü çizmesine rağmen içten içe iyi bir adam olduğu için de olabilir. Gülüşü her seferinde komik bir şeyler söyleme isteği uyandırıyor olabilir. Bir sürü şey olabilirdi ama kesin olan bir şey vardı. Duygularım asla karşılık bulmayacaktı. Aslında, ben ona ne kadar aşık olursam, o da benden o kadar uzak duruyordu. Burada çalışmaya başladığımda, bana bu işin verilmemesi gerektiğini açıkça söylüyordu. Şanslıydım ki bu işin üstesinden geldim ve herkes bunu biliyordu. O bile biliyordu. Sadece itiraf etmedi.

Masasına baktım ve boş olduğunu gördüm, bu yüzden hızlıca Rosy'nin durağına doğru ilerledim, mutfağa doğru yürümeden önce suyu olduğundan emin oldum.

"Al," diyor Sammy, az önce kafamdan uçup giden şapkamı bana uzatırken. "Teşekkürler." Gülümseyerek şapkaya uzandım.

"Başımı belaya soktun," diyor Sammy, üzerinde "Ben Sadece Atları İnsanlardan Daha Çok Seven Bir Kızım" yazan kupama uzandığımda.

"Ne? Nasıl?" Diye soruyorum ama içten içe nasıl olduğunu biliyorum.

"Atı senin için eyerledim." Bulaşık makinesine koymadan önce bardağını duruluyor.

"Özür dilerim," diyorum kupamı doldururken. "Bir dahaki sefere atımı kendim eyerlerim."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu yapmana izin verirsem Charlie canıma okur." Omuz silkiyor. "Bana ihtiyacın olursa, saklanıyor olacağım."

Mutfaktan çıkmadan önce kahveme biraz süt karıştırıyorum ve Emmett'in geçen ay burada işe başlayan yeni terapistlerden Charlene ile konuştuğunu görüyorum. Emmett ona gülümserken Charlene'in sarı saçları uçuşuyor. Onu izlemediğimi düşünmediği sürece asla bana doğru göndermediği bir gülümseme ve ben de geri dönüşü olmadığını bildiği bir şey söylüyorum.

Kızın söylediği bir şeye gülüyor ve onunla flört ettiği çok açık. Bu hissi görmezden gelirken midem sıkışıyor. Aklım bana sadece onu unutmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor. Ona dönüp bakmaktan kaçınıyorum, başka bir şey görmek istediğimden emin değilim.

Bunun yerine ofisime yöneliyorum, sandalyeyi çekip oturuyorum ve bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. O gün için herhangi bir iptal olup olmadığını görmek için e-postaları açıyorum. Sonra da haftanın geri kalanındaki boşlukları doldurmaya çalışıyorum. Haftanın beş günü çalışan ve gündüz ile akşam arasında rotasyon yapan yedi terapistimiz var. Geçen ay yeni bir şey başlattık.

Günün çıktısını alıyorum ve o gün çalışacak her terapist için kopyasını çıkarıp panolarına koyuyorum. "Günaydın Lilah," diyor Charlene ofise girerken, "nasılsın?"

Dönüyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Harikayım, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"İnanılmaz," diye böbürleniyor. Ondan nefret etmek istiyorum ama Emmett'in sik kafalı olması onun suçu değil. Onunla aynı anda panoya gidiyor.

ilk hasta geliyor.

Birlikte arka kapıdan çıkıp ahıra doğru gidiyorlardı ki telefonum çaldı. Aşağı baktım ve Caleb olduğunu gördüm. Şehre yeni taşınmış ve yeni inşaat şirketi CW Construction'ı kurmuş. "Merhaba."

"Selam güzelim," diye cevap veriyor ve ben de gülümsüyorum. "Bu sabah nasılsın?" "Ben iyiyim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kelebekleri hissetmeyi bekliyorum.

Bana güzelim diyor ama hiçbir şey olmuyor. "Nasılsın?"

"Şimdi seninle konuştuğuma göre daha iyiyim," diyor ve ben botlarıma bakıyorum. "Bu gece boş musun diye merak ediyordum."

"Boşum," diye onaylıyorum. "Aklında ne var?"

"Akşam yemeğine çıkabiliriz, sonra da belki Thatcher's'a gideriz?" diye öneriyor.

Ona hayır demeli ve onu yönlendirmemeliyim ama yapmıyorum. Onun yerine, aklım başıma gelmeden ağzım konuşuyor. "Kulağa harika geliyor. Ne zaman hazır olmalıyım?"

Üçüncü Bölüm

EMMETT

"Tamam, iki hafta içinde bir yük daha gelecek," diyor Charlie, ben elinde pano ile ofisinde otururken. "Yapmamız gereken yirmi atı diğer ahıra taşıyın."

"O ekstra ahırını inşa etmek harika bir fikirdi." Ona gülümsüyorum çünkü genişlemek benim fikrimdi. Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştik ama işimiz çok iyi gidiyor.

"Evet, bazen parlak fikirlerin oluyor." Masasından kalktı. "Ama bunlar çok az." Başımı sallıyorum, ayağa kalkıp onu ofisinden çıkarken takip ederken cevap verme zahmetine girmiyorum. "Hadi ahıra gidelim ve oraya kimi transfer edebileceğimize bakalım."

Ahıra girip panoyu masamın üzerine atarken hiçbir şey söylemiyorum. Kimi transfer edeceğimi ve kimin kalacağını zaten biliyorum. On beş yıl önce ikinci görevimi bitirdim ve artık benim için bu kadar olduğuna karar verdim. Hayatımı iki kez tehlikeye attım ve artık kendi yoluma gitme zamanıydı. Bu yol beni Barnes çiftliğine, Quinn ile yan yana çalışmaya gönderdi. Eve dönen ve TSSB'den muzdarip asker arkadaşlarına yardım etmek için oluşturduğu programı çok sevdim. Gelip atlarla antrenman yapıyorlar, onlara biniyorlar ve bakımlarını üstleniyorlar. Bu askerlere eğer yalnızlarsa her gün gidebilecekleri bir yer veriyor, ki çoğu öyle. Ben de öyleydim. Barnes ailesinin bir parçası olana kadar ben de onlardan biriydim.

Genişlemekten bahsetmeye başladıklarında, onlarla birlikte gitmek için adımları listeye ilk yazdıran bendim. Bulduğum yerde köklerim yoktu, bu yüzden toplanıp gitmek benim için kolay oldu. Şimdi burada ahırların sunduğu her şeyi idare etmekten sorumluyum. Atların çalıştırıldığından ve fırçalandığından emin oluyorum. Gün içinde kullanılan atlar arasında bir rotasyon olduğundan emin oluyorum. Atların binilmeye hazır olduğundan emin oluyorum. Ahırlarda günde iki vardiya halinde çalışan elliden fazla personeli ben yönetiyorum. Charlie atları hazırlayan kişi, gelen her ata bindiğinden emin oluyor. Onları değerlendiriyor ve insanlar için hazır olduklarından emin olmak için nasıl ilerlemem gerektiğini bana söylüyor. Atların çoğu kendileri kurtarılmış, bu yüzden çalışmak için harika bir şirket.

Ahırlara doğru yürüyoruz ve Rosy'ye bakıyorum, onu ahıra göndermeyi çok isterdim ama hazır değil. Transfer edilebilecek on beş atın bir listesini yapıyoruz ve onun sesini duyduğumda masamın yanında duruyorum.

"Hoşça kalın çocuklar," diyor Lilah, kafasını ahıra uzatarak. Başımı çevirdiğimde önce Sammy'ye, sonra da ona elini kaldıran Bobby'ye gülümsediğini görüyorum. Bana bakar bakmaz çenem geriliyor. "Hoşça kal, Emmett." Ona hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine sessizce homurdanarak çenesini yukarı kaldırıyor ve arabasına doğru yürümesini izliyorum.

Dar kot pantolonu kıcını mükemmel bir şekilde sararken yan taraftaki birine bakıp gülümsüyor ve el sallıyor. Gözlerimi arabasından ayırmadan önce derin bir nefes alıyorum. "İyi misin?" Charlie odaya girdiğinde soruyor.

"Evet, iyiyim," diye cevap veriyorum. Ben iyi değilim. Lilah ne zaman etrafımda olsa, tüm vücudum tetikte oluyor. Sanki bir dokunuşla patlayacakmışım gibi. Onu gördüğümde kendime ondan uzaklaşmam gerektiğini ne kadar sık söylesem de tam tersini yapıyorum. Bu sabah buraya geldiğimde onu yeni atı Rosy'ye binerken gördüğümde olduğu gibi. Onu kendi haline bırakmak yerine, on beş dakika boyunca orada durup atın üzerinde onu izledim. Sikim kaya gibi sertleşmişti ve kotumun içinde zorlanıyordu, sonra durdu. Tıpkı milyonlarca kez olduğu gibi

Daha önce ona bakarken bile göğsüm sıkışıyordu, bu da beni sinirlendiriyordu, bu yüzden onu terslediğimden emin oldum. Kahretsin, hıyarın tekiydim. "Neden?"

"Bilmiyorum, Sammy'ye bağırdığını duydum?" Bir şey söylememi beklerken kaşları havaya kalktı.

"Ben ona bağırmadım." Gözlerimi deviriyorum. "Ona sadece yanında kimse olmadan ata binmesine izin veremeyeceğini söyledim. Kuralı koyan sendin." Onu işaret ediyorum, o da başını sallıyor. "Bu güvenli değil ve atlara karşı dikkatsiz davranıyor, onları yıkılacakmış gibi görüne kadar itiyor. Dikkatsiz davranmayı bırakmalı." Aklım onun buraya ilk geldiği zamana gidiyor. Her şeyden çok korkuyordu. Atlar hariç her küçük ses onu korkuturdu. Korkmuş küçük bir kuştan gökyüzünde süzülen bir şahine dönüştüğünü gördüm. Yıllar geçtikçe kendime onun sadece bir kız olduğunu ve ihtiyacı olan son şeyin yaşlı bir adam olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Özellikle de ona verecek hiçbir şeyi olmayan yaşlı bir adam.

"Bitirdin mi?" Charlie sordu, ben de ters ters baktım. Bitirmiş miydim? Hayır. Lilah söz konusu olduğunda işim asla bitmezdi. "Bir, onun bundan daha iyi olduğunu biliyorsun. Beş yaşından beri ata biniyor. Seyislerin bazılarından daha iyi ata binebiliyor ve bunu sen de biliyorsun."

"Her neyse," diye bağıriyorum, haklı olduğu için sinirleniyorum ama bunu kabul etmemin bir yolu yok. "Bugünlük bu kadar yeter." Masamdan kalkıyorum. "Eve gidip duş alacağım ve Thatcher's'a gideceğiz."

"Emin değilim," diyor beyzbol şapkasını kaldırıp başını kaşıyarak, "karıma bağlı." Charlie ve Autumn sonsuza dek mutlu yaşadılar ve bu birdenbire oldu. Charlie hayatının aşkını bir araba kazasında kaybettiğinde, bunun için Autumn'u suçladı çünkü erkek arkadaşı arabayı kullanırken sarhoştı ve Autumn bunu biliyordu. Bu olaydan sonra düşüşe geçti ve ben o zamandan beri onun yanında kaldım. O benim kardeşim oldu, ya da en azından sahip olabileceğim kardeşe en yakın şey. Onun için hayatımı ortaya koyardım ve biliyorum ki o da benim için aynısını yapardı. I

izin vermezdi, özellikle de şimdi bakması gereken bir erkek çocuğu varken.

Ona başımı salladım, döndüm ve ahırdan çıktım. Daha iyi günler görmüş ama henüz ayrılamadığım eski pikabıma biniyorum. Ölmesinin an meselesi olduğunu bilsem de. Evin yanındaki çakıllara park ediyorum, iniyorum ve iki basamak çıkarak siyah ön kapıya doğru yürüyorum.

Ev, arazinin kenarında, iki ahırın arasında yer alıyor. Kapıyı açmadan önce üzerindeki şifreyi girerek büyük eve adım atıyorum. Ahır inşa ederken Casey bana söylemeden bana bir ev inşa etmiş. Anahtarları bana fırlattığında ben de ona geri fırlattım ama hayır cevabını kabul etmedi. Kimse Casey Barnes'a hayır diyemez. Sahip olduğum karavanda yaşamaktan memnundum ama artık kök salmamın, kendime bir eş bulmamın ve ailemi kurmamın zamanının geldiğini söyledi. Ona bunun asla olmayacağını söylemedim. Asla bir kadınla yuva kurmayacaktım ve özellikle de asla çocuk sahibi olmayacaktım. Bu bana göre değildi ve on beş yaşındayken kaldığım koruyucu ailelerden birine yerleştiğimde bunu kabullenmiştim. Yıllar boyunca, birkaç aylığına kadınlarla birlikte oldum ve bana çok yaklaştıklarını hissettiğim anda yoluma devam ettim. Zaten bir anlamı yoktu, çünkü her zaman çocuk sahibi olmak istemelerine neden oluyordu.

Kapıda tozlu botlarımı tekmeleyerek, açık konseptli oturma odası ve mutfak geçip yatak odama ve doğrudan duşuma doğru yürüyorum. Gömleğimi çamaşır sepetine atıp, kot pantolonum ona katılmadan önce üstte oturmasını izliyorum. Duştan sonra ızgarayı yakıp biftek ve fırında patates yapıyorum. Sonra başka bir kot pantolon ve açık kahverengi bir tişört giyip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Saçını kestirmelisin," diyorum saçımın tepesini düzeltmeye çalışırken yansıma.

Yeni botlarımı giyiyordum ki bir korna sesi dışarı çıkmamı işaret etti. Dışarı çıktığımda Sammy ve Bobby'nin beni beklediğini görüyorum. "Çocuklar," diye selamlıyorum onları,

Hector ve Elijah'ı alırken taksinin arkasına biniyorduk. Beşimiz Thatcher's'a giriyoruz ve yan tarafta bir masaya oturuyoruz.

İlk içkiler gelene kadar birkaç kişi daha bize katılıyor. Elimde viski bardağıyla otururken kapıya bakıyorum. İçimdeki her şey duruyor, güneye doğru akan kan hariç. Yanında Caleb'le içeri giriyor ama gözlerim onda, hep onda. Üzerinde şeffaf, uzun kollu ve küçük mavi çiçekler olan beyaz bir elbise var. Elbisenin etekleri kalçasının ortasına denk geliyor, boynu ise olması gerekenden daha aşağıya inerek mükemmel ipeksi tenini gösteriyor. "Kahretsin," diyor Bobby yanımdan, "iyi temizleniyor." Ona bakmak için dönüyorum, gözlerim kesinlikle yarıklarda, ve o ellerini kaldırıyor. "Sadece güzel olduğunu söylüyorum."

"Onunla çalışıyorsun," diyorum. "Yediğin kaba sısma."

Sammy'nin onu çağırdığını duyduğumda viskisinden bir yudum alıyor. "Lilah." Bize doğru dönüyor ve gözlerinin hepimizi içine aldığını görüyorum. Gülümsüyor ve kalabalığın arasından bize doğru ilerlemeden önce Caleb'a bir şeyler söylüyor.

"Selam çocuklar," diyor yeterince yaklaştığında. Elbisenin üzerindeki küçük firfırları ve mavi çiçeklerin arasındaki açık pembe çiçekleri görüyorum. "Sizi burada gördüğüme çok şaşırdığımı söylemek istiyorum."

"Uzun süre kalacak mısınız?" Sammy soruyor. "Taşınırız ve kendimize bir yer yaparız."

"Hayır, sorun değil," diye yanıtlıyor Caleb'a bakarak. "Kendi masamızı alacağız." Ona doğru döndüğünde kelimeler mideme zehir gibi çarpıyor. "Bir masa bulun. Ben hemen döneceğim."

"Olur," diye kabul ediyor. Dönüp uzaklaşıyor ve ben elbisesinin arkasını, daha doğrusu elbisesinin arkasının olmayışını yakalıyorum. Omuzları kapalı ve kumaş çapraz gibi görünüyor ama sırtının alt kısmına kadar her yer açık ve sutyen giymediği belli oluyor. Elim bardağımı öyle sıkı kavırıyor ki kırılmaması bir mucize.

Caleb dönüp onlara bir masa bulmadan önce, "İyi geceler çocuklar," diyor. Tam görüş alanımda olan bir masa. *İşte bunu hak ettim*, diye düşünüyorum.

Viskiden bir yudum daha alıyorum.

"O iyi bir adam," diyor Sammy. "Ondan çok hoşlanıyor." Lilah ve Caleb hakkında konuşmasını dinlememeye çalışırken gözlerimi ona çeviriyorum. Masaya geri döndüğünü de görmemeye çalışıyorum, ama sandalyeyi çekip oturduğunu gördüğümde başarısız oluyorum. Bacak bacak üstüne atıyor, ayaklarındaki küçük topuklu ayakkabılarla bacaklarını gösteriyor. *Çizmelerle daha iyi görünüyor*, diye düşünüyorum kendi kendime kafam gülerken. *Ayakları çıplakken ve senin yatağında daha iyi görünürdü*. Onu evimde, çıplak ve beni beklerken hayal etmekten vazgeçmek için başımı sallıyorum. Bunun yerine bardağımdaki viskiyi bitiriyorum, arzumu bastırıyorum ve olması gereken yere gömüyorum.

Bitiriyorum ve Lilah olan her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun yerine iki viski daha içiyorum ve Caleb'ın ayağa kalkıp Lilah'a dans etmesi için elini uzattığını gördüğümde üçüncüyü sipariş ediyorum. Barda bir dans pisti bile yok ama birkaç kişi masalarının yanında durmuş, müziğin yumuşak ritmine göre hareket ediyor. Servis görevlisi üçüncü bardağı önüme koyuyor ve ben de içimi yudumlayıp bitirmek yerine iki yudumda bitiriyorum. Aptalca başımı çevirip Caleb'la iki adım dansı yapmasını, ona hareketleri öğretmesini ve bu sırada ellerini kalçalarına koymasını izliyorum. Sahip olduğu her parmağı kırmayı, onları dal gibi iki ya da üç parçaya ayırmayı düşünüyorum. "Ben gidiyorum," diyorum, daha fazla izlemek istemeyerek ayağa kalkıyorum. "Başka kim gidiyor?"

Sammy ayağa kalktı. "Ben gidiyorum," diyor, Bobby'ye bakıyor, o da başıyla onaylıyor. Bara doğru yürüyorum ve kredi kartımı atıp hesabımı ve çocukların içkilerini ödedikten sonra onun yanından geçip kapıdan sıcak havaya çıkıyorum. Kaldırımında beklerken Sammy'nin Lilah'ya gidişini ve ona veda edişini izliyorum. Lilah dans etmeyi bir anlığına bırakıp ona gülümsüyor, sonra da çocuklara el sallıyor. Onları beklerken siyah gökyüzüne bakıyorum, ona dönüp bakmak istemiyorum.

Evime dönüş yolu sessizdi. Camlar açık, sıcak hava taksinin içinde dolaşıyor. Elimi çocuklara doğru kaldırdım. "Teşekkürler," diyorum.

eve girip botlarımı tekmelemeden önce. Mutfağa yürüyorum ve Brady'nin geçen ay bana verdiği yeni elma karışımı viski şişesini alıyorum. İki yudum alıp yerine koyduktan sonra telefonumu komodinin üzerine bırakıp yatağıma çöküyorum. Beyaz tavana bakarken göğsümün ortasındaki baskı sanki biri üzerime oturuyormuş gibi geliyor. Gözlerim yavaşça kapanıyor, açamayacak kadar ağırlaşıyor. Lilah'nın bana gülümseyen görüntüsü, içine çekilmeden önce gördüğüm son şey oluyor.

Gözlerimi açıp sesin geldiği komodine bakarken çalan telefonum rüyamı böldü. Yuvarlanıp telefonu kapmadan önce gözlerim birkaç kez kırpışıyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum, gözlerimi tekrar açmaya zorlamadan önce bir saniyeliğine sıkıca kapatıyorum.

"Affedersiniz, Bay Clarkson'la mı görüşüyorum?" diye soruyor garip ses. Bakıyorum ve saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Sabahın ikisinde beni kim arıyor?

"Kimsiniz?" Yatağın ortasında doğrulup soruyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. "Benim adım Bay Graham ve Barrowhaven'dan arıyorum." Kelimeleri dinliyorum. "Bay Clarkson'la mı görüşüyorum?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Beni neden aradığınızdan emin değilim."

"Sizi arıyorum çünkü... Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Bayan Paige Drowery adına arıyorum." Bu isim ensemdeki tüyleri diken diken etti. Paige'i en son dokuz yıl kadar önce görmüştüm. Montgavin'e gelmiş ve lokantada çalışmıştı. Birkaç kez takıldık ve bir ilişki için bastırıldığında ve ben de bunu ona açıkladığımda şehri terk etti.

"Tamam, onu dokuz yılı aşkın süredir görmedim."

"Evet," diye devam ediyor, "Bunu size haber veren kişi olduğum için üzgünüm ama Paige vefat etti." Gözlerimi kapatıyorum.

"Lanet olsun. Çok üzıldüm." Burnumu çimdikliyorum.

"Eminim bunu söylemek için neden aradığımı merak ediyorsunuzdur," diyor ben daha sormadan. "Ben Paige'in avukatıyım ve birkaç ay önce bazı düzenlemeler yaptı." Bunun benimle ne ilgisi olduğunu söylemesini bekliyorum. "Paige sekiz yıldan biraz fazla bir süre önce bir kız çocuğu doğurdu. Babası olarak seni gösterdi." Omuzlarım yerine kilitleniyor ve yer sanki altımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum. "Bunun senin için bir şok olabileceğini biliyorum. Öyle olacağını söyledi."

"Özür dilerim." Ağzım kurudu. "Ne dedin sen?"

"Bir kızın var." Daha önce duyduklarımı doğruluyor ama hiçbir şey ağzından çıkan bir sonraki kelime kadar kanımı donduramaz. "Ve şu anda koruyucu ailede tutuluyor."

Dördüncü Bölüm

EMMETT

"Adresinize ihtiyacım var." Ayağa kalktım. "Adresini aldıktan sonra sana ne zaman orada olacağıma dair tahmini bir zaman verebilirim."

"Adresi az önce sana mesaj attım," diye cevap veriyor ve ben de mesaja bakıp Haritalar'ıma koyuyorum. Adresi girip senkronize olmasını beklerken ellerim titriyor. Belki on saniye sürüyor ama her bir saniye sonsuzluk gibi geliyor.

"Yedi saatlik bir yol olduğunu söylüyor," diyorum ona. "Yaklaşık yedi buçuk saat içinde orada olmalıyım." Dönüp dolabıma doğru koşuyorum. "Ne zamandır koruyucu ailede?"

"Öğleden beri," diyor usulca. "İyi bir ailenin yanında."

"Yedi saat içinde ofisinde olacağım." Bağlantıyı kesiyorum, saate bakıyorum ve ne yapacağımı şaşıyorum ama onu aramam gerektiğini biliyorum. Dolabıma koşturup çantamı alırken numarasını buluyorum.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, "Evet?" Sesi uyku doluydu.

"Charlie." Adını söylerken sesimde büyük bir panik var. "Bir şey oldu."

Telefonun kendi tarafında hareket ettiğini duyabiliyorum. "Neredesin?"

"Benim evim," diyorum ona ve sonra bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"İki dakika içinde orada olacağım." Bağlantıyı kesiyor ve başım dönerken telefon elimden düşüyor. Yemin ederim hasta olacaktım gibi hissediyorum. Tuvalet zar zor yetişiyorum, viskinin tekrar yükselmesi için tam zamanında. Lavaboda ağzımı çalkaladığım sırada ön kapı açılıp çarparak kapanıyor.

"Emmett!" diye adımı haykırıyor, bana ulaşmak için evin içinde koşturuyor. "Emmett," diye bir kez daha sesleniyor beni bulmadan önce.

"Tanrım, bu ne lan?" diye küfrediyor. Ona baktığımda kot pantolon giydiğini görüyorum, hepsi bu. Ayakkabı yok, gömlek yok.

"Barrowhaven'a gitmem gerek," diyorum ona, ellerimi soğuk suyun altına sokup yüzümü yıkarken. "Hemen gitmem gerek. Ama araba kullanamam."

"Tamam," diye yanıtlıyor, "seni götürebilirim." Sebebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da hiç düşünmeden kabul ediyor. "Nedenini sorabilir miyim?"

Suyu kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. "Gidip kızımı almam gerekiyor." Söylemeyi hiç hayal etmediğim sözler. Kulaklarıma bile gerçek dışı gelen kelimeler.

"Pardon, ne dedin?" diyor, sesi de yüzü kadar şaşkın.

"Paige'i hatırlıyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Lokantada çalışıyordu."

"Ah, evet," diye cevap veriyor. "Kızıl kız."

"Evet, görünüşe göre benim çocuğumu doğurmuş," diyorum, yine kusacakmışım gibi hissederek, "ve öldü."

"Tanrım," diye yemin ediyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. "Eve gidip ayakkabı falan almam lazım. Benimle orada buluş. Duş alman lazım." Başımı sallıyorum ve o da koşarak çıkıyor. Dişlerimi fırçalamam ve duş almam beş dakikamı alıyor, sonra da orada kalmam gerekebilir diye üzerime bir şeyler alıyorum.

Kamyonetime biniyorum ve Charlie'nin evinin önüne geldiğimde hem içeride hem de dışarıda ışıklar yanıyor. Autumn ve Charlie dışarı çıktıklarında ben de aynı anda kamyondan iniyorum. Elinde iki seyahat fincanı kahve vardı.

ve bir çanta, muhtemelen içinde atıştırmalıklar falan vardır. "Hazır mısın?" diye soruyorum ve Autumn'u öpmek için dönmeden önce başını sallıyor.

"Sen iyi misin?" Autumn Charlie'yi öptükten sonra soruyor ve ben başımı sallıyorum. Charlie'ye seyahat kupalarını ve çantayı uzatıyor. "Büyük bir şok olduğu kesin. Ama-"

Elimi kaldırıyorum, şu anda Autumn'u ve onun destekleyici sözlerini duymaya ihtiyacım yok. "Döndüğümde görüşürüz."

"Senin için kaleyi koruyacağız," diye beni temin ediyor ve Charlie'yi SUV'a kadar takip ediyorum. "Oraya vardığında bana mesaj at."

Arabaya biniyor, bana bir kupa uzatıp bardak tutucusuna bir tane koyuyor. "Senden yayılan içki kokusunu durdurmak için bunu içmelisin."

"Ben iyiyim," diyorum ama iyi değilim. Bununla ilgili hiçbir şey benim için iyi değil. Tek bir lanet şey bile.

"Nasıl iyi olabilirsin ki?" diye soruyor otoyola doğru ilerlerken, gecenin sessizliğinde sadece yıldızlar görünüyor. O bozana kadar sessizlik taksiyi dolduruyor. "Dinle, muhtemelen seni kızdıracak bir şey söyleyeceğim" -ona bakıyorum- "ama bunun senin kızın olduğundan emin misin?"

"Yani, uyuşuyor. Birlikte olmamızla bir sorunu yoktu ama sonra hikayesi birden değişti. Yuva kurmak istiyordu. I..." Şehirden ayrılmadan hemen önce onu hayalet gibi bıraktım.

"Yola çıktın ve bir daha arkana bakmadın. Çünkü yalnız bir kurt olduğunu düşünüyorsun," diye alaycı bir şekilde alay ediyor Charlie.

"Hayır, çocuk istemediğimi biliyorum," diye karşı çıkıyorum ve sonra kendimi düzeltiyorum. "Ben çocuk istemedim. Yani, istemiyorum ama ne yapacağım, ona sırtımı mı döneceğim?"

"Daha önce hiç ulaşmadı mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Kasabadan ayrıldı ve şimdiye kadar onu hiç düşünmedim," diye itiraf ediyorum, geceye bakarak. "Sekiz yaşında ve koruyucu ailede."

"Onu alacağız," diye ilan ediyor. "Geç olduğunda babamı arayacağım," diye ekliyor ve ben de başımı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum. Aklımdan geçenler

Ben de sekiz yaşıma geri döndüm.

"Sen uyu oğlum," dedi babam başımı öperek. "Seni hayattan daha çok seviyorum."

"Seni seviyorum baba," dedim yan dönüp yatarken, o gecenin hayatımın akışını değiştireceğini bilmiyordum.

Çılgınlarla uyandım. "Sen değersizsin!" diye bağırdı annem ve ben kapıya baktım, duvardaki gölgelerini gördüm. "Tamamen değersizsin."

"Sesini alçalt. Emmett uyuyor," diye tısladı anneme, "ve ihtiyacı olan son şey senin gevelediğin kelimeleri duymak."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı ona ve elini kaldırıp yüzüne bir tokat attığını gördüm. "Senin yüzünden içiyorum. Beni içmeye sen zorluyorsun. Sen ve bana vaat ettiğin hayat bahanesi."

"Sesini alçalt."

"Çocuğu bana sen aldırдын. Onu istemiyordum bile." Tiradına devam ederken onu dinledim. Her gün yaptığı bir şeydi bu. Okuldan eve döndüğümde asla yanımda olmazdı ve hafta sonları o "arkadaşlarıyla" giderken sadece babam ve ben olurduk. Ya sarhoştı ya da sızmıştı ve şimdi sarhoş ve kızgın gibi görünüyordu.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. "Evimde ne yapacağımı bana sen söyleme." Ona tekrar vurdu. Babamın onu engellemek için elini kaldırdığını gördüm. "Senden nefret ediyorum." Bu sözleri her gece tekrarlıyordu.

Çantasına doğru yürüdüğünü ve bir silah çıkardığını gördüm. Kimin daha yüksek sesle soluduğunu bilmiyordum, ben mi babam mı? Ama sonra başını yana eğdi. "Sen olmasan hayatım daha güzel olurdu." Tetiği çekmeden önce söylediği son şey buydu. Babam karnını tuttuğu sırada ben de bağırdım ve babamdan akan kanı gördüm.

"Baba!" Babam oturma odasının ortasındaki çürük masanın üzerine düşerken çılgık attım.

Gözleri annemden bana döndü ve son sözü "Saklan" oldu. Sonra gözleri sonsuza dek kapandı.

O gece her şeyi değiştirdi ve beni yetim bıraktı. Yılda bir kez doğum günü olması dışında o anıları hiç hatırlamıyorum. Dışarıda oturup gökyüzüne bakmak ve bir yıl içinde başıma gelenleri ona anlatmak benim için bir şey. Ayrıca, beraberinde gelen anıları engellemek için her seferinde tamamen darmadağın oldum. Çok fazla yoktu ama olanlar da hem iyi hem de kötüydü. "Babamı arayabilecek misin?" Charlie sordu. Ona bakıyorum, sonra gösterge panelindeki saate bakıyorum ve saatin yediyi biraz geçtiğini görüyorum. Daha önümüzde birkaç saat var.

Başımı sallayıp numarasını çeviriyorum, bir buçuk kez çaldıktan sonra bana cevap vermesine şaşırıyorum. "Bu senin için bile erken." Telefona doğru gülüyor.

"Hey," diyorum, pencereden yanımızdan geçen ağaçlara bakarak. "Evet, sanırım bir durumu bilmen gerekiyor."

"Dinliyorum," diye cevap veriyor ve ben de ona gelen telefondan bahsediyorum. "Tamam, beni dinle," diye söze başladı, "ve sakın bana kızma. Sen

Bu çocuğun senden olduğuna emin misin?"

"Sanırım öğreneceğiz," diye karşılık veriyorum, "ama bunun Paige'in yalan söyleyeceği bir şey olduğunu sanmıyorum. O öyle biri değildi."

"Dokuz yıldır onu görmediğini ya da ondan haber almadığını söylemiştin," diye karşı çıkıyor. "Ne olursa olsun, avukatımızı arayacağım ve durumdan haberdar olduğundan emin olacağım. Yirmi dakika içinde seni tekrar arayım."

"Anlaşıldı," diyorum ve telefonu kapatıp Charlie'ye bakıyorum. "Avukatı arayacak."

"İyi fikir. Haklarını bil. Artık aile avukatı olduğu için Ryleigh'i arıyor olabilir." Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve kafam o kadar karışık ki bilmek bile istemiyorum.

Sözüne sadık kalan Casey on dakika içinde geri aradı. "Selam," diyorum, Charlie'nin duyması için hoparlörü açıyorum. Gerçekte ne kadarını özümseyeceğimi bilmiyorum. "Yani muhtemelen DNA testi yapmak zorunda kalacaksın çünkü

Babası olduğunuzu bilmiyordunuz ve şimdiye kadar çocukla herhangi bir temasınız olmadı."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordum.

"Birlikte çalışabileceğimiz bir laboratuarda tanıdıklarım var. Açıldıklarında onları arayacağım. Hızlandırmak için fazladan ödeme yapabiliriz. Ama alınıp laboratuvara teslim edilmesi yirmi dört saat sürebilir." Gözlerimi kapatıyorum.

"Avukat kızın koruyucu ailede olduğunu söyledi," diyorum ona. "Orada olması gerekenden daha uzun süre kalmasını istemiyorum."

"Seni anlıyorum, Emmett. Sana kızını getireceğiz ve sen de onu eve getireceksin." Bu sözleri söylerken bile mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onunla ne yapacağım ben? Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Avukatla görüştükten sonra seni ararız," diye teminat veriyorum.

"Avukatın iletişim bilgilerini gönderebilir misiniz? Bir şeye ihtiyacı olursa diye," diye soruyor Charlie ve ben de başımı sallıyorum çünkü bunu ona sormalıydım.

"Olur," diye kabul etti, "ve bana gideceğin yerin adresini gönder. Bana ihtiyacın olursa, beklemede olacağım."

"Şimdi yapıyorum," diyorum ve sonra bağlantıyı kesiyor. Adresi avukatın ofisine gönderir göndermez avukatın bilgilerini alıyorum.

Küçük evin önüne geliyoruz ve yanlış adres olup olmadığını anlamak için etrafa bakıyorum. Ama ön kapı açılıyor ve evden yaşlı bir bey çıkıyor. Pantolon ve düğmeli, kısa kollu beyaz bir gömlek giymişti. Kamyondan inip küçük sokağa bakıyorum ve tüm evlerin neredeyse aynı olduğunu görüyorum. "Siz Bay Clarkson olmalısınız," diyor, kaldırıma çıkan beş basamaktan aşağı iniyor ve bana elini uzatıyor. "Siz olmalısınız." Elimini ona uzattığımda gülümsüyor.

"Benim," diyorum, "bu da arkadaşım Charlie Barnes." Charlie'ye elimle işaret ediyorum, o da elini uzatıyor.

"Ben Bay Graham," diyor yumuşak bir sesle. "Lütfen içeri buyurun." Başıyla ön kapıya doğru işaret ediyor.

Onu merdivenlerden çıkarken takip ederken Charlie'ye bakıyorum. Omzuma bir tokat atıyor ve sonra sıkarak ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir destek veriyor. Nefesimi bırakıyorum ve onun peşinden eve giriyorum.

Etrafıma bakıyorum ve evin çok misafirperver ve sıcak olduğunu görüyorum. Mutfaktaki bir kadın bize bakıyor ve gülümsüyor. "Bu benim eşim Jenny," diye tanıtıyor kadını, yanıma gelmeden önce ellerini bir bez parçasına siliyor. Kadının yüzü yumuşak bir gülümsemeyle doluyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Bana başıyla selam veriyor. "Kahve ister misiniz?"

"Böyle iyiyim," diyorum, "ama teşekkür ederim." Charlie'ye bakıyorum, o da aynı cevabı veriyor.

"Gidelim mi?" Bay Graham ön kapının yanındaki odayı işaret ederek "Gidelim mi?" diyor. "Bunu burada, evimdeki ofisimde yapabileceğimizi düşündüm." Odaya doğru yürür.

Odanın ortasında büyük kahverengi bir masa ve ona uygun kahverengi bir sandalye, karşısında duvara dayalı bir koltuk ve masanın hemen önünde iki sandalye var. "Lütfen oturun ve kendinizi evinizde hissedin."

Oturuyorum ve ensem ısınmaya, ellerimin karıncalanmaya başladığını hissediyorum. Charlie'ye bakıyorum, oturuyor ve tek kelime etmiyor. "Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm," diyerek usulca özür diliyor. "Hadi başlayalım." Masasının üzerindeki dosyayı açar. "Paige'i son sekiz yıldır tanıyorum." İkimize de baktı. "Karım onun numarasını süpermarkette bırakılan kağıtlardan birinden almıştı. Evlere temizliğe gidiyordu. Son sekiz yıldır haftada bir evimizi temizliyor. Çocuğumuz yok ve sadece karım ve ben varız." Boğazımda biriken safrayla savaşmaya çalışıyorum. "Yani bu size onu ne kadar önemseyeceğimizi anlatmalı." Gözyaşlarını kırptıştırırken gözleri sulanıyor. "Tüm programı doluydu ve hatta inşaat şirketiyle bir sözleşmesi bile vardı." Hüzünle gülümsüyor. "Paige çok tatlı bir kızdı." Gözlerimi kapatıyorum ve yanmanın başladığını hissediyorum.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. "Sakıncası yoksa çocuğa geçebilir miyiz?"

"Lucy," kızımın adını söylüyor. "Adı Lucy ve sekiz buçuk yaşında.

"İki yaşına bastığında Paige beni oturttu ve her ihtimale karşı bir şeyler yapması gerektiğini söyledi."

"Nasıl geçti?" Charlie soruyor.

"Beyin anevrizması olduğunu düşünüyoruz," diye üzüntüsünü paylaşıyor ve bu kez burnunu çekiyor. "Lucy öğleden sonra okuldan eve döndüğünde onu tepkisiz halde bulmuş ve hemen beni aradı." Ellerimi başımın üstüne koyuyorum ve tarihin asla tekerrür etmemesini istediğim bir an varsa, o da bu andı. Aynı şekilde değil ama ebeveyni kaybetmek ve onu bulmak, hayal bile edemiyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Charlie, "o iyi mi?"

"Beklediğim gibi" diye itiraf ediyor. "Neyse ki hepimiz için her şey bu nedenle hazır. Tüm evraklar hazır; sadece senin baba olduğundan emin olmak için DNA örneğine ihtiyacımız var. Gerçi artık seni gördüğüm için hiç şüphem yok."

Şu anda gurur mu duymalıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum. "DNA testini aceleyle yaptıracak biri var elimde," diye gevelemeye başlıyorum.

Başını sallıyor. "Laboratuar dünden beri hatta, seni bekliyor."

Charlie başını sallar ve Casey'ye mesaj atmak için telefonunu açar. "Nerede o?" Nefesimi tutmuş beklerken soruyorum. Kalbim o kadar hızlanıyor ki, sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki yanlış duyduğumu sanıyorum. "Üst katta uyuyor."

Beşinci Bölüm

EMMETT

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. "O burada mı?" Neredeyse fısıltıyla.

"Koruyucu ailede olduğunu söylemiştin."

"Teknik olarak, olması gereken yer orası. Ancak... burası küçük bir kasaba. Acil koruyucu aileye gidecekti ama şerifle konuştum ve o da Paige'i tanıyordu. İkimiz de burada bizimle kalmasının iyi bir fikir olacağını düşündük çünkü biz onun acil durum irtibat kişisiydik. Özellikle de seninle temasa geçtiğimden ve buraya geleceğinden beri."

"Onun geleceğini biliyor mu?" Charlie benim yerime soruyor çünkü ben sadece Bay Graham'a bakıyor ve göz kırpıyorum. Bedenim burada değilmiş gibi hissediyorum. Dışarıdan içeriye bakıyorum.

"Ona henüz söylemedik," diye itiraf ediyor. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi dün çok duygusal bir gün geçirdi." Alt dudağı titriyor. "Hayatında tanıdığı tek insanı kaybetti. Onunla yakındık ama Paige onun dünyası olduğu gibi o da Paige'in dünyasıydı."

"Onu görmek istiyorum." Kelimeler ağzımdan öylece çıktı ve ses tonum gergin.

"Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var," diyor Bay Graham, "ama ben gidip karıma onunla tanışmak istediğinizi söyleyeyim." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Onunla tanışmak isteyeceğimi düşünmedin mi?" Sorduğumda olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı.

"Dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, gözleri doğrudan benimkilere bakıyor.

"Bana hamile olduğunu hiç söylemedi." Ben ayağa kalkıyorum, Charlie de kalkıyor ama sanırım aptalca bir şey yaparsam beni durdurabileceğinden emin olmak için ayağa kalkıyor. "Yedi saat önce bir kızım olduğundan haberim yoktu."

"Hikayenin tamamen farkındayım," diyor Bay Graham. "Paige bize bilmediğinizi söyledi, ben de ona bunun bir hata olduğunu ve size söylemesi gerektiğini düşündüğümü söyledim." Önce Charlie'ye sonra da bana baktı. "Neden bilmediğine Paige'den başka kimse karar veremezdi. Geri geleceğim." Döndü ve odadan çıktı.

Charlie sonunda, "Kendini toparlamalısın," diye tavsiyede bulundu. "Yanlış kişiye kızsın."

"Hiç de kızgın değilim," diye yalan söylediğimde kaşlarını kaldırıyor. "Tanrı aşkına Charlie, benim sekiz yaşında bir kızım var." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ben, asla çocuk sahibi olmayacak olan ben," diye tıslıyorum. "Şu anda hayatımda neler oluyor?" Başımı arkaya atıyorum ve göğsümden mideme yayılan gerginlikle savaşıyorum. "Charlie, ben bir çocuğa bakamam," diyorum ona en derin korkumu söyleyerek.

Titrememi engellemek için elini omzuma koyuyor. "İyi olacaksın." Ona ters ters bakıyorum. "Kızınla buluşacağız ve oradan devam edeceğiz."

"Charlie, beni dinlediğini sanmıyorum. Sanmıyorum-"

Bay Graham odaya geri döndüğünde konuşmayı bıraktım. "Eşim az önce onu kontrol etmeye gitti. Dün gece yatışması biraz zaman aldı." Masasına geri döndü. "Laboratuar teknisyenine mesaj attım, ikinizden de örnek almaya geliyor."

Başımı salladım. "Nerede yaşıyorlardı?" Birden her şeyi bilmek istedim.

"Paige onlara bir şehir evi almıştı," diye gururla açıkladı. "Sana adresi vereceğim, sen de oraya gidip Lucy'nin isteyeceğini düşündüğün şeyleri toplarsın. Lucy'yi götürmenizi önermem. Travma çok fazla olabilir."

Charlie yine benim yerime, "O zaman bunu onsuz yaparız," diye cevap veriyor. "Bu süreci hızlandırmak için Emmett'in ne yapması gerekiyor?"

Charlie'den bana doğru bakıyor. "Onun sorumluluğunu üstleneceğini varsayıyorum?"

"Öyle olmasaydım burada olmazdım." Bu cevapla onu bile şaşırttığıma eminim.

"Bu iyi," diye yanıtlıyor. "Paige'in son arzusu ve vasiyeti bende, dosyalanmış durumda." Söylediği başka bir şeyi duymuyorum çünkü ayak seslerinin bize yaklaştığını duyuyorum.

Bayan Graham kapı aralığından, "Uyandı," diyor ve yüzünün gözyaşlarıyla kaplı olduğunu görmek için dönüyorum. "Bugün Paige'i görmeye gidip gidemeyeceğini öğrenmek istiyor." Nefesim kesiliyor ve yanımdaki sandalyeye tutunmak zorunda kalıyorum. "Ona önce ziyaretçilerimiz olduğunu söyledim." Kocasından bana bakıyor. "Oturma odasında."

Masasından kalkıp etraftan dolaşiyor. "İşte başlıyoruz."

Keşke bu an için hazır olduğumu söyleyebilseydim. Keşke hayatım boyunca hayalini kurduğum bir an olduğunu söyleyebilseydim. Keşke şu anda hayatımın en mutlu günü olduğunu söyleyebilseydim. Ama yalan söylemiş olurum. Hayatım boyunca hiç kimseden bu kadar korkmamıştım ve mahkemede annemle yüz yüze oturup babamı öldürdüğü için onu suçlamak zorunda kalmıştım.

Charlie sanki onunla yüzleşmek için ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi arkamdan yaklaşıyor. Köşeyi döndüğümüz anda yürümeyi bırakıyorum. Ayaklarım çimento çizmelerin içindeymiş gibi hissediyor ve kaldıramıyorum. Kanepenin ortasında oturuyor, Bayan Graham yanında, kolunu omuzlarına atmış onu rahatlatmaya çalışıyor. Baş eğik, benimle aynı renkteki saçları yüzünü kaplıyor. Baş yavaşça bize doğru dönüyor ve döndüğünde yanımdan Charlie'nin soluğunu duyuyorum. Onun benim çocuğum olmamasına imkan yok. Sadece saç rengi bana benzemekle kalmıyor, gözleri de aynaya bakıyormuşum gibi. Mavimsi yeşil gözleri bana bakıyor. Onda

Burnunda küçük çiller var. Sanırım Paige'den aldığı tek şey bu. Aslında, umarım diğer her şeyi Paige'den almıştır çünkü benim ona verecek iyi bir şeyim yok.

"Hey, şekerparem," diyor Bay Graham ona, "nasıl uyudun?" Ona cevap vermiyor ve sadece omuz silkiyor. Bay Graham onun diğer yanına oturuyor. "Aç mısın?" diye soruyor ve kız başını sallıyor.

Dünyada şu anda nasıl hissettiğini bilen biri varsa o da benim. Muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştır. "Belki biraz kek yapmama yardım edebilirsin." Bayan Graham ona gülümsüyor.

"Lucy," diyor Bay Graham, "burada tanışmanı istediğim biri var."

Eğer daha önce dünyanın etrafında döndüğünü düşündüysem, şimdi hiç de öyle değil. Sanki bir kasırganın ya da hortumun içindeyim. "Bu Emmett," diyor ve gözlerinde bir şeylerin parladığını görüyorum, ama ona gerçekten bakacak zamanım yok çünkü kapı çalıyor.

"Bu Stewart olmalı," diyor Bay Graham. "Ben bakarım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Charlie omzuma vurarak ona gitmemi söylüyor. Lucy'ye doğru bir adım atıp önünde dururken ona ters ters bakıyorum. "Annene olanları duyduğuma üzüldüm." Sadece bana bakıyor ve babası olduğumu bilip bilmediğini merak ediyorum. Paige'in ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Benim kendimden nefret ettiğim kadar onun da benden nefret edip etmediğini merak ediyorum.

Bayan Graham yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bay Emmett sizi ziyaret etmek için bütün gece araba kullandı." Sanki benim için iyi şeyler söylüyormuş gibi, ama Lucy sadece kucağındaki ellerine bakıyor.

"İşte geldik," diyor Bay Graham, bir adam elinde siyah bir çantayla onu takip ederken. "Stewart, bu Bay Clarkson" -beni işaret ediyor- "ve bu da Lucy."

Yüzünde bir gülümsemeyle bana başını sallıyor. "Nereye yerleşelim?" Diğer boş kanepeyi işaret eden Bay Graham'a bakıyor. Çantayı açtığı gibi ortadaki sehpanın üzerine koyuyor. "Tamam, sanırım ben

Lucy ile başlayın," diye eldivenlerini giyerken anons eder. Lucy ondan uzaklaşır ve Bayan Graham'ın yanına yaklaşır.

"Ona zarar vermeyeceğini göstermek için benimle başlamaya ne dersin?" Stewart'a bakıyorum, o da bana başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor." İçinde iki çubuk olan paketi açıyor. Çubuklardan birini çıkarınca pamuklu çubuk şeklinde olduğunu görüyorum. "Ağzının içini, yanağınla diş etinin arasını temizleyeceğim," diyerek yanıma geliyor ve ağzımı açıyorum.

Yapıyor ve işi bittiğinde Lucy'ye bakıyorum. "Gördün mü, acımadı," diyorum. "Biraz gıdıkladı." Stewart dönüp sürüntü çubuğumu bir zarfa koyuyor ve üzerine adımı yazıyor. Sonra ne olup bittiğinden emin olmayan ama ağzını açan Lucy'ye doğru yürüyor. İşini bitirmesi tam otuz saniye sürüyor.

İşi bitince tüm eşyalarını kaldırıyor. Başını sallayan Bay Graham'a, "Şimdi laboratuvara gidiyorum ve bununla bizzat ilgileneceğim," diyor.

"Neden onları biraz yalnız bırakmıyoruz?" Bayan Graham kocasına ısrar eder. "Bir kahve içebilirim." Bana bakıyor, beni Lucy ile yalnız bırakması gerektiğinden emin değil. Kahretsin, onunla yalnız kalmak istediğimden bile emin değilim.

"Biz mutfakta olacağız," diyor Lucy'ye.
Odaya.

Charlie'ye bakıyorum, gözlerini kocaman açıyor ve bana gidip onunla konuşmamı söylüyor. Ne yapacağımı ve nereye oturacağımı bilemediğim için onun önünde çömelmeyi tercih ediyorum. "Merhaba Lucy," diyorum beceriksizce. "Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Benden ne yapmamı istersen yapacağımı bilmeni istiyorum."

"Seninle yaşamak zorunda mı kalacağım?" diye soruyor, sesi sonlara doğru çatlıyor. Muhtemelen kendi duygularını kontrol etmeye çalışarak tavana bakan Charlie'ye bakıyorum. Sesi korkmuş, kırılmış küçük bir kızın sesiydi. "Dün gece Bayan Graham ve Bay Graham'ı konuşurken duydum."

Tabii ki dinliyordu. Muhtemelen kulak misafiri değilmiş gibi davranıyordu ama gerçekte her şeyi dinliyor ve dikkat ediyordu. Başına ne geleceğini bilmediği için korkudan aklını kaçırdığına şüphe yoktu. "Evet," diye onayladım, "gelip benimle yaşayacaksın." Yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. "şu anda kafanın çok karışık olduğunu biliyorum." Elimi dizine koyuyorum ve sıcaklığı bir elektrik şoku gibi içime, doğrudan kalbime yayılıyor. "Muhtemelen gerçekten korktuğunu biliyorum." Alt dudağı titriyor ama bana bakmıyor. "Bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemem. Ama sana elimden geldiğince yardım edeceğimi söyleyebilirim." Elimi bacağından çekiyor. "Neye ihtiyaın varsa getireceğim."

Altıncı Bölüm

LILAH

Her zamanki yerime park ettiğimde yanımdaki koltuktan beslenme çantamı ve suyumun alıyorum, inip bulutlara bakıyorum.

Telefonumu kotumun arka cebine sokarken "Bugün yağmurlu bir gün olacak," diye mırıldanıyorum.

Ahıra giriyorum, eşyalarımı mutfığa yerleştirirken etrafta kimsenin olmadığını görüyorum. Kahve hazır, ama yağmur yağmaya başlamadan önce ata bineceğim. Bobby ve Sammy'yi Emmett'in masasının önünde dikilirken bulup ahıra giriyorum. "Günaydın çocuklar." Onlara gülümsedim ve ikisi de bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldanarak önlerindeki panoya dönüyorlar. "Her şey yolunda mı?" Odadaki gerginliği hissederek soruyorum.

"Evet," diyor Bobby hızlıca ve elindeki panoyu yere atıp pantolonu yanıyormuş gibi kabine doğru yürüyor.

"Neler oluyor?" Sammy'ye dönüp bakıyorum.

"Emmett ve Charlie önümüzdeki birkaç gün için dışarıdalar," diye aktarıyor, gözleri Bobby'nin Hector'la konuşmaya gidişini izliyor. "Sorumluluğu Bobby'ye bıraktım ve o da biraz panikliyor." Kıs kıs gülüyor. "Ona iyi olacağını söyledim."

"Önümüzdeki birkaç gün yoklar," diyorum şaşkınlıkla, "ne zamandan beri?"

Sammy omuz silkiyor. "Emin değilim. Dün Bobby'yi arayan ve Emmett'in ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söyleyen Charlie'ydi." Sözleri başımı döndürüyor. "At sürmeye mi gidiyorsun?"

"Çıkacaktım," diye cevap veriyorum. "Onu kendim eyerleyeceğim. Muhtemelen yapacak milyonlarca işin olduğunu biliyorum." Eyerimi indirip ahıra doğru yürüyorum. "Günaydın," diyorum gönülsüzce, aklım hâlâ Sammy'nin bana anlattıklarında. Ailevi bir acil durum mu? Bildiğim kadarıyla Emmett'in ailesi yok. Noel'i Charlie'yle geçirirdi ve diğer tüm tatillerde ya izin alır ya da çalışırdı. Onu tanıdığım yedi yıl boyunca kimsenin onu ziyaret ettiğini görmedim. Aile üyeleri hakkında hiçbir şey duymadım.

Rosy'yi eyerleyip ahırdan dışarı çıkardım. "Bugün sadece yürüyüşe çıksak nasıl olur?" Onu çitlerle çevrili arenanın içine bindirirken sordum. "Fırtınalı bir gün olacak," diyorum onu ormana giden patikaya yönlendirdiğimde. "Buraya geldiğimde gittiğim ilk patika bu biliyor musun?" Ona bakıyorum. "Çok korkmuştum." O günü düşünüyorum.

Bekleme alanına normalde yürüdüğümünden daha yavaş yürüdüm, bunun iyi bir fikir olup olmadığından bile emin değildim ama sonra ne olabileceğini düşündüm. Yani, atları severdim ama atların beni iyileştirmeye yardımcı olacağından emin değildim.

Charlie masanın arkasındaydı ve ben içeri girer girmez başını kaldırıp baktı. Tek başıma gelmiştim, bağımsızlık yolunda bazı adımlar atmak ve bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı görmek istiyordum. Ya da tam anlamıyla panik atak geçirecektim. Yarı yarıyaydı. Ailemin evinden çıktıktan hemen sonra dur işaretinde panik atak geçirdim ama buraya tek başıma gelmeyi başardım. Bu benim gözümde bir zaferdi. Bardağın yarısı boş değil de yarısı dolu gibi bir düşünceydi bu. "Sen Lilah olmalısın." Telefonu açmadan önce bana gülümsedi ve

Sonra interkom sisteminden onun sesini duydum. "Emmett, Lilah burada.

"Senin için hazır bir eğitmenimiz vardı," dedi, "ama bu gece hasta olduğunu söyledi.

sabah, bu yüzden ikinci en iyi şeye sahibiz." Ona baktım ve şunu düşündüm

Bunu yapmamam için bir işaret olmalı diye düşündüm ve arkamı dönüp arabama koşmayı düşündüm.

Bu mücadelenin tam ortasındaiken onu yan kapıdan çıkarken gördüm. Beyzbol şapkasını ters takmıştı. Yüzü kahverengi tozla doluydu ama mavi-yeşil gözleri parlak ve berraktı. Kot pantolonu da yüzü kadar, hatta ondan daha kirliydi ama ayağındaki botlar kadar kirli değildi. "Merhaba," dedi, "Ben Emmett." Sesinin olduğundan daha sert olmasını bekliyordum. Ama yatıştırıcıydı ve kendimi daha rahat hissettim.

"Lilah." Onunla tokalaşmak için elimi uzatıp uzatmayacağımı bilemedim, bu yüzden elimi yanımda tuttum.

"Bu taraftan gel; sana bir at bulacağız." Başıyla işaret etti ve az önce girdiği kapıdan geri çıkmak için döndü. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu takip ettim. "Daha önce hiç ata bindin mi?" diye sordu ahıra girdiğimizde ve her iki yanında ahırların olduğu uzun koridoru gördüğümde.

"Evet," dedim usulca. "Küçüklüğümden beri, ama son bir yıldır değil, hatta daha önce..." Şampanya rengine benzeyen bir atın önünde durduğumda, ona beni muhtemelen bir at yarışının mahvettiğini söylemek istediğimden emin değildim. Köşeye itilmişti, gözleri önce kapıya sonra da bana dikilmişti. Gözlerinin içine baktığımda onun da en az benim kadar korktuğunu hissettim. Bir yere çakılıp kalmıştım. Emmett bana doğru dönerken yürümeyi bıraktı. At için, "Çok güzel," dedim ve o da bana gülümsedi.

"Öyle. Adı Juliet," dedi ve yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamadım.

"Romeo'daki gibi mi?" diye sordum, "Juliet mi?"

"Elbette." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O yeni," dedi, kapıya doğru yürüdü ve benim için açtı. "Gel, tanış onunla ve sana nasıl tepki vereceğini gör," dedi. Kazadan bu yana kendimi güvende hissettiğim ilk gündü. Ne olursa olsun, iyi olacağımı biliyordum. Günler geçtikçe

ve her gün bana nazik davrandı. Günler geçtikçe bana karşı sabırlı oldu. Günler geçtikçe içimdeki küçük çatlakların dolmaya başladığını hissettim.

"Sonunda benim onu sevdiğim kadar o da beni sevdi," diyorum Rosy'ye patikadan dönerken, "ve bir yıl sonra Charlie'yi onu bana satmaya zorladım." Onu düşündüğümde gülümsüyorum. "Şu an diğer ahırda ve her gece ona biniyorum. Belki bir gün siz ikiniz tanışırsınız." Konuşmayı kesiyorum ve Emmett'i düşünüyorum. Burada geçirdiğim onca zaman boyunca onu hiç tanımadığım için hayal kırıklığına uğradım. Her şey o ilk gün başladı. Adama aşık olmaya başladım. Aptalcaydı ve ben bile bunun aptalca olduğunu ve asla bir yere varmayacağını biliyordum. Ama günler haftalara dönüştükçe, bu aşk kalbimde yer etti ve kendini sağlamlaştırdı. Şimdi ondan kurtulmam gerekiyor. Onu kalbimden söküp atmalıyım. Gitmesine izin vermeliyim.

Çitlerle çevrili arenaya girdiğimizde, o gün için rotasyonda olduğunu bilerek bacaklarını ısıtmak için onu biraz itiyorum. Onu ahırına geri koyuyorum, kupamı ve bir fincan kahvemi almadan önce suyunu alıyorum.

Yanlarından geçerken Hector, Sammy'ye "Ailesi olmadığını sanıyordum," diye fısıldıyor. "Onlardan hiç bahsetmemesi çok garip."

Midemdeki yanmayı görmezden gelmeye çalışarak yere bakıyorum. Bunun yerine kendimi işime veriyorum, o gün için her şeyi hazırlıyorum.

Saat altıyı geçtikten sonra çalışıyorum ve ahıra girdiğimde gözlerim ben çıkarken her zaman olduğu masasına gidiyor ama bugün boş. Bakışları yok, yanlış bir şey yapmadığım halde bana yanlış bir şey yaptığımı söylemiyor. Sessiz bir ölü havasından başka bir şey yok.

"Hoşça kal Sammy," diyorum, mutfaktan arabama doğru yürürken ona elimi kaldırıyorum.

"Yarın görüşürüz." Bir atı dışarı çıkarırken elini kaldırıyor. Telefonum çalıyor ve baktığımda Sierra olduğunu görüyorum. "Selam," diyorum, telefonu kulağıma dayadım.

"Üzgünüm, son dakika olduğunu biliyorum ama bu akşamki kitap kulübünü ertelemek zorundayım." Telefonun ucundaki telaşı duyabiliyorum.

"Arkadaşlık uygulamasında mesajlaştığım adam sonunda bir yer ve zaman belirledi."

"Altı ay oldu," diye hatırlatıyorum ona, "ve sen onun için fazla iyisin. Ama şimdilik bu işin peşini bırakacağım."

"Çok teşekkür ederim." Gülüyor. "Bana şans dile."

"İyi şanslar," diyorum, "ve tüm detayları istiyorum. Ayrıca bana konumunuzu da gönderin. Sana ulaşabileceğimden emin değilim ama en azından nerede olduğunu bilirim. Oh, sütyenine bir hava etiketi koy."

Gülüyor. "Şu gerçek suç podcast'lerini dinlemeyi bırakmalısın. Ve bana çıktığını söylediğin adam hakkında bilgi vermelisin." Caleb'la çıktığım korkunç randevuyu düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, onu geciktirmemek için. "Dikkatli ol."

"Seni seviyorum," diyor ve ben kamyonete oturur oturmaz bağlantıyı kesiyor.

Duş almak için doğruca eve gitmek yerine Juliet'i görmek için ahıra gidiyorum. Bulutların dağılmadığını görüyorum ama henüz yağmur yağmamış. Başımı eğerek ahırına doğru yürürken Emmett'in siyah Mustang'ine bakmıyorum. "Hey, güzel kız," diye selam veriyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum. Başımı onun boynuna koyuyorum. "Bugün sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, "tek bir damla gözyaşının akmasına izin vererek." Ona fısıldıyorum, "Gitmesine izin veriyorum." O benim tüm sırlarımı saklıyor. "Onu bırakmanın ve beni sevecek biriyle aşkı bulmanın zamanı geldi." Gözyaşlarımı sildim. "Sana biraz su getirelim, olur mu?" Hortuma doğru yürüyorum, onu kapıp yanımda sürüklüyorum. Suyunu doldurduktan sonra buzdolabına gidip iki havuç alıyorum, sonra geri dönüp iki tane daha alıyorum. Havuçları ona uzatırken atına "Al bakalım," diyorum. "Bu senin suçun değil." Yanına gidip Juliet'e kendi iki havucunu vermeden önce elime sokuluyor.

O gece yatağa girdiğimde içimi bir yas duygusunun kapladığını hissettim. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve onun burada olmayışının üçüncü gününde, sanırım

her şey kontrolüm altında. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum.

Hayatımda hiç son üç günde hissettiğim kadar kaybolmuş hissetmemiştim. İşyerinde yapmam gerekeni yapıyorum ama kimse bir şey söylemese de sanırım herkes bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor. Sanki ne zaman bir mesaj ya da başka bir şey iletmek için ambara çıksam ve masasında onun oturmadığını görsem, içimdeki acı daha da büyüyor. "Hey, Sammy." Ona doğru yürüyorum. "Rosy'yi Rudy ile değiştirmemiz gerekecek," diyorum ona. "Bu sabah iki saat boyunca onunla birlikteydim."

"İki saat mi?" Yanıma geldi. "Bu normalden fazla." "Uyuyamadım," diyorum ona. "İşe erken gelirim diye düşündüm."

"Tamam, şimdi değiştiriyorum," diyor ve kâğıdı alıp kayıt defterine koymak için yürüyor. Botumu giyip ofisime doğru geri dönüyorum. Charlie'nin ofisinin önünden geçerken onu ofisin ortasında dururken görüyorum ve bana bakıyor. Ama benim gözlerim onda değildi. Hayır, gözlerim yanında küçük bir kızla duran Emmett'in üzerindeydi. Küçük kız ona o kadar benziyor ki sanki karnıma tekme yemiş gibiyim. Elim hemen göğsüme gidiyor ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum.

"Lilah," diye sesleniyor Charlie ve vücudumdaki tüm kan çekiliyor.

Emmett başını bana doğru çeviriyor ve gözlerinin eskisi kadar aydınlık olmadığını görebiliyorum. Onun yerine yorgun ve bitkin görünüyorlar. Onu hiç böyle görmemişim. "Dönmüşsün." İçten içe ölüyor olsam da gülümsemeye çalışıyorum. "Lilah," diyor Emmett sonunda bana bakarken.

Gözleri aşağıya yanında küçük bir kız. Buna hazırlıklıyım, en azından hazır olduğumu düşünüyorum, ama hiçbir şey, ama hiçbir şey beni söylediği sözlere hazırlayamaz. "Seni kızım ile tanıştırmak istiyorum."

Yedinci Bölüm

EMMETT

Odaya girdiği ve gözleri benimkileri bulduğu andan itibaren hep gözlerini izliyorum. Neden tekrar gergin hissettiğimi bilmiyorum.

Önce bana, sonra da önümde duran Lucy'ye bakıyor. "Lilah." Dudaklarımda onun adı, nabzımın son birkaç gündür olduğundan daha hızlı atmasına neden oluyor. "Seni kızım Lucy ile tanıştırmak istiyorum." Boğazının yutkunmasını izlerken elleri önünde titriyor. "Lucy." Önünde çömelıyorum. "Bu Lilah," diyorum gülümseyerek. "Benimle ve atlarla birlikte çalışıyor." Lilah'a tekrar bakıyorum. "Tanıdığım en iyi binicilerden biri." Eminim bu sözlerim Lilah'ı şaşırtmıştır çünkü ata bindiğinde tek yaptığım ona laf atmak.

Odaya bir adım daha atıyor ve Lucy'ye gülümsüyor. "Merhaba Lucy." Artık titremeyen elini uzatıyor. Sesi yumuşak ve sıcak, sanki hoş bir kucaklama gibi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Lucy'nin önce beni, sonra Lilah'yı izlediğini görüyorum, sonra eli yavaşça yanından kalkıyor ve Lilah'nın elini sıkmak için havaya kalkıyor.

Lucy tek kelime etmiyor, ki bu benim için şaşırtıcı değil çünkü ağzından çıkan son kelime beş gün önce benimle yaşayıp yaşamayacağını sorduğu zamandı. Ondan sonra da tek kelime etmedi; ne Bay ve Bayan Graham'a, ne Charlie'ye, ne de dün yardım etmek için gelen Autumn'a. Kimseye değil. Başını sallıyor ya da başını sallıyordu,

ve hepsi bu kadardı. Beni zaten tırnaklarımla tutduğum uçuşumun kenarına doğru itiyordu.

"Benimle gelip bazı atları görmek ister misin?" Lilah sordu ve bana baktı. Gözlerinin altından akan yaşlarla mücadele ederken, her ne yaşıyorsa gülümsüyor. "Bu hafta birkaç yeni at aldık," diyor Lucy'ye, "en sevdiğim Rosy de artık orada." Lucy'nin cevap vermesi için birkaç saniye bekliyor ve Lucy cevap vermeyince bana bakıyor.

"Lilah ile gidip atları görmek ister misin?" Lucy omuz silkiyor ama sonra yavaşça başını sallıyor, ben de Lucy'nin önünden kalkıyorum ve kaşlarını kaldıran Charlie'ye bakıyorum.

Lucy'ye bakmadan önce Lilah'ya "Hemen geliyorum," diyorum. "Burada işimi bitireceğim, sonra gelip seni alacağım ve eve gidebiliriz." Bana cevap vermiyor. Onun yerine Lilah'ya bakıyor ve onu takip edebilmek için hareket etmesini bekliyor.

İkisi odadan çıktıklarında derin bir nefes alıyorum. "Aman Tanrım." Elimi saçlarımla arasında gezdirdim, çekip çıkarmaya hazırdım.

"Ona zaman ver." Charlie son beş gündür bana söylediği şeyleri tekrarlayıp duruyor.

Onlara zaman tanımak yerine, onları ahıra kadar takip etmek için dışarı çıkıyorum.

Ahıra adımımı atar atmaz Bobby'yi görüyorum ve Lucy'nin yanındaki Lilah'ya doğru ilerlemeden önce bana moral veriyor. "Bu atın adı Coffee," diyor Lilah ve Lucy ona bakıyor. "Adının bu olduğundan bile emin değilim," diye fısıldıyor. "İsmi koruyup korumayacaklarını bile bilmiyorum," diyor sütü bir kahveye benzeyen at için. "Herkesin ona bu ismi vermesini sağlamaya çalışacağım ki kalıcı olsun." Ahırları gezip Lucy'ye tüm atları gösterirken kendi kendine gülüyor. "Ve bu benim favorim," diye fısıldıyor, "ama diğerlerine söyleme." Lucy ona yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bu Rosy," diyor. "Bu ata binmek ister misin?"

Rosy ile yakından ve kişisel olarak tanışmak?" Gözlerimi kapatıyorum, sesini duymayı bekliyorum ama yok. Gözlerimi açtığımda başını salladığını görüyorum. Lilah ona gülümsüyor ve bölmeyi açıyor. "Elimi tutmak ister misin? Böylece korkarsan beni sıkabilirsin." Elini uzatıyor ve Lucy'nin elini kaldırıp Lilah'nın elinin içine soktuktan sonra onunla birlikte kabine girmesini hayretle izliyorum. "Hey, Rosy," diyor Lilah ata, "seninle tanışması için bir arkadaş getirdim." Ahırın önündeki duvara yaslanıp ikisini de izliyorum.

Umursamamaya çalıştığım kadını, kalbimi ele geçiren küçük kızla birlikte izlerken kalbim boğazımda düğümleniyor. Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da böyle hissettirdiğine eminim. "Ona karşı nazik ol." Lilah Rosy'nin yanını okşamak için elini kaldırıyor. "Bu Lucy," diyor ata. "Elini kaldırabilirsin," diye talimat veriyor Lucy'ye, "o da seni koklayacaktır." Elini uzatarak ona gösteriyor ve Rosy ona güvendiği için tüm ağzını Lilah'ın eline yapıştırıyor. Lucy elini uzattığında Rosy'nin birkaç saniye sonra geri adım atması Lucy'yi korkutmuş olmalı çünkü o da bir adım geri atıyor.

Lilah ikisine de "Sorun yok, size zarar vermeyecek," diye güvence veriyor, "söz veriyorum." Boş elini tekrar kaldırırken Lucy'nin küçük elini sıkıldığını görüyorum ve bu sefer Rosy tereddütle öne çıkıyor, tıpkı Lucy gibi tereddütle. Rosy boynunu Lucy'nin eline doğru uzatırken Lilah ikisine de "Her şey yoluna girecek," diyor. Ağzı elini bulduğu anda Lucy biraz korkarak elini geri çekiyor. "Gıdıklanıyor, değil mi?" Lilah gülümseyerek soruyor. "Alışırısın." Rosy'nin yan tarafını ovuyor. "Gördün mü?" Elini bırakan Lucy'ye bakıyor ve ikisini de Rosy'nin burnuna sokması için koyuyor.

Ve ilk defa onun kıkırdadığını duyuyorum. Sekiz yaşımdan beri kemiklerime yerleşmiş olan soğukluk biraz daha ısınıyor ve beni eksenimden saptırıyor. Lilah'ya gülümserken ona daha yakından bakabilmek için duvarı itiyorum.

"Gördün mü?" Lilah başını sallıyor. "Şimdi gel ve onu sev." Lucy'nin arkasına geçmeden önce eline bakıyor, elini onun elinin içine koyuyor ve Rosy'nin boynunun yanına doğru kaldırıyor. Ovalandıkça kuyruğu bir o yana bir bu yana gidiyor. "Yumuşak, değil mi?" diye soruyor Lucy'ye, o da başıyla onaylıyor. Bir süre sonra "Belki yarın tekrar gelersen onu tekrar görebiliriz," diye öneriyor. Lucy bir şey söylemiyor ama kabinden çıktığında yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu görüyorum.

"Eğlendin mi?" Benimle konuşmasını bekleyerek soruyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor. "Teşekkürler Lilah," diyorum Lilah'a, belki Lucy de ona teşekkür eder umuduyla. Ancak, hâlâ telsiz sessizliği var.

Lucy'nin elini bırakarak, "Her zaman," diye cevap veriyor. "Görüşürüz Lucy." Bana ikinci kez bakmadan uzaklaşmadan önce ona el sallıyor.

"Yeni odanı görmeye hazır mısın?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. Kısa bir süre önce gözlerindeki ışık çoktan gitmiş, yerine son beş gündür beni rahatsız eden gözler gelmişti. Gözleri bana unutmak için kendimi zorladığım ve engellediğim bir zamanı hatırlatıyor. Kendime bir daha asla eskisi gibi acı hissetmeyeceğimi söyledim. Farlara yakalanmış bir geyik gibi bakan gözler. Mutlu olduğunu düşündüğün hayatının göz açıp kapayıncaya kadar boşluğa dönüşmesini izlemek. Onun neler yaşadığını bilen biri varsa, o da benim. Ona nasıl yardım edeceğimi de bilmiyorum.

Dönüyorum ve yanımda o varken ahırdan çıkıyorum. Charlie'nin kamyonetine geri döndüğümüzde başı eğikti. "Buradan çok uzakta yaşamıyoruz," diyorum arkaya binip emniyet kemerini takarken.

Evin önüne geldiğimizde arabayı durdurup koltuğun üzerinden ona bakıyorum. "İşte geldik," diye anons ediyorum, kamyonandan iniyor ve onun yavaşça inip eskiden yaşadığı evin iki katı büyüklüğündeki eve baktığını görmek için etrafta dolaşıyorum. Kamyonetin arkasını açarak, ona katılmadan önce elindeki dört kıyafet torbasından ikisini alıyorum. Kapıyı kapatmadan önce "Sırt çantayı al," diyorum ve içinde tableti olan pembe sırt çantasına uzanıyorum

ve bir sürü başka ıvır zıvır eşyayı yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla paketledi.

Evin önüne doğru yürümeden önce kamyonetin kapısını kapatmasını bekliyorum. Bir adım arkamda yürüyor, ben şifreyi girerken büyük siyah kapıya bakıyor. "Anahtar yok," diye bilgilendiriyorum onu. "Kod bir, dört, yedi, dokuz." Yakın gelecekte eve bensiz geleceği bir zaman olmayacak olsa da, bunu bilmeli. Kapıyı açıyorum ve ona doğru tutuyorum.

"Evine hoş geldin Lucy," diyorum o tereddütle içeri adım atarken. O içeri girdiğinde ben de yanına gidip ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Sana evi gezdireyim, sonra dinlenebilirsin." Açık konsept odanın etrafına bakarken onu izliyorum. "Burası aile odası," diyorum evi alır almaz satın aldığım, alanı doldurmayı ve sadece yattığım bir yer değil de bir ev olduğunu hissettirmeyi umduğum U şeklindeki büyük kanepeyi işaret ederken. "Ve bu da mutfak." Oturma odasının hemen yanındaki mutfağı gösteriyorum. "Masam yok." Büyük adanın yanındaki boş alanı gösteriyorum. "Ama bir tane alacağım." Hiçbir şey söylemiyor ve evin içine gereğinden fazla adım atmıyor. "İşte benim odam orada." Mutfağın yan tarafındaki koridoru gösteriyorum. "Ve senin odan da tam şurada." Evin karşı tarafında, onun odasının olduğu yeri gösteriyorum. "Autumn, biz henüz..." Sözümü kesiyorum. Yatak odasına doğru ilerlerken ona küçük yatak odası takımını göstererek, "Eşyaların haftaya geliyor," diyorum.

Kapıyı açtığımda Autumn'un her şeyi hallettiğini söylerken dalga geçmediğini görüyorum. Odanın ortasında rahat, pelüş, krem rengi bir yatak başlığı olan kraliçe boy bir yatak duruyor. Her iki yanda birer tane olmak üzere iki küçük fildişi komodin var, birinin üzerinde beyaz daire şeklinde bir çalar saat var, diğerini boş bırakmışlar. Yatağın üstünü dört sıra yastık dolduruyor, açık krem ve kahverengi kareli örtü ikiye katlanmış, açık kahverengi çarşafları gösteriyor. "Sanırım burası senin odan." O içeri girip krem ve kahverengi renkli halıya gömülürken ben de onunla birlikte gülüyorum. "değiştirebiliriz."

"Beğenmediğin bir şey olursa," diye temin ediyorum onu, "gelir gelmez senin eşyalarını da buna ekleyebiliriz." Sırt çantasını çıkarıp yatağın üzerine atıyor.

"Duş almak ister misin?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Yan taraftaki odanın kapısını gösteriyorum. "Orası senin kendi banyon. Duşunu alabilirsin ve işin bittiğinde gelip benimle mutfakta buluşabilirsin." Yine tek kelime etmiyor. "Gidip çantalarını alıp buraya koyacağım, sen de istediğin zaman kaldırabilirsin. Ondan sonra istersen Bay ve Bayan Graham'ı arayabiliriz." Ona ne yapması gerektiğini söylüyormuşum gibi davranmamaya çalışıyorum. Dönüp ön kapıdan çıkıyorum, çantaları kamyonetten alıp boş odaya yerleştirdikten sonra onu yalnız bırakmak için yatak odasının kapısını kapatıyorum. Sonra mutfığa geri dönüyorum.

Ancak mutfakta durduğumda başımı öne eğip enseme sıkıyorum ve o telefon konuşmasından beri artan gerginliği hissediyorum.

Sanırım son beş günde toplamda belki beş saat uyudum. En hafif tabiriyle bulanıktı.

Benden ve Lucy'den DNA aldıktan sonra Bay Graham'ın ofisine geri götürüldüm ve vasiyette adı geçen tek kişi ben olduğum için Paige'in son vasiyetini okudum. Belli ki her şeyini Lucy'ye bırakmıştı ve ben de ebeveyni olarak on sekiz yaşına gelene kadar ona emaneten bakacaktım. Bana her şeyi okuduktan ve kendimi öncekinden daha boş hissettikten sonra elinde anahtarlarla ayağa kalktı. "Bunlar evin anahtarları," dedi bana. "Oraya gidip istediğin bir şey olup olmadığına bakabilirsin, sonra da evi satmayı konuşabiliriz."

"Hayır." Başımı salladım. "Ev onun için kalsın." Lucy'nin başını eğmiş bir şekilde masada oturduğu odayı işaret ettim. "Evi kiraya verebiliriz ve parayı da üniversite masrafları için bir fona yatırabiliriz."

Bay Graham, "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi ve biz ayrılmadan önce yere baktı ve sonra yukarı baktı. "Paige'in isteği üzerine hızlı bir cenaze töreni olacak." Bunu söylediği anda kusacağımı sandım.

"Yakında taburcu olacak ve cenaze evi için tüm evrakları tamamlandı." Başını iki yana salladı. "Gerçekten her şeyin halledilmesini istiyordu."

Tek kelime etmedim. Ne o zaman, ne de ertesi gün beni arayıp hiç şüphesiz onun babası olduğumu söylediğinde. İki siyah takım elbise almak için bir mağazaya gitmemiz gerektiğinde tek kelime etmedim. Bay ve Bayan Graham'ın yanında siyah bir elbise ve siyah bir kazak giymiş olarak duran ve annesi için ağlayan kızım için güçlü olmaya çalışıyordum. Ona verebileceğim hiçbir şey yoktu ama Paige'e deneyeceğime söz verdim.

Koridora doğru bakarken duşun kapandığını duydum ve yatak odasına doğru ilerledim. Sessiz çılgınlıkları duyduğumda kapıyı çalmak üzereydim. Onu dinlerken alnım usulca kapıya çarpıyor. "Bunu düzelteceğim," diye fısıldıyorum kendimden başka kimseye.

Sekizinci Bölüm

LILAH

Dışarıdaki karanlığın evin içine dolduğunu gördüğümde gözlerim iki kez kırpışarak açılıyor. Lucy'nin görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor.

Tekrar ve tekrar. Bütün gece boyunca tek hayal edebildiğim onun gözlerinin bakışydı. Nasıl bu hale geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hikayesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bildiğim tek şey onun kırılmış olduğuydu. Bana Mustang Creek'e gelen korkmuş bir kızı hatırlatıyordu, sadece ailesine güvenen ve başka kimseye güvenmeyen bir kızı.

Yataktan kalkmadan önce kapatmak için uzandığımda alarm çalıyor. Banyoya doğru yürüyorum, geriniyorum ve vücudumun her yerinde ağrılar hissediyorum. Soğuk suyu açıp yüzüme sıçratırken gözlerim binlerce kilo ağırlığında gibi hissediyor. İşe gitmek için hazırlanıyorum ama ahıra gitmek yerine Juliet'i görmeye gidiyorum. Rüzgâr yüzümdeyken ata binmeliyim. Ahırın yanına park edip içeri girmeden önce karanlık eve bakıyorum. Eyerimi kaptığım gibi Juliet'e doğru yürüyorum. "Günaydın kızım." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Benimle gezintiye çıkmak ister misin?" Elimde dizginlerle dışarı çıkıp ona bindikten sonra bacağımy üzerine atıp oturuyorum. "Hadi gevşeyelim, bebeğim," diye onu teşvik ediyorum ve botumun topuğuyla yan tarafını tekmeliyorum ve o da havalanıyor.

O tarlaya doğru koşarken ve dönüp geri koşmadan önce ağaç sınırına doğru koşarken kafam dağılıyor. Bir ileri bir geri zikzaklar çizerek zihnimi serbest bırakıyorum.

ama durduğum anda eve bakma isteğime engel olamıyorum. Başımı sallıyorum ve kendime onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyorum. Juliet'i ahırına geri koyduktan ve biraz su ekledikten sonra, Hector'un atlar için bir kova tahılla geldiğini görüyorum. "Günaydın." Ahırdan çıkıp arabama doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Aynı anda ön kapının açıldığını görüyorum ve önce Lucy dışarı çıkıyor, üzerinde bir kot pantolon ve mavi bir tişört var. Ayağında dün gelirken giydiği koşu ayakkabılarından farklı olarak botlar var. Emmett kapıyı arkasından kapatırken onun ardından dışarı çıkıyor.

Otoparktan çıkıp işe doğru ilerlerken onlara bakmayı bırakıyorum. Onlarla aynı anda park edip, su şişem ve beslenme çantamla kendi kamyonetimden indiğimde onları ürkütücü bir sapık gibi izlemediğimi iddia ediyorum. "Günaydın çocuklar," diye selamlıyorum onları, olması gerekenden daha neşeli, sahte olmanın sınırında. "Herkes nasıl?" Emmett konuşmadan önce hiçbir şey söylemeyen Lucy'ye bakıyorum.

"Günaydın," diyor ve başından beri ilk kez, genelde çıkardığım homurtudan biraz daha yumuşak bir ses çıkarıyor.

"İş yerinde bize katılacak mısın Lucy?" diye soruyorum ama bana cevap vermiyor.

Onun yerine sadece başını sallıyor.

"Gelip atlara merhaba dememe yardım etmek ister misin?" Soruyorum, sonra Emmett'e bakıyorum. "Baban izin verirse." *Baban*, sözcükler bile ağzımda yabancı geliyor. Emmett'in çapkın olduğu bir sır değildi. Yani, bunu yüzünüze vurmuyordu ama etrafta dolaştığını biliyordunuz. Bu konudaki fısıltılar her zaman bardan çalışma alanına sızardı. Ayrıca bir gece önce birlikte ayrıldığı kız hakkında soru sorduklarında da tek kelime etmezdi. Her seferinde kalbime bir hançer saplanmış gibi hissediyordum. Kızını görene kadar bu acıya alışmıştım. Sanki biri bıçağı kalbimden çıkarmış ve sanki bir tıkaçmış gibi hissettirdi ve çıkar çıkmaz acı yaradan aktı.

"Lilah'la gitmek ister misin?" diye sordu Lucy'ye, o da başıyla onayladı ve bana baktı. "Masamda olacağım," diyor. "İşin bitince gel beni bul.

Tamamdır."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum, sonra tekrar Lucy'ye bakıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. Öğle yemeğimi saklamak için mutfığa doğru yürüyorum. "Tamam." Ellerimi birbirine çırpıyorum. "Hadi gidip atları uyandıralım."

Ahıra doğru yürüyoruz ve Sammy'yi görünce duruyoruz. "Hey, Sammy," diye sesleniyorum ona, Lucy'nin yanımda olduğundan emin olarak.

"Hey, Lilah, bugün gelip ata binmedin," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Juliet'e binmeye gittim," diyorum ona, "ama bugün öğle tatilinde Rosy ile dışarı çıkmaya bakacağım." Diğer ahıra koşmadan önce bana başıyla onay veriyor.

"Tamam, buradan başlayalım," diyorum son ahırdaki ata bakarak. "Dün sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Tabii ki hatırlıyorsun. Sen akıllı bir kızsın." Ona göz kırpıyorum ve o da bana gülümsüyor. Elimi kabine sokuyorum ve o da benimle aynı şeyi yapıyor. "Bizi koklamasına izin vereceğiz ve sonra içeri girip günaydın diyeceğiz," diyorum dün biraz hırçın olan at için. Bize doğru yürüyor ve bizden hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değil. "Bazen bizden hoşlanıp hoşlanmayacağına karar vermesi biraz zaman alıyor," diyorum ve o da önce bana sonra da ata bakıyor.

"Peki sen kaç yaşındasın Lucy?" Benimle konuşup konuşmayacağını merak ederek soruyorum. Birkaç saniye bekliyorum ve bana cevap vermeyince ona kocaman gülümsüyorum. "On beş yaşında mısın?" Şimdi gülüyor. "Tamam, daha yüksek mi?" Ona takılıyorum, o da başını sallıyor. Ne diyeceğimi düşünerek başımı iki yana sallıyorum. "Tamam, dört mü?" Başını sallıyor. "Belki beş?"

"Hayır," diyor şimdiye kadar duyduğum en melek gibi sesiyle, "Ben sekiz yaşındayım." "Bir sonraki tahminim buydu." Şok olmamaya çalışıyorum, çünkü gerçekten

benimle konuştu. Onu daha fazla soru bombardımanına tutmak yerine bir süreliğine konuşmayı bıraktım. At gelip ellerimizi yalamaya çalıştığından, elini çekip kot pantolonunun arkasına silmeye zorladığından beri garip değil. "Hadi bir sonrakine gidelim." Bir sonraki ahıra doğru yürürken elimi çekiyorum.

Coffee'nin kabinine geldik. "Merhaba Coffee," diyorum, kabini açıyorum ve Lucy arkamdayken içeri giriyorum. "Lucy ve ben günaydın demeye geldik," diyorum Coffee'ye, sanki bizimle konuşuyormuş gibi bir huff atıyor.

"Bu onun günaydın demesi." Omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Peki sen kaçıncı sınıftasın Lucy?" Elimi Kahve'ye uzatarak soruyorum ve hareketlerimi takip etmesini izliyorum. Bu kez, adam ona doğru geldiğinde geri ekilmiyor.

Benimle konuşacak mı yoksa yine geri mi çekilecek diye bekliyorum ama Kahve'ye odaklanmışken benimle konuşuyor ve aslında benimle hiç konuşmadığını unutuyor. "  nc l ğ  yeni bitirdim," diye cevap veriyor. "Dördüncü olacağım." Ona başımı salladım. "Oh, harika." Sanki sesi ruhumu ısıtmıyormuş gibi tepki veriyorum. "Seviyor musun Okul mu?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. Artık ona evet ya da hayır cevabı olmayan sorular sormam gerektiğini anlıyorum.

"En sevdiğin ders hangisi?" Soruyorum ve Coffee'nin elini koklayarak ona doğru yürümesini izliyor.

"Matematik ve okumayı seviyorum" diyor.

"Okumayı severdim. Sadece ben ve en iyi arkadaşım Sierra'dan oluşan bir kitap kul b m var," diyorum. "Dördüncü sınıftayken en sevdiğim hik ye *Charlotte'un Ağı'ydı*," diye paylaşıyorum ve bana bakıyor. "Benim favorimdi ve evcil bir domuz almak istemiştim," diye itiraf ediyorum ve o da gülümsüyor, "ama sonra ailem reddetti. Onlarla iki gün boyunca konuşmadım." Başımı sallıyorum. "Ayrıca evimin her yerinde örümcek ağları aradım, gizlice benim için kelimeler yazdıklarını düşündüm." Bana gülüyor. "Yazmıyorlardı."

"En sevdiğim kitap *Pijamalı Prenses Günlükleri*. Eğlenceli bir kitap." "Gerçekten mi? Ne hakkında?"

"Okula gitmeyen bir prenses hakkında, bu yüzden bütün gün kalesinde olmak zorunda olduğu için hiç arkadaşı yok," diye anlatıyor hikayeyi. "Her gece günlüğüne yatıya kalsa ne yapacağını yazıyor. Her gece onun için en iyi dört arkadaşıyla -kedisi, köpeği, hamsterı ve Japon balığıyla- yeni bir macera."

"Kulağa iyi bir arkadaş grubu gibi geliyor," diyorum ve başımı sallayarak dönüp kabinden çıkıyorum. "Arkadaşlarının isimleri ne?"

"Blue var, kedi, siyah olmasına rağmen," diye geveliyor bir sonraki durağa doğru yürürken, "ve sonra Buster, köpek, kediden hoşlanmıyor. Humblepie hamster ve Japon balığının adı da Jaws."

Son isme gülüyorum ve Rosy için bölmeyi açarken o da benimle birlikte gülüyor. "Japon balığı için komik bir isim," diyorum. "Günaydın, Rosy."

"Bir macera," diyor Rosy için elini benimkinden önce uzatırken, "sakız topları yağıyor."

"Ah, bu acıtmış olmalı." Yüzümü buruşturuyorum ama sonra utanarak ona bakıyorum. "Ama o zaman sarı olanların hepsini yedim."

"Ben kırmızı olanları seviyorum," diye fısıldıyor.

Telefonum arka cebimden bip sesi çıkarıyor ve Courtney'nin aradığını görüyorum.

Selam yabancı. Bir haftadan fazla oldu ve beni hemen araman gerekiyordu. Bu hafta sonu sinemaya gitmek ister misin?

Sierra mesaj attığında cevap vermek üzereydim.

Cumartesi akşamı doğaçlama bir kitap kulübü toplantısı yapmak ister misin?

Tam ona cevap verecekken sosyal medya hesaplarımdan birinden bir mesaj uyarısı alıyorum ve kimin bana mesaj atmaya çalıştığını gördüğümde kalbim duruyor. İsmi okuduğumda ensem yanıyormuş gibi hissediyorum. *Derek Honeywell sana bir mesaj göndermek istiyor.* Neredeyse telefonumu düşürmeden önce mesajın sadece ilk cümlesini görebiliyorum.

Telefonu arka cebime koyup nefes alış verişimi kontrol etmeye çalışırken beni izleyen Lucy'ye bakıyorum. Gözleri endişeyle doluyor, muhtemelen vücudumun titremesini kontrol etmeye çalışırken aynı anda yüzümdeki panik halini de görüyor. "Ben iyiyim," demeye çalışıyorum ama o bir şey söylemiyor.

Hiçbir şey. Onun yerine bana doğru yürüdü ve elini benimkinin içine soktu. Aynen dün korktuğunda ona yaptığım gibi.

Ona başka bir şey söylemek üzereydim ki botların bize doğru geldiğini duydum. "Evet, bu hoşuna gidebilir," diyor Emmett. Sonra Charlie ve onun ahıra doğru yürüdüklerini ve bizi görünce durduklarını görüyorum.

Charlie gülümseyerek, "İşte geldiler," diyor. "Merhaba Lucy," diyor ama Lucy ona bir şey söylemiyor. "Ben de seni arıyordum. Autumn bebek Landon ya da bizim deyimimizle Billy ile parka gidecek, acaba sen de onunla gitmek ister misin?"

Emmett orada durmuş beni izliyor ve gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize gidiyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. "Eğlenceli olacak," diyor Lucy'ye, o da bir gün önce korkarsa yapmasını söylediğim gibi elimi sıkıyor.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve tam bir şeyler söyleyecekken Autumn, Landon'ın pusetinde içeri giriyor. "Selam," diye bizi selamlıyor ve ben de Lucy'ye gülümsüyorum. "İşte orada," diyor ve bana bakıyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Atlarla eğleniyor musun?" Autumn elimi tutuşunu hafifleten Lucy'ye soruyor. "Çörekçideki arkadaşımı görmeye gidecektim, sonra da parka gidecektim ve senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"Çok eğlenceli," diyorum, Lucy'nin bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum, böylece gözlerini görebiliyorum ve o da bakıyor. "Şimdiye kadar yediğim en iyi donut'lara sahipler. Bu kadar büyükler." Diğer elimi kaldırıp ona gösteriyorum. "Bana bir tane getirebilir misin?" Önce bana, sonra Charlie'ye, sonra da Emmett'e bakıyor ve tekrar Autumn'a dönüyor. Başını sallayıp elimi bırakıyor ve parmaklarım dalgınlıkla elini geri almak için hareket ediyor. Ama Autumn'la birlikte başı öne eğik bir şekilde uzaklaşıyor. Charlie'nin önce bana, sonra da Autumn'u takip etmeden önce Emmett'e baktığını görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Emmett, benimle birlikte at ahırına doğru yürürken.

"Bana teþekkür etmene gerek yok. O harika biri," diyorum ve telefonum arka cebimde titriyor. "Bence ata binmeyi çok ister," diyorum ve o da kısa bir süre önce kızının bana yaptığı gibi başını sallıyor. "Onu ben götürebilirim."

"Hayır," diye tersledi. İncindiğimi saklamaya çalışıyorum ama korkarım yeterince hızlı değilim.

Bir şeyler söylüyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Anlıyorum." Gözlerim kuruyor ve burnum sıkışıyor. Kendimi kaybetmeden ve bunun beni ne kadar incittiğini görmeden önce ondan uzaklaşıyorum. "Sonra görüşürüz."

Dokuzuncu Bölüm

EMMETT

Önümde onu izliyorum, Lucy'den bahsederken gözleri parlıyor. "Bana teşekkür etmenize gerek yok." Yumuşak gülümsemesi ortaya çıkıyor ve daha da güzel. O her zaman güzeldir ama gülümsediğinde nefesimi kesiyor. "İnanılmaz biri." Ellerini oynatıyor ve bir konuda gergin olduğunu görebiliyorum. Yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bence ata binmeyi çok ister." Başımı sallıyorum, onaylıyorum ama yine de bir şey söyleyemiyorum. "Onu ben götürebilirim."

"Hayır," diye çıkışıyorum. Bunu söylediğimde gözlerinin parladığını görüyorum, ses tonumdan ne kadar incindiğini gösteren bir bakış. Ona karşı her zaman kullandığım bir ton, beni kızdırdığını anlamasın diye kullandığım bir ton.

"Anlıyorum." Sesi ölü, monoton ve orada değilmiş gibi geliyor. Midem sıkışıyor ve bundan nefret ediyorum. "Sonra görüşürüz."

Kabinden çıkmak için dönüyor. "Lilah," diye bağıriyorum ve olduğu yerde duruyor, "bekle!"

Yavaşça dönüp bana bakıyor. "Öyle demek istemedim," diye söze başladım ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Yani, patlamak istememiştim."

"Ama yine de onu ata bindirmemi istemediğini kastettin," diye cevap veriyor ve ben de başımı sallıyorum, "çünkü ben umursamazım."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kafamın içinde ona defalarca dikkatsiz olduğunu söyleyen kendi sesimi duyuyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Çünkü ben

onunla bunu yapan kişi ol." Derin bir nefes alıyorum. "Onunla tanıştığımdan beri bana tek kelime bile etmedi." Gözlerimi kapatıyorum, içimden akan duygularla savaşmaya çalışıyorum. İçi boş ve bomboş büyüdüğüm için sahip olmadığımı düşündüğüm duygular. Bana o kadar yabancı duygular ki, bende bir sorun olduğunu düşünüyorum. Ne yapacağımı bilmediğim duygular.

"Hangisiydi?" diye soruyor ve söylediğimde ona bakabileceğimi bile sanmıyorum, utanç benim için katlanılamayacak kadar fazla olabilir.

"Altı gün önce," diye cevap veriyorum ve nefesi kesiliyor. Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum ve elini ağızına götürdüğünü görüyorum. "Bana bir cümle söyledi," diye itiraf ediyorum. "şimdi seninle yaşamak zorunda mıyım?" Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Hepsi bu kadar. Sonra hiçbir şey olmadı, ne bir gık, ne bir ses. Kafa sallamaktan ve titremekten başka bir şey olmadı." Son kelimedede sesim titriyor ve boğazımdaki yumruyu temizlemek için konuşmayı kesiyorum. "Sonra ikinizi bulmaya geldim, onun sesini ve ardından gülüşünü duymayı hiç beklemiyordum."

"Emmett." Sesi fısıltıyla çıkıyordu ve adımı bu tonda söylediği rüyalar görmüştüm. Gözlerimin içine bakarak bana gülümsediği ve tıpkı onun yaptığı gibi adımı söylediği rüyalar. Uyandığımda gerçek olmasını dilediğim rüyalar. Benim olmamaları gerektiği için çalındığını hissettiğim rüyalar.

"Sorun yok." Duygularımdan sıyrıldım. "Her şey yolunda. Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim." Omuzlarımı geriye atıp dik durdum, Lucy'nin onunla konuşmasını dinlemenin nasıl bir his olduğunu ona göstermek istemişyordum. Lilah'nın yanında o kadar rahattı ki kıkırdadı bile. Ama bana göre, şu anda onun için dünyadaki en kötü insan benim. Kalıp Lilah'la konuşmak yerine derin bir nefes aldım ve onun yanından geçerek kabinden çıkmaya başladım. Ancak durak onu geçebileceğim kadar büyük değil, bu yüzden ona dokunmamak için kenara çekilmem gerekiyor. Tam yanından geçmek üzereydim ki elinin kolumu kavradığını ve dışarı çıkmamı engellediğini hissettim.

Üzerimdeki ellerine bakıyorum, ellerini üzerimde tuttuğu bir zaman olduğundan emin değilim ve bu tam olarak düşündüğüm gibi bir his.

Cennet gibi. "Emmett." Adım dudaklarında bir fısıltıya dönüşüyor ve son altı gündür karmakarışık olan kalbim nihayet yeniden normal bir şekilde atmaya başlıyor. Yanında duruyorum, yüzlerimiz birbirine dönük, gözlerimiz kilitlenmiş. Göğüslerimiz aynı anda yükselip alçalıyor. "Yakında sana güveneceğinden hiç şüphem yok." Eli kolumu bırakıyor ve ben parmaklarımı onunkilerle birleştirmek istiyorum. "Bilmem gerekirdi, seninle tanıştığım ilk gün sana güvenmiştim." Dudaklarını yalamasını izliyorum, hayatımda dilimi onunkine karıştırmaktan başka bir şey istemiyorum. Kahretsin, onu hiç öpmedim ama bir öpücüğün dünyadaki her şeyi daha iyi yapacağına dair bir his var içimde. "Kendine gelecek ve sonra asla ayrılmak istemeyecek."

Benden uzaklaşıp kabinden çıkıp beni sözleriyle baş başa bıraktığında boğazımdaki yumru geri geldi. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Nefes alışım düzensizleşiyor ve ona doğru yürümek yerine ondan uzaklaşırken biraz hava almaya ihtiyacım var.

Kabin kapısını arkamdan kapatarak masama doğru yürüyorum ve Bobby ile Sammy'yi orada görüyorum. "Hey, ben diğer ahıra gidiyorum." Bana bir şey söylemelerini bile beklemedim. Onun yerine dışarı çıkıp kamyonetime bindim.

Vardığımda Hector beni fark etti. "Eyerlememi ister misin?" diye soruyor atıma.

"Ben hallederim," diyorum. "Sadece hızlı bir koşuya çıkıyorum." Bana başka bir şey söylemiyor, ben ahıra girip eyerimi alırken işlerine devam ediyor. Üzerine binmeden önce onu ahırdan çıkarıp ahırın dışına çıkarıyorum. "Hadi gidelim." Ona iki kelime söylüyorum ve o çoktan gitmiş oluyor.

Ata binmek benim için her zaman bir stres giderici olmuştur. İyi bir sürüşe ihtiyacım var ve her zamankinden daha iyi döneceğim. Atımı daha hızlı ve daha hızlı itiyorum, rüzgâr yüzüme vuruyor ama hiçbir şey midemin çukurundaki yanmayı daha iyi hale getiremiyor.

Ahıra yaklaştığımızda ondan iniyorum ve Hector'un diğer atları getirdiğini görünce onu bırakıyorum. "Onu orada bırak. Ben onunla ilgilenirim."

Kamyonetime geri dönmenden önce onu gölgede duran suyun yanına götürüyorum.

Cebimden telefonumu çıkarırken Charlie'nin ben ata binerken bana mesaj attığını görüyorum.

Charlie: Okulun adını aldım ve onları bir toplantı için aradım. On birde seni almak için onunla birlikte döneceğim.

Telefonu cebime geri koydum ve artık kendi kişisel cehennemi gibi hissettiren eve baktım. Yatağa gittiğinde, kapısının önünde sırtım duvara dönük ve dizlerimin üzerinde oturup ağlayışını dinledim. İçeri girip onu teselli etmek istedim ama söyleyeceğim hiçbir şeyin durumu daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum. On beş dakika sonra kalktım ve kapının kolunu çevirdim. Bunu duymuş olmalıydı çünkü kafamı odaya soktuğumda uyuyor numarası yaptı. Mideme bir tekme daha -benden o kadar nefret ediyordu ki uyuyor numarası yapıyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve bir on dakika daha dışarıda oturup onun burnunu çekişini dinledim.

Bu sabah da daha iyi değildi. Uyandığında ve yemek yediğinden emin olduğumda, ki buna alışmak biraz zaman alıyordu, geç kalıyordum. Genelde bir fincan kahve alıp dışarı çıkardım. Ama şimdi bu küçük kızdan ben sorumluydum ve kendime bunun ikimiz için de bir öğrenme eğrisi olduğunu söylüyordum.

Kendimi biraz daha iyi hissederek ahıra geri döndüm. Masama gidip işleri kontrol ettiğimde Bobby'nin ben yokken yapmasını istediğim her şeyi yaptığını gördüm. Autumn'un sesini duyduğumda evrak işlerini gözden geçiriyordum. "Gidip baban seni bekliyor mu bakalım."

Kafamı kaldırdığımda Lucy'nin yanında yürüdüğünü görüyorum, gözleri odayı tarıyor, atların ahırlarına bakıyor. "İşte orada," diye işaret ediyor Autumn ve Lucy bana bakıyor. "Sana çörek getirdik." Autumn Lucy'ye, o da bana bakıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Eğlendiniz mi?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. Ağlayacakmış gibi duran Autumn'a bakıyorum.

"Parka gittik ama herkes okulda olduğu için oldukça boştu. Oradaki tek çocuklar küçük çocuklardı, bu da düşündüğümüz kadar eğlenceli değildi," diye anlatıyor, "biz de fazladan birkaç çörek almaya gittik."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Yeni okuluna bakmaya gidiyoruz," diyorum arkasından bakan Lucy'ye ve Lilah'yı arayıp aramadığını merak ediyorum. Kafamı kaldırıp saatin neredeyse on kırk beş olduğunu gördüğümde, "Aslında gitmeliyiz," diye ısrar ediyorum.

Charlie elinde benim için bir zarfla ahıra geliyor. "Okul için ihtiyacın olan her şey burada." Bana uzatıyor ve ben de Lucy'ye bakmadan önce alıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum, o da tek kelime etmeden bana bakıyor. Charlie ve Autumn'a bakıyorum, onlar da benim gibi yıkılmış hissediyorlar. "Gitmeliyiz ki geç kalmayalım."

Elimi omzuna koyuyorum ve kamyona doğru gitmesi için onu çeviriyorum. "Bu okulun eğlenceli olduğunu duymuştum," diyorum. "Arkadaşım Brady'nin oğlu Wyatt oraya gidiyor. Ayrıca arkadaşım Brock'un kızı Saige de oraya gidiyor ve sanırım sen de onunla aynı yaştasın." O kamyonete binerken ben de ona bilgi verdim. Kapıyı kapatıp şoför tarafına geçmeden önce emniyet kemerini takmasını izliyorum. "Okul yılı yeni başladı, bu yüzden çok şey kaçırdığını sanmıyorum." Bu noktada kendi kendime konuşuyor gibiyim.

Okula yanaşıyoruz ve kamyonandan inip onun yanına yürürken zarfı alıyorum. "Hazır mısın?" O aşağı atlarken soruyorum. Yan yana okula giriyoruz, ne halt ettiğini bilmeyen bir baba ve onu neyin beklediğini bilmeyen bir kız.

İçeri girmek için zili çalmam gerekiyor ve kadın bizi ön kapıda karşılıyor. "Siz Bay Clarkson olmalısınız." Kocaman bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Ben Bayan Maureen, okul yöneticisiyim." Elim sıkıttıktan sonra

Lucy'ye bakar. "Ve sen de Lucy olmalısın," diyor elini sıkmak için eğilerek. Lucy'nin nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum ve her nasılsa Maureen'in elini sıkmak için elini uzatmasına şaşırıyorum. "Bir tur atmaya ne dersin?" diye soruyor Lucy'ye, o da başını sallıyor. Maureen bizi okul turuna çıkarırken, *en azından omuz silkmiyor*, diye düşünüyorum kendi kendime. Lucy her şeyi görüyor; çocuklar sınıflarının önünde sıraya giriyor, öğle yemeğine gidiyor, bazı sınıfların önünden geçiyor ve bazılarının hâlâ sınıfta olduğunu görüyor. Herkes öğle yemeği için dışarıda olduğu için boş bir sınıfa girdiğimizde bize bakarak, "Burası Lucy'nin sınıfı olacak," diyor.

Sırada oturan bir kadın bize bakıyor, sarı saçları küt ve bir kulağının arkasında toplanmış. "Bayan Summer," diyor Maureen, "bu Bay Clarkson ve kızı Lucy." Lucy'ye gülümsüyor. "Pazartesi günü sınıfınıza katılacak."

Bayan Summer ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. Bana baktı ve gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve Lucy'nin önünde çömeliyor. "Sınıfımıza hoş geldiniz." Ayağa kalkıyor. "Babanız Bayan Maureen ile evrak işlerini hallederken siz de sınıfı gezmek ister misiniz?" Bayan Summer Lucy'ye elini uzatarak soruyor. "Sana nerede oturacağını gösterebilirim ve Pazartesi günü hazır olması için birkaç şey seçebiliriz."

Lucy onunla birlikte gidiyor ve onu sınıfın küçük bölmelerin olduğu tarafına götürmesini hayretle izliyorum. "Çok uzun sürmeyecek," diye garanti veriyor Maureen bana, "iyi olacak." Başımı sallıyorum, koridordan ofise doğru onu takip ederken omzumun üzerinden Lucy'ye bir kez daha -ya da daha iyisi beş kez- bakıyorum.

Tüm evrak işlerini gözden geçirdik ve bana doldurmam ve Pazartesi günü Lucy işe başladığında ona geri getirmem için milyonlarca kağıt verdi. Kırk dakika sonra, Lucy elinde bir çantayla içeri girdiğinde tüm "ev ödevlerimle" ayaktaydım.

Bayan Summer bana bakarak, "Çocukları almam gerekiyor," dedi. "Ona evde yapması ve Pazartesi günü geri getirmesi için birkaç çalışma kâğıdı verdim." Başımı salladım ve sonra

Lucy'e bak.

"Çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve ikimiz okuldan çıkıyoruz. "Öğle yemeği yemek ister misin?" Kamyona döndüğümüzde soruyorum,

ve öğleni biraz geçtiğini görüyorum. "Muhtemelen acıkmışsındır." Okula bakarken dikiz aynasından ona bakıyorum. "Bayan Summer'ı sevdin mi?"

Başını sallıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama benimle konuşmasını gerçekten çok isterdim. Öğle yemeği spesiyalleri sunmaya başlayan fırının önüne çekiyoruz. Büyük bir şey yok, birkaç dürüm ve sandviç. Simitler artık çok popüler ama saat ikiye kadar tükeniyor. Oraya gittiğimizde, dolmaya başladığını görünce şaşırmadım. Bayan Maddie ya da kızı Everleigh'in içeride olup olmadığını görmek için tezgâhın arkasına bakıyorum ama ikisini de göremiyorum.

"Simit mi sandviç mi istersiniz?" Diye soruyorum ve o da dürümlerin sergilendiği vitrine bakıyor, sonra da simide bakıp birini işaret ediyor. "Krem peynirli mi?" diye soruyorum ve yine başını sallıyor. Aynı şeyden iki tane sipariş ediyorum ve ardından denemek istediği ama bana sormaya korktuğu dört dürümden sipariş ediyorum. Siparişin parasını ödüyorum ve kasiyerin bana poşeti getirmesini beklemek için kenara çekiliyorum. Kapı açılıyor ve omzumun üzerinden bakmak gibi bir hata yapıyorum ve Lilah'nın içeri girdiğini görüyorum, ama tek başına değil. Yanında Caleb var ve onu güldürmek için bir şeyler söylüyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu. Beni burada görmeyi asla beklemezdi, özellikle de öğle yemeğinde, çünkü genellikle ahırda bir şeyler atıştırırım.

Yanımızda durduğunda Lucy'nin ona baktığını ve gözlerinin parladığını görüyorum. "Lucy," diyor Lilah sanki onu bir haftadır görmemiş gibi. "Çörek için sana hiç teşekkür etmedim." Ona gülümsüyor. "Masama bırakmıştın ve çok hoş bir sürpriz oldu." Lucy ona gülümsüyor. "Yeni okuluna gittin mi?" diye sorar ve Lucy başını sallar. "Her şeyi duymak istiyorum." Caleb'a bakar. "Yemekten döndüğümde gelip seni bulmama ne dersin? Biz

atları ziyarete gidebilirsiniz." Hiddetle başını salladı, sonra nihayet bana baktı. "Eğer baban için sorun yoksa."

"Sorun değil." Tekrar Lucy'ye baktım. "Hadi yemeğimizi yiyelim ve Lilah'yı randevusuyla baş başa bırakalım." Elimini omzuna koyuyorum ve onu fırından dışarı çıkarıyorum. Lucy'nin benden önce çıkması için kapıyı iterek açıyorum, Lilah'ya son bir kez bakıp bizimle gelmesini diliyorum.

Onuncu Bölüm

LILAH

Fırından çıkışlarını izliyorum, aptalca bir nedenle keşke bana da onlara katılmamı söyleseydi diyorum. "Sıra bizde," diyor Caleb yanımdan, Kendimi büyük bir pislik gibi hissederek ona baktım.

"Ah, özür dilerim." Başımı sallıyorum ve tezgâhın arkasındaki kıza gülümsüyorum. "Ben hindi ve pastırmalı dürüm alayım," diyorum, "bir de limonata." Caleb ellerimi ittiğinde cüzdanımı çantamdan çıkarmaya başlıyorum.

"Bu bir randevu olmayabilir ama öğle yemeğinin parasını sen ödemeyeceksin." Ona gözlerimi deviriyorum. "Git bize oturacak bir yer bul. Ben her şeyi alıp seni bulmaya geleceğim."

Onunla tartışmayı düşünüyorum ama bunun yerine dönüp oturma alanına doğru ilerliyorum ve dolu olduğunu görüyorum. "Dışarıda yiyebiliriz," diye öneriyorum. "Gölgede bir piknik masası var." Yan taraftaki pencereyi gösteriyorum ve Caleb başıyla onaylıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve ağaçların altında duran tek piknik masasına doğru ilerliyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve Courtney'nin bana tekrar mesaj attığını görüyorum.

Courtney: Planlar değişti. Thatcher's'da bir şeyler içmek için saat beşte iş yerinde olacağım.

Ben: Orada buluşuruz.

Courtney: Sana inanmıyorum, bu yüzden gelip seni alırsam, beni bırakman için bir neden yok.

Sebebine gülüyorum.

Ben: Seni daha önce hiç yüzüstü bırakmadım.

Courtney: Her zaman bir ilki vardır. Bu şekilde, mazeretin yok. Beşte görüşürüz, Buttercup.

Ben: Kolumu bük.

Tamamdır, beşte görüşürüz.

Caleb'in bir elinde tepsi, diğerinde içeceklerle bana doğru yürüdüğünü gördüğümde telefonumu bırakıyorum. "Sadece çilekli limonata kalmış," diye haber veriyor. "Umarım sorun olmaz."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum önüme otururken. "Teşekkür ederim."

Dürümümü alıp önüme koyduktan sonra ona bakıyorum. "Caleb," diyorum o dürümünden bir ısırık alırken, "daha ileri gitmeden önce..."

"Bu hayattaki en kötü ilişkisizlik ayrılığı," diye şaka yapıyor. "Dinle Lilah, benimle gerçekten ilgilenmediğini biliyorum."

"Yani, senin de benimle o kadar ilgilendiğini sanmıyorum," diye karşı çıkıyorum ve o da sırtarak yere bakıyor.

"Ama seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum," diyor sonunda.

"Ben de seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum, "sadece bu şekilde değil." Dürümümden bir ısırık alıyorum.

"Bu 'sorun sende değil, bende' gibi bir şey" -beni işaret ediyor- "ama sonra gerçekten ben değilim" -kendini işaret ediyor- "sorun sensin." Bu beni güldürüyor.

"Sadece şu anda çok fazla şey yaşıyorum." Ona yalan söyledim sayılır. Daha çok yarı gerçek. "Yüksek lisans tezime odaklanmam gerekiyor," diyorum. "Son beş yıldır psikoloji alanında online dersler alıyorum ve bu onun için son adım."

Kendi limonatasından bir yudum alarak "Ne üzerine yapıyorsun?" diye soruyor. "At destekli terapinin geliştirilmesi" diye yanıtlıyorum utangaç bir gülümsemeyle.

"Bu konuda çok şey biliyorum sayılır." İşim nedeniyle çok şey bildiğimi düşündüğünden eminim. Geçmişimi onunla paylaşmadım. Dürüst olmak gerekirse

Geçmişimi kaç kişinin bildiğini bir elin parmakları kadar sayabilirim. Emmett'in bile geçirdiğim kazayı tam olarak bildiğini sanmıyorum. Yani bir kaza geçirdiğimi biliyor ama tüm bildiği bu.

"Şey, yardımcı olabileceğimden değil," diyor, "ama ihtiyacın olursa söylemen yeterli. Belki bir denek olabilirim."

"Travma geçirdiniz mi?" Sargı ağzımın yarısına kadar gelmişken soruyorum.

"Hiç kimseyi tanımadığım bir kasabaya taşındım," diye başlıyor. "Tek arkadaşım az önce benimle çıkmak istemediğini söyledi. Ve sahiplerinin perili olduğunu söylediği bir evi onarmak için çağrıldım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu çok sıkıcı," diye şaka yapıyorum. Öğle yemeğinin geri kalanı sorunsuz geçti ve şimdi tüm konuşmayı aradan çıkardığımız için kendimi daha iyi hissediyorum.

Bir dakika sonra işe dönüyorum ve babasının masasında oturmuş kâğıt üzerinde bir şeyler yapan Lucy'yi aramaya koyuluyorum, babası da onun yanında oturmuş kendi evrak işlerini yapıyor.

"Döndüm," diye anons ediyorum ve Sammy'nin Emmett'i aramak için ahıra girdiği sırada iki çift ayn ı göz bana bakıyor.

"Hey, kaçan bir atımız var," diyor, panikliymiş gibi görünmemeye çalışarak, Emmett'in çıldıracağını bilerek. Kâğıtları masanın üzerine çarparak bırakır. "Charlie onu eğitiyordu ve o da kaçtı."

Önce Sammy'ye sonra da Lucy'ye bakar. "O bende," diye onu temin ediyorum. "Ödevlerini benim masamda yapabilir."

Lucy gülümsüyor ve masadan uzaklaşıyor. Ona elimi uzatıyorum, o da kâğıtlarını ve kalemini alıp yanıma geliyor. "Emin ellerde olacağına söz veriyorum," diyorum Lucy elimi tuttuğunda, "ve çöreğimi onunla paylaşmayacağım." Ona göz kırpyorum, kıkırdamasına neden oluyorum ve gözlerim doğrudan Emmett'e kayıyor.

"Donut yok." Lucy'yi işaret ediyor. "Sen zaten iki tane yedin ve simidini de yemedin."

"Uh-oh," diyorum. "Tamam, iyi, çörek yok." Omzumun üzerinden ona bakarak dönüp uzaklaşıyorum. "Pinky söz." Kaşlarını çatmasına gülmemeye çalışıyorum. *İşte aşık olduğum bakış*, diye düşünüyorum masama doğru yürürken. "Pekâlâ Lucy," diyorum bir sandalye kapıp benimkinin yanına koyarak, "ne üzerinde çalışıyorsun?" Sandalyeme oturuyorum ve onun yanımdaki kendi sandalyesine oturmasını izliyorum.

"Matematik," diyor kâğıtları yere bırakırken. "Çok kolay." Telefon çaldığında sadece başımı sallıyorum. Öğleden sonrasının geri kalanı insanların gelmesi, telefonun durmadan çalması ve ertesi gün için tüm randevuların onaylandığından emin olmakla geçiyor.

Kapı açılıyor ve Courtney'nin içeri girdiğini görüyorum. "O burada." Beni fark edince güldü. "Bir atla kaçmaya çalışmadı."

"Kendini komedyen sanıyor." Çenemle ona doğru işaret ediyorum. "Lucy," diyorum, "bu benim senin yaşından beri en iyi arkadaşım." Gözleri büyüyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Ben o kadar yaşlı değilim." Bana gülüyor ve sonra gülmesine izin verilmediğini unutmuş gibi elini ağzına kapatıyor. "Çok güzel gülüyorsun," diyorum usulca. "Bunu daha sık yapmalısın."

"Bu senin arkadaşlarından biri mi?" Courtney dirseklerinin üzerinde masanın tepesine yaslanarak soruyor. "Ben Courtney." Merhaba demek için elini kaldırıyor.

Lucy'nin bir şey söyleyip söylemeyeceğini anlamak için birkaç saniye bekliyorum ve söylemeyince Courtney'e adını söylüyorum. "Bu Lucy, Emmett'in kızı," diyorum ve gözleri büyüyor. Evet, benim hakkımda her şeyi biliyor, aptalca ve saçma bir şekilde gidip dünyada aşık olmam gereken son adama aşık olduğum gerçeği de dahil.

Sandalyemden kalkıp Lucy'ye bakıyorum. "Hadi gidip babanı bulalım," diyorum ve onun bu konuda pek de heyecanlı olmadığını görüyorum. Tutması için elimi uzattım ve o da tuttu. "Geri döneceğim," diyorum Courtney'e. Onunla birlikte ahıra doğru yürürken Charlie ve Emmett'i bir şeyler konuşurken buluyorum. Gündüz vardiyası üçte bittiği ve akşam vardiyası geldiği için sadece ikisi var.

saat altıya on kala. Elimi önümde duran Lucy'nin omzuna koyarak, "Hey, ben çıkıyorum," diyorum. "Onu yalnız bırakmak istemedim."

"Kahretsin," diye küfrediyor Emmett. "Gelip onu kontrol etmediğim için özür dilerim. Daha yeni döndük." Lucy'ye bakar. "İyi miydin?" Lucy sadece başını sallar. "Hiç çörek yedin mi?" Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor.

"Bir ısırıktı ve öğleden sonra tatlı bir ikramdı." Boştaki elimi havaya kaldırıyorum. "Başka bir şey yemedim," diye yalan söylüyorum ve o da bunu biliyor.

"Lilah'ya sana göz kulak olduğu için teşekkür et," diye ısrar ediyor Lucy.

"Teşekkür ederim Lilah," diyor Lucy ve onun konuşmasına Emmett'in mi yoksa benim mi daha çok sevindiğimi bilmiyorum.

"Yarın görüşürüz" -ona sarılabilmeyi dileyerek usulca omzunu sıkıyorum- "sabah erkenden gel de atları uyandıralım." Ona el sallayıp dışarı çıktığımda Courtney'i telefonunda mesaj yazarken buluyorum.

"İşim bitti." Masamın altından çantamı aldım. "Gidebiliriz." "Sonunda," diyor telefonunu bir kenara koyarken. Onunla birlikte arabaya bindim, ve Thatcher'ın yerine doğru yola çıktık.

İçeri girip kenarda boş bir masa görünce oraya doğru yürüyüp oturuyoruz. Servis elemanı hemen yanımıza geliyor ve ben buzlu bir karışım sipariş ediyorum, Courtney ise sek bir tane sipariş ediyor. "Ee, ne var ne yok?" diye soruyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Derek bugün bana mesaj atmaya çalıştı." Cebimden telefonumu çıkarıp masanın üzerinden dik oturan Courtney'ye doğru uzatıyorum.

"Kapa çenenin," diyor telefonumu kaparak ve ben başımı sallıyorum, vücudum garip hissediyor.

"Benimle iletişime geçmeye çalıştığına dair bir bildirim geldi." Telefonumda her ne yapıyorsa onu izliyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Ne yazıyor?"

"Lanet olası aklını kaçırmış," diye tıslıyor ama garson içkilerimizi önümüze koyduğunda konuşmayı kesiyor.

Kendi içkimi getiriyorum. "Bugünkü bingo kartımda bu yazmıyordu." Bir yudum alıyorum ve soğuk kehribar rengi sıvı aşağı inerken yanıyor. Bardağı koyuyorum

usulca yere çöküp ona bakıyorum. "Ne yazıyor?"

"Söylediği hiçbir şeyi tekrarlamıyorum." Bardağını kaldırıyor. "Tek kelime bile."

Telefonu elime alıyorum, küçük dairede onun resmini gördüğümde ellerim titriyor, çok uzun zaman önce gömdüğüm yüzünü. Rüyalarımı çalan yüz, hepsini değil ama farklı rüyalarımı.

Derek: Merhaba Lilah, benden haber almayı beklediğin son kişinin ben olduğumu biliyorum. Sana ulaşacak cesareti bulmam biraz zaman aldı. Benimle oturup konuşmaya istekli olup olmadığını merak ediyordum. Söylenmesi gereken bazı şeyler var. Benimle buradan iletişime geçebilirsiniz ya da telefon numaram hiç değişmedi. Umarım yakında senden haber alırım.

Gülüyorum, telefonu bırakıyorum. "Telefon numarası hiç değişmedi."

"Acaba bunun nedeni sekiz yüz lanet olası bir psikopat olduğum için mi?" Courtney söylüyor ve ben de başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum. Bu, neredeyse katil olan arkadaşım benimle iletişime geçtiğinde hissedeceğimi düşündüğümünden daha fazla.

Başımı sallıyorum, mesajı siliyorum ve onu engelliyorum. "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" diyorum. "Bir dakika bile zamanımı alamayacak."

Viskisinden bir yudum daha alarak "Siktir et o herifi" diyor. "Diğer haberlere gelince..." Benny ile nişanlanacaklarını söyleyeceğini düşünerek gülümsüyorum. İkisi son dört yıldır birlikteler ve bunun an meselesi olduğunu biliyorum. "Benny ve ben yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Ağzım şok içinde açıldı. "Pardon, ne dedin?"

Omuz silkiyor ve acısını unutmaya çalışıyor. "Böylesi daha iyi. Ben onu mutlu etmiyorum, o da beni mutlu etmiyor. Biz aslında birbirimize tahammül eden oda arkadaşlarıydık."

"Ama... siz çok mutlu görünüyordunuz."

"Herkes sosyal medya sahtekârlığı yapardı, ama sadece ikimiz olduğumuzda, bu iyi değildi. Yani beni yanlış anlamayın, onu seviyorum ama ona aşık değilim. Onun mutlu olmasını istiyorum."

Elimi onun elinin üzerine koymak için uzandım. "Nerede kalıyorsun?"

"Ailemle birlikte evdeyim." Kıkırdıyor. "Bu çok eğlenceliydi. Bugün dışarı çıkmak için izin almam gerekti."

"Ne yapabilirim?" Yumuşakça soruyorum.

"Sen yapıyorsun." İçkisini kapıyor. "Sadece burada olmak bile "

"O zaman daha fazlasını yapalım," diye ısrar ediyorum ve o da bana gülümsüyor. "Bu

Hafta sonu. Benim evimde film maratonu ve eğer ailen sorun olmaz derse, benim evimde uyuyabilirsin." İkimiz de tıpkı yıllar önce yaptığımız gibi gülüyoruz.

Bir buçuk saat sonra hesabı öduyoruz ve gitmek için kalkıyoruz. Beni ahırdaki kamyonetime geri götürüyor ve çalıştırdığımda eve gitmek yerine Juliet'i görmeye gidiyorum. Bugün olanlardan sonra kız arkadaşıma ihtiyacım var.

Kenara park edip ahıra giriyorum ve onları gördüğümde duruyorum. "Bu Juliet," diyor ona. "Bizimle çalışmaya geldiğinde Lilah'ın atıydı."

"Hey," diyorum usulca ve gözleri bana kayıyor, "sizinle burada tanışmak ne güzel."

"Lucy'ye atımı gösteriyordum ve onu gezdirdim," diye açıklıyor Emmett. "Banyo zamanı," diyor ve Lucy başıyla onaylıyor, ikisi de dışarı çıkarken elini kaldırıp bana el sallıyor. Emmett omuzlarında bir yük varmış gibi yürüyor. Evin içinde gözden kaybolana kadar onları izliyorum.

"Hey, kızım," diyorum Juliet'e, "bir günde iki kez." Kabine doğru yürüyorum. "İşte böyle bir gün oldu." Onu dışarı çıkarıyorum, uzun olmayan ve kesinlikle hızlı olmayan bir gezintiye çıkıyorum. Geri döndüğümde güneş batmış ve yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Ahırın kapısı açıldığında ahır kapatıyorum ve Emmett içeri giriyor. Kot pantolonunu çıkarmış, şort ve tişört giymiş. Ben de

Onu kot pantolondan başka bir şeyle hiç görmemiştim ve gözlerim bir kez onun üzerinde gezindi ve sonra beni onu süzerken yakalamadan önce hızla geri döndüm. "Hey," diyorum ellerimi kotuma silerek, "her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, "Lucy'nin kazağını burada unuttuğumu sandım." Etrafına bakınıyor. "Yürüyüşe çıktığımızda esinti olur diye giymişti, şimdi nereye koyduğumu bilmiyorum."

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyorum ona. Bana bakıyor ve yemin ederim, bana sadece bir kez sarılması için neler vermezdim. Özellikle de bugünden sonra bir kez olsun bana sarılması için. Yüzümü boynuna gömüp onu öpebilmek için neler vermezdim. Kahretsin, özlem göğsümü acıtıyor. "Sen bir babasın."

Yere bakıyor. "Sadece sen değilsin," diye itiraf ediyor. "Lucy'nin yanına dönmeliyim." Omzunun üzerinden işaret ediyor. "Arabana kadar iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diye onu temin ediyorum ve uzaklaşmak için dönüyor ama durup omzunun üzerinden bakıyor.

Gözleri yorgun gibi görünüyor. Kahretsin, hiç yorgun görünmüyor mu? Lucy'yi doğurmadan önce gözlerinde olan aydınlık en azından bugün için yok. "Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz," diyorum usulca ve eve doğru yürüyüşünü izliyorum, keşke o yürürken elini tutuyor olsaydım.

On Birinci Bölüm

EMMETT

"iPad'i alalım da Bay ve Bayan Graham'la FaceTime yapalım," diyorum ve iPad'in yanına gidip açıyorum. "Sizi bekliyorlar.

Yeni okulunda sana iyi şanslar dilemek için aradım" dedim. Dün gece döndüğümüzde onları FaceTimedan aradık ve en azından onlarla konuşacağını umuyordum ama yine de hiçbir şey söylemedi. Bu tam bir işkenceydi ve bunu tekrar yapmaktansa bir kedi sürüsünü yıkamayı tercih ederim.

FaceTime uygulamasını açtım ve kameraya bastım, iPad'i önündeki tezgâha koyarken zil sesini duydum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyorlar. İkisi de onun yeni bir okula başlamasıyla ilgili heyecanlı konuşmaya çalışıyor. Sağır kulaklara düşüyor ve birkaç dakika sonra arama hızla sona eriyor.

"Hazır mısın?" Kahvemi bitirirken Lucy'ye soruyorum ve o da başını sallıyor. Daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Dün gece okuldaki ilk gününün nasıl geçeceğini düşünmekten zar zor uyuyabildim. "Çantayı al." Lucy ile kapıda buluşmadan önce fincanı durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Yeni sırt çantasını bir omzunun üzerinde sallıyordu, içindeki eşyalara bakılırsa yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydı. Tüm okul malzemeleriyle birlikte bu hafta sonu aldığımız bir şeydi. Okula başlamak için ne kadar çok şeye ihtiyaçları olduğunu hiç bilmiyordum. Devletin himayesindeydim, bu yüzden okula gittiğimde bana her şey verildi. Tabii ki, benim

Diğer çocukların yaptığı havalı şeyler ama işimi görüyordu. Şimdi reyon reyon geziyor, en iyinin en iyisine sahip olduğundan emin oluyordum. Sanki hayatının ilk sekiz yılında yanında olamadığım için onu telafi ediyordum.

Yeni bir kıyafet giymiş, mavi bir şort ve beyaz bir tişört, siyah saçlarını kendi yaptığı bir at kuyruğu şeklinde toplamış. Tüm hafta sonunu alışveriş yaparak ve varlığından bile haberdar olmadığım yerlere giderek geçirdik. Ayrıca, hayatımda beyaz spor ayakkabı almak için farklı mağazalara gideceğimi hiç düşünmemiştim ve bir noktada ona yedi çift aldım. Kıyafet alışverişine çıkmanın da iyi bir fikir olduğunu düşündüm. İyi bir şey aldığımı düşündüğümde kararımın hemen pişman oldum ama sonra yüzümü buruşturdum ve ardından hızlıca başımı salladım. Sonra bekledim ve gözlerini izledim, bir şeye iki kez baktığını görürsem ya da bir şeyi gördüğünde gözleri değişirse, onu aldım. Sonunda eve yirmi torba dolusu kıyafetle döndük. Ertesi gün okula hazır olduklarından emin olmak için tüm Pazar gününü onları yıkamakla geçirdim.

Evden yan yana çıktık. "İyi misin?" Bana gerçekten bir şeyler söyleyeceği günü bekleyerek soruyorum. Şimdiye kadar Lilah'yla konuştu, Autumn ve Charlie'yle de birkaç kelime etti. Konuşmadığı hemen hemen tek kişi benim ve bu canımı acıtıyor. Ayrıca her şeyden çok emin olmadığını da biliyorum. Daha kötüsünü yapmaması bir mucize.

Kamyonetin arka kapısını açıp ayağa kalkıyor ve kapıyı kapatıp kemerini bağlamadan önce çantasını yanına koyuyor. Ben de binip kamyonu çalıştırıyorum ve ona dönüyorum. "Gergin misin?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor. "Tanıdığım en cesur çocuk olduğunu söyleyebilirim." Arabayı çalıştırdım. "Senin için heyecanlıyım ve okula bile gitmiyorum." Omzumun üzerinden gülümsüyorum ve o da ilk kez bana gülümsüyor. Sinir ve stresle göğsümde atan kalbim birden göğsümden çıkacakmış gibi oluyor. Ya öyle ya da kalp krizi geçiriyorum. "Ama en güzel günü geçireceğinden hiç şüphem yok. Ayrıca, bence sınıftaki en zeki çocuk sen olmalısın."

Evden uzaklaşıp okula doğru ilerliyorum. Parmağımla direksiyona vuruyorum, sanırım sinirlerimi boşaltıyorum. Otoparka giriyoruz ve dolu olduğunu görüyorum, beni yolun kenarına park etmek zorunda bırakıyor. Yolun kenarında onunla buluşuyorum ve onunla birlikte tel örgülere doğru yürüyorum. Oraya vardığımızda duruyorum ve önünde çömeliyorum, gözleri ayaklarının üzerinde. "Tamam, seninle oraya giremem," diyorum. "Bana okumam için verdikleri ebeveyn kitabında yazıyordu. Sana burada veda etmek zorundayım." Gözleri bana bakıyor ve gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığını görebiliyorum. "Telefon numaram onlarda var, bir şeye ihtiyacın olursa Bayan Summer'a sorabilirsin, o beni arar." Ona doldurmam gereken tüm evrakları geri getirmek için geldiğimde bize söylediklerini hatırlatıyorum. Başını sallıyor ve zil çalıyor ve yemin ederim, keşke onu alıp tüm bunlardan uzaklaştırabilseydim. "Bunu sen halledersin." Elimi omzuna koyup onu sıkıyorum, ona sarılmamın sorun olup olmayacağından emin değilim. "Okulu bitirdiğinde burada seni bekliyor olacağım."

"Tamam," diyor usulca. İyi ki çoktan çömelmişim çünkü benimle konuşması bile dizlerimin bağına çözebilirdi.

"İyi günler," diyorum gözyaşlarımı silerken gülümseyerek. Başını sallıyor ve okul bahçesine doğru yürümek için dönüyor. Bayan Summer ona doğru yürürken ayağa kalkıyorum ve ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Ona elini uzatıyor ve Lucy elini tutuyor. Ona bana el sallamasını söylemiş olmalı çünkü o da dönüp bana el sallıyor. Elimi kaldırıyorum ve o okulun içine girene kadar elimi havada tutuyorum.

"İyi olacak," diyor Brady, Autumn'un erkek kardeşi. "İçeri girmeden önce onu Wyatt'a gösterdim, o da kontrol edecek," diyor üvey oğlu.

"Sağ ol dostum." Ona başımı salladım. "Otoparkta çocuğumun okula girişini izleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Bunun beni bu kadar inciteceğini de düşünmemiştim."

"Çocuklar, dostum." Başını sallıyor. "Wyatt benim kanımı paylaşmıyor ama onun için ölürüm, yani tahmin edebiliyorum."

"Görüşürüz," diyorum ve dönüp kamyonetime doğru yürüyorum. Binmeden önce okula bir kez daha bakıyorum, işe varıp kamyonetimden inerken aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Kafamı kaldırıp Lilah'yı gördüğümde zaten gergin olan ahıra giriyorum. Sırtı bana dönüktü ama uzaktan her bir santimini tanıyordum.

Gözlerim kapalıyken bile onu seçebileceğimden oldukça eminim. Ama şimdi kapalı değiller. Sammy'nin ona söylediği bir şeye dönüp gülerken mükemmel kışını izliyorlar. Çocuk ona çok kötü davranıyor ve kızın bundan haberi bile yok. Yan tarafında Mustang Creek Ranch yazan bir tişört ve binici çizimleri giyiyor. Gülerken saçları bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkileri buluyor ve bana gülümsüyor. "Günaydın," diye selamlıyor beni.

"Yapacak işin yok mu senin?" Ben de ona günaydın demek yerine havlıyorum. Yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Bekle, ben burada çalışmıyor muyum?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, gömleğinin etekleri yukarı kalkıyor ve karnının pürüzsüz derisini görüyorum. "Charlie!" diye bağıyor omzunun üzerinden, tezgahlardan birinde elinde kahve fincanıyla duran Charlie'ye, "burada olmak için para alıyor muyum?" Charlie önce ona sonra da bana bakıyor. "Geçen hafta senden bir maaş çeki aldığımı yemin edebilirim."

Sammy yavaşça ondan uzaklaşıyor, gazabıma hazır değil ama Lilah Lilah'tır ve son sözü söylememe asla izin vermez. "Yani, eğer çalışan değilsem, keşke biri bana söyleseydi de bütün gün evde oturup donut yiyebilseydim," diye homurdanıyor ve sonra botuna dönüyor. "Ayrıca masanızda bakılması gereken evraklar var."

Hışımınla ahırdan çıktı ve Charlie sadece bana baktı. "Bütün bunlar da neydi?"

"Her zaman burada" -elimi saçlarımda gezdiriyorum- "ve flört ediyor falan."

"Bu sabah külotunu büken Şey bu mu?" Elindeki kahve fincanıyla s rtiŐını gizlemeye  alıŐıyor.

"Siktir git," diye çıkışıyorum, mutfağa gidip bir fincan kahve daha yapıyorum. Bana baktıŐını hissedebiliyorum. "Ne?" diyorum. Onunla konuşmak için dönmeyerek söylüyorum.

"O iyi olacak," diye beni temin ediyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, "ve senin gidip Lilah'dan özür dilemen gerekiyor."

"Ben yanlış bir Şey yapmadım," diye karşı  ıkıyorum. "Sadece bir soru sordum!"

" zerinde  leceğin tepe bu mu?" diye soruyor. Arkamı döndüğümde onu duvara yaslanmış, ayaklarını önünde çaprazlamış halde görüyorum.

"Aynen  yle," diye karşılık veriyorum. "Şimdi müsaade ederseniz, benim - sizlerin hiçbir Şey yapmadan ortalıkta dolaŐmanızın aksine - yapacak çok işim var ve bütün gün burada durup sizinle dedikodu yapamam."

"Günün birinde bu geri dönecek ve seni kı ından ısıracak. Burada olmayacak ve senin saçmalıklarını dinlemeyecek, sonra ne olacak?" AĞzıma aldığım kahve yudumunun tadı acı geliyor.

Zaten güne kötü bir ruh haliyle başlamak bana hiçbir Şey katmıyor. Günün geri kalanı da bir o kadar kötü geçiyor. Lilah'ya istediği kâğıtları vermeye gittiğimde beni görmezden geliyor, ben burada yokmuŐum gibi davranıyor. Yanından ayrılırken "Harika," diye mırıldanıyorum ve Lucy'nin okulu bitmek üzereyken aceleyle çıkıp bir dakika kala onun okuluna varıyorum.

Çitin yanında durup kapıya bakıyorum ve o tek başına dışarı çıkıyor. Gözleri herkesin üzerinde geziniyor ve beni göremeyince yüzündeki paniği görebiliyorum. "Lucy!" Adını bağırıyorum ve beni gördüğünde yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum.

Girişte onunla buluşmak için bir ak ŐiŐinin etrafından dolaşıyorum. "Hey," diyorum yeterince yaklaŐıĐında, "günün iyi geçti mi?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine omuz silkip başını sallıyor. "İyi haber Şu ki yarın daha da iyi olacak."

Kamyona ulaştığımızda başını ne eğmiş bir şekilde yanımıda yürüyor. Kamyona bindiğimde ona dönüp bakıyorum. "Sadece bugünlük eve gidelim, ben de akşam yemeğini hazırlamaya başlayayım ama bir dahaki sefere her şeyin tamamlandığından emin olmak için birkaç saatliğine ahıra gitmemiz gerekecek." Emniyet kemerini bağlıyor ve bana tek kelime etmeden eve dönerken pencereden dışarı bakıyor. Eve vardığımızda, "Evin yakınındaki ahırda her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım," diyorum ve o da beni ahıra doğru takip ediyor. Orada kimseyi bulamıyorum, ki bu normal çünkü herkes saat dörtte yola çıkıyor. Diğer ahır, akşam vardiyasında çalışan ve gelen insanların olduğu tek ahır. Bu ahırda birkaç atı depoluyoruz ama daha çok kişisel atlarımız var. Dönüp dışarı çıkmadan önce hepsinin suyunun ve yeminin olduğundan emin oluyorum.

Kamyonete geri dönene kadar sessizce yan yana yürüyoruz, eve girmeden önce çantasını alıyor.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Harika." Ben mutfağa doğru yürürken o okul çantasını açıyor ve adaya birkaç kâğıt yerleştiriyor. Sonra dönüp beslenme çantasını boşaltmaya gidiyor, sanırım annesiyle birlikte yaptığı bir şey bu .

"Bu akşam biraz tavuk yapacağım," diyorum, buzdolabını açıp tavuğu çıkartıyorum. "Olur mu?" Bakıyorum ve saatin neredeyse beş buçuk olduğunu görüyorum.

O ev devi olduğunu düşündüğüm ama bana söylemediği için hiçbir fikrim olmayan şeyi yapmaya başlarken ben yemeği hazırlamaya devam ediyorum. Her şeyi fırına koyduktan sonra ona "Ben hızlıca bir duş alacağım," diyorum. "Geri geleceğim." Başını sallıyor ve ben de tavana bakıyorum, daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Sadece benimle konuşmasına ihtiyaım var, bana lanet bir pislik olduğumu söylemesi için bile olsa. şu anda her şeye razıyım.

Duş alıp bir şort ve bir tişört giydikten sonra ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Mutfaağı girdiğimde zamanlayıcı bip sesi çıkararak tavuğun piştiğini söylüyor. Fırının kapağını açıp, tavuğun piştiği çarşafı çıkardım.

küp şeklinde kesilmiş tavuk göğsü, soğan, biber, brokoli ve baharatla dolu bir tava. Tavayı ocağa koyduktan sonra kilerden bir poşet pirinç alıp mikrodalgaya atıyorum. Pilavın pişmesini beklerken tavuk ve sebzeleri tabağa koyuyorum. "Elini yüzünü yıka ve hazırlan." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Tabureden kalkıp ellerini yıkamak için banyoya gitmeden önce tüm kâğıtları kenara koyuyor.

Onun tabağını buraya geldiğimizden beri oturduğu tabureye yerleştirdikten sonra ben de kendi tabağını yerime koyup çatalları, limonata ve suyu alıp oturuyorum. O yemek yerken ben de ona bakıyorum. Beğenip beğenmediğini bile bilmiyorum. Şimdiye kadar yediği en kötü şey olabilirdi ve ben bunu bilemezdim. Tezgâhtan uzaklaşıp yerini temizlediğinde tabağı neredeyse bitmişti. İki haftadan fazla oldu ve artık dayanacak gücüm kalmadı.

"Buna ne zaman son vereceksin?" Kendimi tezgâhtan uzaklaştırıp ayağa kalkarak soruyorum. Biraz geriye sıçırıyor. "İki hafta oldu. Kolay olmayacağını biliyorum." Ona bakıyorum. "İnan bana, şu anda ne hissettiğini benden başka kimse bilmiyor." Tabağını aldım. "Ama yalnız değilsin. Ben buradayım ve deniyorum Lucy." Alt dudağı titriyor. "Buna bir son vermelisin." Sesim yükseliyor ve bir saniye durup sakinleşmek yerine devam ediyorum. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum." Ellerimi havaya kaldırıp nefes veriyorum. "Git bir duş al ve yatmaya hazırlan." Ona söyleyebildiğim tek şey bu ve odadan çıkıp yatak odasına koşuyor, koşarken de kapıyı çarpıyor.

"Bu inanılmaz işe yaradı." Ellerimi kalçalarımın altına koyup tavana bakıyorum. "Ona biraz zaman ver," diye mırıldanıyorum akşam yemeğini temizleyip kalanları kaldırırken. Sonra yarın için öğle yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Biraz çilek doğruyorum ve sonra biraz yaban mersini ve ahududu ekliyorum çünkü hepsini okulda bitirmiş gibi görünüyordu.

Kafamı kaldırıp dışarıda havanın neredeyse karardığını gördüğümde ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. "Harika," diye azarlıyorum kendimi, "muhtemelen odasından bir daha asla çıkmayacak." Evin onun tarafına doğru yürüyorum, kapıyı dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Elimi kaldırıyorum ve kapıyı çalıyorum. "Lucy?" Beklediğimi söylüyorum ama benimle konuşmadığı için ne için beklediğini bile bilmiyorum. "İçeri geliyorum." Kapıyı iterek açıyorum ve yatağını boş buluyorum. Banyo kapısına baktığımda onun da açık olduğunu görüyorum. "Lucy?" Adını bağıriyorum, pencereyi gördüğümde saklanmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Pencereye doğru koşup açık olduğunu gördüğümde vücudum buz gibi oluyor. "Aman Tanrım." Odasından çıkıp ön kapıya koştum ve onun adını haykırdım. "Lucy!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Lucy!" Ahırın kapısının açık olduğunu görmeden önce arkada olup olmadığına bakmak için yana doğru koşuyorum. Aceleyle kapıyı çekip açıyorum ve gece ışıklarının açık olduğunu görüyorum. "Lucy, burada mısın?" Koşarak aşağı iniyorum ve aynı anda ahırlara bakıyorum. "Lucy." Arka tarafta, sürünme boşluğunun olduğu yerde inleme sesleri duyunca duruyorum. "Lucy, orada mısın?"

"Git buradan," diye ağılıyor ve onu oradan çıkaramayacağımı biliyorum. Tabii onu tekmeleyerek ve çığlık atarak dışarı çekmezsem.

Eve geri koşuyorum, telefonuma gidiyorum ve ona yardım edebilecek aklıma gelen tek kişiyi arıyorum. Numarasını çevirdim ve ikinci çalışta cevap verdi. "Ne istiyorsun?"

"Lilah," diye fısıldadım, "ben Lucy."

On İkinci Bölüm

LİLAH

"Ne düşünüyorsun?" Courtney, şehirden yaklaşık kırk dakika uzaklıkta bulduğu tek yatak odalı basit daireye bakarken soruyor.

"Yani, sadece sen varsın," diyorum ikimizin de sığabileceği küçük mutfığa bakarken.

"Büyük bir şey istemiyorum." Küçük oturma odası/mutfak alanında duruyor. "Hayatımda ilk kez sadece ben olacağım." Etrafında dönüyor. "Ve burası evim olabilirmiş gibi geliyor."

Tam ona bir şey söyleyecekken arka cebimden telefonum çalıyor. Telefonu çıkarıp onun adını gördüğümde kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum. Bugünkü kızgınlığımın baş belası. "Ne istiyorsun?" Saatler sonra onun saçmalıklarına katlanmak istemediğim için telefona sarılıyorum.

"Lilah." Adımı söyleyiş şekli ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Ben Lucy."

"Ne?" Şaşkınlık bedenimi dolduruyor. "Ne demek Lucy?" Bana endişeli bir bakışla bakan Courtney'e bakıyorum. "Lucy nedir?" Kendimi yere yapışmış gibi hissediyorum, daha doğrusu yere yapışmışım ve oda etrafımda dönüyor.

"O..." diyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum, bu da ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "O..." Kelimelerinde tökezliyor.

"O ne lan?" Tersledim.

"Kaçmaya çalıştı." Sözcükler bana bir darbe gibi çarparken, onun acısının görüntüleri kafamı dolduruyor. Nefes alacak enerjiyi bulduğumda göğsüm sıkışıyor.

"Kaçmaya çalıştı," sözlerini tekrarladıktan sonra Courtney'ye bakıyorum, telefonu bir saniyeliğine kulağımdan uzaklaştırıyorum ve ona "Gitmem gerek," diyorum. Başını sallıyor ve elleriyle beni uzaklaştırıyor. Aceleyle daireden çıkıyorum. "Polisi aradın mı?" Merdivenlerden aşağı koşuyorum. Arabama doğru ilerlerken kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor.

"Hayır," diyor, sesi alçak ve sessiz.

"Hayır mı?" Kamyonetimin kilidini açıp sürücü koltuğuna otururken ona neredeyse bağıyorum. "Polisi aramalısın. Charlie'yi aramalısın. Tanıdığın herkesi aramalısın."

"Kız ahırda." Neden bilmiyorum ama o bu sözleri söylediğinde başım direksiyonda öne doğru düşüyor. "Yer altında ve dışarı çıkmıyor." Şimdi yürüdüğünü duyuyorum. "Bana gitmemi söyledi."

Kamyonu çalıştırıp vitese taktığımda telefon Bluetooth'a bağlanıyor. Telefonumu yere bıraktım. "Yaklaşık kırk dakika uzaklıktayım," diye mırıldanıyorum, neredeyse gözyaşları içinde. "Ona ne yaptın?" Soruyorum ve ağır nefes alışını duyabiliyorum.

"Lilah." Sesi o kadar bozuk ki gözyaşlarımdan önümü göremediğim için neredeyse kamyoneti yolun kenarına çekmek zorunda kalacağım.

"Ona geleceğimi söyle," diyorum. "Ve özür dilerim ile başlamaya ne dersin?" Onu kızdıracak bir şey söylemeden önce telefonu yüzüne kapatıyorum ve o da hıncını kızıdan çıkarıyor. Hız sınırının biraz üzerinde gidiyorum ve her dakika göstergedeki zamanı kontrol ediyorum, bu da saatler geçmiş gibi hissettiriyor. Ana Cadde'ye geldiğimde kalbim daha da hızlanıyor, çok yakın olduğumu biliyorum ama yine de çok uzaktaymışım gibi hissediyorum. Taş döşeli araba yolundan ahıra doğru dönüyorum. Ahıra doğru ilerlerken beyaz çit, ayın ve farlarımın yansımasıyla yarı aydınlanmış durumda.

Onu ahır kapısının yanında, bir ileri bir geri volta atarken gördüm. Saçlarının hepsini yola bırakmış gibi görünüyor. Gömleği vücuduna yapışmış. Gömleğini

kamyoneti park edip, inip açık bırakıyorum. Farlarımın ışıkları ahır kapısını daha da dolduruyor. Adrenalin vücuduma yayılıyor ve ellerimin titremesine neden oluyor. Eğer ona ulaşma görevim olmasaydı, eminim ki vücudum fırtınada ağacın üzerindeki yaprak gibi titrerdi. "O

-" diye başlıyor ve ben de ahıra doğru yürüyüp yanımdaki adama bakıyorum. Endişesi yüzünden okunuyordu ve küçük emekleme alanını gösterdiğinde hiç vakit kaybetmeden ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "İçeri girmeye çalıştım ama benim için çok dar."

Delğe bakınca, içeri girseydi sıkışıp kalacağını biliyorum. Çömelerek ona bir kez daha bakıyorum, beline kadar eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde nefes alıp verirken öylece duruyor. Gözleri bir an için benimkileri buluyor ve gözlerindeki yaşları, endişeyi ve hissettiği telaşı görebiliyorum. En önemlisi de Lucy'ye duyduğu sevgiyi görebiliyorum. "Onu dışarı çıkaracağım," diye onu temin ettikten sonra göbekten sürünerek boşluğa giriyorum, sıcaklık beni hemen çarpıyor. Delğe girdiğimde biraz açılıyor ve tamamen dizlerimin üzerine çökebiliyorum. "Lucy," diye sesleniyorum usulca, açıklıkta yavaşça ilerlerken. Ellerimde ve dizlerimde toz var ve duvarları tutan ikişer dördün etrafında manevra yapıyorum. Ahırları temizlerken Charlie'nin kuzenlerinin çocuklarından bazılarının burada saklambaç oynadığını gördüğümü hatırlıyorum. Sarı bir traktör sanki biri saklamış da unutmuş gibi arkaya sıkışmış. "Lucy?" Ona sesleniyorum ve köşeden sürünerek geçiyorum ve onu bacaklarını önüne uzatmış, duvara yaslanmış otururken görüyorum. Bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu. "Hey," diyorum, ona doğru gidip yanına oturuyorum. "Hepimizi endişelendirdin-" diye söze başladım. "Babanı endişelendirdin." Bacaklarımı önümde uzatırken bana bakıyor, tavan başımdan bir santim uzakta. "Sen iyi misin?" Usulca soruyorum, iyi olmadığını biliyorum ama nasıl davranacağımı bilemiyorum. Onu daha da geri çekeceğimden ya da babasına yardım ettiğim için benden nefret edeceğinden korkuyorum. Ama en çok da ona yardım edememekten korkuyorum.

"Annemi istiyorum," diye fısıldıyor ve hıçkırıklar içinden kopup geliyor. Yardım edemiyorum ama uzanıp onu kucağıma çekiyorum. Başını göğsüme yaslıyor; kollarım onu sarıyor, böylece tişörtüm akan gözyaşlarını emerken benim rahatlığımı hissedebiliyor. "Sadece annemi istiyorum." Duygularını kontrol etmeye çalışırken nefesi kesiliyor ama bırakın sekiz yaşındaki küçük bir kızı, bu herkes için çok fazla.

"Oh, bebeğim." Başının üstünü öpüyorum, onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Biliyorum." Kalbim onun için kırılıyor.

"Sadece onu geri istiyorum," diye mırıldanıyor hıçkırıklar arasında. "Sadece annemi geri istiyorum. Onu geri istiyorum. Onu geri istiyorum," diye tekrar tekrar sayıklıyor. Sonunda sesi yükseliyor ve başının üstüne düşen kendi gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Bebeğim, eğer yapabilseydim," diye yumuşak bir şekilde teselli ediyorum hıçkırıkları sakinleştğinde. "Eğer baban yapabilseydi, sana bunu verirdi. Sana dünyayı verirdi." Onu yatıştırmaya çalışıyorum, babasının onun için her şeyi yapacağını bilmesini sağlayacak sözler söylemeye çalışıyorum.

"Benden hoşlanmıyor," diye fısıldıyor. "O beni istemiyor. Ben onu istiyorum.
beni evime geri götür."

"Senden asla vazgeçmeyecek," diyorum, ne kadar huysuz olursa olsun. Bu küçük kızı sevdiğini biliyorum, bunu göstermek için tuhaf bir yolu olsa bile.

"Belki Bay ve Bayan Graham beni alıp yanlarında tutabilirler," diyor, "böylece annemin yanında olabilirim."

"Lucy." Onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Birincisi, babanın seni kimseye vereceğini sanmıyorum çünkü muhtemelen seni çok özleyecektir." Başını usulca öpüyorum. "İkincisi, sen her zaman annenle birliktesin." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "O senin kalbinde, değil mi?" diye soruyorum. "Onu seviyor musun?"

"Evet." Başını tekrar göğsüme yasladı.

"O zaman nerede olursan ol seninle birlikte. Onu yanında taşıyorsun. O seninle her yerde."

"Ama ben onu burada istiyorum," diye hıçkırıyor. "Bana sarılmasını ve beni yatağa yatırmasını istiyorum." Gözlerimi kapatıyorum, sekiz yaşında dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bu küçük kızı dinliyorum. "Beni asla terk etmeyeceğini söyledi." İçinden bir hıçkırık kopuyor. "Yalan söyledi."

"Lucy," diyorum, "seni sevmediğini mi düşünüyorsun?" Cevap vermesini beklemiyorum. "Seni o kadar çok seviyorduk ki, mecbur kalmadıkça seni terk etmesine imkân yoktu."

"Geri gelebilir. Geri gelmesini istiyorum." Bundan sonra ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylenecek hiçbir şey yok. Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek. Kimsenin yapabileceği bir şey onu yatıştıramaz. Bunu yapacak tek şey annesinin olması.

"Eğer geri dönebilseydi" -başımı arkaya koydum- "bir kalp atışında dönerdi. Seni terk etmesine imkan yok. Senden vazgeçmesi mümkün değil. Seni bırakıp gitmesi mümkün değil. Bunu bir düşün, bebeğim." Onu biraz daha sıkıyorum. "Senin için yaptığı her şeyi düşün. Onu tanımıyorum ama senin için yaşadığını tahmin ediyorum. Senin iyi olduğundan emin olmak için yaşadı. Kimsenin sana zarar vermediğinden emin olmak için yaşadı. Senin çiçeklenmeni izlemek için yaşadı." Bana hiçbir şey söylemiyor. Gerçekten söyleyecek bir şey yok. "Sana geri dönmek için dünyayı ve cenneti yerinden oynatırdı." Hıçkırıkları bir süre sonra kesiliyor ve ona bakıyorum, gözlerinin kapalı olduğunu ve yumuşak bir horlama sesi çıkardığını görüyorum.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyorum. "Sana söz veriyorum; iyi olacaksın." Kendi gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum, hareket etmek istemiyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama eninde sonunda buradan çıkmamız gerektiğini de biliyorum. Onu yan tarafa yatırıyorum ve onu uyandırmadan buradan nasıl çıkaracağımı düşünüyorum. Kıçımın üzerinde hareket ediyorum, bu sürünme alanından çıkmam gerektiğini biliyorum ve sonra hareket etmek için biraz daha fazla alana sahip olabilirim.

Kıçımın üzerinde duvarın kenarına doğru kayarak onu göğsüme doğru sıkıştırıyorum, sonra yan tarafıma doğru eğilip bir solucan gibi hareket ederek

sürünme alanından dışarı. Kıçımın üzerinde santim santim girişe doğru ilerlerken alnımda terler oluşuyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. "Emmett," diyorum usulca, kafasını deliğe sokuyor, yüzü akla gelebilecek her duyguyla dolu: ıstırap, endişe, korku, sevgi, nefret, özlem. "Uyuyor ama onu uyandırmadan dışarı çıkamam. Onu sana yanlamasına teslim edeceğim," diyorum ve o da başını sallayarak deliğe olan mesafeyi kapatmam için önümden çekiliyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diyor Lucy'ye uzanırken.

Onu hareket ettirdiğim anda kollarımda kıpırdanıyor ve nefesi kesiliyor. "Sorun yok Lucy," diye yumuşakça sesleniyorum. "Seni babana teslim edeceğim ve yatağına yatıracağız." Onu kollarıma yatırıp başını delikten geçirmeden önce şakağına bir öpücük konduruyorum. Onu delikten çıkarırken Emmett'in elleri benimkilerle birlikte çalışıyor. Kız dışarı çıkıp onun kollarına girince ben de sürünerek çıkıyorum. Onu kıçımın üzerinde oturmuş, kızı kollarında tutarken görmek kalbimin göğsümde yükselmesine neden oluyor.

"Onu al," diyor, "uyanırsa diye. Şu anda beni görmek istediğini sanmıyorum."

Eğiliyorum ve onu kollarıma alıyorum, geçiş onu hiç uyandırmıyor. "Teselli olacaksa," diyorum ayağa kalkıp önümde durduğunda, "o da şu anda beni görmek istemiyor."

On Üçüncü Bölüm

EMMETT

Lilah'nın kızımı benden alıp kollarına alışını izliyorum. Onu göğsüne bastırarak, "O da şu anda beni görmek istemiyor," diye fısıldıyor.

Sonra kollarındaki Lucy'ye bakıyor. "Annesinden başka kimsenin bunu daha iyi hale getirebileceğini sanmıyorum."

Ona şansımızın tükeneceğini söylemek istiyorum çünkü ölümden dirilmediği sürece Lucy'nin sahip olduğu tek şey benim. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey. "Onu içeri götürelim," diye ısrar ediyorum Lilah'a ve o da başıyla beni onaylıyor. Elimini sırtının alt kısmına koyarak onu ahırdan dışarı kadar takip ediyorum.

"Kamyonetim," diyor farlar hâlâ yanıyor, kamyonet de öyle.

"Ben kapatırım." Koşarak yanına gidiyorum, anahtarları çıkarıyorum ve kapıyı kapatmadan önce ışıkları söndürüyorum.

Kızımı kollarında, göğsüne yakın tutuşunu izliyorum, sanki ona güç vermeye çalışıyor. "Sanırım banyoya ihtiyacı var," diyor Lilah, "ama o uyanmadan bu nasıl olacak bilmiyorum."

Ön merdivenlerden yukarı çıkarken, "Toz ve her şeyle birlikte sürünme boşluğundaydı," diyorum, "banyo yapması gerekiyor." Onlar için kapıyı açıyorum ve onun içeri girip girişte durmasını izliyorum. Daha önce hiç evime gelmemişti. Evimin önünden geçti ve benim için bir şeyler bıraktı ama hiç içeri girmedi. Acaba bunu, kendimi onun sonsuza dek bu evde olduğu imgesinden korumak için bilerek mi yaptım? "Bu taraftan." I

Lucy'nin yatak odasına doğru ilerliyorum. "Ben banyoyu hazırlayayım," diyorum ve o da başıyla onaylıyor.

Kimsenin kullanmasını beklemediğim banyoya giriyorum, ama artık kızımın banyosu. Saç fırçası tezgahın üzerinde, nasıl kullanılacağını bilmediğim birkaç tokenin yanında duruyor. Diş fırçası, diş macununun hemen yanındaki tutucuda. Yan taraftaki bir havlu sanki oraya yeni koymuş gibi görünüyor. Küvete doğru yürüyorum ve suyu açıyorum, tezgahın üzerindeki havluya silmeden önce kolumla test ediyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Lilah, "ama seni temizleyip pijamalarını giydirir giydirmez yatağına gidebilirsin."

Lilah onu banyoya taşırken Lucy gözleri yarı kapalı, "İstemiyorum," diye sızlanıyor. Dönüp yatağına doğru yürüdüm, üzerine oturdum ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak dışarı çıktığı için rahat bir nefes aldım. O sürünme boşluğunun dışında durdum ve Charlie benden pek memnun olmayacak olsa da her şeyi söküp atmaya düşündüm. Bunun yerine, Lucy'den gelen hıçkırıkları, onu parçalayan hıçkırıkları duyarken çaresizce kığımın üzerine oturdum. Daha önce duymadığım hıçkırıklar. Sesini asla unutamayacağımı bildiğim hıçkırıklar.

Onun sesini duymadan önce suyun kapatılmasını dinledim. "Seni yıkayacağız." Banyodan su sıçrama sesleri geliyor. "Sonra seni yatağına yatıralım, yarın başka bir gün olacak."

Lilah banyodan çıkıp bana bakmadan önce boğazımda bir yumru oluşuyor. "Pijamaları nerede?" diye soruyor ve nereye koyduğunu bilmediğim için odanın içinde etrafıma bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, kalkıp ona alışveriş merkezinden aldığım yeni çiftlerden birini almak için şifonyere gidiyorum, Lilah yatağına doğru yürüyüp yastığını hareket ettirdiğinde pijamalarını buluyor.

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğumda omuz silkti. "Kızlara özgü bir şey mi?"

"Belki." Yine omuz silkiyor. "Annesiyle başlattığı bir alışkanlık da olabilir."

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diyorum ve o da bana katılmıyor. "Kim çocuğunun pijamalarının nerede olduğunu bilmez ki?" Soruyu ona sorup sormadığımı bilmiyorum ama yine de benim için cevaplıyor.

"Yeni baba olmuş ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan biri." Banyoya geri dönmeden önce bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Pijamalarını buldum," diye anons ediyor ve suyun şırıltısını duyuyorum, banyodan çıktığını anlıyorum ve odadan çıksam mı diye düşünüyorum. Karar vermeme fırsat vermiyorlar çünkü Lucy pijamalarını giymiş, saçları ıslak ama geriye taranmış, eli Lilah'nın elinin içinde odaya geri dönüyor. Lilah, "Saçını yıkamadık ama içinde toz vardır diye duruladık," diyor.

Başımı salladım, sonra Lucy'ye baktım. "Özür dilerim, Lucy." Kelimeleri sesim çatlamadan söylemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sana karşı sabrımı kaybetmemeliydim." Lilah'nın yanında duruyor, yüzünün yarısı benden saklı. "Sana bağırmanalıydım ve bunun için özür dilerim."

Lilah birkaç dakika sonra, "Hadi seni yatağa yatıralım," diye ısrar ediyor. "Olaylı bir gece geçirdin." Lilah onunla birlikte yatağa doğru yürür ve Lucy bir bacağını yatağa koyup elini bırakırken onun elini tutar. Yatağın ortasına geçer ve altına girmeden önce ayaklarıyla yorganı aşağı doğru iter. "İyi geceler Lucy," diyor ve yataktan uzaklaşmadan önce eğilip başının üstünü öpüyor. "Seni dışarıda bekleyeceğim," diyor ve sonra başıyla gidip onunla konuşmamı işaret ediyor.

Yatak odasından çıkarken başımı sallıyorum ve beni benden nefret eden kızımınla yalnız bırakıyor. Yan döndüğünde yanına gidip yatağının kenarına oturuyorum. "Daha önce bağırmanalıydım," diyorum usulca, "ama sen de çekip gitmemeliydin." Sadece bana bakıyor. "Ödümü kopardın," diyorum umursadığından emin olmasam da. "Bunu bir daha yapmanı asla istemiyorum." Gözlerini kırıştırtıyor. "Nerede olduğunu bilmemektense bana bağırmanı tercih ederim." Bana hiçbir şey söylemedi ve şimdi bu gösteriyle, önümüzdeki yıl bana bir şey söylese şanslı olacağım. "I

Zor olduğunu biliyorum ve ikimiz de öğreniyoruz. Ama sonuç olarak, burada olduğun için mutluyum Lucy." Derin bir nefes alıyorum ve öne doğru eğilip bağını öpüyorum, tam da Lilah'ın onu öptüğü yerden. "İyi uykular Lucy," diyorum ve kalkıp kapıya doğru yürüyorum. "Bir şeye ihtiyaın olursa beni ara."

Işığı söndürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum ama biraz açık bırakıyorum. Oturma odasına yürüyorum ve Lilah'nın orada olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve onu hiçbir yerde göremeyince evden çıkıyorum ve onu basamakta otururken buluyorum. Kapının açıldığını duyunca omzunun üzerinden bakıyor. "Hey," diyor usulca, "uyuyor mu?"

"Yatağında yatıyor," diye cevap veriyorum, kapıdan dışarı çıkıyorum ve arkamdan usulca kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Hoşça kal demeden gitmeyecektim," diyor ve yanındaki basamağa otururken bağımı sallıyorum.

"Hayır, demek istediğim, dışarıda ne yapıyorsun?"

Ellerini bacaklarına sürterek bana bakıyor. "Beni daha önce hiç evine davet etmedin ve ben de davet edilmediğim bir yerde olmak istemedim."

"Lilah," diyorum.

"Annesine ne oldu?" diye soruyor ve bu geceden sonra ne olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Eskiden annesiyle çıkıyordum," diye açıklıyorum ve gözlerinden bir şeylerin aktığını görüyorum ve ellerini bacaklarına indiriyor. "ylesine bir şeydi."

"Evet, anlıyorum." Devam etmemi engelliyor.

"Kasabayı terk etti ve bir telefon alıp öldüğünü ve bir kızım olduğunu söyleyene kadar onu bir daha hiç düşünmedim."

Nefes nefese kaldı. "Bilmiyor muydun?"

Bağımı sallıyorum. "Asla ocuk sahibi olmayacağıma, asla evlenmeyeceğime yemin ettim. Bu asla olmayacaktı."

"Ta ki olana kadar," diye ekliyor alçak sesle.

"Şimdiye kadar." Ellerimi dizlerimin üzerine koyup ona bakıyorum.
"Lucy'ye kadar."

"Nasıl öldü?" diye soruyor.

"Beyin anevrizması geçirdi." Derin bir nefes alıyorum ve sonra fışkırarak veriyorum. "Lucy okuldan eve geldi ve onu buldu."

"Tanrım," diye tısladı. "Aman Tanrım." Başını iki yana sallıyor.
"Kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamalı."

"Neler yaşadığını ancak hayal edebilirim."

"Onun yerinde olmadığın sürece," diyor ve ben geçmişimle ilgili hikayeyi yutuyorum. Hiç kimse, ama benden başka hiç kimse bu hikâyeyi bilmiyor ve böyle de olacak. Kimsenin bu hikâyeyi bilmesine gerek yok, özellikle de Lilah'nın. Bana acıyarak bakarsa kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum. "O zaman kimse onun neler yaşadığını bilmiyor."

Bana başıyla onay veriyor, elini kalçasının yanına koyuyor ve kendini ayakta durmaya zorluyor. Ayağa kalkıyorum ve ona hiç olmadığım kadar yakın oluyorum, en azından karanlıkta. "Bu gece için teşekkür ederim," diyorum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin." Kafamdan, *eğer bunun ne kadar önemli olduğunu gerçekten bilseydin, çılglık atarak kaçardın diye bağırıyor.*

Yüzünü bana dönüyor. "Sanki"-bir an tereddüt ediyor
-"Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi." Tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. Hepsi, vücudumda çalışan tek şey içimde akan kan ve hızlanan kalbim.

Hareket edişini ve aramızdaki mesafeyi kapatışını izliyorum, elleri omuzlarıma dolanıyor ve göğsünü göğsüme bastırıyor. Gözlerim kapanıyor ve ellerim kendi kendine hareket ederek belini sarıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak yerine, kendime daha da yakınlaştırıyorum. Gecenin verdiği rahatlama sonunda onu bırakmamı sağlıyor. Gözlerim kapalı ona sarılıyorum ve onu kollarımda hissetmek hayal edebileceğimden çok daha iyi geliyor. Yavaşça beni bırakıyor ama beline doladığım kollarım gevşemiyor. Biraz geri çekildi.

Ellerim omuzlarımdan göğüs kaslarıma düşüyor, gözlerim açılıyor ve onun bana baktığını görüyorum. "Lilah," diye fısıldıyorum, onu bırakmam için kendime yalvarıyorum. Benden uzaklaşması için yalvarıyorum.

"Emmett." Dudaklarındaki ismim, özellikle de son saatlerden sonra, kaldırılabileceğimden çok daha fazla. Kollarımdan biri belinden çözülüyor, kalçasının yan tarafına gidiyor ve sonra yüzünü tutabilmek için yukarı doğru hareket ediyor.

Sadece adını söyleyebiliyorum - "Lilah"- başım yana doğru hareket etmeden hemen önce ve dudaklarım onunkilere dokunmadan hemen önce nefesi kesiliyor. Artık cennetin nasıl bir his olduğunu anlayacağımı fark etmeden hemen önce. Dilim ağzının içine kaymadan önce alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Dili benimkiyle oynuyor, sanki onu her zaman öpmüşüm gibi. Sanki onu öpmek için yaratılmışım gibi. Elim yüzünden saçlarının arkasına doğru ilerliyor. Yumrukluyorum ve başını diğer tarafa çevirerek öpücüğü derinleştiriyorum. İkimiz de sanki hayatımız boyunca bu anı beklemişiz gibi inliyoruz. Bu, başıma gelen en iyi şeyler listeme gireceğini bildiğim bir an. O listede şu ana kadar tek bir şey var, o da Lucy. Ve şimdi Lilah ve bu öpücük.

Bölüm On Dört

LİLAH

"**L** ilah." Daha önce adımlı, bir insanın adını söyleyebileceği her tonda söylediğini duymuştum. Kayıtsız, kızgın, sinirli, ama asla, ve ben Yani asla, bu şekilde. Yumuşak ama sıkı ve daha da önemlisi, nefes almaya devam etmek için adımlı söylemesi gerekiyormuş gibi muhtaç. Gözlerim ona sabitleniyor, keşke ay ışığından daha fazla ışık olsaydı da gözlerinin nasıl olduğunu görebilseydim. Böylece diğerlerini ezberlediğim gibi onları da ezberleyebilirdim. Bakışlarına o kadar alışmıştım ki, son birkaç gündür onu her gördüğümde, bakışlarından birini daha ezberlemek için gizlice ona bakıyordum. Başını yana doğru hareket ettiriyor ve beynim sonunda şu anda ne olacağını kavlıyor, yanağımdaki eli saçlarımın arasına kayarken nefesim kesiliyor.

Her şey ağır çekimde mi gerçekleşiyor yoksa zihnim bu anı asla unutmamaya mı çalışıyor emin değilim. Nabzım hızlanıyor, vücudumdaki her bir sinir karıncalanıyor, ensem ısınıyor ve midem sanki içimde bir kelebek ailesi varmış gibi çırpınıyor. Dilini çıkarıp alt dudağımı yaladığını hissettiğimde ellerim nemleniyor. Tam şu anda, coşkunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Onun kollarında, elleri üzerimde. Başı yana doğru hareket ediyor ve dudakları dudaklarıma değmeden bir saniye önce dudaklarımdan kaçan nefese engel olamıyorum. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ama bunun gerçek olduğundan emin olmak için zorla açıyorum.

Hayallerimden biri daha değil. Dili ağzıma girmeden önce alt dudağımı yalamak için dışarı çıkıyor. Bu sefer gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum ve dilim hevesle onunkiyle oynamak için dışarı çıkıyor. Eli belime sarılmasaydı dşecektim, dizlerim neredeyse kırılacaktı.

Hayalini kurduğum, birçok yıldılda dilediğim öpücük sonunda gerçekleşiyor. Ryalarımıdakinden bile daha iyi. Dşndğmden bile daha iyi. Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir pck. Tekrar tekrar sahip olmak için son yaşam izgimi kullanabileceğim bir pck. Elini yüzümden saçlarımın arkasına götürüp yumruğunun etrafına sarıyor, başımı diğer tarafa çeviriyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Onun iniltisini yutarken aynı anda benden de bir inilti kaçıyor. Sanki ikimizin de beklediği an bu ama ikimiz de bunu yapmaktan korkuyoruz. Sanki hayatımız boyunca bu anı beklemişiz gibi inliyoruz.

Kayıp. Aklıma gelen tek kelime bu. Onsuz kaybolmuştum. Onun dokunuşu olmadan kayboldum. pcğ olmadan kayboldum. Elim göğsünde, avuç iim aşağıya doğru bastırılmış, kalbinin atışını hissediyorum, kalbimin onunkiyle aynı şekilde attığından emin oluyorum, hareket etmekten korkuyorum ama saçlarını parmaklarımın arasında hissetmek istiyorum. Elim göğsünde geziniyor, bu öpücüğün tüm hayatım boyunca sürmesini umuyorum. Öpücük derinleşiyor ama bir yumuşaklık var. Sanki ikimiz de zorlamak istemiyoruz, ikimiz de diğerinin öpücüğün fişini çekip ikimizi de nefessiz bırakmasından korkuyoruz.

Bütün öpüşmeyi asla unutmayacağımdan emin olarak geçiriyorum. Bütün öpüşmeyi berbat etmediğimden emin olarak geçiriyorum. Bütün pcğ, ona hayatım boyunca bu öpücüğü beklediğimi gizlice söyleyerek geçiriyorum. Parmak ularıım boynundaki deriye dokunduğunda karıncalanıyor, yana ve yukarı doğru hareket ederek ensesine ulaşıyor. Parmaklarımın arasından geçen saçları saten gibi yumuşak ve ipeksi. Yumruğu saçlarımı daha da sıkıyor ve sırtımı ona doğru bastırıyorum. Göğsünün sertliği meme ularıımın karıncalanmasına ve daha da sertleşmesine neden oluyor, bana dokunması için can atıyorum. Belimin etrafındaki eli kıçımın kabarıklığını kavramak için aşağı iniyor, parmak uçları içime giriyor ve

Beni ona daha da yaklaştırıyor. Onun her şeyini hissettiğimde, inilti tekrar boğazıma tırmanıyor. Bu sefer öpücük derinleşiyor ve dili benimkinin etrafında çılgınca dönüyor. Dilim ona daha fazlası için yalvarıyor, bu öpücüğu asla durdurmak istemiyor. Yumruğunun saçlarımı kavrayışını azalttığını hissediyorum ve beni asla bırakmaması için ona yalvarmak istiyorum. Öpücüğün sona erdiğini hissedebiliyorum, üzerimdeki korku dalgalı bir deniz gibi akıp gidiyor.

Dili yavaşça ağzımdan kayıyor ve gözlerim onun her hareketini izlemek için çırpınarak açılıyor. Onun gözleri de benimkilerden hemen sonra açılıyor. Eli kıcımdan çekiliyor ve saçımdaki eli şimdi ölü bir ağrılık gibi yanına düşüyor. Bir adım geri çekilip bize alan açıyor. Elim göğsünün sıcaklığından düşüyor ve diğerı boynunun arkasından düşüyor. Parmaklarım onun dokunuşuyla karıncalanıyor. "Lilah," diyor ve sanki acı çekiyormuş gibi hissediyorum. "Siktir." Geri gelip beni tekrar öpmeden önce eli dudaklarıma dokunmak için kalkıyor. Bu sefer, sanki yapacağım son şeymiş gibi tadını çıkarıyorum. Bu sefer öpücük hızlı, sanki beni öpmek istiyor ama bir şey onu bana teslim olmaktan alıkoyuyor.

Gözlerimi olması gerekenden daha uzun süre kapalı tutuyorum ve açtığımda bana baktığını görüyorum.

Gözleri boş bakıyor, sanki onları kapatmış gibi ve ben ondan uzaklaşmak zorundayım. "Gitmeliyim." Bu bir fısıltı ve uzaklaştığımda elimi tutup beni geri çekmesini, gitmemem için yalvarmasını istiyorum. Bedenim onu hayatında hiçbir şeyi özlemediği kadar özlüyor.

Kendi ayaklarıma takılmadan yürümeye odaklanarak merdivenlerden iniyorum. Dizlerim kilitlenmek üzere, onu bırakmadığımdan emin olmak istiyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama arkamı dönemiyorum. Dönmek istemiyorum. Bana bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu söylemesini kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Onun hatası benim her şeyimdi ve kalbim başka bir şey söylenmesini kaldıramaz. Kamyonete biniyorum ve buraya geldiğimden beri hala içinde olan anahtarlarla çalıştırıyorum.

Ondan uzaklaşırken dikiz aynasına bile bakmıyorum. Onun yerine elim dudaklarıma gidiyor. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum. Yola çıktığımda kalbim durmaksızın çarpıyor ve geri dönmem için yalvarıyor. Ama zihnim beni ondan daha da uzaklaştırıyor, eğer kalırsam şüphesiz sözleriyle kalbimi kıracağını biliyorum. Belki de kırmayacaktı; belki de bu bizim için bir dönüm noktası olacaktı.

Park yerime yanaşıp iniyorum ve daireme çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Dışarıdaki merdivenlerden beş kat çıkıp sahanlığıma ulaştıktan sonra sola dönüp yan yana duran ve diğer taraftaki aynı kapılara bakan iki daire kapısına gidiyorum. Anahtarı kapıya sokup yavaşça sağa dönüyorum ve kapının kilidini açıyorum. Dairenin karanlığına adım atıyorum ve sobanın üzerindeki ışığın yandığını görünce olduğum yerde duruyorum. Burada biri var mı diye sağa sola bakıyorum ama daire, sobanın üzerindeki ışık dışında, sabah bıraktığım gibi duruyor. Evime bir adım atıyorum, anahtarlarımı sobanın önündeki küçük yuvarlak masanın üzerine atıyorum, içeri giriyorum ve tekrar arkamı dönüyorum. Kapıya yönelip ayakkabılarımı çıkarırken kendime "Paranoyak olmayı bırak," diyorum.

Işığı görmezden gelerek, mutfadı oturma odasından ayıran tezgâhın karşısındaki duvara dayadığım iki kişilik koltuk takımının yanından geaip yatak odama yöneliyorum. Gömleğimi bedenimden çekip çıkarırken onun kokusunu alıyorum. Karnımdaki kelebekler yeniden hareketleniyor ve gözlerimi kapattığımda dudaklarını üzerimde hissedebiliyorum.

Dönüp sütyenimin klipsini açıyorum, gömleğimi bir kez daha kokluyorum, onun kokusunu bırakmaya hazır değilim. Kot pantolonumu çıkarıp temiz bir tişört giydikten sonra yorganı üzerime çekip yan dönüyorum. "Ne öpüşmeydi ama" diyorum kendi kendime. Bu adamın öpüşebildiğini biliyordum. Etraftan hikâyeler duymuştum ama gerçekten ağzını üzerimde hissetmek her zaman umduğum ama asla geraleşmeyeceğini bildiğim bir şeydi. Bu gece hariç, oldu ve şimdi hayatımın geri kalanında o öpücüğün peşinde olacağım.

Tek bir damla gözyaşı gözümün kenarından kaçıyor, burnumun üzerinden yüzüme doğru yuvarlanıyor ve orada bir şekilde kaçmış olan başka bir gözyaşıyla birleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum, uykuya dalana kadar yeniden yaşıyorum.

Bütün rüyalarım hemen hemen hep aynıdır. Bir atın üzerindeyim ve o bana yandan kaşlarını çatarak bakıyor. Bazen attan indiğimde, bana bağlamak için orada beni bekliyor. Ama bu sefer attan indiğimde bana kaşlarını çatıyor, bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle de kalçamdan tutup beni kendine çekiyor. "Beni delirtiyorsun," diyor, kaşlarını çatarak sadece Emmett'in yapabileceği güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kesinlikle delirtiyorsun."

"Ben de bunun için yaşıyorum." Ellerimi göğsüne koyup ona bakıyorum, yüzümdeki gülümseme beni öpmeden önce yanaklarımı acıtıyor. Ağzı benimkine çarparken başı yana doğru eğiliyor. Bütün gece boyunca tek hayal ettiğim şey bu, beni öpmesi ve bütün gece boyunca kaşınmayan bir kaşıntı. Kaşıntı yüzeyin kenarında ve bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi, başvuramayacağımı bildiğim kişi.

Uzun zamandır ilk kez alarm beni uyandırıyor. Yatağında doğruluyorum, kafam karışıyor ve dönüp elimle telefonu tokatlamadan önce bir saniye etrafıma bakıyorum. Yatağa sırt üstü düşünüyorum ve tavana bakıyorum. Gözlerim yavaşça açılıp uykudan kurtulana kadar kapanıyor.

Rüyamı düşünüyorum ve eğer hala üzerimde onun kokusunu almasaydım, bunun yine benim rüyam olduğunu düşünürdüm. Yorganı üzerimden atıp kalkıyorum. Bu sefer duşa girmeden önce gömleğimi çıkarıp yatağın üzerine atıyorum.

Gergin bir şekilde kamyonete binip ahıra doğru yol alıyorum ve bugün nasıl olacağını merak ediyorum. Onun önünde nasıl davranacağım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranayım? Ondan bu konu hakkında konuşmasını isteyecek miyim? İçeri girip Sammy ile yüz yüze geldiğimde kafam allak bullak olmuştu. "Selam." Bana gülümsüyor. "Günaydın. Onu senin için hazırladım."

"Hayatımı kurtardın." Parmak uçlarıma kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Her zaman." Bana başıyla selam verip işlerini bitirmek üzere uzaklaşırken ben de Rosy'ye doğru yürüyorum.

"Günaydın." Ayağımı üzenkiye koymadan önce boynunun yan tarafını okşuyorum ve kendimi onun üzerine itiyorum. "Ne dersin kızım, gevşemek ister misin?" Tırıs gitmeye başladığında ayağımla onu dürtmeden önce soruyorum. Onu ısıtmak beş dakika sürüyor ve sonra onu itiyorum. Etrafında dönerek, onu sağa ve sola çevirerek itiyorum.

Sonunda duruyorum ve eğiliyorum. "Sen bir süperstarsın," diyorum ve attan inip onunla birlikte ahıra doğru yürüyorum.

Çitlerle çevrili arenanın kenarında Charlie ve Emmett'i görüyorum. Charlie'nin elinde kahve fincanı vardı. "Günaydın." Ona başımı sallıyorum ve sonra Emmett'e dönüyorum.

Kaşlarını çatmış, yüzünü sıvamıştı. "Günün birinde kendini kışının üstünde bulacaksın," diye çıkışıyor ve dönüp ahıra doğru hışımla ilerliyor.

"Ona aldırmayın," diyor Charlie. "Biri onu kızdırmış ve hıncını senden çıkarıyor."

Charlie'ye dönüp bakıyorum. "Onu kızdıran kişiyle gerçekten tanışmak isterdim." Kelimeler acı veriyormuş gibi görünmemeye çalışıyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor. "Bugünlerde seni onunla tanıştırabilirim. Sadece bir aynaya ihtiyacım var." Kıs kıs gülüyor, sonra dönüp ahıra doğru yürüyor ve beni bambaşka bir nedenle suskun bırakıyor.

On Beşinci Bölüm

EMMETT

Charlie sırtıtarak içeri girdiğinde masamda duruyorum, kahve fincanımı alıp dudaklarıma götürüyorum. Keşke suratına bir şaplak atabilseydim dediğim bir sırtış.

Yüzünü. "Bu sabah keyfinin yerinde olduğunu görebiliyorum." Kendi fincanını ağzına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Kelimenin tam anlamıyla, günaydın dedi ve sen boğazına atladın."

Sıcak kahveyi yutuyorum, ısının aşağı inerken yakmasına aldırmiyorum. "Neredeyse iki kez attan düştüğünü gördün mü?"

"Hayır, düşmüyordu." Charlie başını sallıyor. "Atın kontrolü tamamen ondaydı ve Rosy bile kontrol altındaydı." Lilah'nın bizden uzaklaşıp ahıra girmek yerine uzun yoldan ön ofisine doğru yürüdüğü ahır kapısına bakıyor. "Günün birinde, senin bokunu almak için burada olmayacak," diyor ve ben taşaklarıma tekme atmış gibi hissediyorum ve taşaklarım karnıma doğru yükseliyor. "O zaman ne yapacaksın?"

Buna cevap vermemi beklemiyor. Dönüp ofisine doğru yürüyor ve beni ağzım bir karış açık, onu her gün göremeyeceğim düşüncesiyle baş başa bırakıyor. Bu asla olacağını düşünmediğim bir şeydi ama eninde sonunda, içten içe bunun olabileceğini biliyordum.

"Samanları boşaltmayı bitirdim," diye anons ediyor Sammy. "Atları dışarı çıkarmak ve bacaklarını hareket ettirmek için diğer ahıra gidiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona. Bana başıyla selam verip uzaklaşırken Lilah da ahıra geri dönüyor ve neredeyse birbirlerine çarpacaklarken gülüyor. Gözlerim ona takılı kalıyor, artık onun tadının nasıl olduğunu biliyor ve hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Her zaman hayatımda hiçbir şeyin garanti olmadığı sonucuna vardım ve Lilah'la birlikte, her zaman olacağını düşündüğüm gibi oldu. Onu istiyordum ama asla ona sahip olamayacaktım. Gardımı indirmem bir saniye sürdü ve sonra ağzım onun ağzındaydı. Onunki de benimkindeydi ve hepsi bu kadardı. Bu benim için sondu. Ya da belki de başlangıç. Masama oturdum, fincanı yanıma koydum ve aklımı ondan uzak tutmak için not defterini aldım, ama sanki vücudum onun yakınlarda olduğunu biliyor ve tam alarmda.

Kahkahaları ambarı dolduruyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "İşe koyulabilir miyiz?" Not defterimden başımı kaldırıp ona bakma zahmetine bile girmiyorum. Kahve fincanımı elime aldığımda yukarı bakmak gibi bir hata yaptım, kalçasını yana eğmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece duruyordu. Bu duruş göğüslerini daha da yukarı kaldırıyor, dün gece göğsüme yapışan göğüsleri sikimi betondan daha sert hale getirmişti. Kaşları yukarı kalkmış, bir şey söylememi bekliyor. Üzerinde boyanmış gibi görünen bir kot pantolon var. Onu daha önce yüzlerce kez kot pantolon giyerken görmüştüm ama şimdi benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Açık kahverengi Mustang Creek Ranch tişörtü üzerine tam oturuyor ve kotun bel kısmının başladığı yerde duruyor. "Bir sorun mu var?" Sammy sadece botlarına bakıyor, bu bakışmadan nasıl kurtulacağını anlamaya çalışıyor.

Aynı anda hem ters ters bakıyor hem de "Birinin kesinlikle bir sorunu var" diye çıkışıyor. Dönüyor ve genellikle bağlı olan saçları uzun dalgalar halinde aşağıya iniyor. "Masasında oturan ve çalışmıyormuş gibi görünen adam." Kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor ve gözlerim dün gece elimde tuttuğum kıcıma gidiyor, onu daha da içime çekiyorum. Öpücüğün anısı

kafamın içinde tekrar çalıyor, tıpkı bütün gece boyunca olduğu gibi. Tıpkı bu sabah yataktan kalktığımda çaldığı gibi. Tıpkı buraya gelip onu atın üzerinde gördüğümde ve tek düşünebildiğim onun sikime binmesi olduğu zamanki gibi. Dişlerimi sıkıp ona kadar saymak zorunda kaldım, çiti açıp atı benim için çalışan çoğu erkekten daha iyi idare etmesini izlemeden önce on kez. Söylemeye gerek yok, yapmam gerektiği gibi yapmadım.

Panoyu masanın üzerine bıraktım ve Sammy'ye bakarak masadan kalktım. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Yok." Döndü ve gitti. Ellerimi kalçalarıma koyup ahırın tavanına bakıyorum.

"Bugün harika bir gün olacak," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun iniltilerini duyuyorum, bu da bende ofisine girip onu duvara yaslama isteği uyandırıyor. Bunun yerine tam tersi yönde yürüyorum.

Antrenman sahasına vardığımda Charlie'nin Sammy ile birlikte önce bir atı sonra da diğerini çalıştırdığını görüyorum. Telefonumu arka cebime koyduktan sonra çitin ilk demirine tırmanıp bacağımı atıyorum. "Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," diye sesleniyor Charlie atın tepesinden, ata binmeden önce gülümsüyor.

Ona siktir olup gitmesini söyleme şansım olmadı. Onun yerine başka bir ata binip egzersizlerle onu takip ediyorum. Arka cebimdeki telefon çalıyor ve bana Lucy'yi alma zamanının geldiğini söylüyor. "Geri döneceğim," diyorum Charlie'ye, o da bana başını sallıyor ve kamyonetime koşup onu almaya gitmeden önce attan iniyorum.

Dn geceden sonra onu bugün okula gndermeyecektim ama kalkmış, giyinmiş ve okul çantası kapıda hazırđı. Onu bıraktıktan sonra öğretmenine bir e-posta gönderdim ve bugün Lucy'de bir sorun olursa bana haber vermesini söyledim. Herhangi bir haber gelmedi, bu yüzden benimle kalmadığı sürece iyi olduğunu varsayıyorum.

Okul zilinin çalmasıyla aynı anda arabayı okulun önüne çekiyorum. Yan kapı açılıyor ve çocuklar koşarak dışarı çıkıyor. O başka bir küçük kızla çıkarken gözlerim çocukları tarıyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor. Lucy elini kıza doğru kaldırıyor ve sonra bana doğru yürüyor. Okul bahçesinden çıktığında ona gülümsüyorum. "Hey," diye selamlıyorum onu.

"Selam," diye cevap veriyor ve benimle konuştuğu için şok olduğumu belli etmemeye çalışıyorum. "Günün nasıl geçti?" Kamyona doğru yan yana yürürken soruyorum. "İyiymi." Ayaklarına bakıyor. "Senin için bir şeyim var."

"Oh," diyorum, kamyonetin arka kapısını açıp onun tırmanışını izlerken, "tamam, çiftliğe vardığımızda bana verirsin." Emniyet kemerine uzanırken bana başını sallıyor. Kapıyı kapatıp kamyonetin etrafında dolaşmadan ve sürücü koltuğuna oturmadan önce kemerini takmasını bekliyorum.

Çiftliğe doğru yola çıktık ve kamyonu park ettiğimde emniyet kemerini çözdü. "Gidip Lilah'ya merhaba diyebilir miyim?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ve bir adım atıyor, sonra durup çantasını almaya gidiyor. Yanımda yürüyor ve ben de onun için kapıyı açıyorum, içeri girerken kapıyı başının üstünde tutuyorum.

Lilah masasının arkasında oturuyor ve gözleri bize takılıyor. Beni görünce ters ters bakıyor ama Lucy'yi görünce gülümsüyor. "Hey, güzel kız." Ona bakmak için sandalyesini çevirdi. "Okuldaki günün nasıldı?"

"İyi," diyor, "Bir şey buldum." Okul çantasını yere bırakıp fermuarını açıyor, içine uzanıp beyaz bir kâğıt parçası alıyor ve ona uzatıyor.

"Nedir bu?" diye soruyor ve yere bakmadan önce bana bakıyor. gazetede.

"Gelecek hafta sonbahar barbeküsü yapacaklarmış," diye açıklıyor. "Bir tane senin için aldım," diyor ve sonra bana bakıyor, "bir tane de senin için." Bana kâğıdı uzatıyor ve ben de elleriyle yaptığı davetiyeyi görmek için aşağı bakıyorum. "Bugün yapmamız gerekiyordu, o yüzden iki tane yaptım." Üzerinde Güz Gecesi Barbeküsü yazan ve ayrıntılarla renklendirilmiş kâğıda bakıyorum. "Yapmanız gereken

yemek için bilet alacaklar ve oyunlar oynanacak. Hepimiz özel projeler yapacağız ve insanlar bunlara teklif verecek."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor Lilah. "Ben de orada olacağım." "Tamam," diyor Lucy, sonra bana bakıyor.

"Evet, geleceğiz," diye onaylıyorum. Sonbahar Gecesi Barbeküsü'nde ne yapılır bilmiyorum ama bunu sadece onun için yapacağımı biliyorum. "Yapmam gereken birkaç şey var." Başımınla işaret ediyorum.

"Benimle kalabilir," diye teklif ediyor Lilah. "Ödevi varsa yapabilir. Zaten ben neredeyse hiç çalışmıyorum." Bana gülümsüyor ve bu gülümseme bana gizlice siktir olup gitmemi söylüyor.

"Harika." Ofisten çıkmak için döndüğümde Lilah'nın ona bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sorduğunu duyuyorum.

Charlie'nin içeri girip beni fark etmesiyle aynı anda ahıra adım atıyorum. "Oh, güzel, daha da iyi bir ruh halinde görünüyorsun." Ellerini kalçalarına koydu. Gazeteyi ona uzattım, o da aldı, ne olduğunu okuyana kadar yüzü endişeyle doluydu. "Oh, eğlenceli."

"Burada ne yapılır?"

"Geçen yıl Wyatt'la birlikte gitmiştik," diye açıklıyor. "Okulun tekrar hoş geldin partisi gibi bir şey. Diğer ebeveynlerle kaynaşıyor ve yemek yiyorsunuz. Her sınıf farklı bir etkinlikle dekore edildi ve sonra büyük çocukların kurduğu perili ev vardı. Bir de labirent vardı. Çok eğlenceliydi. Sanırım bir de açık artırma vardı."

"Güzel." Başımı salladım. "Orada görüşürüz." Gülüyor. "Autumn'a söylerim."

"Çok minnettarım." Kağıdı katlayıp arka cebime koyuyorum. "Atları içeri alalım."

Tüm atları içeri alıp yerleştirmemiz yaklaşık bir buçuk saat sürüyor. Ofis alanına girdiğimde Lilah'yı masasında bir şeyler yaparken gördüğümde gece vardiyası geliyordu. Klavyesini tıkırdatırken çıkardığı ses, yanında ödevini yapan Lucy'nin bulunduğu alanı dolduruyor. "Sen

Hazır mısın?" Lucy'ye soruyorum, o da önce bana sonra da Lilah'ya bakıyor, ondan ayrılmak istediğinden emin değil.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi sen seçeceksin." Onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Lilah ona gülümsüyor. "Fırında patatesli biftek ve mısır koçanı istiyorum." Ona aval aval bakıyorum. "Şimdi acıktım." Eşyalarını yerleştirmekte olan Lucy'ye gülümsüyor.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyorum usulca. "İşten çıkma vaktinin geçtiğini biliyorum."

"İkimiz de ev ödevlerimizi yapıyorduk." Ayağa kalkıp sandalyesini yerleştirirken bana bakmıyor bile. "Yarın görüşürüz, Lucy." Ona yandan sarılıyor. "Artık kaçmak yok, tamam mı?" Ona göz kırpmıyor ve sonra elini uzatıp serçe parmağını uzatıyor. "Pinky yemin ederim."

Lucy de serçe parmağını Lilah'nınkiyle sararak "Serçe parmağı yemini," diye ona söz veriyor. İkisi de iliklerime kadar işleyen soğukluğu dindiren bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Telefonunu ve anahtarlarını alırken ona gülümsüyor. "İyi geceler Emmett," diyor Lucy'nin önünde kabalık etmeden. Bizden uzaklaşıyor, ama ikimiz de içten içe bizimle gelmesini istediğimiz için durup ona bakıyoruz.

"Çok hoş biri," diyor

Lucy. "Evet, öyle," diye

katılıyorum. "Çok güzel,"

diye belirtiyor.

"Öyle," diye onaylıyorum ama orada duruyorum, "ama senin kadar güzel değil." Bana bakıyor. "Eve gidelim de sana biftek pişirmeye başlayayım." Kolumu omuzlarına doladım ve onunla birlikte dışarı çıktım, ikimiz de diğeriyle nasıl yaşayacağımızı öğreniyorduk.

On Altıncı Bölüm

LILAH

"Nerelerdeydin?" Kamyonetin ekran merkezindeki yeşil düğmeye bastığımda Sierra şöyle diyor. "Sanki bir ay olmuş gibi geliyor. Seninle konuştum ya da yüzünü gördüm."

Dramatizmine gülüyorum. "Bir hafta oldu, belki de en fazla on gün."

"Seksen dört yıl gibi geliyor," diye inliyor. "Neler oluyor?" Derin bir nefes alıyorum. "Biriyle çıkıyordum," diye paylaşıyorum Caleb'dan bahsederek. Neden? Nedenini bile bilmiyorum. Nefes nefese kalıyor. "Çoktan bitti." Ayrıntıya girmiyorum çünkü önemli değil. "Um, oh, ve Emmett ile öpüştüm."

"Affedersiniz?" Sierra dedi ki. "Emmett mi? Şu Emmett mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Ne bileyim, hayatın boyunca aşık olduğun Emmett."

"Tüm hayatım boyunca değil!" Çığlık atıyorum. "Altı yıl oldu."

"Tamam, her neyse. Nasıl geçti? Bana her şeyi anlat!"

"İyi idi." Küçümsemeye çalışıyorum.

"Sen bir yalancısın, yalancı, pantolonu yanıyor." Gülüyor. "İyi idi, kırımın kenarı." "Tamam, iyi," diye itiraf ediyorum, "hayatım boyunca aldığım en iyi öpücüktü."

Lanet olası hayatım. Ve şimdi ona her baktığımda beni öpmesini istiyorum, ama o bir pislik ve beni böyle istemiyor, bu yüzden beni en azından bir kez öptüğü için mutlu olmalı ve hayatıma devam etmeliyim."

"Sana son beş yıldır hayatına devam etmeni söylüyorum. Yine de buradasın."

"Randevulara gidiyorum," diye kendimi savunuyorum.

"Çıkıyordum ama-" "Ama o Emmett değildi," diye usulca araya giriyor.

"Ama o Emmett değildi ve benim onu oyalamam hiç adil değildi." Okula yanaşıyorum, otoparkın etkinlikler için kapatıldığını görüyorum, bu yüzden neredeyse iki blok öteye park ediyorum. Kamyoneti kapattım, başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. "Şimdi sonbahar barbeküsü gibi bir şeye katılmam gerekiyor ama yarın uyandığımda seni arayacağım. Bir kahve içebiliriz ve sen de bana seni hayalete çeviren adam hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"O beni hayalet gibi görmedi," diye homurdanıyor. "Belki de cep telefonu çekmiyordur."

"On gün boyunca mı?" Ona sataşma sırası bende. "Başka bir neden düşün."

"Sen de," diye tersliyor. "Şimdi git ve erkeğin için üzül. Yarın konuşuruz seninle."

"O benim erkeğim değil," diye karşılık veriyorum ama telefonu yüzüme kapatarak beni güldürüyor.

Çantamı kapıp karşıma koyuyorum, anahtarlarımı ve telefonumu içine yerleştiriyorum. Hafif esinti, giydiğim eteğin kalçalarımnda dalgalanmasına neden oluyor. Sokaktan okula doğru yürürken tanıdığım biri var mı diye etrafıma bakıyorum.

Okulun otoparkına adımımı atar atmaz tanıdığım ilk kişiyi görüyorum.

"Merhaba, Bayan Maddie." Ona sarılıyorum. "Nasılsın?" "Her zamankinden daha iyiyim," diyor, her ne kadar hala kısa bir süre önce geçirdiği kalp krizi.

"Parlıyor gibi görünüyorsun." Ona gülümsüyorum ve o da yeni kocası Oliver'a bakıyor. "Evlilik seninle aynı fikirde."

"Kim bilebilirdi ki?" Oliver onu kendine çekip başını öperken gülüyor.

"Biliyordum," diyor, hayatımda gördüğüm en sevgi dolu gülümseme ve bakışla ona bakarak. Her küçük kızın gizliden gizliye olmasını dilediği bir bakış.

prensini bulduğunda alacağı şey.

"Bu çok eğlenceli görünüyor." Etrafıma baktığımda yerel el sanatlarının satıldığı masaları görüyorum. Yan tarafta, fırını yandığında kızı Everleigh'nin kurduğu yiyecek kamyonunu görüyorum. "Everleigh çörek mi yapıyor?"

"Evet," diyor Bayan Maddie, "ama sıraya bakılırsa, sandığından daha hızlı satıyor olabilir."

"Şehirdeki en iyi çörekler," diye hatırlatıyorum ve koluna dokunuyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

"Saige'le birlikte buralarda olacağız. Everleigh kamyonla ilgilenirken ve Brock onun iyi olduğundan emin olurken biz de bebek bakıcılığı görevini üstleneceğiz."

Everleigh kasabaya dönene ve aralarındaki romantizm yeniden alevlenene kadar bir beyefendiden çok bir münzevi olan Brock için, "Ne kadar da centilmen," diyorum. Herkesin izlediği ama izlemiyormuş gibi yaptığı bir şey.

El işi masalarının etrafında toplanmış insanların arasından zikzaklar çizerek, etrafta koşuşturan çocukların olduğu çitlerle çevrili okul bahçesine doğru ilerliyorum. Gözlerim gizlice aradığım iki kişiyi bulmak için tüm yüzleri tarıyor. Birkaç kişi daha merhaba demek için beni durduruyor, ahırdan bir çift ve kasabadan tanıdığım bir çift.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde okulun yan tarafına doğru ilerliyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Emmett ve Lucy'nin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Her ikisinin de gözleri üzerimde ve ben daha durduramadan yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Ama ikisi de benim gülümsememi görür görmez kendi gülümsemeleri de yüzlerine doluyor ve ikisinin de gülümsemesi için her şeyi yaparım.

"Hey, siz ikiniz." Onlara doğru yürüyorum, yarı yolda buluşuyoruz. Mavi kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş olan Emmett'e aval aval bakmamaya çalışıyorum ve tek yapmak istediğim ellerimi altına sokup onu hissetmek. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor ve diğer parçalarım pelteye dönüyor. "Heyecanlı mısın?" Lucy'ye soruyorum, o da başını sallıyor.

Emmett Lucy'ye bakarak, "Yemek yemeliyiz," diye öneriyor. "Yemek yemelisin, sonra aktiviteleri yapabiliriz." Başını kaldırıp bana bakıyor. "Yemek yedin mi?" Başımı sallıyorum, birlikte yemek yiyeceğimizi hiç düşünmemiştim. Gelip onlarla biraz takılacağımı ama sonra yoluma gideceğimi düşünmüştüm. "O yüzden önce yemek yemeliyiz."

"Tamam." Lucy başını sallayıp dönüyor ve üçümüz okul bahçesine, yemek kokusuna doğru yürüyoruz.

"Yemek için sıra var." Üzerinde dört kişinin yemek pişirdiği iki mangalın hemen önündeki masalarda oluşan sırayı gösteriyorum.

"Ben yemekleri getireyim," diyor Emmett, "siz de oturacak bir yer bulmaya çalışın." Etrafına bakınır.

"Tamam." Lucy'ye elimi uzatıyorum, o da elini benimkinin içine kaydırıyor. "Hadi yapalım şunu."

Dönüp piknik masalarına bakıyoruz, hepsi dolu ama sonra kenarda bir sepet battaniye görüyorum ve çimlerin üzerinde piknik yapan birkaç aile fark ediyorum. "Bir battaniye kapıp kendi pikniğimizi kurmaya ne dersin?" Ben soruyorum, o da başını sallayarak battaniye sepetine doğru yürüyor ve bir tane alıyor. "Şimdi bir yer seç," diyorum, çok fazla insanın olmadığı sağ tarafa gitmesini izliyorum.

Battaniyeye uzanıyorum ve çimlerin üzerinde açıyorum. "Mesaj atmalı mısın

Babama nerede olduğumuzu söyler misin?"

"Gidip ona söyleyebilirim," diye cevap veriyor ve benden uzaklaşıyor.

"Ben seni izleyeceğim," diyorum gözlerim zikzaklar çizerek babama doğru giderken onun sırtından hiç ayrılmıyor. Sırada onun yanında durup ona bakıyor ve sonra beni işaret ederken gözlerinin benimkilere geldiğini görüyorum. Elimi kaldırıyorum ve o da başıyla onaylıyor. Dönüyor ve bana doğru yürüyor, adamın gözleri benim yanıma gelene kadar onu hiç bırakmıyor.

"Bu çok eğlenceli," diyorum battaniyenin üzerine oturup bacaklarımı yana açarak. "Eğlenceli değil mi?"

"Evet," diye onaylıyor, diğer yanıma oturuyor. "Çok fazla insan var."

"Noel panayırı kasabaya gelene kadar bekle, sonra da ana caddede Noel Baba geçit töreni var." Ona gülümsüyorum. "Benim en sevdiğim zaman. Senin en sevdiğin tatil ne?"

"Noel," diye yumuşakça cevap veriyor. "Benim ve annemin."

Uzanıp elini sıkıyorum ve o da bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam, her şeyden iki tane aldım," diyor Emmett elinde iki tepsi tutarak. "Ne istediğini bilmiyordum." Tepsiyi ondan almak için dizlerimin üzerine çöküyorum ve gözleri diz çökmüş bana takılıyor, çenesinin gerildiğini görebiliyorum.

"Sen iyi misin?" Tepsiyi ondan alıp yavaşça battaniyenin ortasına koyarak soruyorum. Her şeyden iki tane aldığını görüyorum: hamburger, sosisli sandviç, mısır, patates kızartması ve cips. İkinci tepsiye uzanıyorum ama eğilip onu da ortaya koyuyor ve tepsinin su şişeleri ve çeşnilerle dolu olduğunu görüyorum. "İşte peçeteler." Battaniyenin diğer ucuna oturmadan önce onları arka cebinden çıkarıyor. "Ne yemek istersin Lucy?" diye soruyor önce ve bu konuda elinden geleni yaptığını söylemeliyim. İşini o kadar da iyi yapmadığını düşündüğünü bilsem de çok iyi bir baba.

"Bir burger alabilir miyim?" diye soruyor ve adam ona peçeteyle birlikte bir burger uzatıyor.

"Üzerine ketçap ister misin?" diye soruyor ve kadın başını sallıyor. "Peki ya sen Lilah?"

"Sen ne istemezsen onu alacağım," diyorum ona. "Ben sosisliyi alacağım." Sosisliyi alıyorum ve hamburgeri ona bırakıyorum.

Üçümüz birlikte yiyoruz ve baba kız tek kelimeyle cevap verirken konuşmanın çoğunu ben yapıyorum. Yemeğimiz bittiğinde kalkıyorum ve Emmett battaniyeyi temizliyor. Tam katlayacakken bir aile gelip battaniyeyi alıp alamayacaklarını soruyor.

Okul bahçesinde dolaşıp oynanan oyunları görüyoruz. "Bakın, bir smaç tankı." Büyük çocukların öğretmenlerden birini suya sokmaya çalıştığını görmek için yan tarafı işaret ediyorum. "Bunu ahır için almalıyız," diye takılıyorum ve Emmett'e bakıyorum, "sen oturmalısın ve biz de seni suya batırmaya çalışmalıyız." Bu fikir Lucy'yi güldürüyor.

"Beni gerçekten devirebileceğini mi düşünüyorsun?" Bana yan gözle bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum ona, "ama koşup elimle o beyaz boğa gözüne vurmakla ilgili bir sorunum yok." O homurdanırken Lucy ve ben gülüyoruz. "Bana ne üzerinde çalıştığını gösterecek misin?" Lucy'ye soruyorum, o da bana bakıp başını sallıyor. "Yolu göster." Son bir haftadır okuldan sonra ahıra geliyor ve benim yanımda ödevini yapıyor. O orada otururken ben genellikle geç saatlere kadar kendi işlerimi yapıyorum. Biraz da olsa kabuğundan çıkmaya başlıyor ama bu, başlangıçtan daha iyi.

Kahverengi kapıyı açtı. Emmett kapıyı sabitlemek için elini kaldırıyor, ben de yanından geçmek zorunda kalıyorum. Misk kokulu kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve tek yapmak istediğim kendimi ona yapıştırmak ve kokuyu üzerime çekmek. Geçen hafta beni öptüğü tişört sandalyemin üzerinde duruyor. Kokusu neredeyse yok oldu ama anıları hala kafamın içinde. Bu da çoğu gece onun kokusu her yanıma sarmışken kendime dokunmama neden oluyor. Yüzümün pancar gibi kızardığını kimsenin görmediğinden emin olmak için ayaklarıma bakıyorum. Lucy'yi takip ederek koridorda yan yana yürümemiz, açık kapıların ve kapılardan girip çıkan insanların yanından geçmemiz işe yaramıyor.

Sonunda Lucy'nin sınıfına geldiğimizde, içinde sonbahar süslemeleri ve Cadılar Bayramı öncesi süslemeleri olan birkaç sınıf görüyorum. "İşte burada," diyor loş odaya girerken, öğretmeni onu gördüğünde gülümsüyor ve Emmett'i gördüğünde gülümsemesi daha da büyüyor.

Ona neredeyse gözlerimi devirecektim. "Merhaba Lucy," diyor saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bay," diyor utangaçça, "Emmett," diye düzeltiyor kendini, sonra

Bana baktı. "Merhaba, ben Bayan Summer."

"Ben Lilah." Elimi kaldırıyorum ama sonra tekrar Lucy'ye bakıyorum. "Tamam, hangisinin senin olduğunu tahmin edeyim." Odanın etrafına bakıyorum. Masalar üç sıra halinde dizilmiş ve her masanın üzerinde farklı bir Cadılar Bayramı projesi var. Bazı masalarda Mason kavanozları süslenmiş, bazılarında çiçek saksıları dikilmiş, ama sonra ortasında bir delik olan birbirine yapıştırılmış dallara benzeyen bir şey ve ortasında plastik bir örümcek olan bir pamuk topunun olduğu masaya geliyoruz. "İşte bu." Ona bakıyorum ve sonra Lucy'ye bakıyorum, gözleri büyüyor. "Bu senin."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor. Emmett'in arkamda durduğunu hissediyorum, vücudunun sıcaklığı içime sızıyor.

"Geçen gün ormanda yürüdük ve sen durup bir demet dal topladın," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu yapacağını hiç düşünmezdim." Masayı işaret ediyorum ve omzumun üzerinden Emmett'e bakıyorum. "Harika değil mi?"

"Öyle," diye onaylıyor beni, sonra daha da yaklaşıyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor, nabzım hızlanıyor. "Ne oldu?" Kaçmak isteyen kahkahamı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum ve şansımıza Lucy'nin sınıf arkadaşlarından biri içeri girip onu yanına çağırıyor. Lucy ona doğru yürüyor ve ikisi birlikte sınıftan çıkıp bizi yalnız bırakıyorlar.

Başımı yana çeviriyorum ve neredeyse onunla burun buruna geliyorum. "Bu bir..." Elinin kalçama gittiğini hissediyorum, kelimeler aklımdan kaçıyor. Dokunuşunu üzerimde hissettiğimde her şey benden kaçıyor. "Bu bir-" Dudaklarımı yalıyorum çünkü ağzım aniden kuruyor. Dudaklarımı yaladığımda gözleri parlıyor ve benim onun üzerinde hissettiğim gibi onun da benim üzerimdeki etkimini hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Bu bir örümcek ağı çelengi," diyorum sesimin sonunda çatlayarak ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Huh," diye homurdanıyor ve sonra masaya bakıyor ama benden uzaklaşmıyor. Masanın üzerindeki kalemi ve yanındaki kâğıdı alıyorum ve üç kişinin daha teklif verdiğini görüyorum. Adımı yazdım ve kalemi yere koymadan önce yüz dolarlık bir teklif verdim. Kalçamı bırakıyor, ama sadece

yanımdaki kaleme uzanıyor. Etrafımda dolaşmak yerine, arkamda kalıyor ve etrafıma uzanıyor. Diğer eli yan tarafıma geliyor, orta parmakları tişörtün o tarafta yukarı çekilmesinden dolayı açıkta kalan tene dokunuyor. Kendimi toparlamak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda adını yazıp beş yüz dolarlık bir teklif veriyor.

"Emmett," diye fısıldıyorum, işini bitirip kalemi yere attığında. Yanımdaki elim de aynı anda yere düşüyor.

"Teklifi geçmeyeceğim," diye ilan ediyor. Yüzümü ona dönüyorum ama bağlantıyı kaybedeceğimizi fark edince yarı yolda duruyorum ve omzumu göğsünün ortasına koyuyorum. "Bu benim kızımın sanatı." Bana bakıyor. "Benimle eve geliyor."

"Vay, vay," diyor Bayan Summer, yanıma gelip çarşafa bakarak, "çok cömertsiniz."

"Öyle," diye katılıyorum ona. "Ben etrafa bakacağım." Ondan uzaklaşmadan önce ikisine bakmaktan kaçınıyorum. "Bakalım Lucy'yi bulabilecek miyim?" Ondan uzaklaşırken elini hâlâ kalçamda hissediyorum. Sınıftan çıkıyorum ve ışığa doğru yürümek yerine koridorun karanlığına doğru sağa dönüyorum, tek başıma bir dakikaya ihtiyacım var. Sarı bant herkese buraya gelmemeleri gerektiğini söylüyor, ama bir saniyeliğine altına giriyorum.

Gürültüden uzaklaşıp köşeyi döndüğümde sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı beton duvara yaslayıp nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışıyorum ki adımı duyuyorum. "Lilah," dedi usulca, benimle birlikte karanlık koridora adım atıp aynı sarı bandın altına eğilerek, "ne yapıyorsun?"

On Yedinci Bölüm

EMMETT

Yana dönüp benden uzaklaşmasını izliyorum, bedenim ondan gelen sıcaklığı özliyor. Parmaklarım refleks olarak hareket ediyor, elini tutmak istiyorum. Buradan aceleyle çıkmadan önce.

"Çok fazla teklif vermenize gerek yok," diyor Bayan Summer. "Genelde en yüksek teklifi veren veliye veririz."

Kâğıda bakıyorum, önce Lilah'nın sonra da benim adımı görüyorum. "Endişelenme." Ona dönüyorum. "İzninizle, gidip Lilah'nın Lucy'yi bulmasını sağlayacağım." Sınıftan çıkmak için dönüyorum, yan tarafa bakıyorum ve koridorda yürümediğini görüyorum, demek ki diğer tarafa gitmiş.

Koridorun sonuna doğru ilerlerken, diğer taraftan daha karanlık olduğunu ve ilerlemenizi engelleyen sarı bir bant olduğunu görüyorum. Yan tarafa bakıyorum, onu neredeyse karanlık koridorda sırtını beton duvara dayamış halde görüyorum. Başı arkada ve gözleri kapalı. *Uzaklaş*, diyorum kendime, *onu kendi haline bırak*. Ama söz konusu o olduğunda bedenim ve beynim aynı fikirde değil.

Amacım ondan olabildiğince uzak durmaktı. Onu otoparkta Bayan Maddie ve kocası Oliver ile konuşurken gördüğümde bu hedef çabucak silindi, o lanet kırmızı eteği giyiyordu, elimi altına kolayca kaydırabilirmişim gibi görünüyordu. Beyaz gömleği

onu gördüğüm anda sikim kalktı. Onu tattığımdan beri tek istediğim bu, daha fazla tatmak. "Lilah," diye sesleniyorum usulca, sarı bandın altından eğilerek, "ne yapıyorsun?"

"Bir dakikaya ihtiyacım vardı," diyor sırtını duvardan iterek. "Ben de ikinize biraz yalnız zaman ayırıyordum."

"İkimiz mi?" Onunla yüz yüze geldiğimde hareket etmeyi bırakıyorum. Leylak ve gül kokusu gözlerimi kapatıp onu yiyip bitirmek istememe neden oluyor.

"Sen ve Bayan Summer." Lucy'nin öğretmeninin adını söylediği anda kafam bir önceki cümlesinden daha da karışıyor. Kaşlarım birbirine kenetlenirken çenem aşağı iniyor. "Oh, hadi ama." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak onları bana doğru daha da yukarı itiyor. "Seninle çıkmak istiyor."

"İstemiyor." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Emmett," diye tersliyor. Ellerimi onun üzerine koymak istiyorum ama bunun yerine, ona dokunmamak için ellerimi kendi kalçalarımaya koyuyorum ve onu bırakacağıma dair ettiğim yemini unutuyorum. "Sana gülümsüyor. Gözlerini kırıştırıyor ve saçlarını kulağının arkasına atıyor."

"Lilah," diyorum kızgınlıkla, "yanılıyorsun."

Eli omzumu itmek için yukarı kalkıyor. "Ah, lütfen." Eli bana dokunduğu anda her şey bitmiş gibi oluyor. Kelimenin tam anlamıyla, tüm bahisler kapandı. Elim kalçamdan yüzünün yan tarafına doğru uçuyor, aynı anda ayaklarım aramızdaki mesafeyi kapatarak onu duvara doğru itiyor. Diğer elim başının yanındaki beton duvarın üzerine geliyor.

Gözleri benimkileri bir o yana bir bu yana arıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Emmett." Adım dudaklarında bir fısıltı gibi.

"Adımı öyle söyleme." Gözlerimiz hâlâ birleşiyor.

"Ne gibi?" diye soruyor. Başımı alnına koyduğumda, ona doğru eğildim. Onu.

"Sanki eteğini kaldırmamı ve sikimi içine sokmamı istiyorsun."

Eğiyorum

Başımı yana eğdim. "Sanki her zaman adımı söylediğini duymak istiyormuşum gibi.

zaman." Başım karşı tarafa doğru eğiliyor. Dudaklarına tekrar o kadar yakınım ki kalbim hızlanıyor, iki saniye içinde dilini ağzıma alacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve tam tekrar cennete girmek üzereyken, a v a z ı  ı k t ı ę ı kadar bağıran bir çocuğun sesi okulu dolduruyor ve ikimiz de sanki ellerimiz kurabiye kavanozundaymış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Gitmek istemiyorum!" diye bağırıyor küçük bir kız. "Annemi istiyorum!" İkimiz de köşeye doğru yürüyoruz ve etrafımıza baktığımızda babalardan birinin çığlık atan çocuğunu yerden kaldırdığını ve onunla yumuşak bir şekilde konuşurken yanağından öptüğünü görüyoruz. "Annemi istiyorum" diye tekrarlıyor ve sınıftan bir kadın onlara doğru geliyor. Küçük kız babasının kollarından atlıyor

ve annesine doğru koşar.

"Lucy'yi bulmalıyız," diyor Lilah sarı bandın altından eğilerek, "ığlıkları duyup korkmadan önce."

Sınıfına varana kadar koridorda onu takip ediyorum, etrafta dolaşan ve farklı sanat projelerine bakan sadece birkaç ebeveyn görüyorum. "İçeride mi?" Lilah, Lucy'ninkinin karşısındaki diğer sınıftan çıkarken ona soruyorum.

"Hayır." Lilah başını sallıyor ve koridora baktığımızda Charlie'nin bir kolu Autumn'a sarılmış, kalçasında oğluyla yürüdüğünü görüyoruz.

"İşte buradasınız," diyor Charlie, önce bana sonra Lilah'ya bakıyor, yüzünü bir sırtıma kaplıyor. "Lucy sizi arıyordu," diye paylaşıyor, çok büyük glmsememeye çalışarak ama sefil bir şekilde başarısız olarak, "ve sizi bulamadığını söyledi."

"Nerede o?" Lilah'nın öne doğru eğilip parmağıyla Billy'nin burnuna dokunarak onu okşadığını gördüğümde soruyorum. Ona bunu yaparken bakmak bile, sanki biri altımdan halıyı çekip almış gibi hissetmeme neden oluyor; ona istediğini asla veremeyeceğimi biliyorum. Lucy sahip olacağım tek ocuk ve o bile bu hayatta sahip olabileceğimi düşündüğümde çok daha fazla.

"Şu sınıfta," diyor Autumn, "Saige ve Wyatt'la birlikte." Brock'un kızının yanı sıra Brady'nin oğlundan da bahsediyor. "Üçü de çocuklar üzülmesin diye üzerinde hiç teklif olmayan ürünlere teklif vermeye çalışıyor."

"Aman Tanrım," diyor Lilah elini ağzına götürerek, "bu çok tatlı." Bana bakıyor ve ben de bir dakika boyunca ona bakıyorum, onu kollarıma almak istiyorum ama bunun herkes için kötü bir fikir olduğunu biliyorum. "Gidip onlara yardım edeceğim," diyor bize.

Autumn bebeği Charlie'nin elinden almak üzereyken, "Ben de bu işte yer almak istiyorum," der ama Charlie ona sırtını döner. "Charlie, çocuğumu alabilir miyim lütfen?" "Hayır." Billy'nin başını öper ve Billy'nin tek yapabildiği annesine bakmaya çalışmaktır, annesinin onunla cee-e oynadığını düşünür. "Git buradan."

"ve iyi şeyler yap ve sonra bize geri dön."

"Çocuğuma sahip olduğun için şanslısın, Charlie Barnes," diye tıslıyor, "ve seni seviyorum, yoksa cidden geri dönmezdim."

Charlie onun yanından uzaklaşmasını izliyor, sonra bana, sonra da oğluna bakıyor. "Annen her şeyi biliyor; beni çok seviyor."

"Sevgi ve nefretin aynı duygu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Lilah ve Autumn sınıfa girene kadar onları izliyorum ve artık onları göremiyorum.

"Öyle mi?" Bana bakıyor. "Bunu söylemen ilginç, çünkü tavrın her zaman Lilah'dan nefret ettiğini söylüyor."

"Hayır." Başımı sallıyorum, bunun içine girdiğimi kabul etmiyorum. "Ondan nefret etmiyorum. Sadece sinirime dokunuyor. Bu farklı bir şey."

"Öyle mi?" Charlie benimle dalga geçiyor ve Billy'ye bakıyor. "Emmett amcan bir kızdan hoşlanıyor."

"Bunu yüksek sesle söyleme," diye çıkışıyorum. "Zaten Lucy'nin öğretmeniyle takılmaya çalıştığımı sanıyordu."

Charlie'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım, sen mi yaptın?" Başını sallar. "Birçok kez aptalca şeyler yaptığını biliyorum ama çocuğunun öğretmeniyle yatmak

Yapabileceğin en aptalca şey."

"Onunla yatmadım," diye dişlerimi sıkarak tıslıyorum ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. İhtiyacım olan son şey etrafta dolaşan dedikodular. "Onunla yatmak da istemiyorum."

"Çünkü Lilah'a çakmak istiyorsun," diye karşı çıkıyor Charlie hemen. "Senin gidip siktir olup gitmen gerekmiyor mu?" Charlie'ye soruyorum, o da kıs kıs gülüyor.

Lucy'nin yanında Saige'le sınıftan çıktığını görüyorum, ikisi gülüşüp kıkırdıyor ve onu ilk kez bir çocuk gibi davranırken görüyorum. İlk kez söylememesi gereken bir şey söylediğinden ya da omuzlarında büyük bir sorunla dolaştığından korkmuyor.

İlk kez kaygısız bir çocuk gibi görünüyor ve bu beni yerimde sabit tutuyor. "Gülüyor," diye fısıldıyorum ve Charlie omzuma bir tokat atıyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğun en güzel şey değil mi?"

"Onlardan biri, evet," diyorum ona, başımı sallayarak. Bana bakıyor, muhtemelen bundan daha iyi ne olabileceğini bilmek istiyor.

Kızım ve Saige'in, Autumn ve Lilah'nın bulunduğu odaya girmelerini büyülenmiş bir şekilde izlerken onun yanında duruyorum. "Bu ikisinin diğer ikisini geride bırakacaklarına dair ne kadar bahse girmek istersin?" Başını sallıyor ve onlara doğru yürüyor. Kapıya varıp içeri bakana kadar onu takip ediyorum. Autumn ve Lilah, peşlerinde Lucy ve Saige olduğu halde masadan masaya yürüyorlar ve tam bir masadan ayrıldıklarında diğer ikisi onları geride bırakıyor.

"Sence bu gece bana kaç patlayacak?" Charlie soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Bence hayatta kalacaksın." Sırıtarak gülüyorum ve dört çift gözün bana bakmasını sağlıyorum. "İşiniz bitti mi?"

"Evet," diye onaylıyor Lucy, bana doğru yürürken. "Biraz çörek alabilir miyiz?" "Evet," diyor Saige. "Everleigh kenara iki tane koyacağını söyledi. benim için." Lucy'nin ellerini tutuyor. "Haydi gidip ne aromalı olduklarına bakalım."

"Tamam," diye kabul ediyor Lucy ve sanki doğduklarından beri arkadaşmışlar gibi Saige tarafından dışarı çekiliyor.

"Çok mutluyum," diyor Lilah yanımdan, iki kızın az önce ayrıldığı yeri izleyerek. Ona bakıyorum ve gözünün kenarındaki yaşları sildiğini görüyorum. "Gülüyordu falan."

"Evet," diyorum ve kolumu omuzlarına dolama ihtiyacı öyle bir güçle ortaya çıkıyor ki, gerçekleştiğinde durduramıyorum. "Çılgınca, değil mi?"

"Bugün çılgınca şeylerle dolu," diye gözlemliyor Charlie, kolumun Lilah'nın etrafında olduğunu gözden kaçırmadan. "Sanki dolunay varmış gibi."

"Daha garip şeyler de oldu," diye ekliyor Autumn Charlie'nin yanından, kollarını onun beline dolayarak. "Sanırım bana bir akşam yemeği borçlusun."

"Ne istersen bebeğim." Dudaklarını öpmek için eğiliyor. Benimle aynı bakışı paylaşan Lilah'ya bakıyorum ve yanaklarının pembeleştığını görüyorum. Kısa bir süre önce öpüştüğümüzü ve bu gece neredeyse öpüştüğümüzü düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Tüm bunların parasını nasıl ödeyeceğiz?" Başımla işaret ederek Autumn'a soruyorum.

"Lilah öğretmene iki yüz dolar ödedi bile," diyor Autumn ve ben soluk soluğa kalıyorum. "Öyleyse gidelim." Charlie'nin elinden tutup onu okuldan dışarı çekiyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum.

"Lucy'nin projesi için iki yüz dolar harcamaya hazırlıklı gelmiştim, ama sen 'hadi beş yüz dolar verelim' dedin," diyor Lilah bana ters ters bakarak ve lanet olsun, eğer güzel ve sevimli değilse, hepsi bir arada. Bir adım öne çıkıyor. "Şimdi gidip çörek ya da kek var mı diye bakacağım."

"Çocukken okulda yaptığım hiçbir şeye bir ebeveynim gelmedi," diyorum ve yüzünün yumuşadığını görüyorum. "Okulda iyi olup olmadığım ile ilgilenen bir ebeveynim hiç olmadı." Bana doğru yaklaşıyor, elini göğsüme koyuyor ve ben de ona izin veriyorum. "Hayatımda hiç iyi bir şey olmadı Lilah," diye paylaşıyorum.

Kimseye veremeyeceğimi düşündüğüm bir parçamı ona vereceğim. "Bu yüzden onu önemsemiğimi görmesi için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Elini göğsümden yanağıma götürdü. "Sana sahip olduğun için çok şanslı," diyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. "Sen harika bir babasın."

"Hayır, değilim," diyorum. "Hiçbir zaman harika bir baba olacağımı sanmıyorum"-Omuz silkiyorum

-"Ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"İşte bu da senin harika bir baba olmanın nedenlerinden biri," diyor ve eli düşüyor. "Önemsiyorsun." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ve geriye dönüp bu anı düşündüğünde bu onun için dünyalara bedel olacak." Derin bir nefes alıyor. "O sert dış görünüşünün ardında hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biri var." Parmak uçlarında yükseliyor ve yanağıma öpüyor. Hayatım boyunca aldığım en tatlı öpücüktü bu. Sonra dönüp gidiyor ve beni asla istemeyeceğimi düşündüğüm her şeyin özlemiyle baş başa bırakıyor.

On Sekizinci Bölüm

LILAH

Ağzından çıkan tek bir kelime bile beni kesen bir bıçak gibiydi. Bana karşı kalkanını hiç indirmede. Onunla yaptığını sanmıyorum herhangi biriyle, ama kesinlikle benimle değil. Bana bunu vermesinin çok şey gerektirdiğini bildiğimden, ellerimin altında kalbinin göğsünde nasıl attığını hissediyorum. "İşte bu da senin harika bir baba olmanın nedenlerinden biri," diyorum ve ellerimi aptalca bir şey yapmadan önce göğsünden çekiyorum, mesela boynuna kadar götürüp sarıyorum ve tüm kasabaya konuşacak bir şey veriyorum. "Önemsiyorsun." Gözlerimin içine bakıyor, bu çok sık yaptığı bir şey. Benim de ona giderek daha fazla yapması için sessizce yalvardığım bir şey. "Geriye dönüp baktığında ve bu anı düşündüğünde bu onun için dünyalara bedel olacak." Kalp atışlarım hızlanıyor, ellerim gergin bir şekilde titriyor, yanlış bir kelime söyleyip onu kızdırmamayı umuyorum. "O sert dış görünüşünün ardında hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biri var." Yüzündeki yan gülümsemeyi görebiliyorum ve sabah ya da beş dakika sonra pişman olabileceğim bir şey yapıyorum. Parmaklarımın ucuna geliyorum ve çok istediğim gibi dudaklarını öpmek yerine yanağını öpüyorum. Kirli sakal yanağımı çimdikliyor ve şu anda daha çok istediğim tek şey kollarımı beline dolamak ve yüzümü boynuna gömmek, sıcaklığının vücuduma sızdığını hissetmek ve kollarında güvende olmak. Bunun yerine boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve gözlerimin yanacak kadar kuruduğunu fark ediyorum.

Dönüyorum ve okuldan çıkıp çitlerle çevrili alana doğru yürüyorum. Şu anda bundan uzaklaşmam gerektiği için başım eğik. Odaklanmam gerekiyor ve bu kadar insanın ortasında yıkılmamam bir mucize olacak. Lucy'yi Autumn ve Charlie'nin yanında görüyorum ve birkaç dakika içinde Emmett'in onu bulmak için dışarı çıkacağını biliyorum.

Kimsenin beni konuşmak için durdurmamasını umarak insan kalabalığı arasında zikzaklar çiziyorum. Başımı eğerek kimseyle göz teması kurmuyorum. Emmett ve Lucy'den uzaklaştıkça, gözlerimde biriken yaşların arkasını görmek daha da zorlaşıyor. Kamyonetime ulaştığımda herkesin gürültüsü gittikçe uzaklaşıyor. Arabaya binip başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Emmett'in sesi hala kafamın içinde yankılanırken gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Hayatımda hiç iyi bir şey olmadı." Anahtarlarımı almak için çantama uzanıyorum ve kamyoneti çalıştırıyorum.

Eve dönüş yolu sessizdi. Yüzümde serin havayı hissetmek için tüm camları açmayı tercih ediyorum. Eve uzun yoldan gidiyorum ve on beş dakika yerine bir saatten fazla sürüyor. Belirlediğim yere park ediyorum ve camları açıp kamyondan inmeden önce derin bir nefes alıp daha da büyük bir nefes veriyorum.

Rüzgâr içime işliyor ve gökyüzüne baktığımda hiç yıldız göremiyorum. Kara bulutlar geceyi neredeyse mor gösteriyor ve gök gürültüsünün sesi sessiz geceyi dolduruyor. "Fırtına geliyor gibi görünüyor." Merdivenlerden esen rüzgârla birlikte daireme doğru yürüyorum. Bulutların arasından şimşekler çakıp gökyüzünü aydınlatırken üçüncü katta duruyorum.

Kolumda birkaç yağmur damlası hissederken aynı anda kapıma doğru yürüyorum. Kapımı açtığımda gökyüzü açılmış ve yağmur kovalar halinde yağmaya başlamıştı. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, dönüp mutfağımın penceresinin açık olduğunu görmeden önce kilitliyorum. Küçük beyaz perde rüzgârda uçuşuyor ve yağmur içeri giriyor. Kapatmak için acele ediyorum.

fazla suyu temizlemek için ocağın sapında asılı duran bulaşık bezini aldım.

Ancak temizlendikten sonra, başlangıçta hiç açık bırakmadığımı fark ediyorum. Mutfığa bir adım atıyorum ve etrafa baktığımda her şeye dokunulmamış olduğunu görüyorum. Oturma odasının penceresine kadar gidiyorum ve pencerenin olması gerektiği gibi kapalı olduğunu görüyorum. Sonra banyoya gidiyorum ve hiçbir şeye dokunulmamış gibi göründüğünü fark ediyorum. Korku filmlerindeki her insanın yaptığı gibi yapıyorum. Diğer tarafa koşmak yerine nefesimi tutarak duş perdesine doğru yürüyorum. Perdeyi iterek açıyorum, her an birinin üzerime atlayıp bana saldırmasını bekliyorum, bir yandan da cep telefonumu elimde tutuyorum, sanki bu o kişinin bana saldırmasını engelleyecekmiş gibi. Perdeyi kenara fırlattığımda boş olduğunu görüp çığlık atıyorum ve sonra başımı arkaya atıp aptallığıma gülüyorum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyup kalp atışlarımı yarı normal bir ritme indiriyorum. Banyodan çıkıp yatak odama doğru yürürken kendi kendime "Ben tam bir aptalım" diyorum. İçeri bir adım atıyorum ve yatağımın yanındaki sehpanın azıcık açık olduğunu görünce duruyorum. Tam ona doğru adım atacakken elimdeki telefon çalıyor ve aşağı baktığımda arayanın Emmett olduğunu görüyorum. İlk zil sesi bitmeden "Alo," diye cevap veriyorum.

"Lilah," diye mırıldanıyor ve sesi alçak, "sanırım yardımına ihtiyacım olabilir."

"Sorun nedir?" Dönüp odamdan çıkarken soruyorum. Sesindeki endişe kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

"Sorun Lucy," diye cevap veriyor. "Tam anlamıyla köşede titriyor ve onu durduramıyorum."

"Yola çıkıyorum," diyorum, çantamı kaptığım gibi sağanak yağmura doğru koşuyorum. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Yağmur yağıyor."

"Lilah," diyor adımı keskin ve gergin bir şekilde.

"Ne?" Kamyonetime bindiğimde, sıırıslıklam bir halde cevap veriyorum.

"O lanet telefonu bırak ve yola odaklan." Sesi çok sertti. "Onu bırakabilseydim gelip seni alırdım."

"Telefonu hemen kapatıyorum," diyorum ona, "ve oraya varmak için acele etmeyeceğim."

"Beni daha fazla endişelendirme." Sesi yumuşak ve alçak çıkıyor ve elimde olmadan onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Söz veriyorum," diyorum ona. "Şimdi gitmene izin veriyorum." Telefonu kapattım ve arabamı garaj yolundan çekip ona doğru yöneldim. Hızlı gitmek istesem bile gidemezdim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, görmek çok zor. Altı dakikalık yolu yirmi dakikada alıyorum ve kamyonetimi durdurup dışarı fırladığımda yağmur nihayet dinliyor.

Kamyonetten inip ön kapıya doğru koşarken ıslanmamak için başımı eğiyorum, aynı anda gök gürliyor ve ikimiz de Lucy'den gelen çığlığı duyuyoruz. Yatak odasının kapısında durduğumda hemen arkasındayım ve onu köşede, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken görüyorum. "Hey," diyorum usulca, Emmett'in yanından geçerken, "seni son gördüğümde Saige'le birlikte gülüyordun."

"Gök gürültüsü," diye kekeliyor, "ve şimşek beni korkutuyor." Kelimenin tam anlamıyla yaprak gibi titriyor ve ben daha bir şey söylemeden kendini bana doğru fırlatarak beni kış üstü yere düşürüyor. Ben ona sarılırken vücudu benimkine yapışıyor. Gök gürültüsü tekrar duyulurken çığlık atıyor ve yüzünü göğsüme saklıyor. Bu sefer, iki kayanın birbirine çarpması gibi bir ses.

"Şşşt," diye fısıldıyorum usulca, onu bir o yana bir bu yana sallayarak, "sorun yok. Gök gürültüsünden çok daha korkunç şeyler var" -bana bakıyor- "kurbağalar ve kuşlar gibi." Bana hiçbir şey söylemiyor. "Biliyor musun, kuşlar tek lokmada gözünü yiyebilir."

"Lilah," diyor Emmett gülerek adımı söyleyerek. "Onu daha fazla korkutmasak olmaz mı?"

"Onu korkutmuyorum." Ona bakıyorum. "Sadece daha korkunç şeyler olduğunu söylüyorum." Ona bakıyorum. "Kuşlardan korkmuyorsun, değil mi?" O da

başını sallar. "Gördün mü?" Emmett'e yüzümü dönüyorum, o da başını sallayıp bizden uzaklaşıyor. "Kuşlardan ya da kurbağalardan asla korkmamalısın," diye fısıldıyorum Lucy'ye, "yoksa bir daha sana yardım etmeme izin vermez."

İlk kez gülümsüyor. "İşte orada. İşler bazen gerçekten çok korkutucu olabiliyor," diyorum, "ama bana yardımcı olan şey senin dünyada en sevdiğin yeri düşünmek." Emmett elinde bir havluyla odaya geri geliyor. "Senin favori bir yerin var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, "ahır." Bunun onu korkutacağını düşünmesem, nefesim kesilirdi.

"İşte böyle, artık korktuğunda gözlerini kapatıp ahırdaymışsın gibi davranabilirsin," diye öğüt veriyorum ve gök gürültüsü yeniden başlıyor. "Şimdi denemek ister misin?" Başını sallıyor. "Gözlerini kapat," diyorum ve kapatıyor, "ve atları hayal et." Bir şimşek daha çakarken gözlerini açmıyor.

"Lucy," diyor Emmett ve başımı çevirdiğimde yanımda çömelmiş olduğunu görüyorum. "Lilah sıırıslıkla olmuş. Bırakalım da kurusun." diyor ve benim için havluyu açıyor. "Gel ve o kururken benimle otur."

Lucy önce ona, sonra da bana bakıyor ve saçlarımın başımın üzerine döküldüğünü görüyor. Adam havluyu açıyor ve Lucy ona doğru sürünüyor, adam da onu havluyla sarıyor. Yüzü şokla doluyor ama kolları ona sarılıyor. "Gidip başka bir havlu getireceğim," diyorum ona.

"Bu senin içindi" diyor. Lucy'nin banyosuna doğru yürüyüp askılıkta asılı duran havluyu alırken ona usulca gülümsüyorum. Aynada kendime baktığımda, saçlarımın kedinin geceyi yalayarak geçirdiği gibi görüldüğünü görüyorum.

Nihayet odaya girdiğimde Emmett'in sırtını dönmüş oturduğunu görüyorum.

duvara doğru. "O iyi mi?" Yanlarına gidip yanına çömeliyorum ve Lucy'nin gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görüyorum.

"Evet, sanırım uyuyor," diye fısıldıyor ona bakarak. O da bana bakıyor. "Hareket etmek istemiyorum."

"Kendimi dışarı atacağım," diyorum ona, başımı omzuna koyup yanına oturmak isteyerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Sanırım sana yaptığım iyilikler tükendi, sence de öyle değil mi?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"İyi bir baba olman iyi bir şey" -göz kırpıyorum- "ve başımın belası olmana rağmen çok seksisin." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda ölmek istiyorum. Az önce yüzüne karşı çok ateşli olduğunu mu söyledim?

"Ateşli mi?" Gülmemeye çalışarak kaşlarını kaldırıyor.

"Güle güle." Dönüp kapıya doğru yürüyorum.

"Lilah," diye sesleniyor ve ben dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben ateşli olabilirim ama sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın" diyor. Hava bedenimi terk ediyor.

"Bir dahaki sefere bana baş belası dediğinde bunu hatırlayacağım." Kapıdan çıkıp kamyonetime doğru yürümeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Yağmur bitti ve üzerime düşen tek yağmur damlası ağaçların yapraklarından dökülenler.

"Benim güzel olduğumu düşünüyor." Yüzümü dolduran gülümsemeye engel olamıyorum. "Kim bilebilirdi ki?"

On Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Kapı açılıyor ve masamdan başımı kaldırıp içeriye zıplayan Lucy'yi görünce gülümsüyorum. Bir haftadan fazla oldu.

Gök gürültüsü ve şükürler olsun ki o zamandan beri başka bir fırtına olmadı. Artık her gün kalkıp hava durumunu kontrol ediyor olmam çılgınca, sanırım hiç yapmadığım bir şey. "İyi günler Lucy," diye selamlıyorum onu, masama doğru yürüyüp çantalarını yere bıraktığında ve ön kapı babası tarafından çekilerek açıldığında.

"Hey, Lilah," diye cevap veriyor Lucy. "Tahmin et matematik sınavından ne aldım?" Çantasından bir şey çıkarmak için eğiliyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi kolçaklara koyuyorum.

"Ummm, yüzde yüz," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallayarak testini çıkarıyor.

"Yüzde yüz dört." Kağıdı elinde tutuyor. "Yüzden fazla." Üstünde bir etiket olan ve karşısında mükemmel yazan kırmızı işareti gösteriyor. "İkramiyeyi doğru aldım."

"Ne kadar da ukalasın," diye takılıyorum, o da omuz silkiyor.

"Hecelemeden ne aldığını söyle ona," diye dürtüyor Emmett onu ve ona bakıyor.

"Yüz," diye belirtiyor. "Bir ikramiye vardı ama çoğu kişi yanlış anladı, o yüzden saymadı." Sesindeki kızgınlık açıkça belli oluyor ve ben

Bu konuyu açtıysa, kamyonda da açtığı için olduğunu tahmin edebiliyorum. "Doğru anladın mı?"

"Evet." Bana başını salladı ve yanımdan geçerek artık kıpırdatmadığım sandalyeyi kaptı. "Şimdi çalışmam gereken yeni kelimeler var."

"Bu gece yaparız," diyor Emmett. "Seninle arası iyi mi?" O yanımdayken bana baktığında gözleri yumuşuyor.

"Yazım hatalarımı düzeltecekse hayır." Ona yan gözle bakıyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. Kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürüyor ve kalbimin bundan daha dolu olamayacağını hissediyorum.

"Gitmen gerekiyorsa gel ve beni al." Bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Son bir haftadır ipin ucunda sallanıp duruyoruz. O beni ata binerken gördüğünde ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çalışıyor, ben de onun damarına basmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Yapacağım," diye yumuşak bir şekilde onu temin ediyorum ve ahıra geri dönmesini izliyorum. Lucy'nin önünde Emmett'e bakmamaya çalışmak düşündüğümünden de zor.

"Tamam, ödev." Kitabını işaret ediyorum. "Benim de yapmam gereken ödevlerim var."

Emmett geri gelene kadar yan yana çalışıyoruz ve ikimiz de ona bakıyoruz. "Geç oluyor." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Gelip beni alacağını düşünmüştüm." Duvarda asılı olan saate bakıyorum ve neredeyse altı olduğunu görüyorum. "Artık gitmeliyiz." Lucy masadan kalkıyor ve çantasına doğru yürüyor.

"İyi geceler. Pazartesi görüşürüz." Onlar ofisten çıkarken ikisine de elimi kaldırıyorum ve telefonum masanın üzerinde bip sesi çıkarıyor.

Aşağıya baktığımda tanımadığım birinden geldiğini görüyorum.

Selam Lilah, ya da en azından Lilah olduğunu umuyorum. Ben Derek.

Kapı açılıp Emmett içeri girdiğinde telefon bir takırtıyla masama düşüyor. Yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim, ensemdeki sıcaklığı hissederek. "Ben sadece..." Ayağa kalktım ve telefonumu kotumun arka cebine koydum. "Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum. Bugün yemek yemedim."

Gözlerini kaçırarak eşyalarımı toplayıp hepsini çantama koyuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Öğle yemeğini unutmuş." Öğle yemeği kutusunu almak için eğiliyor ve ben önünde durduğumda tekrar ayağa kalkıyor. "Öğle yemeğini yemedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İşler yoğundu," diye mırıldanıyorum usulca, o bir adım daha atıp aradaki mesafeyi kapatınca ağzım birden kuruyor.

Ahıra giden koridordan gelen ayak seslerini duyduğumuzda bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor. İkimiz de Hector'un odaya girdiğini görmek için bakıyoruz ve bizi görünce durup elindeki kâğıtları tutuyor. "Ben de tam bunları masanıza bırakmaya geliyordum." Sanki bizi yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalamış gibi kâğıtları havaya kaldırıyor. Yanıma gelip kâğıtları masama bıraktı. "Bu gece bizimle bir şeyler içmeye geliyor musun?" Gözlerini Emmett'e dikti.

"Hayır, bu gece olmaz." Başını sallıyor. "Başka zaman."

"İyi hafta sonları, Lilah." Hector başıyla onayladıktan sonra odadan çıkıyor ve Emmett'le beni baş başa bırakıyor.

"Hadi gidelim," diye ısrar ediyor Emmett, elimden tutup beni de kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Diye soruyorum ama yolcu kamyonunun kapısını açarken ona yetişmeye çalışıyorum.

"Lilah bizimle yemek yiyecek," diyor Lucy'ye, o da alkışlıyor. "A t l a ." Çenesiyle kamyonu binmemi işaret ediyor.

"Emmett," diyorum usulca, "iyi olacağım."

"Bu akşam ne yemek istersin? Biftek mi tavuk mu?" Beni duymazdan gelip Lucy'ye soruyor.

"Biftek, son iki gece tavuk yedik," diye cevap veriyor Lucy, babasını öldüreceğimden habersiz. "Lilah, biftek sever misin?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve sonra elini sırtımın altına koyup beni kamyonete götüren Emmett'e bakıyorum.

"Ama benim kamyonetim," diye karşı çıkıyorum.

"Onu evime getirecek birini bulurum."

Lucy'nin önünde olay çıkarmamak için kamyonete biniyorum. Muhtemelen kamyondan atlayacağımdan korktuğu için kapıyı kapatıyor.

Arabaya bindi ve bana baktı. "Kemerini bağla," diyor, kamyonu çalıştırıyor ve bedenim soru bile sormadan dediğini yapıyor.

Eve vardık ve ben önden inerken Lucy de kamyonun arkasından atladı. "Emmett," diyorum o kamyonun önünden geçip yanımıza geldiğinde, "bu çok hoş ama sanırım ben iyiyim." Her ne kadar şimdi korkuyor olsam da.

"Güzel, öyleyse yemeğinizi yiyip gidebilirsiniz," diyerek Lucy'yi de yanına alıp yanımdan uzaklaştı. "Ben biftekleri ızgara yaparken siz de salata yapabilirsiniz."

"Salatayı severim," diye cıvıldıyor Lucy. "Sen salata sever misin, Lilah?"

"Evet," diye mırıldanıyorum eve girerken. Bana bakıp gülümsemesini gizlemeye çalışan Emmett'e bakıyorum.

"Sana her şeyin yerini gösterebilirim," diyor Lucy, "ama önce ellerimizi yıkamamız gerekiyor."

Botlarımı tekmeleyip düzgünce yan tarafa koyduktan sonra çantamı yan masaya bırakıyorum ve sanki bir mayın tarlasında yürüyormuşum gibi onu takip ederek buzdolabına gidiyorum. Bizimle birlikte yürüyor, lavaboya gidip ellerini yıkamadan önce buzdolabından biftekleri alıyor. Lucy elimi tutup beni banyoya çekiyor ve birlikte ellerimizi yıkıyoruz.

Mutfağa geri döndüğümüzde Emmett biftekleri marine ederken Lucy de buzdolabına gidip salata yapmak için gerekli malzemeleri alıyor. Ben ayaktaydım.

Sanki ayaklarım çimento çizmelerin içinde, hareket edemiyorum. Eşyalarına izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum ama yine de evcilleştirilmiş Emmett beni büyülüyor.

"Bunları kesebilirsin." Lucy salatalık, kırmızı biber, soğan ve domateslerin olduğu tezgahı işaret ediyor. "Henüz bıçak kullanmama izin yok."

Emmett ona yan gözle bakar. "Geçen sefer neredeyse parmağını kesiyordun." Kız onunla tartışmıyor.

Onun yerine, ben bir bıçak alıp salata için domatesleri doğramaya başlarken o da marulları yıkıyor. "Lilah," diyor marulu parçalara ayırırken, "beni ata bindirebilir misin?"

Kesme tahtasından başımı kaldırıyorum, gözlerim doğruca eli ete biftek baharatı eklerken yarıda duran Emmett'e gidiyor. "Um," diyorum usulca, "çok isterim." Gülümsemeye başladı. "Ama bu babana bağlı." Kızını ata bindirmemin mümkün olmadığını söyleyeceğinden eminim.

Beni şok ederek ekliyor: "Neden olmasın ki? Pazar günü yapabiliriz."

"Pazar günü olmaz," diyorum. "Yazmam gereken bir ödev var ve onu bitirmek zorundayım." Yanımdaki sönük yüze bakıyorum. "Peki ya pazartesi okuldan sonra? Ahıra gelirsın ve ödev yapmak yerine ata binmeye gideriz?"

"Olur mu?" Lucy Emmett'e bakıyor.

"Evet," diye kabul ediyor. "Bunları otuz dakikalığına buzdolabına koyacağım." Buzdolabına doğru yürür. "Ben duş alacağım."

Onu duşta çıplak düşünürken kulaklarım yanmaya başlıyor. Ağzım bambaşka bir nedenle sulanıyor. "Sonra da ızgarayı yakacağım."

"Biliyor musun," diye söze başlıyorum, "istersen bu gece Lucy'ye ben bakabilirim, böylece sen de erkeklerle dışarı çıkabilirsin." Ağzımı çılgın bir yapıştırıcıyla kapatmak istiyorum.

Bana baktı. "Bir süredir dışarı çıkmadın ve..." Omuz silkiyorum. "Bir kadın filmi izleyebiliriz," diye öneriyorum Lucy'ye, "böylece sıkılmazsın."

"Bilmiyorum," diyor, ne söyleyeceğinden emin değil.

"Kız kıza film gecelerini özledim," diye araya giriyor Lucy. Onunla oynayıp oynamadığını bilmiyorum ama işe yarıyor.

"Tamam, biraz gideceğim," diye kabul ediyor ve mutfaktan çıkıp odasına doğru yürürken ona gülümsüyorum. Duvar artık gömleğini benden gizlediği için onu gömleğini yukarı çekerken yakalıyorum.

Lucy ve ben salatayı hazırlarken yan yana çalışıyoruz ve Emmett dışarı çıktığında üzerinde temiz bir kot pantolon ve yeni bir siyah tişört var. Saçları ıslaktı ve havluyu alıp yeni kurutmuş gibi görünüyordu. Ben ellerimi yıkarken Lucy kanepede oturmuş babası gittiğinde izleyebileceğimiz bir film seçmeye çalışıyor.

"Izgarayı yakacağım," diye anons ediyor ve tek yapabildiğim kelimelerimi bir araya getirmeye çalışarak onu koklamak oluyor. Yanımdan bir tabak almak için üzerime eğilirken bir elini kalçama koyuyor. Sırtımdaki göğsü dizlerimin bağını çözüyor. "Bifteğinizi nasıl seversiniz?"

"Um..." Hâlâ suyun altında olan ellerime odaklanmaya çalışıyorum. "Orta pişmiş."

"Anladım." Gözlerimin içine bakıyor, gözleri bir an için dudaklarıma gidiyor ve sonra kayboluyor.

Ancak o dışarı çıktığında başımı salıyorum ve ıslak ellerimi serinletmek için yanaklarıma götürüyorum. Yüzüm ateşe verilmiş gibi hissediyordum.

"Lucy." Emmett kafasını arka kapıdan içeri uzattı. "Masayı hazırla, tamam mı?"

"Tamam." Koltuktan kalkıp yanıma geldi. Masayı hazırlamasına yardım ettim ve salatayı ortaya koydum.

Baş tarafta oturan Emmett'in karşı tarafındaki sandalyeye oturuyorum, Lucy de onun yanında. Yemeğimizi bitirdiğimizde "Film seçtiniz mi?" diye soruyor.

"*Prences Günlükleri*," diyor Lucy ona. "Nefret edersin."

"Etmezdim." Tabağını kaldırıyor ama ben elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bende bu var," diyorum ona. "Neden çıkarmıyorsun?"

Bir bana bakıyor, bir de benim elime, sonra başını sallayıp yatak odasına dönüyor. Lucy ortalığı temizlememe ve eşyaları bulaşık makinesine koymama yardım ediyor. Dışarı çıktığında ayağında botları vardı ve misk gibi kokuyordu.

"Uzun süreliğine gitmiyorum," diyor Lucy'ye. "Muhtemelen sen filmi bitirmeden dönmüş olurum."

"Tamam," diye yanıtlıyor Lucy, kanepeye doğru yürürken.

"Onu aldım, bir şey olursa seni ararım." Bana bakıyor ve evden çıkmadan önce başını sallıyor.

Beni izleyen Lucy'ye dönmeden önce tavana bir göz atıyorum. "Partiyi başlatalım mı?" Kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum ve bacaklarımı altına sıkıştırıyorum.

Cebimdeki telefonum bip sesi çıkarıyor ve Emmett'in aradığını görerek telefonu çıkarıyorum.

Emmett: Yeni geldim, her şey yolunda mı?

Ben: Dört dakika oldu. Ev henüz yanmıyor.

Emmett: Ukala.

Ona cevap vermiyorum. Telefonumu kenara koyuyorum ve Lucy ile filmi izliyorum, zamanın yarısında gülüyorum. Bir saat sonra bir mesaj daha geldi.

Emmett: Nasıl gidiyor?

Ben: Çekimleri yeni bitirdik.

Emmett: Neden başımın belasısın?

Çünkü o zaman beni görmezden gelemezsin.

Emmett: İnan bana, seni asla görmezden gelemem.

Midem alt üst olacakmış gibi hissettiğimde telefonu bırakıyorum. Filmi bitirdik ve o esnedi. "Banyo yapıp yatmaya hazırlanmaya ne dersin?" Benimle tartışmıyor ve mesajının üzerinden bir saat geçtiğini görmek için aşağıya bakıyorum.

Lucy dışarı çıkıp bana iyi geceler diliyor ve odasına geri dönüyor, ben de televizyonda bir şeyler izleyip uzanıyorum. İki kamyon kapısının çarpma sesini duyduğumda gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum.

Kızını izlerken uyuyakaldığımı görmesine izin vermek istemediğim için koltuktan kalkıyorum. Kapı itilerek açıldığında ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve Bobby'nin Emmett'in yanında yürüdüğünü görüyorum. "O iyi," diyor Bobby bana, "sadece emin olmak için-"

Emmett, "Ben iyiyim," diye karşılık verir ve Bobby hızla kaçarak kapıyı arkasından kapatır. "Ben iyiyim." Anahtarlarını masanın üzerine fırlatıyor ve onlar da kayıyor. Oflayıp puflayıp eğilip anahtarları alırken ona gülmek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "İyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum, gözlerinin farklı baktığını fark ediyorum. Kesinlikle Birkaç kadeh içmiş gibi kokuyor. "Neden sen-" O mutfığa doğru yürürken omzumun üzerinden işaret ediyorum. Buzdolabını açıyor, bir şişe su alıyor ve kapağını çeviriyor.

"Bu gece nasıldı?" diye soruyor, şişeden büyük bir yudum alıyor ve tek yapabildiğim onun adem elmasının yukarı kalkışını izlemek oluyor ve birden bunun şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olduğunu düşünüyorum. "Merhaba," diyor, şişeyi tezgâhın üzerine koyuyor ve diğer elini yana uzatıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. "İyiymiş, her şey yolunda." Boğazımı temizliyorum. "Biraz üşüdüm, bu yüzden battaniyeyi aldım."

"Kahretsin, odamdan bir kazak almalıydın." Yatak odasına gitmek için dönüyor ve ben burada durup onu izliyorum. "Lilah" diye seslendiğini duyduğumda gözlerimi kapatıp ellerimi silkeliyorum. Yatak odasına giden koridora doğru bakıyorum, yanına mı gitsem yoksa orada mı kalsam diye düşünüyorum. Düşünürken adımı tekrar söylüyor: "Lilah."

Karanlık odasına doğru yürüyorum, midem boğazıma kaçacak gibi oluyor ve ensem yanıyormuş gibi hissediyorum. Yatak odasının kapısına geldiğimde duruyorum ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Yatak odasında idi, elinde bir kazakla yatağının kenarına oturmuştu. "İyi misin?"

"İyiyim." Kıkırdıyor. "Sana bir kazak aldım." Elini kaldırıyor ve ben de endişeyle ortasında büyük bir kral yatağı olan karanlık odaya giriyorum. Elindeki kazağı kurcalıyor ve kazak düşüyor. Onunla aynı anda almak için eğildim. İkimiz de kazağı tutuyoruz ve şimdi yüz yüze bakıyoruz. "Merhaba," diyor usulca.

"Merhaba," diye yumuşakça karşılık veriyorum. Elini süveterden çekip saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. "Eğlendin mi?" Onun dokunuşundan uzaklaşmak istemiyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor ama nefesimin pantolonumdan çıkışına kıyasla sönük kalıyor.

"Orada olsaydın daha çok eğlenirdik," diyor ve ciğerlerimdeki hava bedenimden alınmış gibi hissediyorum. Anında ayağa kalkıyorum, elimdeki kazak ayaklarıma düşüyor. "Beni deli ediyorsun." Söyledikleri canını yakıyormuş gibi geliyor. "Bir süredir beni delirtiyorsun."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Bacaklarının arasında durup kılımı bile kıpırdatmaya korkarak soruyorum.

Ayağa kalkıyor, soğukkanlı. "Bu çok kötü bir şey," diye homurdanıyor, elleri yukarı kalkıyor. Biri başımın yan tarafını kavrarken diğeri saçlarıma gömülüyor. "Tek düşünebildiğim şey senin tadın olduğunda bu çok kötü bir şey." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Tek istediğim seni tekrar tekrar tatmak."

Başımı yana eğiyorum, beni öpmesini bekliyorum, beni öpmesine ihtiyaç duyuyorum. "Sadece sen değilsin," diye fısıldıyorum ağzı ağzıma gelmeden hemen önce. Dili ağzımın içinde geziniyor. Dudaklarındaki viski tadı beni daha da inletiyor. Ellerim tişörtünü yumrukluyor. Öpücük hiçbir şeye benzemiyor

Daha önce yaşadığım diğer öpücükler gibi. Bu seferki o kadar muhtaç ki beynimdeki tüm düşünceleri siliyor.

Aklıma gelen tek şey ona daha da yaklaşmak. Ellerim göğsünde ve saçlarında geziniyor, her yerine dokunmak istiyorum, yani her yerine. "Siktir," diye tıslıyor dudaklarımı bıraktığında ve ağzı çeneme, oradan da boynuma iniyor. Dili boynumu takip etmek için dışarı çıkıyor. "Sana düşünmemem gereken şeyler yapmak istememe neden oluyorsun."

Boynumu emdiğini ve sonra ısırıldığını hissederken gözlerim kapanıyor, anın içinde kayboluyorum, onun içinde kayboluyorum, bu anın hiç bitmemesini istiyorum. Sadece rüyalarımda söylediğim sözleri söylüyorum, "Göster bana."

Yirminci Bölüm

EMMETT

Eve girmek biraz bulanıktı, bir yandan evimde onunla yalnız kaldığım için kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da

Kendime gitmesine izin vermem gerektiğini söylemeye çalışıyordum. Dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Bu bara dünyada hiçbir şeyi umursamayan bekâr bir adam olarak gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi ise kızı olan bir adamdım ve kızım tam da o anda bana karşı hissetmekten başka bir şey yapmadığım kadınla evdeydi. Büyük Kanyon'un ortasında bir ipin üzerinde duruyormuşum gibi hissetmemek için hafta sonlarını iple çektiğim, tek bir itme ya da dokunuşla aşağı düşeceğimi bildiğim noktaya kadar sınır bozucunun da ötesindeydi.

Lucy dışında kimsenin girmedği yatak odamda benimle birlikte duruyor ve şimdi de o. Ona kazağı aldığım ve adını söylediğim an, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bildiğim anla aynı andı. Sonra ellerini üzerime koyduğunu, ağzımı onunkine koyduğumu, dilinin benimkine karıştığını da ekleyin. Sanki benim için oyun bitmiş gibiydi. Elleri önce boynumda, sonra da saçlarımda geziniyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, her şeyle savaşıyorum, karşı koymaya çalışıyorum. Sonra yüzünü yana çeviriyor ve boynunu görüyorum, o mükemmel lanet boynunu. Ağzım çenesine ve sonra boynuna doğru hareket ediyor. Dilim kalbinin atışını hissedebildiğim yere doğru yol alıyor. Kalbinin atışını hissedebildiğim yere.

benimki kadar hızlı. Elimde olmadan tenini emiyorum. "Sana düşünmemem gereken şeyler yapmak istememe neden oluyorsun," diye itiraf ediyorum sonunda. Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve ben onun içinde o kadar kayboluyorum ki onları durduramıyorum. Onları durdurmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Onu ısııyorum, benden uzaklaşmasını istiyorum, bu deliliğe bir son vermesini istiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve ağzından siktir git kelimelerinin çıkmasını bekliyorum. Onun yerine gözlerimin içine bakıyor ve bana söylemesini çok istediğim o iki kelimeyi söylüyor. "Göster bana."

Söylemesi gereken tek şey bu, ihtiyacım olan tek izin bu. Şüphe gitti ve yerine onu takip eden ihtiyaç ve şehvet geldi. Kalçalarını ellerimle kavıyorum, onu çeviriyorum ve yatağıma itiyorum. Lilah'ın yatağımda olması asla anlayamayacağım bir hediye. Ellerim tişörtünü yukarı çekerken aynı anda sütyenini de aşağı indiriyor, keşke odamın ışıkları açık olsaydı da her şeyi görebilseydim ve hafızama alabilseydim diyorum. Elimdeki tek şey yatak odasının etrafındaki üç büyük cumbadan içeri süzülen ay ışığı. Parmaklarım, sırtı kavislenmeden ve ağzım ona yapışmadan hemen önce meme ucunu yuvarlıyor. Sırtını yukarı kaldırdığında yumuşak inlemeleri odayı dolduruyor. Yatağıma bir ayağını koyarken eli boynumun arkasına gidiyor ve sonra meme ucunu ağzıma daha fazla sokmak için yukarı itiyor. Vücudu yanıyor ve ona baktığımda başının yatağın içinde olduğunu ve boynunun da eğildiğini görüyorum. Ağzıma geri çekmeden önce dilimi meme ucunun etrafında döndürüyorum, elim tişörtünün diğer tarafını yukarı itiyor ve her iki bardağı da aşağı çekiyor. Sütyeni onları yukarı iterken tişörtü göğüslerinin üstüne oturuyor. Ağzım bir meme ucundan diğerine geçiyor. Bu sefer ağzıma almadan önce ısııyorum, sikim dışarı çıkıp içine girmek için zorlanıyor. Bacaklarının arasına doğru ilerliyorum, onu öperken ağzım ağzını kapatıyor.

"Emmett," diğer bacağını yukarı kaldırıp sararken adımı söylüyor Kalçamın etrafında. Sikim tam gömülmek istediği yere sürtünüyor. Nefesi bir inilti halinde çıkıyor. "Emmett." Kendini daha fazla içime itiyor.

"Bana ne istediğini söyle, tatlım," diye onu yumuşakça teşvik ediyorum, yüzünü öperken başını ellerimin arasına alıyorum. Elleri kalçalarımın gidiyor ve hareket etmemem için beni kavırıyor. "Benden ne istediğini söyle." Gözlerim onunkileri arıyor ve bir an için ona sahip olduğum her şeyi vermek istiyorum. Bir anlığına, bu zamana sıkışıp kalmak ve ondan asla kaçamamak istiyorum. Bir anlığına, her şeye sahip olmayı hak ettiğime inanmak istiyorum.

"Bunu duymak istemezsin." Elini sırtımda gezdirirken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu duymaya hazır değilsin." Diğer bacağını diğer kalçamın etrafına sarıyor. "Ama bu gece için, sana ne yaptığımı bana göstermeni istiyorum." Çenemi öpüyor ve sonra ısırtıyor. "Seni nasıl delirttiğimi göster bana." Sözlerine dokunmama fırsat vermiyor. Bunun yerine eğiliyor ve bu sefer öpücüğü o yönetiyor. Aynı anda elleri sırtımı hissetmek için gömleğimi yukarı itiyor.

Onun yanına doğru hareket ediyorum. "Bacağını çek, Lilah." O bacağını belime dolayarak yolumdan çekerken ben de dirseğimle kendimi tutuyorum. Bir elimi boynunun altından geçiriyorum, diğer elim göğüs ucunu bulup parmaklarımın arasında sağa sola yuvarlarken ağzım onunkine çarpıyor. Bir meme ucundan diğerine geçerken öpücük daha çılgınca bir hal alıyor. Elim karnında geziniyor. Parmak uçlarım teninde pantolonunun beline doğru sürükleniyor. Düğmeyi açmaya çalışıyorum, tüm bu süre boyunca kafam bunu yapmamam gerektiğini haykırıyor, ama sonra kalbim, kalbim kazanıyor ve bana -sadece bu gece için- onun tadına bakabileceğimi söylüyor.

Fermuarının sesi odayı doldururken, ağzını bıraktığımda ondan gelen ağır nefesle birlikte ağzını yutuyorum. "Pantolonunu çıkar," diye talimat veriyorum ve kalçalarını yataktan kaldırıp bacaklarından aşağı indirmesini izliyorum. Kot pantolonunu çıkarıp sadece beyaz dantel külotuyla uzandığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Rüyalarıma girmişti ve cennet olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey ama hiçbir şey gerçeğine benzemiyor. "Bu anı düşündüm." Parmağım külotunun bel bandına kayıyor, karnı kasılıyor ve benim

Parmak aşağı kayıyor ve onu benim için ıslak buluyor. "Islanmışsın." Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum, sonunda parmağımı içine soktuğumda gözlerini görmek istiyorum. Parmağım klitorisinin üzerinde kayıyor ve sonra içine kaymadan önce aşağı iniyor. Gözleri yarıya iniyor, aynı anda benden bir inilti kaçıyor. "Kahretsin Lilah," parmağımla buluşmak için kalçalarını kaldırırken sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "ok sıkısın amına koyayım." Bir elini büküyor ve omzuna doladığı parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Daha fazla," diye ısrar ediyor.

"Parmaklarımı daha çok mu istiyorsun?" Soruyorum, başını sallıyor ve bir parmağı daha içine kayıyor. "Açgözlü kedi." Parmaklarım onu iki kez sikerken alt dudağını ısııyorum. Sonra çekiliyorum, ıslak parmaklarımı klitorisine doğru hareket ettiriyorum ve bir yandan diğer yana ovuyorum. Nefesi kesiliyor. "Evet, tatlım," diyorum bacaklarını daha geniş açtığında, sonra eli parmaklarımı bırakıyor ve onu parmaklamak için bana daha fazla yer açmak için külotunu yana doğru hareket ettiriyor. "Pis kız," diye alay ediyorum onunla, "ne kadar da pis bir kız." Onu parmaklarken aynı zamanda dilini ağzıma alıyorum. Nefes almak için ağzımı bıraktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıyor, kalçaları parmaklarımla birlikte hareket ediyor, yükseldiğinde daha da sertleşiyor.

"Emmett," diye hatırlatıyorum ve gözlerini açıyor. "Boşaldığında benim lanet adımı söyle." Amı gittikçe daha da daralıyor. Tutunduğum ip kopuyor. Hızlı bir hareketle yüzüm amına gömülüyor, ağzım klitorisini emiyor. "İyi bir kız gibi ağzıma ve dilime boşalacaksın."

"Emmett." Elini uzatıyor ve saçımı çekmeden önce tırnaklarıyla kafa derimi tarıyor. "Ben gidiyorum-"

"Evet, ylesin," diyorum dilim parmaklarımla birlikte içeri kayarken ve sonunda parmaklarımı G noktasının üzerinde kıvırıyorum. Kalçaları yatağımdan fırlıyor. Amını yüzüme srttğnde ve ona söylediğim gibi dilimin üzerine boşaldığında orada duran tek şey omuzlarıydı. "İşte benim kızım." Dilimi amından çıkarıp klitorisine doğru kaydırıyorum. "Ama bundan daha iyisini yapabilirsin."

Klitorisini kemiriyorum, orgazmdan çıktığını hissediyorum, ama sonra tekrar yükseldiğini hissediyorum. "Şimdi tekrar boşalmanı istiyorum." Bana bakarken gözlerinin yarı kapüşonlu olduğunu izliyorum. "Tam parmaklarımın üzerine, bebeğim." Dilim klitorisinin altında bir o yana bir bu yana gidip gelirken başparmağımla klitorisinin üst kısmına bastırıyorum. "Parmağımı içinde hareket ettiremiyorum bile. Çok sıkısın bebeğim."

"Emmett," diye ciyaklıyor ve kalçaları yukarı kalkıyor, sonra tekrar boşalırken kalçalarını iki yana sallıyor. Onu acımasızca parmaklıyorum, dokunuşumdan geri çekilmeye çalıştığında pes etmiyorum. "Hassas."

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bir tane daha istiyorum." Onu ağzımın içine çekiyorum. "İyi bir kız ol ve bana bir tane daha ver."

"Yapamam." Neredeyse ağlayacak. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin," diye onu temin ediyorum. "Her şeyi yapabilirsin. Şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı kedi," diyorum parmaklarımı G noktasının üzerinde gezdirirken. "Bana bir tane daha vermeni istiyorum." G noktasıyla aynı anda klitorisile oynuyorum ve çıldırdığını biliyorum çünkü saçımı çekiyor. "Bana ihtiyacım olanı ver, Lilah."

"Her zaman, her zaman sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye pantolonunu indirirken parmaklarımın üzerine bir kez daha geliyor, bu sefer beni ıslatıyor. O dalgadan çıkarken parmaklarımı içinde hareket ettiriyorum. Kalçaları gevşediğinde ve bacakları yanlara düştüğünde, yavaşça karnına, göğsünün ortasına ve sonra boynuna doğru öpüyorum, ağzım onunkini hedefliyor.

Beni öpüyor, ağzımın her yerinde olduğunu umursamıyor bile. Öpüşü, benim için üç kez boşalmasını sağlamadan önceki kadar muhtaç. "Artık dinlenebilirsin." Yan dönüyorum, yüzünü boynuma gömüyor ve sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi bir sonraki açışında güneş ışığı odaya doluyor. Yan tarafımdan içime doğru kıvrılan bir sıcaklık ve karnımda ağır bir his hissediyorum. Aşağı baktığımda göğsümde onun saçlarını görüyorum. Lilah. Dün gecenin anıları, zirvede bırakılan bir roller coaster gibi geri geliyor.

Gözlerimi kapattığımda kalbim daha da hızlanıyor ve o geldiğinde tek görebildiğim onun yüzü oluyor. Hayatımda aptalca şeyler yaptım, o kadar çok aptalca şey yaptım ki, ama bu pastayı alıyor.

Benim yanımda nasıl hissettiğini unutmamın imkanı yok. Dilimde bıraktığı tadı unutmamın imkanı yok. Bugünden itibaren kendi kişisel cehennemimde yaşamamamın hiçbir yolu yok. Hak ettiğim bir cehennem. Ait olduğum bir cehennem. İlk nefesimi aldığımda kaderimde olan bir cehennem; sadece bunu bilmiyordum.

Bölüm Yirmi Bir

LİLAH

Kelimenin tam anlamıyla bir bulutun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Örtüler etrafımda bir koza oluşturarak beni uykunun derinliklerine çekiyor. Gözlerimi açmak istiyorum, ama uyku sadece O kadar iyi ki, daha derine çekilmekten kendimi alamıyorum.

Etrafımda onun kokusunu alıyorum ve nihayet gözlerimi açmaya zorladığımda yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Odaya bakıp Emmett'in yatağında olduğumu görünce kendime gelmem bir saniye alıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içinde tekrar tekrar oynayan siyah beyaz görüntüyü görebiliyorum. Ağzı benimkinde. Parmakları içimde. Parmaklarıyla ağzı beni tekrar tekrar uçurumun kenarına itiyor, ta ki o kadar bitkin düşene kadar. Yatağında utançtan ölmemeye çalışarak gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Battaniyeyi kaldırdım ve hala tişörtümün içinde olduğumu gördüm, şimdi aşağı doğru itilmişti, külotum ve sütyenim de yerindeydi. Tanrım, o kadar kendimde değildim ki beni yeniden giydirdi ve ben onun hareket ettiğini bile hissetmedim. Banyoda olup olmadığını anlamak için odaya baktığımda kapının kapalı olduğunu gördüm. Yataktan kalkıp kot pantolonumu arıyorum ve odanın köşesinde, sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış halde buluyorum.

Önce bir ayağımı, sonra diğerini sokup kendimi içine sokarken kalbim düzensiz atıyor. Dün gece onları tekmeleyerek çıkarırkenki halim yanaklarımı ısıtıyor. Odanın, çoğunlukla boş olan gömme dolabına açılan açık bir kapının olduğu tarafına doğru yürüyorum. Dolabın bir tarafı

askıları kot pantolonlarla, geri kalan askıları da tişörtleriyle dolu. İki çift botu köşeye sıkıştırılmış ve kemerleri de bir kenara atılmış. Oda onun gibi kokuyor, dolabın derinliklerine doğru yürüyüp banyosuna açılan kapıya yöneldiğimde midem bulanıyor.

İçeri adımımı attığım anda olduğum yerde duruyorum. Onu hiç böyle bir evde hayal etmemiştim ama bu ev ona çok uyuyor. Ama banyo, banyoda kahverengi ve grinin tonları var, derin ve zengin.

Duş köşede ve arka duvarı kahverengi çıplak tuğlalara benziyor, siyah duş başlığı ise ortada asılı duruyor. Yan duvarlar koyu gri ve eşleşen siyah düğmeler, muhtemelen duşun fiskiyeleri. En az beş kişinin sığabileceği kadar büyük, gerçi şimdiye kadar beş kişi sığdırdığını sanmıyorum. Ya da en azından hiç beş kişi almadığını umuyorum. Cam duş kapısının hemen önünde bir küvet var, ama pembe altın ve gümüş rengine kalaylı gibi görünüyor. Ayaklarım ona doğru yürüyor ve derin olduğunu ve iki kişinin sığabileceğini görüyorum. Gülümsüyorum çünkü bu küvete hiç oturup oturmadığını merak ediyorum. Ben olsaydım, her gece bu küvete girerdim.

İki lavabosu olan kahverengi tezgâha dönüp bakıyorum; bir tarafta tıraş kremi ve tıraş bıçağı, diğer tarafta da ortalığı dağıtmamak için küçük bir kâseye konmuş gibi duran siyah diş fırçası duruyor. Beyaz pelüş havlular lavabonun altında katlanmış ve rulo haline getirilmiş. Yüzümü yıkayıp banyoyu kullanırken yanına gidip küçük bir havlu alıyorum.

Banyodan çıkarken derin bir nefes alıyorum ve sonra bir elimle kolu tutarak yatak odasının kapısına yöneliyorum. "Bunu yapabilirsin," diye kendimi cesaretlendiriyorum. "Ne olmuş yani, onunla beş dakika içinde üç kez orgazm oldun ve sonra onun yatağında uyuyakaldın." Arkamı dönüp yatak odasından gizlice çıkmaya çalışmadan önce kapıyı açıyorum.

Lucy'nin uyanıp uyanmadığından emin olmadan parmak uçlarımla koridorda ilerliyorum. Yeterince yaklaştığımda yumuşak bir konuşma sesi duyuyorum. "Biraz daha krep ister misin?" Emmett Lucy'ye soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

"Günaydın," diye selam veriyorum, mutfığa giriyorum ve ikisinin de gözlerinin bana döndüğünü görüyorum. Emmett'e bakmaktan bile kaçınıyorum, orada ne olduğunu görmeye hazır olduğumdan emin değilim. Ben yatağımdan kalkmadan önce kızına kahvaltı hazırlayacak kadar uzun süre uyuduğum için yeterince utanıyorum. Yüzümü ellerimin arasına gömmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Kalkmışsın," diyor Lucy, sanki babasının yatak odasından çıkmam normalmiş gibi. "Krep yaptık."

"Anlıyorum." Hâlâ Emmett'a bakmadan tezgâha doğru yürüyorum. "Nefis kokuyorlar."

"Benimkilerin içinde çikolata parçaları vardı," diye devam ediyor bana, son parçasını alırken ve tabağı eğip şurubun geri kalanını aldığından emin olurken.

"Kahve ister misin?" Emmett nihayet konuşuyor ve ben de ona dönüp başımı sallıyorum. Benim gözlerim onunkilere bakar bakmaz onun gözleri de dönüyor. *Harika*, diye bağılıyor başım. "Ben gidiyorum." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Saçından çekil."

"Şimdiden mi?" Lucy soruyor.

"Okul için yetiştirmem gereken bir sürü şey var." Karnımın ayaklarıma batacakmış gibi hissetmesini engellemeye çalışıyorum. Bunu takip eden yanma hissinden ve gevezelik etme ihtiyacından da kaçınıyorum. "Uyumama izin verdiğin için teşekkür ederim." Kanepenin üzerindeki çantama doğru yürüyorum. "Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım." Sonunda ona dönüp baktığımda kahve fincanını eline aldığını ve parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı tuttuğunu görüyorum. "Ben kendim çıkarım." Dönmeye başladım ama sonra durdum. "Kahretsin, kamyonetim."

"Dışarıda," diyor Emmett, "bu sabah almaya gittim. Anahtarlar hâlâ kamyonetinde."

Ona gülümsüyorum. "Teşekkürler." Elimi kaldırdım. "Sanırım sonra görüşürüz." Evden aceleyle çıktım. "Ya da bir daha asla iyi olur."

Ancak kamyonetimin güvenliğine bindiğimde ve onun evinden uzaklaştığımda tuttuğum derin nefesi bırakıyorum. "Güzel." Sonunda ellerimle yüzümü kapatmadan önce dikiz aynasındaki yansımama başımı sallıyorum. Biri bana korna çalmadan önce fazla zamanım yok ve önden gitmek zorundayım.

Evime gidiyorum, eşyalarımı toplayıp taşınmanın dün gece olanlar yüzünden bir seçenek olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ayrıca kendimi daha da kötü hissetmemeye çalışıyorum çünkü bu sabah bana bakmadı bile. Kamyonetimi park ederken kafamı kaldırdığımda kapüşonlu bir figürün dairemin bulunduğu yerin merdivenlerinden aşağıya doğru yürüdüğünü görüyorum. Üzerinde siyah bir kot pantolon, kapüşonlu siyah bir kazak ve siyah botlar vardı. Ellerini kazağının ceplerine sokmuş, başı eğik bir şekilde merdivenlerden hızla uzaklaşıyor. Onu binanın arkasına doğru koşarken ve görüş alanımdan çıkarken gördüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kamyonetimden inerek, az önce adamın yürüdüğünü gördüğüm merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden bakıyorum, geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. Arkamda olanlara o kadar odaklanmışım ki komşularımdan birinin merdivenlerden indiğini görmüyorum, ta ki ona çarpana kadar. Telefonum ve anahtarlarım yere düşerken çığlık atıyorum.

"Tanrım, Lilah," diyor alt kat komşum Lester, "bana kalp krizi geçirteceksin." Ellerini göğsüne götürdü.

Eşyalarımı toplamak için eğilirken "Çok özür dilerim," diye ondan özür diliyorum. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sen iyi misin?"

"Senden daha iyiyim." Gülüyor. "İyi günler." Etrafımda dolaşıyor, muhtemelen deliliğimden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor.

Başımı sallıyorum ve dairemin kapısına doğru yürüyorum, anahtarımı kilide sokup açıyorum. İçeri adımımı attığımda hâlâ başımı sallıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Pencere yine açıldı ama bu sefer kapattığımı biliyordum. Her seferinde iki kez kontrol ettiğimden emin oluyorum. Daireye birkaç adım daha atıyorum ve bazı resimlerimin aşağıdaki gibi görüldüğünü görüyorum

taşınmışlar. Ailemin ve benim mezuniyet resimlerimiz, benim ve atımın bir başka resmi. Yatak odama doğru yürürken çekmecelerimin çekilip çıkarıldığını görünce kalbimin çarpıntısını durduramıyorum. Oraya gidiyorum ve hiçbir şeye dokunulmadığını görüyorum, sadece itilip kakılmış gibi görünüyorlar.

Banyoya girip ecza dolabının aynasının yarı açık olduğunu görene kadar hiçbir şeye dokunmadım. Cebimden telefonumu çıkarıp aklıma gelen tek kişiyi arıyorum. O cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor. "Hey," diyor, sesi neşeli ve arka planda Billy'nin mızızlandığını duyuyorum, başka sesler de var.

"Charlie," diyorum, korkmamaya çalışarak, ama sesim titriyor.

"Lilah," diyor ve telaşlı bir şekilde söylediğini duyuyorum, "sorun nedir?"

"Bilmiyorum, belki de bir şey yoktur." Etrafıma bakıyorum, kendimi sorguluyorum. "Eve geldim ve merdivenlerden inen tuhaf birini gördüm." Ellerimin yaprak gibi titremeye başlamasını sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ama sonra daireme girdim ve her şey yolunda görünmüyordu."

"Hemen daireden çık," diye talimat veriyor ve koştuğunu duyabiliyorum. "Hiçbir şeye dokunma." Kapıya doğru olabildiğince hızlı hareket ediyorum. "Yola çıkıyorum."

"Şerifi arayayım mı?" Diye soruyorum ve sonra telefonuma bakıyorum, çoktan bağlantının kesildiğini görüyorum. Daireden çıkıyorum ve bacaklarım altımdan çekilmeden önce sahanlığa oturuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı apartmanın yan tarafına, kapının hemen yanına yaslıyorum. İki kapının çarpma sesini duyduğumda ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Neredeyse ayağa kalkmak üzereydim ki merdivenlerden aşağı bakıyorum ve Emmett'in iki adımda bir hızla yukarı çıktığını, Charlie'nin de onu takip ettiğini görüyorum.

"Aklın başında mı senin?" Charlie arkasından tıslıyor. "Kamyonu durdurmamıştım bile ama sen a t l a d ı n ." İkisi de kamyonu ulaşıyor.

saniyeler arayla iniyor. Emmett'in gözleri bana kayıyor ve ben yüzümden akan yaşları hissetmiyorum bile.

"Ne oldu?" Ben ayağa kalkarken bana doğru iki adım atıyor. Gözleri yüzümden geziniyor ve omzumun üzerinden daire kapıma bakıyor.

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Bir şey olmayabilir. Belki de aşırı tepki veriyordumdur." Elimini karnımın üzerine koyuyorum.

"Neden en baştan başlamıyorsun?" Charlie etrafına bakınarak ısrar ediyor.

"Geçen hafta eve geldiğimde mutfak penceresi açıktı.

Normalde açmadığım için garip buldum ama unuttuğumu falan düşündüm. Birkaç gün önce eve geldiğimde başucu çekmecem kapalı değil de açık gibi görünüyordu. Bunun gibi ufak tefek şeylerdi. Bugün eve geldiğimde merdivenlerden inen bir adam gördüm. Yüzünü görmedim; ben onu fark ettiğimde dönüyordu."

Emmett, "Ring kameranı aç," deyince kaşlarım birbirine çarparak ona baktım.

"Ne kamerası?" diye sordum. "Neden bir Halka kameram olsun ki?"

"Böylece evinin etrafında gizlenen biri olup olmadığını görebiliyorsun," diye homurdanıyor, dişleri birbirine kenetlenmiş.

Charlie elini Emmett'in omzuna koyuyor. Charlie ona "Neden biraz rahatlamıyorsun?" diyor ve sonra bana bakıyor. "Peki ya bugün?" diye soruyor ve ben de ona dairede fark ettiğim her şeyi anlatıyorum. "Hadi içeri girelim."

Onları durduruyorum. "Ne bileyim, şerifi aramamız gerekmez mi?"

"Şimdi mi aklına geldi?" Emmett tersledi. "Bunu iki hafta önce eve geldiğinde düşünecektin."

"Emmett," diyor Charlie, "bu hiç yardımcı olmuyor."

"Evet," diye katılıyorum Charlie'ye, "bunun bir faydası yok. Sadece beni daha da korkutuyor." Gözleri benimkileri arıyor ve göz temasını kesen ben oluyorum.

"Her çıkışında kapını kilitliyor musun?" Ben kapının kolunu çevirip daireye geri dönerken Charlie soruyor.

"O kadar aptal değilim," diye homurdanarak kapıyı açıyorum.

"Tamam, kontrol etmen ve hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olman gerekiyor," diye beni yönlendiriyor Charlie. Tam daireye adım atacakken, bir kolun belime dolandığını, beni kendisine çektiğini, göğsünü sırtıma yasladığını hissediyorum. "Sanırım Emmett'in söylemeye çalıştığı şey şu: Neden arkamızdan gelmiyorsun?" Kıkırdıyor ve sonra yanımızdan içeri giriyor.

Elim koluna gitti. "Ben zaten içeri girdim," diyorum omzumun üzerinden, "ve içeride olmadığından oldukça eminim."

"Çok güvende olamazsın," diye hatırlatıyor bana ve omzumun üzerinden ona baktığımda kalbim bambaşka bir nedenle hızlanıyor.

"Her yer temiz," diyor Charlie ve Emmett hâlâ gitmeme izin vermiyor, "ama şerifi aramalıyız."

"Telefonunu çıkar," diyor, "ve onları ara." Ona hiçbir şey söyleyemiyorum. Onun yerine başımı sallayıp telefonumu çıkarıyorum ve şerifi arıyorum.

Bana birinin hemen dışarıda olacağını söylüyorlar; Emmett tüm bu süre boyunca oturma odasında bir ileri bir geri dolaşıyor. Mutfak tezgahından başımı her kaldırdığımda daha da sinirleniyor gibi görünüyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Charlie omzunu duvara yaslayarak soruyor. "Polisler geldiğinde değil de şimdi söyleyen daha iyi olur."

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtlıyor bana bakarak.

Birinin gelmesi otuz dakika sürer. Şerif içeri girip bana rutin sorular sorduğunda Charlie, "Eğlenceli olacak," diyor.

Etrafa bir göz atıyor. "Zorla girilmiş gibi görünmüyor."

"Bunun bir önemi var mı?" Emmett soruyor. "Evinde birinin olduğunu söyledi. Ona bir aşk notu bırakmalı mıydı?"

Şerifin kaşları havaya kalktı. "Burada benim yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Yani çantada keklik mi oynuyor?" Emmett kollarını göğsünde kavuşturdu. "Harika bir fikir."

"Bir rapor hazırlayabilirim ve belki komşularından bazılarıyla konuşup şüpheli bir şey gören olup olmadığına bakabilirim." Not defterini arka cebine geri koyar. "Bunun dışında elim kolum bağlı. Benim önerim daha dikkatli olmanız." Bana bakıyor. "Sabah ve akşam çıkarken dışarıdaki ışığın açık kaldığından emin olun."

"O burada kalmayacak," diye homurdandı Emmett.

"Ne?" Charlie arkamdan kıkırdarken ben de aynı anda fısıldıyorum.

"Burada kalmayacak. Bu güvenli değil." Charlie'ye bakıyor ve sonra bana baktı ve beni şok etti. "Git ve eşyalarını topla. Benimle kalacaksın."

Bölüm Yirmi İki

EMMETT

Ben daha sözlerimi geri alamadan kelimeler ağızımdan dökülüveriyor. "O burada kalmayacak. Bu güvenli değil." Charlie'ye bakıyorum, o da Kuş yakalamış bir Cheshire kedisi gibi sırtıyor ve ben onu yumruklamak istiyorum. "Git ve eşyalarını topla. Benimle kalacaksın."

"Um," diyor ve o daha cevap vermeden şerif ona dönüp bakıyor. "Bunun arkasında olduğunu düşündüğünüz biri var mı?" Sorusu beni şaşırtıyor ve Lilah'a bakıyorum, Lilah başını sallarken yüzü bembeyaz oluyor. "Belki küçümsenmiş bir sevgili?" Başını sallamaya devam ediyor. "Görüştüğün ve ayrıldığın biri mi?" Başı bir o yana bir bu yana hareket etmeyi hiç bırakmıyor.

yan. "Belki de senin yönlendirdiğin biri?"

"Lanet soruya cevap verdi," diye tersliyor Charlie ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan. Elleriyle oynarken gözlerim onu izliyor. "Şimdi toparlanması gerekiyor." Ona bakar. "Gelip sana yardım etmemi ister misin?"

"Ona yardım edeceğim," diye araya girdim. "Birkaç telefon görüşmesi yapman gerekiyor."

"Öyle mi?" Charlie bana şaşkın şaşkın baktı ve bakışlarımızı paylaştık. "Evet." Başını salladı. "Seni geçireyim, Şerif."

"Toplanırken başka bir şey bulursan," diyor şerif ona, "bize haber ver."

Charlie ve şerifin kapıdan çıkışını izlerken usulca, "Söylerim," diye cevap veriyor.

Ona bakmadan önce kapının kapanmasını bekliyorum. "Neyi dışarıda bırakıyorsun?" Sorduğumda sanki şok olmuş gibi boynu biraz geriye gitti. Bir şey sakladığını anladım. "Sana o soruları sorduğunda bir hayalet gibi bembeyaz oldun." Bana öyle olmadığını söylemek üzereydi, ben de elimi kaldırdım. "Sonra parmaklarını oynatmaya başladın, bu da bir konuda gergin olduğun anlamına geliyor." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seni uzun zamandır izliyorum Lilah." Gözleri biraz şaşırmış görünüyor. "Yani, evet, seni tanıyorum."

"Tabii ki bir konuda gerginim!" diye bağıyor, konuyu saptırmaya çalışıyor. "Biri evime girdi" -elleri havaya kalkıyor ve sonra geri iniyor- "görünüşe göre birden fazla kez." Sesi yükselip alçalıyor. "Ve içeri girmedi, yani ya kilidi açıyor ya da lanet olası bir hayalet." Son kısmı bağırarak söylüyor. "Bu da demek oluyor ki bu kişi ben burada yokken içeri girip eşyalarımı karıştırıyor." Bir elini karnına götürüyor. "Bu da çok ürkütücü, işte bu yüzden yüzüm bembeyaz oldu ve ellerim kıpırdanmaya başladı."

Bana doğruyu söylemediğini biliyorum. "Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, toparlanmak için yardıma ihtiyacım yok," diye tersliyor. "Courtney'le kalabilirim."

"Ailesinin evinde mi?" Soruyorum ama sonra onun yerine cevap veriyorum. "Hayır."

Gözlerini deviriyor. "Dört yatak odam ve bir alarm sistemim var. Yani seni istiyorlarsa, önce oradan sonra da benden geçmeleri gerekiyor." Yapmak istediğim şeyi yapmak yerine kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, yani ona saldırıp kollarıma çekiyorum ve neden bu kadar korktuğunu bana anlatmaya zorluyorum. "Şimdi git eşyalarını topla, yoksa ben senin yerine toplarım."

Bana ters ters bakıyor ve ben de ona bakarken çenem geriliyor. Ön kapı açılıyor ve ikimiz de Charlie'ye dönüp bakmıyoruz. "Oh, güzel, siz ikiniz henüz birbirinizi öldürmediniz." Kıs kıs gülüyor. "Sanırım bu işi hallettiniz ve ben gidebilir miyim?"

"Evet." Hâlâ bakışlarımı kaçırmıyorum. "Onu yakaladım."

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor. "Lilah," diye sesleniyor ve Lilah'ın Charlie'ye dönmekten başka çaresi yok. "Bu adamla gitmek senin için sorun değilse bir kez göz kırp."

"Bu çok saçma," diye başlıyor sonunda. "Hâlâ burada kalabilirim. Ben sadece daha fazla-" "Bu bir seçenek değil," diye tekrarlıyor Charlie az önce ona söylediğimi. "Ya onu"-başparmağıyla beni işaret ediyor-"ya da beni." Kendisini işaret ediyor ve ben onu omzuma alıp lanet olası evime götürmeye hazırım.

"Bebek senin evinde. İhtiyacın olan son şey benim için endişelenmek," diye gerekçelendiriyor, sesi yumuşak. "Belki de sadece bir otelde kalabilirim."

"Güvenlik olmadan mı?" Tersliyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Bu iş yeterince uzadı. Eşyalarını toplayacaksın ve Lucy ile benim yanıma taşınacaksın."

"Sanmıyorum-"

"Güzel. Anlaştık," diyor Charlie ve odadaki gerilimi azaltıyor. "Ben gidiyorum. Lucy sakinleşene kadar ona ben bakarım."

"Daha sonra gelip onu alırım," diyor. "Bu gece Saige ile yatıya kalacak."

Charlie ayaklarına bakarken sırtışını gizlemeye çalışıyor. "Sonra görüşürüz o zaman."

O dışarı çıkıyor ve ben de etrafta oynamak yerine onun yatak odasına doğru yürüyorum. "Bavullarını nerede saklıyorsun?"

"Emmett," diyor, neredeyse hayal kırıklığı içinde.

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor bebeğim," diye cevap veriyorum usulca. "Dün gece daha da çok sevdim." Yanakları pembeleşti. "Bavullarını nerede saklıyorsun?"

"Yatağın altında." Yatağı işaret ediyor ve o içeri girene kadar ben ondan beş adım önde oluyorum.

"Sen kıyafetlerini, ben de banyo malzemelerini hazırlayayım mı?"

"Hayır," diye karşılık verir, "Eşyalarımı toplamana ihtiyacım yok. Ben yapabilirim."

"Sen bilirsin." Ellerimi kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. "Ben izlerim."

"Çileden çıkarıyorsun," diye suçluyor beni, yüzüme bile bakmadan. "Neden gidip bana kızmıyorsun?"

"Oh, güven bana." Yatağına oturuyorum. "Sana çok kızgıyım."

"Ne?" Bavullarından birini açıp dolabına yöneldikten sonra adımlarının ortasında durdu. "Neden?"

"Bu pisliği kendine sakladığın için." İşaret parmağımlı kaldırıp bir daire çiziyorum. "Bu hiç hoş değil."

"Normalin dışında bir şey olduğunu bilmiyordum." Kot pantolonunu alıp bavulun kenarına sıkıştırırken konuyu saptırmaya çalışıyor. "Sadece bir haftalığına bir şeyler alıyorum."

"Her neyse," diyorum, geri gelip eşyaları alacağımızı düşünerek. Uzun şifonyere doğru yürüyor, şifonyerden bir şeyler alıp kot pantolonunun yanına koymaya geliyor. Diğer tarafa geri dönüyor, çekmecesini açıyor ve sonra duruyor. "Ne oldu?"

"Sanırım bu çekmecenin içindeydiler." Omzunun üzerinden bakıyor. "Genelde her şeyi katlayıp bir araya getiririm."

Ayağı fırlayıp ona doğru yürüyorum. "Ne oldu?"

"Utanç verici." Yüzümü çekmecedan uzaklaştırıyor.

"Bu mu?" Dantellere ve yirmi sütyene benzeyen şeylere bir göz atarak, "Öyle mi?" diyorum.

"Evet, öyle." Çekmeceyi kapatıyor, ben de uzanıp çekmeceyi açıyorum. "Emmett."

"Eksik bir şey var mı diye kontrol etmelisin." Açık pembe dolgulu bir sütyen ile diğer sütyenlerin üzerine düşen uyumlu külotları alırken gülümsememeye çalışıyorum. "Onları eşleşen külotlarla mı renklendiriyorsun?" Aletim sertleşirken soruyorum.

"Şunu bana verir misin?" diye tıslıyor sütyenini benden alırken. "Seni ilgilendirdiğinden değil" -külotu ve sütyeni tekrar bir araya getiriyor- "ama eşleştiklerinde çok seksi oluyorlar."

"Bebeğim, eğer onları giyiyorsan..." Sıra sıra dizilmiş sütyenlere bakıyorum, eşleşen külotların, özellikle de siyah olanların ne olduğunu düşünüyorum. Elimi ittiğinde parmağımın üstündeki dantellerin izini sürüyorum. "Eksik olan bir şey görüyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama siyah olanı yeşil olanın yanına koymamıştım. Hiç giymediğim için siyah olanı hep arkaya koyarım."

"Neden?" diye soruyorum. Ben soruyorum, o da kalçasıyla çekmeceyi kapatıyor.

"Gidip banyo malzemelerimi alacağım." Sorularımı duymazdan geliyor ve odadan çıkmadan önce elini tutuyorum.

"Neden siyah olanı giymedin?" diye soruyorum.

"Bunu özel bir şey için aldım," diye itiraf ediyor, gözleri dudaklarına gidiyor, "ve henüz gerçekleşmedi." Elini bırakıyorum. "Geri geleceğim. İşim neredeyse bitti."

Odanın çıkmasına izin verdim, aletim dışarı çıkıp ona girmek için zorlanıyordu, ki bu yapmam gerekenin tam tersiydi. Daha önce evimden çıkışını izlediğimde, kalbimin yarısı onunla birlikte gitmiş gibi hissetmiştim. Tüm bunlara bir son vermenin zamanının geldiğini biliyordum, kafamın içindeki sesi yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, "*İçinde zehir var ve sevdiğin herkes bundan etkilenecek.*"

Peşinden gitmek yerine gidişini izlerken midemi yaktı. Sonra telefon geldi, hayatımda ciğerlerimin nefes almasını engelleyen ikinci telefon görüşmesi. Beni aramaması dışında; Charlie'yi aradı, bu canımı yaktı ama nedenini de anladım.

Elinde yığılı eşyalarla banyodan geri geldi, çantaya doğru yürüdü ve tüm eşyalar içine düşerken kollarını açtı. "Ben dışarıda olacağım." Yatak odasından çıkıp telefonumu açıyorum ve bir kez çaldıktan sonra cevap veren Charlie'yi arıyorum.

"Selam," diyorum telefonu açtığında, "her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onaylıyor, "fırına yeni geldik."

"Lucy nasıl?" Çekmecenin kapanma sesini duyduğumda odaya dönüp bakıyorum ve onun birkaç sütyen ve külot aldığını görüyorum.

"O iyi. Saige burada, bu yüzden Everleigh Lucy'nin onlarla takılıp sonra onların evine gitmesinin senin için bir sakıncası olup olmadığını sordu."

"Eşyaları yanında değil," diyorum. "Çantası kapıda." "Geri dönüp alabilirim," diye teklif ediyor. "Orada işler nasıl?"

"İyi." Yan masasına gidip birkaç şey çıkardığını ve çantaya tıktırdığını görünce dönüyorum. "Bu adamın çekmecelerini falan karıştırdığına eminim ve yabancı biri de değil."

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye onaylıyor. "Babamla konuştum." Casey'den bahsediyor. "Çiftliğe daha fazla göz ekliyoruz ve Pazartesi günü gereken herkese bilgi vereceğiz."

"Anladım," diye cevap veriyorum, sonra bavulun fermuarının sesini duyunca arkamı dönüyorum. "Birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diye teklif ediyor.

"Söylerim," diyorum ve telefonu kapatıp bavulu oturma odasına götürmesini izliyorum. "Bu kadar mı?" Etrafına bakınıp şapka askısındaki birkaç şapkayı almak için kapıya yöneldiğinde ve ardından iki çift botunu aldığı anda soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor. "Sadece bunları bir çantaya koymam gerekiyor." Plastik bir poşet almak için mutfığa girdiğinde bana bakmaktan kaçınırken elindeki eşyaları havaya kaldırıyor.

Geri döndüğünde ona bakıyorum. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Derin bir nefes alır. "Hadi gidelim."

Bavulu almaya gidiyor, eli benimkinin üstüne düşüyor. "Ben hallederim," diyorum ve elini hızla benimkinden kaldırıyor. Daha önce rüyalarımda söylediğim ama yüksek sesle söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözleri söylüyorum. "Hadi seni eve götürelim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

LILAH

Kamyonetten iniyorum ve bir elinde valizimi, diğ erinde plastik torbayı taşıyan Emmett'i evinin merdivenlerinden çıkarken takip ediyorum. Kalbim

Eve girip bana döndüğünde göğsümde çekiç darbeleri hissediyorum.

"Git bir oda seç," diye ısrar ediyor ve başıyla evin Lucy'nin yatak odasının ve birkaç kapalı kapının daha olduğunu bildiğim tarafını işaret ediyor. "Her oda senin."

"Tamam," diyorum, koridora doğru yürüyorum ve arkama bakıyorum, beni takip edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Kullanmamı istemediğin bir oda var mı?" "O odalara hiç kimse girmed i," diyor ve ben buna şaşırmıyorum. "İkisinde de büyük boy yatak var."

"Şey, ben istemiyorum-" Hangi odayı seçeceğimden emin olamadan başlıyorum ve o önümde yürüyor.

"Burası," diye seçiyor ve yanımdan geçip evin arka tarafındaki odaya doğru yürüyor, tam olarak kendi odasının olduğu yere, evin karşı tarafına. Kapıyı açıyor ve ben onu takip ederken içeri giriyor, odanın ortasındaki büyük boy yatağı görüyorum. Duvarlar beyaz ve odanın tek rengi yatağın üzerindeki mavi yastıklar. Duvarlar bile beyaz ve bir duvarda kirli beyaz küçük bir şifonyer var. Ayaklarım pelüş halıya batarken etrafıma bakıyorum. "Burası iyi mi?"

"İyiden de öte." Bavulumu şifonyerin yanına koyarken ona bakıyorum. "Bahse girerim bir cumartesi öğleden sonra yapacağını düşündüğün şey bu değildi."

"Sanırım değil"-ellerini kalçalarına koyuyor-"ama aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

"Bunu söyleyebilirsin." Gülüyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "En büyük önceliğim banyo yapmaktı ve şimdi-" Etrafıma bakıyorum, gülerken ağlamamaya çalışıyorum. "Ve şimdi burada seninleyim."

"Banyo yapmak ister misin?" diye soruyor, şimdiye kadarki en tatlı ses tonuyla. Aslında sanırım Lucy ile de aynı sesi kullanıyor.

"Sorun değil," diyorum ama elimi tutup beni odadan dışarı çekmeye başlıyor. "Emmett."

Omzunun üzerinden, "Benim banyomda yıkanabilirsin," diyor ve beni evin bir ucundan diğer ucuna çekerken nefesim kesiliyor.

"Emmett," diyorum sonunda banyonun ortasında durduğunda, "Kıyafete ihtiyacım var."

"İhtiyacın olanı getirebilirim," diye teklif ediyor. "Bugün ne renk sütyen-külot takımı istiyorsun?"

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın." Döndüm ve odadan çıkmaya başladım.

"Tamam, ben banyoyu hazırlarım. Sen git eşyalarını topla," diyor geri çekilen sırtıma.

"Ona göstermeliyim ve geri dönmemeliyim," diye mırıldanıyorum odaya geri dönerken, bavulu açmadan önce yan tarafına koyuyorum. Banyosuna geri dönmeden önce bir şort ve ona uygun bir gömlek alıyorum. Suyun akma sesini duyabiliyorum, aynı zamanda dolapların çarparak kapanma sesini de. "Burada neler oluyor?"

"Autumn'un bir yıl Noel'de bana şaka olsun diye aldığı tuz ve köpük banyosu malzemelerini bulmaya çalışıyorum," diye cevap veriyor. "Onları şuraya koyduğumu sanıyordum." Başka bir dolap açıyor. "İşte

onlar." Selofan ambalajla kaplı bir sepet çıkardı. "Al." Sepeti bana uzattı. "İçinde ihtiyacın olan her şey var," diyor ve gergin olduğunu görebiliyorum. "Ben dışarıda olacağım." Başparmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Hızla banyodan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Önce kapıya, sonra elimdeki sepete bakıyorum ve ona ne olduğunu merak ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, başımın ortasındaki baskının zonklamaya başladığını hissediyorum. Kuvete girip biraz da olsa rahatlamam gerekiyor. Sepeti yere bırakıp selofan ambalajı açtıktan sonra köpük banyosunu çıkarıp akan suyun yanına gidiyorum. Soyunup kuvete girmeden önce içine biraz döküyorum. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bugün yapacağımı düşündüğüm şey bu değildi. Ama eve döndüğümde dairemde birini göreceğim de aklıma gelmezdi. Aklım gidip geliyor, bunun gerçekten Derek olup olamayacağını merak ediyorum ama sonra tekrar isteyeceği son şeyin beni rahatsız etmek olacağını düşünüyorum.

Parmaklarımın erimeye başladığını hissedene kadar banyoda kalıyorum. Çıkıp pelüş bir havluyla sarındıktan sonra tişörtümü ve ona uygun şortumu giyiyorum. Banyo kapısını açmadan önce temizlendiğimden emin oluyorum, dolaptan geçiyorum ve sonra yatak odasına gidiyorum, onu yatağın kenarında otururken gördüğümde duruyorum. Başını eğmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kot pantolon ve tişört gitmiş, yerine spor şortu ve başka bir şey yok.

"Emmett," diyorum ve bana bakıyor, gözleri daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şeyle dolu. Lucy kaybolduğunda ve onu bulamadığında olduğu gibi endişeyle. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

Ayaklarım ona ulaşıyor, önünde duruyorum ve bacaklarının arasına çömeliyorum. "Lucy-"

"O iyi," diyor, "Charlie çantasını almaya geldi. Bu gece Saige ile yatıya kalmayı planlıyor." Ona başımı sallıyorum, mükemmel zamanlama mı yoksa sadece şansım mı emin değilim. "Ben sadece..." O oturuyor, ben de kalkıyorum.

yerimden kalkıp ayağa kalktım. "Ben de tam neden beni aramadın da Charlie'yi aradın diye düşünüyordum."

"Gerçekten bir oyun planım yoktu." Açık bacaklarının arasında daha derin yürümeye başladım. "Ben sadece..." Omuz silktim. "Umursayacağından emin değildim."

"Bilmen gerek." Ellerini kalçalarımaya koydu. "Benim için ne ifade ettiğini bilmelisin."

Gözlerinin içine bakıyorum ve hayatımda ikinci kez o uçurumdan atlıyorum, düşmeden önce kimsenin beni yakalayacağından emin değilim.

"Göster bana." Déjà vu gibi ama bir şeyler farklı. Birincisi, sarhoş değil ve ikincisi, bizi bundan sonra olacıklardan alıkoyacak hiçbir şey yok.

Ayağa kalkmadan önce gözlerinde parlayan kargaşayı görüyorum ve başımı yana yatırırken elleri saçlarımda. Öpüşme yavaş başlıyor, dilini alt dudağımda gezdiriyor, dilini benimkine sokarken ağzım otomatik olarak ona açılıyor. Bedenim onun kollarında gevşiyor. Göğsüm onunkine bastırıyor, ağzım onun iniltisini yutuyor. Ellerim önce kalçalarına sonra da göğsüne gidiyor, her bir parçasına dokunmak istiyorum. "Emmett," dudakları dudaklarımdan boynuma geçip yalamaya, ısırma, öpmeye başladığında adını haykırıyorum. Gözlerim her şeyi algılamak için açık kalmaya çalışıyor ama bu duygunun içinde o kadar kaybolmuşum ki açık kalamıyorlar. Elleri saçlarımdan kalçalarımaya, oradan da kığıma gidiyor, her iki kık yanağıma kavırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. "Evet," diye tıslıyorum, sikini karnımda hissediyorum. "Daha fazla," diyorum ve sanki başka biri devralmış gibi ve ben de yolculuk için birlikteyim. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum sonunda, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Şortunu kalçalarından çektiğimde gözleri büyüyor. "Buna ihtiyacım var." Elimle sikini kavradığımda onu izliyorum. "Bu işte o kadar iyi değilim," diyorum, "ama ben..." Elimi şaftında yukarı aşağı hareket ettiriyorum, parmaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Taşaklarından sikinin ucuna kadar yalıyorum. "...deneyeceğim." Sikinın başını ağzıma almadan önce etrafını yalıyorum. Ağzıma biraz daha alırken elleri başımın yanlarına geliyor.

"Siktir," diye inliyor ve ben de gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Daha önce güzel olduğunu düşünmüştüm," diye dişlerini sıkarak homurdanıyor, ben ağzımı ondan çekip onu tekrar ağzımın içine alırken, "ama seni ağzın benim sikimle doluyken görmek gibisi yok." Kalçalarını hareket ettiriyor, yavaşça ağzımı beceriyor. "Seni rüyalarımda gördüm." Gözlerini kapatıyor ve sonra hızla tekrar açıyor, beni sikini alırken izliyor. "İşte böyle, bebeğim." Daha derine yönlendiriyor. "Boğazının arkasına gelsin," diye talimat veriyor ve ben de tam olarak bunu yapmasını bekliyorum.

"Kahretsin," diye yemin ediyor elim onu daha sıkı kavrarken, "beni neredeyse o tatlı ağzına gömüyorsun." Gözlerimi kapatıyorum ve öğürmeden ağzıma alabildiğim kadarını almaya odaklanıyorum. "Ağzınla ne yapmayı daha çok istediğimi bilmiyorum" -kalçalarını itiyor- "öpmek mi yoksa becermek mi?" "Boşalacağım" diye inliyor. Üzgünüm bebeğim, bırak beni." Ama onu dinlemiyorum ve ellerim onu daha çok kavırıyor. "Bebeğim, şaka yapmıyorum. Patlamak üzereyim." Gözlerinin içine bakıyorum, ağzımın içinde parçalanmasını izliyorum. Dölünün ağzıma aktığını hissediyor ve bana verebileceği her şeyi alıyorum. "Siktir." İtişlerini hızlandırdı. "O benim ölümüm olacak." Başı geriye gidiyor ve yutkunurken boğazının yukarı aşağı hareket edişini ve itişlerinin yavaşlayışını izliyorum.

Ağzımdan kayarak çıkıyor ve ben inliyorum, onu tekrar orada istiyorum. Şortunu çıkarıyor ve beni yerden kaldırmak için eğiliyor. Elleri gömleğimi yukarı itmeye çalışırken ağzı benimkini kapatıyor. Dudakları, gömleğimi başımın üzerinden geçirip yana fırlatacak kadar uzun süre gitmeme izin veriyor. "Işıktaki daha da çarpıcı oluyorsun." Memelerimi avuçluyor, meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. "Amcığınınla ziyafet çekeceğim." Diğer meme ucuna geçti. "Sonra da hayalini kurduğum gibi sikeceğim." Dizlerimi birbirine bastırıyorum ve bir o yana bir bu yana hareket ediyorum. "İstediğin bu mu?" diye soruyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Bana vermek zorunda olduğun her şeyi istiyorum," diyorum ona öpücüklerini aşağı doğru kaydırıp şortumu indirirken.

"Onlardan çık ve sonra yatağın ortasına uzan" diye talimat veriyor ve ben de söyleneni yapıyorum. "Sonra bacaklarını aç ve bana o tatlı amını göster." Yatağa uzanışımı, kıcımın ona sergilenişini izlerken yumuşayan sikini yumrukluyor ve inliyor. "Seni arkadan becereceğim," diyor. "Kalçalarından birini tutup saçlarını çekerek beni arkadan becermenı sağlayacağım." Gözlerimi kapatıyorum, onun etrafımda olmasının nasıl hissettireceğini düşünüyorum ve başım öne düşüyor ve inliyorum. "İşte benim kızım." Yatağa uzanıyor, ben ellerimin ve dizlerimin üzerindeyken eli dışarı çıkıyor ve bir parmağını amıma sokuyor. "Planlar değişti, orada dur. Bacaklarını daha geniş aç," diye yönlendiriyor. Açıyorum ve o da sırtüstü bacaklarımın arasından kayıyor, ağzı doğrudan amımın altında. "Şimdi yüzüme sür." Klitorisimi ağzına alırken başı yükseliyor. "Yüzüme, sikime bindiğin gibi bin." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi yüzüne doğru indiriyorum, daha önce hiç yapmadığım bir şey. En son seks yaptığım kişi barda tanıştığım bir adamdı ve ikimiz de sarhoştuk. Seks yaptığımızı bile sanmıyorum ama kullanılmış bir prezervatif vardı ve ikimiz de çıplaktık. "Siktir, tadın bal gibi." Dili iki parmağıyla birlikte içime kaydı.

"Seni parmaklarımla boşaltacağım ve sonra seni güzelce becereceğim. ve sert." Sadece bu düşünce bile kalçalarımı yüzüne daha sert bastırmama neden oluyor. "İstedığın bu, değil mi?" diye soruyor, ben tekrar üzerine bastırıp ileri geri hareket etmeden önce. "İşte bu bebeğim, istediğini al." Ben öne doğru düşerken elleri kalçalarımın kıcıma doğru gidiyor, avuçlarım yatağa çarpıyor. "Tanrım, çok ıslanıyorsun" -bir elini aramızda hareket ettirerek parmaklarını içimde daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiriyor- "ve boşalmak üzereyken sıkılaşıyorsun."

"Oradayım," diye soluyorum ve tam dilinin üzerine boşalmak üzereyken beni sırt üstü çeviriyor. "Emmett," diye nefes alıyorum.

"Planlar değişti." Üzerimden komodine uzanıyor, çekmeceyi açıyor ve sonra bir prezervatifle geri geliyor. Paketin köşesini ağzına alıp, prezervatifi çıkarmadan önce kaydırıyor. Gözlerim sanki bu benim işimmiş gibi onun ellerini izliyor. Nefesim kesik kesik geliyor.

sikinin ucuna koyuyor, şaftından aşağı yuvarlamadan önce üst kısmını sıkıştırıyor. "Benim için bacaklarını aç, bebeğim." Bacaklarını onun için açılıyor, ayaklarını yatağın üzerinde düz, dizlerim bükülmüş. "Bu iş yavaş olmayacak," diye uyarıyor beni, sikini eline alıp yarığımdan aşağı yukarı sürüyor. "Seni sikmek için çok uzun zamandır bekliyordum." Gözleri benimkinden sikine kayıyor. "Aminin sikimi alışını izle." Gözlerim tam girişime yerleştirdiği yere gidiyor, sikinin ucu içimde kayıyor ve ikimiz de gözlerimizi kapatıp inliyoruz. "Bu çok iyi," diyor gözlerimi tekrar açtığımda, köküne kadar gömülene kadar sikinin inç inç içime girmesini izliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, kalçalarımı geriye yatırıyorum ve baldırlarımı kalçalarına koyuyorum. Kolları onu omuzlarımin yanından dirseklerinin üzerinde tutuyor. "Kendimi çok dolu hissediyorum." Ellerim yanlarına gidiyor. "Hareket etmene ihtiyacım olacak," diye ısrar ediyorum eli yüzümü tutarken, "ve bana daha fazlasını ver."

"Sen nasıl istersen, bebeğim." Dudakları dudaklarımin üzerinde gezinirken burunlarımız birbirine değiyor ve o çekilip tekrar tekrar içime giriyor. Dilini ağzımın içine kaydırırken ağzım inlemek için açılıyor.

"Sikimin ağzında olmasının başıma gelebilecek en iyi şey olduğunu düşündüm." Çekiliyor ve bana çarpıyor, kalçalarını döndürüyor, sırtım kamburlaşıyor. Orgazmın yaklaştığını hissettiğimde, "Yanılmışım, bu senin amin," diyor. "Senin amin benim için yaratılmış." Başını yana eğiyor, içimden çıkıyor ve sonra içeri kayıyor. İtişleri artık daha uzun ve daha sert. "Geceyi senin içinde gömülü geçireceğim."

"Söz mü?" diye soruyorum, o da bana sırtıyor. "Söz verdiğini söyle, Emmett." "Sana söz veriyorum, Lilah." Kalçaları hiç durmuyor. "Söz veriyorum geceyi senin içinde gömülü geçireceğim." Sonunda bıraktığımda gülümsüyorum, orgazm içimi öyle bir parçalıyor ki bağırmak zorunda kalıyorum.

"Tam orada seninle bebeğim," diye anons ediyor, beni sikerken alını benimkine değiyor. "Tam orada," diye inliyor sikinin içimde seğirdiğini hissettiğimde. Bacaklarımin sırtına doluyorum, dili benimkiyle savaşıırken ağzı dudaklarımin eziyor. İticileri yavaşlıyor ve onun yerine

artık sadece yumuşak itişler. Kendini içime yerleştiriyor ve iki eliyle başımı tutuyor. Onu kucaklamak için kollarımı hareket ettiriyorum.

"Bunu kaybetmek istemiyorum," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Asla," diyebileceğim tek kelimeyi söylüyorum.

"Prezervatiften kurtulmam lazım," diyor. Eğer üstümde olmasaydı, içime gömülmüş olmasaydı, arkamı döner ve aşağılanmış bir şekilde odadan kaçırdım. "Beni bırakmalısın bebeğim."

"Tamam," diyorum ama kollarım ve bacaklarım hâlâ ona sarılmış, yüzüm boynuna gömülmüş halde kıpırdamıyorum.

"Bebeğim," diyor usulca, "bu prezervatifi çıkarıp yenisini takmam lazım ki seni tekrar sikebileyim."

Kollarım gevşiyor ve bacaklarımla birlikte yanlara doğru düşüyor. Boynumu öpüyor ve sonra içimden çıkmadan önce göğsümün ortasını öpüyor ve ben onu şimdiden özlüyorum. O yataktan kalkarken bedenim bomboş hissediyor ve kısa bir süre önce içime gömülmüş olan sikini görüyorum. Sanki bir sonraki nefesimi almak için onu görmem gerekiyormuş gibi onu izliyorum. Kıcı mükemmel boyutta, kalçaları ne kadar zamandır ata bindiğı için büyük ve kalın. Karın kasları belirgin ve kolları sanki sizi sardığında hiç üşümeyecekmişsiniz gibi görünüyor. Kendinizi güvende de hissetmezsiniz. Yan tarafa dönüp akan suyu dinliyorum. Geri döndüğünde prezervatif gitmişti ve elinde beyaz bir bez vardı. "Bacaklarını aç, bebeğim," diye yumuşakça ısrar ediyor ve kafam karışıyor. "Seni temizleyeceğim."

"Temizlemeyeceksin." Ona bakakalıyorum. "Bunu kendim yapabilirim." Elimi uzattım.

"Bebeğim, yüzüm oradaydı," diye şaka yapıyor ve yataktan kalkıyorum.

"İçeri gireceğim" -banyoyu gösteriyorum- "ve temizleneceğim."

Belime dolanan kolları hissettiğimde ondan uzaklaşmaya başlıyorum ve birden havalanıyorum, arkamı dönüyorum ve beni omzuna koyuyor. Onun

eli aşağı iniyor ve kıcımı tokatlıyor. "Emmett," diye hayıflanıyorum, kendimi düzeltmeye çalışıyorum.

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum Lilah," diyerek banyoya doğru yürüyor ama sonra dönüp yatağının başucundaki masaya gidiyor. Çekmeceyi açıp bir dizi prezervatifi yanına alıyor. "Ne zaman beni sınırlarıma kadar zorlasan, yapmak istediğim tek şey seni omzuma alıp kıcını kıpkırmızı yapmaktı."

Beni bir bez bebekmişim gibi omzunda taşıırken bir şey söyleyecek zamanım olmuyor. Banyosuna girdiğimizde beni aşağı indiriyor ve iki lavabonun arasındaki tezgâha yerleştiriyor. "Her iki tarafa da birer ayak koy." Beni nasıl istediğini göstermek için bir bacağıma kaldırıyor ve sonra geri adım atıyor. "Siktir, amın böyle sergileniyor." Dudaklarını yalıyor, sonra başparmağını alıp dudaklarına götürüyor ve arka tarafını yalıyor. "şuradaki pembe klitoris" -az önce yaladığı başparmağını ileri geri hareket ettirmek için kullanıyor- "narin ve oynanmak istiyor."

Parmağının içime kaydığını gördüğümde geriye düşmemek için kendimi tutmam gerekiyor. "Benim için açık, benim için hazır." Bir parmak daha ekliyor. "Sikimi mi, parmaklarımı mı, dilimi mi istersin?"

"Bana ne vermek istiyorsun?" Gerçekte her şeyle aram iyi olduğu için soruyorum.

"Sikimi." Sikine bir prezervatif daha takıyor. "Seni önce burada, sonra da duşta beceririm." Sikini içime doğru kaydırıyor. İkimiz de benim kedi onun horoz yutmak izliyor. "Sonra beni banyoda sür." Kedim sıkılıyor, meme uçlarımı yuvarlarken eli göğüslerime geliyor. "Kızım benim için açgözlü." Ucuna kadar çekiyor ve sonra itiyor. "Söyle," diyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Benim olduğunu söyle."

İçimdeki her şey duruyor ya da belki de hayatımda ilk kez, içime almak için savaştığım havadan bir nefes alıyorum. "Başka kimin

Ben mi? Bana sahipsin, Emmett. Her şeyim senin." Gözleri kocaman oldu.
"Her zaman senin oldu. Şimdi senin olanı al."

Bölüm Yirmi Dört

EMMETT

"İçiniz de dışınız da şeytan. Sen şeytansın."

Ses beni şok ediyor ve gözlerim hemen açılıyor. Gözlerimi açtığımda Nefesim kesik kesik gelirken pencerelerden odaya ışık giriyor. Gözlerimi kapatıp tekrar açarak odaklanmaya ve nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışırken gözlerim uykudan odaklanamıyor. Vücudumun her yeri ter içinde ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum ve yanımda hareket ettiğini hissettiğimde açıyorum. Bana daha da sokuluyor, sıcaklığı az önce karşı koyduğum kâbusla savaşıyor. Aşağı bakıyorum ve saçlarını göğsümde görüyorum ve başımı geriye atıp tavana bakıyorum.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken kafamın içinde yavaşça ona kadar sayıyorum, Lilah'nın sesi diğerinin yerine kafamın içinde. "Başka kimin olabilirim ki?" Onu geri püskürtüyor, içimdeki zehri geri püskürtüyor. "Bana sahipsin, Emmett. Her şeyim senin." Onu midemin çukuruna kadar itiyor. "Her zaman senin oldu. Şimdi senin olanı al." Gözlerim kapanıyor ve tek gördüğüm Lilah oluyor. Tek duyabildiğim, adımı tekrar tekrar söyleyen sesi.

Yanımda kıpırdadığını hissettiğimde nefesim nihayet düzeliyor. Ona bakmak için döndüğümde gözlerim açılıyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor ve ben ondan uzaklaşmak yerine ona doğru dönüyorum.

"Günaydın." Çıplak göğsü benimkine bastırırken yan dönüyorum, tüm sıcaklığını içime çekiyorum. Bana daha da yaklaşıyor, bacağını kalçamın üzerine atarken inliyor ve eğer isteseydim, tek yapmam gereken kalçalarımı yukarı itmek ve onun içine gömülmek olurdu. "Nasıl uyudun?" Parmak uçlarımı çıplak sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"İnanılmazdı." Başını geriye atıyor ve boynumu öpüyor. Yumuşak bir öpücük. Beni uyandırdığı gibi uyandırmamalıydı. Kalbimi çarptırmamalı. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olmamalı ama Lilah'la birlikte, her şeye sahip olamayacağımı bilmeme rağmen her şeyi istememe neden olduğunu anlamaya başladım. "Hayatım boyunca hiç uyumadığım kadar iyi uyudum." Bana bakıyor. "Sen nasıl uyudun?"

"Yatağı işgal ettin," diye şaka yapıyorum, içten içe onun bütün gece yanımda yatmasının hayal ettiğim her şey olduğunu, hatta daha iyi olduğunu biliyorum. Aslında, bunu bir kenara bırakın; eğer oraya varabilirsem cennetin nasıl bir yer olacağını hayal etmiştim. "Ve sen horluyorsun."

Ben sessizce kıkırdarken o nefes nefese kaldı. "Horlamıyorum, değil mi?" Benden uzaklaşmak için çabalıyor ama ben ona daha sıkı sarılıyorum.

"Derin gibi değil," diyorum, "yumuşak."

"Yalan söylüyorsun Emmett," diye beni suçluyor ve onu sırt üstü çeviriyorum. Her iki bacağını da kalçalarımın doladığında bacakları benim için açılıyor. "Senden hoşlandığım için şanslısın."

"Öyle miyim?" Kendimi dirseklerimin üzerinde tutup ellerimle başını çevrelerken soruyorum. Burnunu ellerimle ovuyorum ve saçları yastığımın üzerine dökülüyor. O da elleriyle kaburgalarımı ovuyor. "Ne kadar şanslıyım?"

Gözlerimin içine bakıyor ve umarım onun benim için ne kadar önemli olduğunu saklıyorumdur. Benim için değilse bile, en azından onun için. "Çok şanslısın." Sırıttıyor. "En şanslısı."

"Prezervatif getir," diyorum son seferden sonra bunun son olacağına yemin etmeme rağmen. Ben ayaklarımın üzerine otururken o yana doğru dönerken sırtını kavislendiriyor. Aldığım kutunun bulunduğu yan sehpadan bir prezervatif almasını izliyorum.

bir yıldan fazla oldu ve hiç açılmadı. Küçük elinde gümüş bir paketle geri geliyor. "Tak şunu bana," diye ısrar ediyorum ve gözlerinin parlamışlığını izliyorum. Paketin üst kısmını yırtıp açmasını ve prezervatifi çıkarmasını izliyorum. Eliyle sikimi kavıyor ve prezervatifi sikimin ucuna takıp aşağı doğru yuvarlarken ellerinin biraz titrediğini izlerken neredeyse tıslıyorum. Aletimin dibine kadar indiğinde, tekrar uzanıp bacaklarını benim için açmadan önce göğsümün ortasını öpüyor. "Benim için hazır mısın?"

"Her zaman." Bir eliyle sikimi kavıyor, yarığını aşağı yukarı ovalarken beni kendine çekiyor ve sikimin ucu girişine geldiğinde eli hareket ediyor.

"İzleyecek misin?" Soruyorum ve gözleri, sikimin ucu içinde kaybolurken kalçalarımı biraz daha hareket ettirdiğim yere gidiyor. Kahretsin, gözlerim sikimin içine kaydığı yere giderken tam anlamıyla cennette gibiyim.

"Çok sıkı amına koyayım," diye sıkılmış dişlerimin arasından söylenirken kendimi kaybetmemeye çalışıyorum.

"Emmett," diyor kendimi ona gömdüğümde, "daha fazla." Kalçalarını yukarı kaldırıyor ve bacaklarını geriye doğru hareket ettirerek daha derinlerine kaymamı sağlıyor. "Hmmm," diye inliyor, "işte böyle."

Ucuna kadar çekiyorum ve sonra tekrar içine kayıyorum. "Daha fazla," diye bağıyor, "ve daha sert."

"Hayır," diye inkar ediyorum yavaşça içine girip çıkarken. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Dün gece ben senin üstüneyken de böyle demiştin." Kalçaları benimle buluşmak için yukarı kalktı. "Daha sert, Emmett." Elleri pazularımı kavıyor, tırnakları tenime batıyor. "Lütfen," diyor usulca.

"Her şey," diye kabul ediyorum sonunda, çekilip tekrar içine giriyorum. "Senin için her şeyi yaparım." Durmuyorum. Bunun yerine, itişlerim uzun ve sert. Ona her çarpışımda inliyor ve amı beni daha da sıkıyor. "Ne olursa." Alnım onunkinin üzerine oturuyor ve o da

gözlerini ve sırtını dikleştiriyor. Amcığı sikimi o kadar sıkı kavlıyor ki çekip çıkarabilmem bile mucize, ama kendi kurtuluşumu kovalamam için yeterli.

Ağız iniltimi yutarken ellerinden biri yanağıma gidiyor, dili ağzımın içine kayıyor.

Kendimi ona gömene kadar kalçalarıyla itişimi karşılıyor ve tek yapabildiğim prezervatifin içine boşaldığımı hissettiğimde bu duyguya tutunmak. Üzerine yığılıyorum ve bacakları ve kolları etrafımda daha da sertleşiyor. Yüzümü boynuna gömerken gözlerimi kapatıyorum, onu kokluyorum ve bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum.

"Prezervatiften kurtulmalıyım," diyorum kalbim normal hızına dönmeye başlarken. Bacakları kalçalarımın ayrılırken ve kolları yanlara düşerken tutuşu azalıyor. Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve kendime onunla göz teması kurmamamı söylüyorum ama kalbim başka bir hikâyeye. Ne zamandır istediği buydu zaten. Bana gülümsüyor ve elimde olmadan başımı eğip yataktan yuvarlanmadan önce dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyorum. *Arkana bakma*, diye bağıyor kafam. Başım hemen dönüp omzumun üzerinden yatağımın ortasındaki ona bakıyor. Bacakları önünde uzanırken sırtı kamburlaşıyor ve gerinirken kolları başının üzerine çıkıyor.

"Gidip şu prezervatiften kurtulacak mısın" -yan dönerken bana sırtıyor- "yoksa bana bakmaya devam mı edeceksin?"

"Prezervatiften kurtulacağım," diye mırıldanıyorum ve banyoya doğru yürümeye başlıyorum. Lavaboda suyu açmadan önce prezervatifi atıyorum. Ellerimi tezgâhın üzerine uzatıyorum, gözlerimi kapatırken başım aşağı sarkıyor. "*Sana gelen her şey sonunda kötülüğe dönüşecek çünkü sen busun.*" Ses kükreyerek geri geliyor ve ona karşı koyma düşüncesinde o kadar kayboluyorum ki, kollarını belime dolayıp sırtımı öpene kadar onun içeri girdiğini hissetmiyorum.

"Ben duş alacağım." Duşa doğru yürüyor ve cam kapıyı açıyor. Tıpkı dün gece birinci ve ikinci rauntlardan sonra yaptığı gibi. "Sonra giyinip gezintiye çıkacağım."

"Ben kahvaltıya başlayayım." Saçlarını başının üstünde toplarken aynada ona bakıyorum. Duşa giriyor ve suyun akması için elini uzatışını izliyorum.

"Eğer orada öylece durup bakacaksan, bana katılabilirsin." Aynadan bana bakıyor.

"Yumurta mı krep mi?" Soruyorum ve o da bana gülümsüyor. İnsanın dizlerinin bağını çözen bir gülümseme. Ondan ayrıldıktan sonra gelecek yıllar için kafamda kilitli tuttuğum bir gülümseme. Hayatımın son saatlerinde beni o huzura kavuşturmak için arayacağım bir gülümseme.

"Nasıl istersen," diye cevap veriyor ve başımı sallayıp dışarı çıkıyorum, dolabıma gidip çekmecedden bir çift boxer alıyorum, sonra komodine gidip bir prezervatif alıyorum.

"Nasıl olsa cehenneme gideceğim." Boxerımı yatağın üzerine atıp banyoya geri dönüyorum.

Nihayet mutfağa girdiğimde saat çok geç olmuştu. Boxer giymiştim. Saçlarım yavaş yavaş kuruyor, çünkü sadece biraz ıslanmıştı, çünkü ata o bindi ve sırtı yağmur duşuna dönüktü. Kahve hazırды. Ben tavaları alırken, onun yatak odamdan çıktığını, bir havluyu saçlarına, diğerini de vücuduna sardığını görüyorum. Evin diğer ucuna, kıyafetlerinin olduğu yere doğru yürüyor.

Kıyafetlerini dolabıma koymak yerine kıyafetlerine doğru yürümesini izlediğimde midem sıkışıyor, ki bu hiç de iyi bir fikir değil.

Dışarı çıktığında yumurtaları tabağa koyuyordum ve üzerinde siyah kot pantolon ve kot pantolonun önüne sıkıştırılmış beyaz bir tişört. Ama şimdi onu çıplak gördüğüme göre, tek görebildiğim kıyafetsiz hali. Bu da sikimi sertleştiriyor ve onu tezgâha sürükleyip tekrar tekrar becermek istememe neden oluyor. "Güzel kokuyor," diyor, bana yaklaşıyor, saçlarıyla oynuyor ve saçlarını yandan ördüğünü görüyorum. "Gerçekten güzel."

Omzumun üzerinden bakıyor ve bakarken ellerini kalçalarımaya koyuyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Ellerini üzerimden çek, yoksa sikim ağzındayken dizlerinin üzerine çökersin," diye karşılık veriyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve elinin belimde sıkılaştığını hissediyorum. "Kahretsin, bunu istiyorsun, değil mi?"

"Hayır demezdim" -sırtımı omuzumdan tekrar öpüyor- "ama gitmem gerek."

"Gitmek mi?" Şok içinde soruyorum ve saatin sekizi biraz geçtiğini görmek için bakıyorum. "Nereye gidiyorsun lan?"

"Bir araç bulmam lazım." Bir bardak su almak için yürüyor. "Sonra Charlie'yi aradım ve ödevimi ofiste yapıp yapamayacağımı sordum."

"Burada yapabilirsin," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Lucy ve senin etrafta fısıldaşarak dolaşmanızı istemiyorum. Böylesi daha kolay." Tabağa bakıyor, içinde daha az yemek olan tabağı alıp mutfak masasına doğru yürüyor ve yemek yerken oturduğu koltuğa oturuyor. "Akşam yemeği için döneceğim, sanırım, emin değilim."

"Yemek yemen gerekecek," diye çıkışıyorum, bütün gün evde olmadığını ve ne zaman döneceğini bilmediğimi düşünerek.

"İdare ederim." Omuz silkiyor. "İlk seferim olmayacak. Ama bu büyük bir proje ve odaklanmam gerekiyor."

Ona başka bir şey söylemiyorum, yapmak istemediği bir şeyi yaptırmaktan korkuyorum ve sonra benim yüzümden tüm geleceği mahvolacak. Onunla birlikte oturuyorum. "Öğle yemeğine uğrayıp seni göreceğim."

"Tamam. "Um," diye başladı ve ben ona baktım, um deme şeklinden hoşlanmamıştım. "Bu biraz 'şimdi ne olacak' türünden bir konuşma, yapmak istemiyorum ama yapmamız gerektiğini hissediyorum."

"Tamam." Bitirmesini beklerken yumurtaları topluyorum.

"Lucy'ye ne söyleyeceksin?" diye soruyor ve bunun Lucy hakkında olmasından mutluyum, "şimdi seviştik, sonra ne olacak?" değil.

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum ve o sadece başını sallıyor. "Onunla konuştuğumda sana haber veririm."

Boş tabağını alıyor ve mutfığa doğru yürüyor. "Bırak, ben temizlerim. Sen git işlerini hallet."

"Emin misin?" Mutfığa bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum masadan, onu izliyorum, gelip bana bir öpücük verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Gelip beni öpmesini istiyorum ama öpmemesinin daha iyi olacağını da biliyorum. Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve ben kışına bakarken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Teşekkür ederim" -sırıttıyor- "kahvaltı için ve-"

"Orgazm mı?" Onunla şakalaşmaya çalışıyorum.

"Özellikle bunlar için." Başını sallayıp kapıdan çıkıyor ve dudaklarını onu ısıtıyor. Peşinden koşmayı düşünecek vaktim yokken evin içinde bir yerden telefonum çalıyor ve Lucy eve gelmek üzere olduğunu söylüyor.

Kapı çaldığında botlarımı giyiyorum ve kapıyı açtığımda Brock'u Saige ve Lucy ile birlikte görüyorum. "Selam," diyor çenemi kaldırarak.

"Selam," diye karşılık veriyorum ve sonra bitkin görünen Lucy'ye bakıyorum. "Dün gece nasıldı?"

"Sanırım bir buçuk saat kadar uyudular. Bütün gece film izlediler, kaç kere televizyonu kapatmalarını söylediysem de kapatmadılar."

Lucy'den çantayı aldım. "Merak etme," diyorum ona bakarak. "Onu ağırladığın için teşekkürler. Bir dahaki sefere Saige buraya gelebilir."

İki kız ciyaklıyor ve ben gözlerimi kapatıp Brock'un gülüşünü dinliyorum. "Bunu kendine sen yaptın."

"Öğreniyorum," diyorum ona, Lucy'ye veda ederken ve Saige'le birlikte kamyonetine doğru giderken.

"Tamam, hadi gidelim." Çantayı kapıya bırakıyorum ve o da bana bakıyor. "Seni ata bindireceğim."

Gözleri irileşiyor ve az önceki uykusu kayboluyor. Dışarı çıkıp atımın bulunduğu ahıra doğru ilerlerken "Kime bineceğim?" diye soruyor.

"Binmek istediğin bir at var mı?" Ahıra girerken soruyorum ve atımın bulunduğu ahıra yöneliyorum.

"Sakin bir tane," diyor. "Kızmayacak bir tane."

"Peki o zaman, senin için mükemmel bir tane var," diye onu temin ediyorum, atımın yanındaki ahıra doğru yürüyorum ve işte orada. Bobby'ye daha önce bir mesaj gönderdiğimden beri binilmeye hazır.

"Bu Rosy mi?" Lucy soruyor, ben de başımı sallıyorum. Ağzı şokla açıldı. "Ve ona ben mi bineceğim?"

"O senin," diyorum ve gözleri daha da büyüyor. "Şu andan itibaren sadece senin."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, ahıra doğru yürürken. "Rosy, sen benimsin." Tıpkı Lilah'nın ona gösterdiği gibi elini uzatıyor.

"Hadi seni ona bindirelim," diyorum ve dizginleri elimde, Lucy de diğer yanımda ahırdan çıkıyoruz. "Tamam, seni ona bindireceğim ve bindikten sonra boynuzu kavraman gerekiyor," diyorum. Onu belinden tutup eyere yerleştirirken başıyla beni onaylıyor. Kıkırdaması beni daha önce hiç gülmediğim kadar gülümsetiyor. "Tamam, onunla yürüyeceğiz, böylece onu hissedebilirsin." Dizginleri ona veriyorum. "Eğer durmasını istersen, geri çekeceksin."

"Biliyorum," diye cevap veriyor sanki daha önce ata binmiş gibi. "Lilah'yı izledim," diyor; tabii ki Lilah'yı ata binerken izleyecekti.

"Şu anda Lilah gibi ata binmiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "O beş yaşından beri ata biniyor. Onun kadar iyi olabilmen için biraz daha pratik yapman gerekiyor."

"Anladım," diyor. "Tamam Rosy, biraz yürüyüşe çıkacağız." Aynen Lilah'ın yapacağı gibi yapıyor ve ona olacakları anlatmaya devam ederken gülümsemeden edemiyorum.

Atın yanında yürüyorum. "Lilah'dan bahsetmişken," diyorum kelimeleri bulmaya çalışarak, "bir süre bizimle kalacak."

"Ah, evet," diye yanıtlıyor Rosy'ye bakarak. "Tamam."

Bu kadar mı? Tüm söyleyeceği bu mu? "Ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

"Tamam," diyor tekrar, şaşırmadan.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Ona bakıyorum, bekliyorum.

"Evet," diye cevap veriyor ve ben de Lilah'dan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormasını bekliyorum. Eğer Lilah benim yatağında uyuyacaksa. Ama onun yerine, gülümsememek için mücadele ettiğini görüyorum. "Ne zaman Lilah gibi hızlı gidebileceğim?" diye inliyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

LILAH

Başım eğik, az önce yazdıklarımı okuyordum ki adımın bağırıldığını duydum.

"Lilah!" Lucy gelirken söylüyor

Her zaman yaptığı gibi ön kapıdan girmek yerine ahırın olduğu arka kapıdan giriyor. Sesinin en son duyulduğu yere doğru bakıyorum ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdiğini görüyorum. "Lilah." Masama doğru koşuyor. "Lilah, bil bakalım ne oldu?" diye cıvıldıyor, sesi o kadar hareketli ki ona gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. "Ne?" diye soruyorum ve omzunun üzerinden odaya doğru yürüyen ama kapı pervazında durup kapıya yaslanan babasına bakıyorum. Ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, bir elinde kahverengi bir çanta tutuyor. Saçları parmakları tarafından geriye doğru itilmiş ve parmaklarım saçlarına dokunmak için kaşınırken aynı anda ağzım sulanıyor. Bütün gece boyunca yaptığım bir şey çünkü ya üstümdeydi ya da başı bacaklarımın arasındaydı. Anılar şimdi başka bir yanımin canlanmasına neden oluyor.

"Bugün bir ata bindim," diye duyurdu tüm heyecanıyla. "Rosy'ydi."

Ona gülümsedim. "Nasıldı?"

"İnanılmazdı." Kollarını iki yana açıyor. "Ama"-Emmett'e bakıyor-"hızlı gitmeme izin vermedi."

Gülmemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. "Yavaş başlamalısın," diyorum. "Birinci adım ata binmek" -beni izliyor- "ve hızlı gitmeden önce Rosy'nin güvenini kazanmak."

"Ona her gün bineceğim," diye ilan ediyor. "Bir dahaki sefere benimle gelir misin?"

"Elbette," diyorum. "Okuldan sonra ona binebiliriz." "Evet," diye alkışlıyor. "Sana öğle yemeği de getirdik."

"Getirdiniz mi?" Dönüp çantayı almak için Emmett'e doğru yürürken soruyorum.

"Seninle birlikte yiyemeyiz," diyor çantayı bana uzatırken, "nk ödevini yapman gerekiyor." antayı ondan alırken ona gülümsüyorum. "Sana tatlı bir şey aldım," diyor fısıldayarak ama aslında fısıldamadan.

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra gözlerim Emmett'e kayıyor.

"Hadi Lucy. Gidelim de Lilah işinin başına dönsün." Başıyla işaret ediyor. "Sana ahırları nasıl temizleyeceğini gösterme zamanı."

"İğrenç," diye mırıldanıyor, "Wyatt bana koktuğunu söyledi." Burnu kalkıyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade beliriyor.

"yle." Yüzünü taklit ediyorum. "Ama hayvanını sevdiğinde bunu yapmak zorundasın."

"Sanırım," diye kabul ediyor Emmett'e doğru yürürken.

"Akşam yemeğinde bize katılacaksan haber ver," diyor ve ben belgeye bakıyorum.

"Geç kalabilirim. Bensiz yemelisin. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Anladım. Kapıyı açık bırakacağım," diyor. Yanıma gelmesini ve beni öpmesini istiyorum. Başımı geriye çekip ona bakmasını ve dudaklarımı öpmesini istiyorum. Sözcükleri yutuyorum ve gelip beni öpmesini istemiyorum, dönüp yanında Lucy ile uzaklaşmasını izliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve çantayı açıp benim için aldıkları şalı çıkartıyorum. "Odaklan," diye hatırlatıyorum kendime.

Gözlerimi tekrar at destekli psikoterapi ve atların TSSB ile ilişkilerini iyileştirme üzerine yaptığım teze çeviriyorum. İşemek ve kendime su almak için birkaç kez kalkıyorum. Güneş batıyor ve ofisteki tek ışık bilgisayarımın geliyor. Sonunda geceyi bitirmeye karar verdiğimde gözlerim yanmaya başlıyor. Kalkıp gerinirken belimdeki ağrıyı hissediyorum. Bilgisayarımı kapatmadan önce çalışmamı kaydediyorum ve arka kapıdan çıkıp kamyonetime doğru ilerliyorum. Havadaki tek ses ormandan gelen cırcır böceklerinin sesi, Charlie'nin evinin ışıklarının bile kapalı olduğunu görüyorum.

Emmett'in evine doğru ilerliyorum, ön kapının yanındaki hafif ışık dışında evin karanlık olduğunu fark ediyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıp kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. Ön giriş neredeyse karanlık, aile odasından gelen yumuşak bir ışık ön kapıya kadar parlıyor.

Ayakkabılarımı tekmeleyip sessizce içeri giriyorum, onu kanepede uzanmış karanlıkta televizyon izlerken gördüğümde duruyorum. Sobanın ışığı televizyonun ışığına eklenerek onu görmemi sağlıyor. "Hey," diyorum usulca.

Bana bakıyor ve doğruluyor. "Hey," diye cevap veriyor usulca. Ayağa kalktığında üzerinde sadece spor şortu olduğunu ve başka bir şey giymediğini görüyorum.

"Kusura bakma çok geciktim. Saatin kaç olduğunu bile fark etmedim, ta ki uzun süre aşağı bakmaktan boynum bana bağırana kadar."

"Yemek yedin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Sadece biraz tost yapacağım."

"Sana yemek ayırdım," diyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Neden gidip bir duş almıyorsun, ben de senin için ısıtayım?" diye öneriyor ve tüm kelimeler boğazımın arkasında takılı kalıyor.

"Tamam." Eşyalarımın olduğu yatak odasına doğru yürürken söyleyebildiğim tek şey bu.

"Lilah," diye seslenerek beni durduruyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, "git benimkini kullan. O daha büyük."

"Tamam," diye kabul ediyorum, "ben eşyalarımı almaya gidiyorum."

Koridorda olabildiğince sessiz yürüyorum, odama gittiğimde Lucy'nin odasının karanlık olduğunu ve kapısının neredeyse kapalı olduğunu görüyorum. Çantamı açıp bir şort ve ona uygun bir gömlek aldıktan sonra dışarı çıkıyorum ve onu mutfakta görüyorum. "Çabuk olacağım," diyorum ve bir tavanın çıktığını duyduğumda bana sadece başını sallıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana biftek yapacağım."

"Ama yemeği benim için sakladığını söylediğini sanıyordum." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Evet, yan yemekler var ama biftek taze olacak."

beni bilgilendirdi ve ben hiçbir şey söylemedim. Sadece yatak odasına doğru yürüyorum çünkü hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan korkuyorum. Hiç kimse benimle böyle ilgilenmemiştir. Kimse gün boyunca yemek yediğimden emin olmamıştır. Ailemi kastediyorum, ama onlar bunun için oradalar. Daha önce yemek yediğimden emin olacak kadar beni önemseyen kimse olmamıştır. Yatak odasına giriyorum ve komodinin lambasının açık olduğunu ve yatağının yapıldığını görüyorum. Banyoya girip duşu açıyorum, hızla soyunuyorum ve çıkarken yanımda götürmek üzere eşyalarımı katlıyorum.

İlk gözyaşı benden kaçtığı anda içeri girip suyun üzerime yağmasına izin veriyorum. Bir başkası geldiğinde onu siliyorum ve onlarla savaşıyorum. Zaman kaybetmiyorum ve duştan çıkıp kurulandığımda biftek kokusu evi dolduruyor. Olabildiğince hızlı giyiniyorum, kıyafetlerimi kaptığım gibi yanıma alıyorum. "Tam zamanında," diyor mutfaka girerken bana bakarak. "Bifteği tavadan yeni aldım." Tabağa koyuyor. "Bunu odaya bırakacağım."

Giysileri elimde tutuyorum

elimi tuttu ve yanıma geldi.

"Ver şunu bana," diyor kıyafetlerimi elimden alarak, "ve yemeğe git."

"Patronluk taslıyorsun," diye hayıflanıyorum ama önünden çekilmiyorum, ona dokunmak istiyorum ama dokunmalı mıyım emin değilim. Karnımın dönüp çırpınması durumu daha da kötüleştiriyor. Yatağında çırılçıplaktım ama önünde dururken o kadar gerginim ki ayaklarına kusabilirim. Yatak odasına doğru yürüdüğünü ve sonra eli boş döndüğünü görüyorum. "Kıyafetlerim nerede?"

"Sepetimde," diyor sanki ait oldukları yer orasıymış gibi. "Neden yemek yemiyorsun?"

"Kıyafetlerim senin sepetindeyse nasıl yapacağım?" Sızlama tekrar başladığında gözlerimi kapatıyorum.

"Benimkilerin yanına atarım," diye cevap veriyor.

"Çamaşır yıkıyor musun?" Sorunun aptalca olduğunu biliyorum ama onu hiç evcil biri olarak düşünmemiştim.

"Temiz kıyafet istersem." Gülüyor. "Sekiz yaşındayken temiz kıyafet istiyorsam kendim yıkamam gerektiğini öğrendim." Bana geçmişi hakkında biraz bilgi veriyor, her zaman merak ettiğim ama ona sormaya cesaret edemediğim bir şey.

"Onları ben de yıkayabilirim," diye öneriyorum. "Yapmayı seviyorum."

"Kimse çamaşır yıkamayla sevmeyiz, Lilah." Gülüyor ve ben durduramadan elim hareket ediyor, yüzüne doğru uzanıyor, o gülerken yüzüne dokunmak istiyorum.

Parmak uçlarım yanağını hissederken usulca "Aslında severim," diyorum. "Yarın yapacağım."

"Yapacak ödevin yok mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Gitmeden önce bir sürü yaparım." Ona daha da yaklaşıyorum.

"Ben bununla ilgilensem, sen de ödevini yapsan nasıl olur? Şimdi, son kez söylüyorum, git ve yemeğini ye."

"Tamam," diye kabul ediyorum, dönmek üzereyken parmaklarımın ucuna gelip dudaklarını öpüyorum. "Bana yemek hazırladığın için teşekkürler." Dönüyorum ve masaya gidip oturmadan önce tabağı almak için yürüyorum. "Benimle oturur musun?" Diye soruyorum ve o da gelip burada yemek yediğim son birkaç seferde hep oturduğu sandalyeyi çekiyor. "Bugün nasıldı?"

Bifteğimi kesip ağzıma bir parça atarken gülümseyerek "Harikaydı" diyor. Çiğnerken baharatlar ağzımı sulandırıyor.

"Rosy nasıldı?" Emmett'le birlikte içeri girdiği anda Lucy'ye gideceğini bildiğim özel atı soruyorum.

"Çok iyiydi," diye yanıtlıyor ve ben de kızarmış patatesle birlikte garnitür olarak yaptığı mısırdan bir çatal dolusu alırken gülümsüyorum.

"Lucy nasıldı?" Kaçırdığım için üzgünüm ama ikisi o anı paylaştıkları için mutluyum.

"O..." Başını sallıyor. "O lanet olası bir doğal." Kıkırdıyor.

"Belli ki babasından almış." Çatalı ona doğrultuyorum.

"Bir yerden öğrenmiş," diyor ve kaşlarının yukarı kalktığını görüyorum. "Başka ne öğrendiğini bilmek ister misin?" Başımı yana eğiyorum, ne söylemesi gerekiyorsa söylemesini bekliyorum. "Bana ne zaman hızlı gidebileceğini sordu." Kıkırdıyorum ve sonra sesi kesmek için elimi hızla ağzımın önüne koyuyorum. "O sayım için dışarıda. Dün gece bir saat kadar uyudu ve sonra onu bütün gün ata bindirdim ve ahırları temizlettim. Saat beşte uyumak için yalvarıyordu." Şimdi ikimiz de gülüyoruz.

Lavaboya gidip tabağı duruladıktan sonra bulaşık makinesine koymadan önce tüm tabağı bitiriyorum. Tam ellerimi siliyordum ki televizyon kapanınca oda karanlığa gömülüyor. Bana doğru yürüyen gölgesine bakıyorum. "Yatmaya hazır mısın?" Sesi alçak ve yatak odasına ve yatağına doğru ilerlerken elini benimkinin içine kaydırıyor.

"Burada mı uyuyacağım?" Yatak odasına girerken soruyorum, o da bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Evet bebeğim," diye onaylıyor ağzını ağzıma dayamadan önce ve beni yatağına doğru götürüyor. "Burada uyuyacaksın." Başka bir şey söylemiyorum çünkü onun içinde kayboluyorum.

Bölüm Yirmi Altı

EMMETT

"Bu ses de neyin nesi?" Odayı dolduran yumuşak çan sesini duyduğumda homurdanıyorum.

"Alarmım," diye mırıldanıyor arkamdan. Yatağımın ortasında yüzüstü yatıyorum ve o da üzerime örtülmüş. Önü yanıma yapışmış; eli sırtımda gezinirken bacakları benimkilere dolanıyor. "Alabilir misin?"

Kısa bir süre önce kollarımı doladığım yastığı bırakıyorum ve komodinin üzerinden telefonunu alıyorum. "Tanrım, saat kaç lan?" Güneşin bile doğmadığını görünce tıslıyorum.

"Saat beşi biraz geçiyor," diye fısıldıyor telefonunu kapatıp ona dönmeden önce yan sehpayı geri koyarken.

"Emmett," diye inliyor yüzümü boynuna gömüp onu kendime daha da yaklaştırırken.

"Çıkar şunu," diye tıslıyorum, dün gece kullandığım başka bir prezervatifi atmaya gittikten sonra giydiği tişörtümü yukarı çekerken. Bu gidişle bir kutu daha almam gerekecek.

Tişörtü yatağın diğer tarafına fırlatırken ondan kurtulabilmem için ellerini başının üzerine kaldırıyor, eğiliyor ve bir meme ucunu ağzıma alıyorum. "Emmett," diye adımı inliyor.

"Evet, bebeğim." Diğer meme ucuna dönüyorum, onu ağzıma alıp emiyorum, sonra kemiriyorum ve sırtı kavisleniyor. Her seferinde ilk kez yapıyormuşum gibi hissediyorum. Her seferinde bunun son olduğunu söylüyorum, daha fazlası için geri dönüyorum. Amacım onu sistemimden atmak, ama onu ne kadar çok becerirsem, onu o kadar çok istiyorum. Hayatımda aldığım tüm ilaçlardan daha iyi ve sana söyleyeyim, hepsini denedim. Hepsi zehirle savaşmak için, ama o tek bir dokunuşla onu geri itiyor. Vücudumun içinde iltihaplanmasına izin verdiğim kara kutuya geri dönmesine izin veriyor.

"Lucy?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Altı buçukta kalkıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Zamanımız var."

"Ama," diyor onu sırt üstü çevirip uzanıp bir prezervatif alırken, "bu çok riskli."

"Kapı kilitli," ona dün gece Lucy ile televizyon izledikten sonra onu yatağıma sürüklediğimde kilitlediğim yatak odamın kapısını hatırlatıyorum. Üst üste ikinci gün ev ödevini yapıp geldikten sonra. Bu kez hava kararmadan önce üçümüz oturup Lucy doğduğundan beri yaptığımız gibi akşam yemeği yedik.

"Ama ya kalkarsa?" Ona dönüp elimi amında gezdirip bir parmağımı içine soktuğumda sesi kesiliyor.

"Hızlı olmalıyız."

Bir parmağımı daha içine sokarken gülümsüyorum ve bacakları daha da açılıyor, ama sonra eli dışarı çıkıyor ve sikimi avucunun içine alıyor. Birbirimizi sınıra doğru iterken eli benimkiyle eşleşiyor. "Senin eline değil, amına ihtiyacım var."

"Üstte olmak istiyorum," diyor ve ben sırtüstü dönüp onun beni örtmesini izlerken prezervatifi benden alıyor. Bir bacağına üzerime atıyor ve bir eliyle sikimi tutarken diğer eliyle karnıma bastırıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, ayağa kalkıp kollarımı ona dolayarak sikime binerken, "uzun sürmeyecek."

"Bunu her seferinde söylüyorsun," diyor nefes nefese.

"Her seferinde sanki seni ilk kez beceriyormuşum gibi." Boynunu emiyorum ve sonra dilimi kulağına götürüp fiskeliyorum. "Her seferinde içimdeki dölleri emiyorsun."

Sırtını dikleştiriyor ve amının etrafında kasıldığını hissediyorum. "Emmett," diye mırıldanıyor ve ben de onu kalçalarından kavrayıp üzerimden çekmeden önce işi bitene kadar bekliyorum.

Onu karnının üzerine yerleştirerek kalçalarını kaldırıyorum. "Dayan bebeğim," diye uyarıyorum, ellerimle kalçalarını öyle sıkı kavıyorum ki iz bırakacağım. Elleriyle çarşaflara tutunuyor, onu hayatımda hiç kimseyi sikmediğim kadar sert sikerken yumruklarının beyaza döndüğünü görüyorum. Bütün gün boyunca beni hissettiğinden emin oluyorum. Bugün onun kıcını gördüğümde, ellerimde olduğunu bileceğimden emin oluyorum. "Geldim," diyorum, ama o çoktan sikime boşalıyor. "Siktir, bebeğim," diye tıslıyorum, kendimi tamamen içine yerleştiriyorum ve başka bir prezervatifle ateş ederken gözlerimi kapatıyorum. Kalçalarını bırakıp içinden çıkar çıkmaz yere yığılıyor. Kıcını tokatlıyorum ve bana küfretmek yerine, bana istediğimi vermek için kalçalarını tekrar kaldırıyor. "Bebeğim bunu seviyor." Diğer yanağını da tokatlıyorum.

"Bana ne verirsen hoşuma gider, Emmett." Soğukluğu dolduran sözler söylüyor ama aynı zamanda bunu hissediyorum. "Bunu şimdiye kadar bilmiyor muydun?"

Yataktan kalkıyorum, zehrin dışarı çıkmaya başladığını hissediyorum. "Bu gece her şey çok farklı olacak." Banyoya girip prezervatifi çıkarmadan önce ona göz kırpıyorum.

Temizleniyorum ve yatak odama geri döndüğümde, yatak odasının kapısı açık ve kahve kokusu odayı dolduruyor. Boxerımı giydikten sonra mutfığa gidiyorum ve mutfığı boş buluyorum. Lucy ile paylaştığı banyodan gelen su sesini dinliyorum. İçeri girili on beş dakika oluyor ve o gün için giyinmiş.

"Neden benim odamda duş almadın?" Neredeyse bizim odamızda diyecektim ama kendimi tuttum.

"İçerideydin. Duşa girip girmeyeceğini bilmiyordum." Bir kupa alıp kahve doldururken gülümsüyor. "Ve ikimizin aynı anda, birlikte duş alamayacağı sonucuna vardık."

"Bunu ne zaman yaptık?" Gülmemeye çalışarak soruyorum.

"Dün sabah," diye kestirip atıyor, "dün gece." Kahvesine süt döküyor. "Sadece birkaçını sayayım. Ben çıkıyorum."

"Her gün bu saatte mi kalkıyorsun?" Bu yeni açıklama karşısında biraz şaşırarak soruyorum.

"Pazartesi cumaya," diye onaylıyor. "Patronum çalışmadığım için sürekli başımın etini yese de aslında çalışıyorum."

"Ben senin patronun değilim." Onu işaret ediyorum. "Ben senin-"

"Tam bir baş belasısın," diye bitiriyor. "Lucy'ye iyi bir gün geçirmesini söyle, akşam onu göreceğim."

Ona doğru hareket etmeden "Sonra görüşürüz," diyorum ve o da gitmeden önce yapmasını istediğim şeyi yapıyor. Bana doğru yürüyüp dudaklarımı öpüyor ve diş macunu ile kahve karışımı bir tat alıyorum.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor ve kapıyı arkasından kapatarak evden çıkıyor.

Lucy kalkıp Lilah'nın nerede olduğunu soruyor, ben de işte olduğunu söylüyorum. Evden aceleyle çıktık ve onu okula götürdüm. Ahıra vardığımda onu atlardan birinin üzerinde görüyorum. Bir eli dizginlerde, diğer eli boynuzu tutarken Sammy'nin ona söylediği bir şeye gülüyor. Kahretsin, çok güzel. Kamyonetin kapısını çarpıp ahıra giriyorum ve Sammy'nin içeri girdiğini görüyorum. "Günaydın," diye selamlıyorum onu. "Ne zamandır o atın üzerinde?" Sorum çok sertti.

"Yaklaşık otuz dakikadır," diye cevap veriyor ve ben başka bir şey söylemeden, bana bakmadan uzaklaşıyor.

"Günaydın," diyor Charlie, elinde kahve fincanıyla içeri girerken. "Nasılsın?"

"İyiym," diye cevap verirken Bobby'nin yan tarafta biriyle fısıldaştığını görüyorum.

"Ne ler oluyor?" Etrafıma bakıp bir başkasının benden uzaklara baktığını görerek soruyorum.

"Lilah'nın seninle birlikte yaşadığına dair söylentiler dolaşıyor," diyor. "İkiniz hakkında konuşuluyor."

"Ne oluyor lan?" Ellerim titriyor. "Onlara kim bir şey söyledi?" "Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Ama burası küçük bir kasaba ve bilirsin şeyler gider."

İstediğim son şey lanet olası barın dedikoducusu olmaktı. İstediğim son şey ona farklı gözle bakmalarıydı.

"Sammy!" Adını bağırdım ve koşarak geldi. "Otuz dakikadır atın üstünde." Başımla işaret ediyorum. "Ona aşırıya kaçtığını söyle."

"Um," Sammy tereddüt ediyor, gözleri büyüyor.

"Ben gidip ona söylerim," diyor Charlie. "Sen git ve işini yap, Sammy." "Ona ben söylerim," diye homurdanıyorum ve hışımla ahırdan çıkıyorum.

Çitlerle çevrili arenaya doğru yürürken Charlie, "Aptal," diye mırıldanıyor. Oraya varır varmaz onun attan indiğini ve atla birlikte ahıra doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Günaydın," diyor gülümseyerek, "ben de tam onu çalıştırıyordum."

"Evet"-ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum-"bunu çizelgeye yaz." Başımla işaret ediyorum. "Ve bilgin olsun, insanlar benimle yaşadığın hakkında dedikodu yapıyor."

"Biliyorum," diyor ve gözlerini kaçırıyor. "Sammy ve Bobby bunu tartışırken içeri girdim." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Sorun değil, öğleden sonra başka bir şey olacak."

"Dinecektir," diye mırıldanıyorum. "Ayrıca, bunu seni güvende tutmak için yapıyorum." Başını sallıyor. "Masama gitmem gerek."

"Atı bana ver, onu içeri alacağım," diye bağıriyorum ve dizginleri bana uzatıyor. "Sonra görüşürüz." Dönüp ahıra doğru yürüyorum, Charlie'nin beni izlediğini görüyorum.

her şeyi.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, iyi falan değilim," diye tıslıyorum, "ve kimsenin onun hakkında yüzüme bir şey söylemediğinden emin olsan iyi edersin. Ya da ona."

"Tamamdır," diye yanıtlıyor arkasını dönüp çocuklara doğru yürürken. "Güvende olmak için bugün sahada çalışmaya ne dersiniz?"

"Siktir et," diye hırladım ona, "Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranmayacağım. Onunla ilgileniyorum."

"Ben de öyle duydum." Charlie sırtıyor, dönüyor ve beni atla yalnız bırakıyor. Kafam ona göz kulak olacağımı çünkü onun benim olduğunu haykırıyor, aynı zamanda zehir yavaşça kutudan sızıp içime giriyor ve şeytan gibi gülüyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

LILAH

Telefonumu elime aldım ve onun mesajını getirdim.

Ben: Hey, üzgünüm, kitap kulübü gecesini ekmem gerekecek. Tezimi bitirmek zorundayım ve işler çok yoğun.

Emmett'le yaşamamla ilgili kısmı atlıyorum çünkü şu anda buna giremem ve milyonlarca sorusu olacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona ya da başkasına cevap vermek istemiyorum. Zaten ona verecek cevabım da yok. Her zamanki gibi Emmett'le keşfedilmemiş bir bölgedeyim.

Bana hemen mesaj attı.

Sierra: Kulağa hoş geliyor, yardıma ihtiyacın olursa haber ver.

Telefonu masama bırakıp bilgisayar ekranına bakmak için döndüğümde ön kapı açılıyor ve Lucy koşarak içeri giriyor. "Lilah," diye cıvıldıyor, "Şimdi Rosy'ye binmeye gidiyorum." Gözleri kocaman. "Benimle gelmek ister misin?"

Bilgisayar ekranımın köşesine bakıyorum ve teknik olarak on dakika daha masamda olmam gerektiğini görüyorum. "Bilmiyorum." Kafamı çevirdiğimde Emmett'in içeri girdiğini ve çok seksi görüldüğünü görüyorum. Tozlu kot pantolonu ve kirli bir tişörtle bile hâlâ seksi. Artık o pakette onu on üzerinden on beş yapacak her şeye sahip olduğunu bilmem de yardımcı olmuyor. "Patronum masamda olmamamdan hoşlanmıyor."

"Charlie!" Emmett masamın önünden Charlie'nin ofisinin ve Emmett'in hiç kullanmadığı bir ofisinin bulunduğu koridora doğru bağıyor. Aslında masayı ahıra götürdü ve şimdi orada sadece bir sandalye var.

Çizmelerin bize doğru geldiğini duyuyorum ve ikimiz de Lucy'ye bakıyoruz. "Zili mi çaldınız?" Charlie odaya giriyor ve sonra Lucy'ye bakıyor. "Hey, Lucy." Ona gülümsüyor. "Okul nasıldı?"

"İyiymi," diye yumuşak bir sesle cevap verir, neler olup bittiğinden emin değildir.

"Ne diye bağııp çağırıyorsun?" Charlie tekrar Emmett'e bakıyor.

"Lilah Lucy'yle ata binmeye gidecek," deyince Charlie'nin kaşları birbirine yapışıyor. "Patronunun onun masasında olmamasından hoşlanmadığını söyledi." Charlie'nin kafası bana doğru döndü. "Peki gidebilir mi?"

"Tamam, öncelikle ona sürekli bağıran sensin." Emmett'i işaret ediyor.

"Lilah'ya bağıyor musun?" Lucy konuşmaya katılıyor; gözleri babasına bakarken sesi alçak çıkıyor.

"Ona bağırmıyorum." Ellerini kalçalarına koyuyor ve ben de sandalyemde geriye yaslanıyorum, bunun dönüp dolaşıp onu kışından ısıracağını biliyorum. "Kendisine söyleneni asla yapmaz."

"Çok olgunca, Emmett." Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hadi gidelim. Sen Rosy'ye bin, ben de aynı anda Juliet'e binerim." Ona elimi uzattım, o da elini benimkinin içine soktu.

Ahıra girerken ikisine de "Sonra görüşürüz," diyorum. "Hey, Sammy," diye sesleniyorum onun bize doğru yürüdüğünü gördüğümde, "biz Rosy ve Juliet'e binmeye gidiyoruz."

"Kulağa hoş geliyor." Bize gülümsüyor. "Oraya gidip onları senin için eyerleyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Lucy ile ben yaparım."

"Emin misin?" Şapkasını aldı ve başını kaşıdı. "Benim için sakıncası yok."

Lucy'ye bakıyorum. "Anladık, değil mi?"

"Anladık," diye benimle aynı fikirde ve Sammy'ye gülümsüyor.

"İkinize de iyi geceler," diyor Sammy ve diğer kabinlere doğru yürüyor.

"Gidelim," diyorum, iki ahır arasında gidip gelmek için kullandıkları golf arabalarından birine doğru yürüyorum. "Sonra geri gelip kamyonetimi alırım."

"Tamam," diye cevap veriyor ve ben ahıra doğru ilerlerken yanıma biniyor. Ona bir atın nasıl eyerleneceğini gösterirken yan yana çalışıyoruz. Söylediğim her kelimeyi dinliyor, o kadar ki ikincisinde bana talimatlar veriyor, bu da beni güldürüyor.

Önce Juliet'i alıp çıkıyorum, sonra Rosy'yi alıp Lucy'yi ata bindiriyorum, sonra da kendim biniyorum. Kamyon kapılarının çarpılma sesi bizi tekrar dışarı baktırıyor. Emmett kendi kamyonetinden inerken Sammy de benimkinden iniyor ve golf arabasına doğru koşuyor. Emmett ahıra doğru ilerlerken ikisi de vedalaşmak için ellerini kaldırıyor. Ahıra girmeden önce bize "Geliyorum!" diye bağırıyor.

"Sadece hızlı gitmediğimden emin olmak istiyor," diye mırıldanıyor Lucy ve beni güldürüyor.

"Hızlı gideceğin bir yer ve zaman var," diye onu rahatlatıyorum, "ama bunu yapmadan önce biraz daha öğrenmen gerekiyor."

"Hızlı gitmeyi ne zaman öğrendin?" Sorusunu dinliyorum ve çok uzun zaman öncesinin anıları canlanıyor. Beni bu ana getiren at yarışını kazanmamdı.

"Senden daha küçükken ata binmeye başladım," diyorum, "ama ancak on üç yaşında hızlı gidebildim."

"Ah," diye inliyor, "bu çok uzun bir süre."

Emmett atının üzerinde ahırdan çıkarken tek yapabildiğim ona gülmek. Atı çok güzel. Güneşin doğru açındaysa, postu siyah değil mavi görünüyor.

"Tamam, gezintiye çıkıyor muyuz?"

"Evet," diyor Lucy, "sonunda."

Emmett'le bakışlarımızı paylaşıyoruz ve o bizi patikalardan birine götürürken tek yapabildiğim başımı sallayıp gülmek oluyor. Rosy'nin biraz huysuzlanma ihtimaline karşı ben de onun yanına biniyorum.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?" Lucy iki saat kadar sonra ahıra geri döndüğümüzde soruyor.

"Canın ne yemek istiyor?" Emmett soruyor, o da omuz silkiyor. "Biraz domuz pirzolası çıkardım ve onları pişirecektim."

"Son iki gecedir sen yaptığın için akşam yemeğini ben yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Sadece duş almam gerekiyor, sonra yapabilirim."

"Ben de yardım edebilirim," diye ekliyor Lucy, "ama ödevlerim var."

"Ben yemek yapsam, sen de ödevlerini adada yapsan nasıl olur?" Ona öneriyorum ve Emmett'e bakıyorum. "Eğer baban için de uygunsa."

"Olur. Ben atları yerleştireyim," diyor ahıra vardığımızda. Atından iniyor ve Lucy'nin yanına gidip inmesine yardım ediyor.

Juliet'in boynunu okşuyorum ve ona bir öpücük veriyorum. Lucy ve ben eve girerken, "Yarın görüşürüz kızım," diyorum.

"Sen duşa girmeye ne dersin?" diyorum, "Ben de gidip domuz pirzolarını marine edeyim." Botlarımı çıkarıp Lucy'ninkilerin yanına koyuyorum.

"Tamam Lilah," diye cevap veriyor, yatak odasına ve banyoya doğru yürüyor. Mutfığa gidiyorum ve ellerimi yıkarken lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakıyorum. Neredeyse bir haftadır buradayım ve garip bir şekilde sanki hayatım boyunca burada yaşamışım gibi hissediyorum. Sanki bu mutfakta olmak için yaratılmışım. Sanki onlarla birlikte yemek yemek için yaratılmışım gibi. Buzdolabına gitmeden önce ellerimi kurulamak için fırının sapında asılı duran havluyu alıyorum ve pirzolarları çıkarıp tezgâha koyuyorum. Marine edilmiş pirzolarların bulunduğu kaseyi buzdolabına geri koyar koymaz ön kapı açılıyor ve çarparak kapanıyor.

"Lucy nerede?" Emmett mutfığa girip ellerini yıkamak için lavaboya gittiğinde soruyor.

"Önce onu duşa gönderdim, sonra ben duşa girebilirim" diye açıklıyorum, bana bakarken.

"Bütün eşyaların benim duşumda," diye hatırlatıyor bana, "sen duşa gir, ben de peşinden geleyim."

"Tuhaf olmayacak mı?" diye soruyorum.

"Dün gece orada duş almıştın." Suyu kapatıyor ve ellerini kurulamak için havluyu alıyor.

"Evet, ama o duşta olduğu içindi. Yakında işi bitecek." "Yani o çıkmadan önce oraya girmelisin ve garip." Bana sırtıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. "Acele et, duş almak istiyorum."

"Her neyse," diye karşılık veriyorum, ona yaklaşıp öpmek istiyorum ama Lucy'nin uyanık olduğunu ve her an odaya girebileceğini bilmek beni durduruyor. Demek istediğim, her gece birbirimizle yattık. Diğer odadaki yatağın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum.

Lucy yattıktan sonra, onun yatağına gitmeden önce genellikle bir saat bekleriz. Sanki onun odasına adım attığımız anda birbirimize dokunmamızda bir sakınca yokmuş gibi. Sabah evden çıkmadan önce yumuşak bir öpücük paylaşıyoruz ama evden çıktıktan sonra sanki birbirimizi hiç çıplak görmemişiz gibi oluyor.

Yatak odasına girdiğimde yatağın yeniden yapıldığını görüyorum ve gülmek zorunda kalıyorum. Yastıklara rağmen Emmett'in "yatağını her gün toplayan" bir adam olacağını asla düşünmezdim. Ama her gün işten eve döndüğümde yatağı yapılmış oluyor. Dolabına giriyorum ve bir gece önce orada bıraktığım şezlong kıyafetlerini alıyorum. Uykuya daldığımızda, sabah odaya geri dönmek için genellikle onun tişörtünü alırım. Şu anda çantamda onun tişörtlerinden yaklaşık dört tane var. Ben buradayken günler geçtikçe yavaş yavaş boşalan bir çanta. Burada daha ne kadar kalacağımı merak ediyorum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde duş alıp uzun gri eşofman altımı ve ona uygun tişörtümü giydikten sonra dışarı çıkıp Lucy'nin yanına gidiyorum

Adadaki ev ödevi. "Pirzolanın yanında yemek için suya biraz taze fasulye koydum."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum yanımdan geçip yatak odasına doğru giderken. Yatak odasına varmadan önce gömleğini çıkarırken onu izliyorum. Beni onu izlerken yakalıyor ve sırtıyor.

"Sonra," diyor ve ben de Lucy yattıktan sonra onu tamamen kendime alacağımı bildiğim için gülümsüyorum.

Lucy ödevini pirzolarlar hazır olduğunda bitiriyor ve birlikte yiyoruz. Lucy yatağa gittiğinde Emmett kalkıp televizyonu kapatmadan önce on dakika bekliyor. Ellerimden tutup beni odasına çekerken, "Ben de onu izliyordum," diye itiraz ediyorum.

Eşiği geçer geçmez beni çevirip kollarına alıyor, ağzını dudaklarıma dayıyor. "Ama bu çok daha iyi," diye itiraf ediyorum, boynumu öperken gülümsüyorum. Gecenin geri kalanını birbirimize sarılarak geçiriyoruz.

Ertesi öğleden sonra kağıtları bırakmak için ahıra gitmek üzere kalktığımda telefonum çalıyor ve tanımadığım birinin aradığını görüyorum. Zil sesi kesilince ellerim titriyor ve ardından birinin bana mesaj bıraktığına dair bildirim çıkıyor. Mesajı dinlemek için telefonu kulağıma götürüyorum.

Otomatik ses bana "Yeni bir mesajınız var" diyor. "Mesajı dinlemek için bire basın."

Bire basıyorum ve onun sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum. "Selam Lilah, ben Derek." Sesi alçak. "Ben..." Konuşmayı keser. "Seninle konuşmak istiyorum." Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Eğer yapabilirsen, beni ara." Telefonu hemen kapatıyorum ve ahıra geri dönmeden önce masamın üzerine koyuyorum.

Köşeyi dönmek üzereydim ki "Evet, bilmiyorum" fısıltısını duydum. Çocuklardan birinin "Artık birlikte yaşıyorlar, sevişmiyor olmalarına imkan yok" dediğini duyuyorum.

"Ondan hoşlanmıyormuş gibi davranıyor" -başka bir ses kıs kıs gülüyor- "ama muhtemelen her gece onun sikine biniyor." Yükselen safrayı geri yutuyorum

ve odaya girdi. "Muhtemelen her şeyi sonunda onu becerebilmek için uydurdu." İki adam gülüyor.

"Selam çocuklar," diye selamlıyorum onları, Emmett ve benim hakkımda dedikodu yaptıklarını duymamışım gibi davranarak.

"Hey, Lilah," diye cevap veriyor Freddy, elini kaldırarak, "nasılsın?"

"Harika." Ona gülümsedim. "Güzel bir gün, değil mi?"

Ahırın derinliklerine, Sammy ve Bobby ile bir şeyler konuşan Emmett'in yanına yürüyorum. "Hey," diye araya giriyorum, "bu Charlie'nin sana vermemi istediği liste." Emmett'e uzattım. "Gelecek bir sonraki at yükü için."

"Teşekkürler." Benden aldı. Botumu giyip masama dönüyorum ve işime odaklanırken onların sözlerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama sözleri beni rahatsız ediyor, özellikle de Emmett ve ben odadaki fil hakkında konuşmadığımız için. Aramızdaki bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Önceden umursamıyordum ama şimdi dedikodular iş arkadaşlarıma yayılıyor ve sanki bunu bilerek yapmışım gibi hakkımda konuşuyorlar. Belki de eve dönme vakti gelmiştir.

Sadece bu düşünce bile kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Masamdan kalkıp Charlie'ye doğru ilerliyorum ve onu masasının arkasında buluyorum.

"Hey, bir saniye konuşabilir miyiz?" Diye sorduğumda bana baktı.

"Ne var ne yok?"

"Neredeyse bir hafta oldu," diyorum ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sence eve dönmek ne zaman güvenli olur?"

"Neden?" Ayağa kalktı. "Emmett'le bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye hemen reddediyorum. "Sadece kendimi onun saçının içindeymişim gibi hissediyorum," diye yalan söylüyorum. "O ve Lucy birbirlerini yeni tanımaya başladılar."

"Babam evinize birini gönderip bazı kameralar falan yerleştirmek istiyor."

"Tamam, bunu ne zaman yapacağını biliyor musun?"

"Yakında hallolacağını söyledi ama bu hafta sonu halledip halledemeyeceğine bakabilirim."

"Teşekkürler Charlie," diyorum ona, "eğer sorun olmazsa bugün erken çıkabilir miyim? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ne oldu?" Ayağa kalktı. "Ya bana söylersin ya da Emmett'e giderim."

"Bir şey yok." Başımı sallıyorum. "Tezim üzerinde çalışıyorum ve bu beni zorluyor," diye yalan söylüyorum ve yalan söylediğimi bildiğini biliyorum, ama o bunu yapmama izin veriyor.

"Şimdi çıkabilirsin ve yarın daha geç gelebilirsin," diyor hemen. "Ben hallederim."

"Buna gerek kalmayacak." Ona gülümsüyorum. "Yarın geri geleceğim." Ofisten çıkmak için dönüp masama gidiyorum, çantamı ve telefonumu alıp ön kapıdan çıkmadan önce bir kez daha çocukları görmek istemiyorum.

Kapının kilidini açıyorum ve açtığımda yolcu koltuğunda tek bir kırmızı gül görüyorum. Ahıra dönüp bakıyorum ama orada kimseyi göremiyorum. Gülümseyerek kamyonete biniyorum ve gülü alıp burnuma götürüyorum. "Peki, öyle olsun." Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. "Bu güzel değil mi?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

EMMETT

"Hey," diyor Charlie, ben yanımdan kahve fincanımı alırken ahıra giriyor. Atların üzerinden geçerken pano elimdeydi. yarın ayrılacak.

"Hey," diye cevap veriyorum, etrafına bakınıyor ve sonra bana dönüyor. "Neyin var senin?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım." Konuşmamızı başka kimsenin duymadığından emin olmak için sesi alçak çıkıyor. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Lilah az önce ofisimden çıktı." Ses tonunda doğru olmayan bir şeyler var ve birden çok tetikte oluyorum.

"Tamam," diyorum, nereye varmaya çalıştığını anlayamadan. "Bana evrakları çoktan verdi." Elimdeki panoya bakarken kahve fincanıma uzanıp dudaklarıma götürüyorum.

"Bana evine geri taşınmayı sordu," diye açıklıyor ve içimdeki her şey duruyor. Elim panoyu parmaklarımla öyle sıkı kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "Yüzünden hiçbir fikrin olmadığını anlayabiliyorum."

"Bu konuda haklı olabilirsin," diye neredeyse tıslıyorum, dönüp panoyu masanın üzerine, fincanın yanına koyduktan sonra odanın diğer ucuna fırlatıyorum. "Nerede o?" İçime dolan sinirleri bastırmaya çalışıyorum.

"Çekip gitti," diyor. Gözlerim masanın üzerindeki pozisyonumdan bir şekilde görebildiğim otoparka gidiyor ve kamyonetinin gittiğini görüyorum. Gittiğini fark etmemiştim bile. "Seninle uğraşmak istemediğini söyledi."

"Saçımdan çekil," sanki anlaması çok zormuş gibi kelimeleri tekrarlıyorum. Elimde olmadan tekrar ediyorum. "Saçımdan çekil."

"Ona bazı güvenlik önlemleri almak istediğimi söyledim. Bu hafta sonu yapacağım." Midemin çukuru çöküyor. "Ona bir şey söylediğine eminim sanmıştım."

"Ona hiçbir şey söylemedim." Masamdan kalkıp bardağı yere bırakıyorum. "Neden ona bir şey söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen sensin," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Anladığım kadarıyla bu ikinizin konuştuğu bir şey değil?"

"Sana kaç kere daha neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylemem gerekiyor?" diye çıkışıyorum. "Geri geleceğim." Ahırdan çıkmaya başladım. "Belki de dönmem. Lucy'yi almalıyım ve halletmem gereken işler var."

"Bunu berbat etmesen iyi edersin!" diye arkamdan bağılıyor ve yapabildiğim tek şey elimi kaldırıp ona parmağımı göstermek oluyor. Kamyonete binip evime doğru yola çıkıyorum. Kamyonetini ahırın yanına park etmiş görünce atıyla dışarıda olup olmadığını merak ediyorum. Eve gitmeden önce ahıra doğru yürüyorum. Tüm ahırların dolu olduğunu görünce dönüp eve yöneliyorum. Kafamın bir tarafı *sakin olmamı* söylüyor, diğer tarafı ise ona hiç kaybetmediğim kadar kendimi kaybetmek üzere olduğumu söylüyor.

"Lilah!" diye bağırarak kapıyı açıyorum. Kapıyı arkamdan çarpıyorum. Mutfığa girdiğimde onu tezgahın arkasında, bir bardağa sıcak su doldururken görüyorum. Göğsümden çıkacakmış gibi atan kalbim ona bir bakışla aniden yavaşlıyor.

"Hey," diyor beni burada gördüğüne şaşırarak, "burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne mi yapıyorum?" Kendimi gösteriyorum. "Sen ne yapıyorsun burada?"

Onu işaret ediyorum.

"Tezim üzerinde çalışmaya başlamadan önce kendime bir fincan çay yapıyordum," diye açıklıyor, çaydanlığı tekrar ocağa koymak için dönerek.

"Günün ortasında mı?" Ellerimi kalçalarımaya koydum. Genelde yemekten sonra çay yapardı ama gün içinde hiç yapmamıştı. Gözlerim lavabonun kenarındaki vazoda duran kırmızı bir gülün üzerinde geziniyor.

"Evet, Charlie'ye erken çıkıp çıkamayacağımı sordum." Bana bakmaktan kaçınıyor. "Charlie'den istediğin bu kadar mı?" Ben soruyorum, o da kahve fincanının yanına gidip çay poşetinin bulunduğu beyaz ipi çekiyor. "Bu ne lan?

neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece eve gelmeyeli uzun zaman oldu ve bir şey çıkmadı, belki de bir şey değildir." Omuz silkiyor.

"Şerif hala araştırdığı için bir şey olup olmadığını bilmiyoruz." Sinirlerime hakim olma çabam yavaş yavaş beni terk ediyor. "Şimdi, neden saçından kurtulmak istediğini söylüyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana bakıyor ve benden bir şey sakladığını biliyorum. "Sadece bir düşünceydi." Buzdolabına doğru yürüyor, bir kap süt alıp geri dönüyor. "Sonsuza kadar burada kalamam." *Neden olmasın*, ağzım neredeyse ona bağılıyor. "Kıyafetlerim tükeniyor."

"O zaman çamaşır yıka," diye çıkışıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Zaten yapmaktan hoşlandığını söylemiştin, çamaşır yıka."

Başını sallıyor ve çayını alıp bir yudum içiyor. "Bu arada teşekkür ederim," diyor ve ben başımı yana eğiyorum, yüzümde bir şaşkınlık. "Gül için." Gülü işaret ediyor. "Çok ince düşünmüşsün, benim için kamyonetime bırakmışsın." Yüzümün rengi kaçıyor ve kalçalarımındaki ellerim yanlarıma düşüyor.

"Ne gülü?" Diyorum ve onun da yüzünün rengi kaçıyor.

"Kamyonetimin yolcu tarafında bir gül vardı," diye açıklıyor ve sanki nefes nefese kalacakmış gibi görünüyor. "Senden geldiğini sandım."

"Değildi," diye onu temin ediyorum ve Charlie'yi aramak için telefonumu çıkarıyorum.

İki kez çalıyor ve cevap veriyor, "Şimdi ne var?"

"Benim evim," diye bağııp telefonu kapatıyorum ve elindeki kupa tezgâha çarpıp her yere saçılınca mutfâğa koşuyorum. Su kollarına çarptığında bağııyor.

"Siktir," diye tıslayarak onu tezgahdan ve kırık parçalardan uzaklaştırıyorum. Suyu açıyorum ve tezgahın üzerindeki bezi ıslatarak kolunu yıkıyorum. Güle bakarken ellerinin titremeye başladığını görüyorum.

"Onu kamyonetime sen koymadın değil mi?" diye soruyor usulca, sesi titreyerek. "Hayır bebeğim," diye cevap veriyorum usulca, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

"Bu o," diye ilan ediyor ve vücudum hareketsiz kalıyor. Damarlarım sanki kanım durmuş ve buza dönüşmüş gibi hissediyor.

"Kim o?" diye soruyorum ve o titriyor. Kışının üstüne düşmediğinden emin olmak için kolumu beline dolamak zorunda kalıyorum. "Yanımdayım," diye onu rahatlatıyorum, onu kanepeye taşıırken aynı anda ön kapım açılıp kapanıyor.

"Bu yaygara da neyin nesi?" Charlie odaya girdiğinde onu kanepede, benim de üzerine eğilmiş halde görünce durup soruyor. "Ne oldu?"

"Biri kamyonetine bir gül bırakmış," diye cevap veriyorum, ayaklarının dibine çömelip elini elime alıyorum, bunun onu sakinleştirmek için mi yoksa kendimi sakinleştirmek için mi olduğundan emin değilim. "Ben olduğumu sandı." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Kim o?"

"Derek." Daha önce hiç duymadığım bir isim söylüyor.

"Eski sevgilin mi?" Charlie soruyor, gözlerimi kapatıyorum ve hayatımda ilk kez ona kadar saymaya çalışıyorum. Ama o tekrar konuşmadan önce ikiye kadar sayabildim.

"Beni arıyor ve mesaj bırakıyordu," diye itiraf ediyor. "Onu görmezden geldim." Elim onun elinin etrafında kenetleniyor.

"Bütün bunları yapanın o olduğunu mu düşünüyorsun?" Charlie soruyor çünkü tek yapabildiğim ona bakmak.

"Mantıklı," diye gerekçelendiriyor. "Başka kim olabilir ki? Tüm bunlar o kasabaya döndüğünden beri oluyor."

"Kasabaya geri mi döndü?" Ayağa kalkıyorum ve eli elimden düşüyor. "Nerede o?"

"Bilmiyorum." Charlie ellerini kaldırdı.

"Bugün bana sesli mesaj bırakmış." Koltuktan kalkıyor ve tezgahın üzerindeki telefonuna yöneliyor.

Charlie'yle bakışıyoruz ve o da başını sallıyor. Charlie "Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırdığında ön kapıya doğru bir adım atıyorum. Bana yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Kilitle şu lanet kapıyı."

"Bana bunu bırakmış," diyor Lilah. Sesli mesajı dinletiyor ve ben telefonu elinden alıp odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. "Eğer o ise, burada kalamam. Lucy burada ve burası onun için güvenli değil." Önce benimle onun arasına, sonra da Charlie'ye bakıyor ve onun da kendisiyle aynı fikirde olacağını umuyor. Bırakın gitmesine izin vermeyi, onu gözümün önünden bile ayırmayacağımı bilmiyordu.

"Bu lanet evden çıkmayacaksın," diye tıslıyorum ona. "Güvenliğimiz var ve evi silahlandırmaya başlayacağız." Charlie'ye bakıyorum, o da bana başıyla onay veriyor. "Evin içindeyken bile silahlanacağız."

Lilah, "Benim yanıma yaklaşacak kadar aptal olmasına imkân yok," diyor. "Derek'in en son yapacağı şey aptallıktır."

"Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağız," diye güvence veriyor Charlie. "Kasabaya dönüp dönmediğini öğreneceğim."

Telefon arka cebimde bip sesi çıkarıyor ve Charlie'ye bakıyorum.

"Lucy." "Gidip onu getireyim," diye teklif etti. "Sen burada kal."

"Hayır, burada tek başıma kalabilirim. Zaten bir kere hayatımı ele geçirdi," diye tıslıyor. "Bunu tekrar yapmasına gerek yok." Bana bakıyor. "Bana alarmin nasıl çalıştığını göster." Onunla kavga etmeyi düşünüyorum ama muhtemelen yine de bana ya da taleplerime boyun eğmeyeceğini biliyorum, bu yüzden onunla birlikte alarm paneline yürüyorum ve Charlie yanımda evden çıkmadan önce ona nasıl kullanılacağını gösteriyorum.

"Onu görmeye gitmek akıllıca bir fikir değil. Bırak bunu ben halledeyim."
Bana doğru baktı.

"Eğer ona yaklaşırsa, kafasını vücudundan ayıracağım," diye yemin ediyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Eğer buna teşebbüs bile ederse-"
İçimde kabaran öfkeye karşı koyuyorum.

"Lucy'yi düşün," diye hatırlatıyor bana. "O zaten bir ebeveynini kaybetti.
Birdenbire harekete geçme."

Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, sen hallet ama ben nerede yaşadığını ve kimin için çalıştığını bilmek istiyorum. Eğer bana vermezsen, babamı kendim ararım." Kamyonetimin kapısını açtım.

"Büyükbabamı bana karşı kullanarak kimi tehdit ettiğini sanıyorsun bilmiyorum." Gülüyor ve ben de kahkahasını engellemek için kapıyı kapatıyorum.

Kamyoneti çalıştırdım ve Lucy'nin okuluna doğru yola çıktım, her an kendi kıcıma tekme basmak istiyordum. Benden bir şey sakladığını biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Eski sevgilisi etrafta olduğu sürece güvende değil. O gidene kadar, kendini güvende hissetmesini sağlayacağımı biliyorum. Bunu düzelteceğim, bunu yapmak için kirli oynamam gerekse bile.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Dün gece döndüğünden beri yanımdan ayrılmayan Emmett'i uyandırmamaya çalışarak yataktan kalkıyorum. Yataktan çıkmaya bile çalıştım.

Ben ayak direyip onunla ya da onsuz gideceğimi söyleyene kadar Lucy'yle sürüyordum. O zaman bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama dışarıda kaldığımız süre uzadıkça etrafa daha çok baktım ve bir şeyler gördüm.

Elbette orada hiçbir şey yoktu ve bu sadece kafamın bana oynadığı bir oyundu ama bütün gece, özellikle de Emmett Lucy'ye alarmı açıklamak zorunda kaldığında gergindim. Çantalarımı alıp buradan siktir olup gitmek istedim. Ama gidecek hiçbir yerim yoktu, ya da daha iyisi, hayatım olan bu ağa başka kimsenin takılmasını istemiyordum.

Derek'in bana yaşattığı onca şeyden sonra şimdi bunu yapacağı kimin aklına gelirdi? Ben yapmazdım, orası kesin. Onun için sadece bir anı olduğumdan yüzde bin emindim.

Parmak uçlarıma basarak yatağın kenarına gittim, gecenin bir yarısı bir şekilde oraya atılmış olan külotumu ve ardından telefonumu aldım. Kapının kolunu elimde çevirerek Emmett'i uyandırmadan dışarı çıkmaya çalışıyorum. Kapıyı açıyorum ve omzumun üzerinden yatağın ortasında, sırtüstü uyuyan ona bakıyorum. Bir eli göğsünde, diğer eli ise birkaç dakika önce benim uyuduğum yerde, onun yanında. Aklım bana *buradan gitmemi* söylerken aynı zamanda kalbim *ona geri dönmemi* söylüyor.

Yatak odasından çıkıyorum, odama doğru ilerlemeden önce kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Bakıyorum ve saatin beşi biraz geçtiğini görüyorum. Banyoya girip giyinmeden önce alarmımı kapatıyorum.

Spor sütyenimi ve Mustang Creek tişörtümü giymeden önce dün gece yıkayıp katladığım kot pantolonumu giyiyorum. Botlarımı giyerken ön kapıya doğru gelen ayak seslerini duyuyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Emmett, üzerinde sadece bir çift boxer'la orada dikilirken soruyor.

"Uyuyamadım," diye itiraf ediyorum, "o yüzden Juliet'e binmeye gidiyorum." Cep telefonumu arka cebime sokarak ayağa kalkıyorum.

"Dışarıda yalnız olmamalısın," diye uyarıyor.

"Charlie dün gece aradı ve konuştuğu insanların Derek'in şehri terk ettiğini söylediğini aktardı." Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak ona gülümsedim.

"Şu anda kasabada olmadığını söyledi ama gidip geliyordu." Tabii ki bunu kelimesi kelimesine hatırlayacaktı.

"Şu anda burada değil, yani benim için bir gezintiye çıkmak güvenli. Çok uzağa gitmeyeceğim, sadece dün gece gittiğimiz yoldan gideceğim."

"Telefonun yanında, değil mi?" diye soruyor ve arka cebimden çıkarıyorum. "Ve hâlâ konumunu benimle paylaşıyor musun?" Başımı sallıyorum. Dün gece hem onunla hem de Charlie'yle paylaştım ve onlar da kamyonetime bir takip cihazı yerleştirdiler.

"İşte görüşürüz," diyorum ve bana yaklaşıp kalçamdan tutarak beni kendine çekiyor. Dudakları usulca dudaklarıma değiyor. Kapıdan çıkıp ahıra gitmeden önce "Lucy'ye iyi günler dile," diyorum.

Juliet yanımdayken dışarı çıktığımda güneş yeni doğuyordu. Ona binmeden önce bir ayağımı üzengeye sokuyorum. "Hadi gidelim, kızım." Çizmemele yan tarafını dürtüyorum ve ağaçlık alana doğru dörtnala koşuyor. Artık Lucy'nin yanında olmadığım için hızlanmaya başlıyorum. Daha da hızlı gitmesini sağlamak için kendimi biraz eğiyorum. Ağaçlar geçip giderken rüzgar yüzüme vuruyor, zihnim olan biten her şeyden arınıyor, tam da ihtiyacım olan şey bu

Sabah. Hiçbir şeye dikkat etmiyorum bile ve Juliet aniden durduğunda, attan fırlamadan önce dizginlerini sıkıca elime almaya fırsatım olmuyor. Yan tarafıma düşüyorum ve başım nemli zemine çarptığında bir "oof" sesi çıkarıyorum.

Juliet'ten tiz bir ciyaklama sesi geliyor ve geri dönerken üzerime basmasını önlemek için yana doğru yuvarlanıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sağ kolumdaki yanmayı hissederken ona "Juliet," diye sesleniyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürümeden önce bunu görmezden geliyorum. Kot pantolonumdaki kirin tozunu alırken, ön tarafındaki çamur parçalarını görüyorum. "Juliet." Bana gelmesi için elimi uzattım. Başı eğik ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor ve elimi kokluyor. "Hadi eve dönelim, tamam mı?"

Tekrar üzerine biniyorum, öne doğru eğilip boynunu okşuyorum. "Yavaş ve sakın, tamam mı?" İleriye doğru yürürken ona güvence veriyorum, yere bakıyor, boynu yukarı kalkmadan önce bir saniyeliğine duruyor ve ileriye doğru yürüyor. Ahıra dönmek iki kat daha fazla zamanımı alıyor ve çitlerle çevrili arenaya girdiğimde küçük bir iç çekiyorum. Koluma bakıyorum, sonunda düştüğüm kolumun yan tarafındaki sürtünme yanığını görüyorum.

Oraya varıp içeri girdiğimde Bobby ahırdıydı. Gülümseyerek bakıyor ve beni görünce gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu sana böyle?" Bana doğru koştu.

"Bir şey onu korkuttu." Juliet'e baktım. "Dikkat etmiyordum, o da beni atlattı."

"Bunu temizlemen gerek." Çenesiyle kolumu işaret etti. "Ben onu alıp yerleştireyim."

"Teşekkürler," diyorum ve yanımdaki acıya rağmen topallamaya çalışarak uzaklaşmadan önce ona dizginlerini uzatıyorum. Ahıra girip doğruca banyoya yöneldim ve lavabodaki suyu açtım.

Aynalı ecza dolabını açıp ilk yardım çantasını alıyorum, kapatıyorum ve yüzümün yan tarafının da kirlenmiş olduğunu görüyorum. Tam ıslatmak üzereydim ki

kapı açıldığında ellerimi tutuyorum. "Ne oldu lan?" Emmett yüzünde öfkeyle öylece duruyordu. Arkasında Lucy daha korkmuş bir ifadeyle duruyor.

"Bir şey yok." Geçıştirmeye çalıştım. "Sanırım bir tavşan vardı ve hepimiz onun tavşanlardan nefret ettiğini biliyoruz."

Benden ilk yardım çantasını aldı. "Düşün mü?" Lucy usulca sordu.

"Dikkat etmiyordum" -onu korkutmamaya çalışıyorum- "ve ben sağa doğru hareket ettim, o da sola doğru hareket etti ve ben de yuvarlandım." Ona gülümsüyorum. "Ama ben iyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun," diye gözlemliyor ve ben de kendimi tutamayıp homurdanıyorum.

Emmett kolumu temizlemeden önce gazlı bezi suyla ıslatıyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Sonra çizikleri dezenfekte ediyor, ardından üzerlerine merhem sürüyor ve bana bakıyor; bakışlarındaki öfkeyi görebiliyorum. "Bu iyi olmalı," diyor dişlerini sıkarak. "Yüzünü temizleyebilir misin? Lucy'yi okula bırakmam lazım, sonra gelip seni alırım."

"Zorunda değilsin," diyorum ve beni görmezden gelip Lucy'ye bakıyor.

"Hadi gidelim," diye ısrar ediyor.

"İyi günler," diyorum ve babasının peşinden dışarı çıkmadan önce bana utangaçça gülümsüyor.

Yüzümü temizleyip eve geri dönüyorum, dışarı çıkmadan önce pantolonumu değiştiriyorum ve o geliyor. Kamyonetin etrafında dönüyor ve bakışlarını bana dikiyor. "Sabah sabah gezmek yok." Vücudu Hulk gibi havaya uçacakmış gibi görünüyor. "Binmek istiyorsan, insanlar çalışırken lanet olası çitlerle çevrili arenada yaparsın."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. "Daha önce de düştüm."

"Söylediğimi söyledim," diye tıslıyor. "Şimdi kışını kaldırıp kamyonu bin."

Cevap vermemi beklemeyince kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Onun yerine kamyonete doğru fırladı ve bindi. Bobby'nin bana baktığını görebiliyorum ve onlara daha fazla konuşma fırsatı vermek istemediğim için kamyonu doğru yürüyorum

ve bineriz. İki dakikalık yol boyunca birbirimize hiçbir şey söylemedik.

O kontağı kapatmadan önce kamyonundan iniyorum ve Charlie beni bekliyor. "Ne kadar kızgın?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Yanından geçip gidiyorum. "Bu bir kazaydı." "Lilah," diye sesleniyor usulca, "şu anda çok şey yaşıyor."

"Sadece o değil," diyorum omzumun üzerinden. Sammy'nin yanından geçiyorum, bir bana bir de koluma bakıyor ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Yapma," diye çıkışıyorum, ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim, ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece iyiyim."

"Anladım." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi başını çeviriyor ve Emmett'in hışımla ahıra girdiğini görüyorum. "Sonra," diyor, dönüp muhtemelen saklanmak için koşuyor.

Ofise gitmeden önce ona bir saniye bile zaman ayırmıyorum. Bütün günümü çalışarak geçiriyorum ve ahıra gitmem gerektiğinde, kağıtları geri göndermeden önce birinin ofisine gelmesini bekliyorum.

Ancak Emmett saat dört buçukta ofise geldiğinde Lucy'nin henüz okuldan dönmediğini fark ediyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Lucy nerede?" diye soruyorum.

"O ve Saige Brock'un evinde yatıya kaldılar. Bu sabah onu bıraktığımda oldu. Yarın sabah kahvaltıdan sonra dönecek." Masamın üstüne yaslanıyor. "Bu gece dışarı çıkabileceğimizi düşünüyordum. Bütün çocuklar Thatcher'a gidiyor."

"Um," diye tereddüt ediyorum, neler olup bittiğinden emin değilim.

"Akşam yemeğini yeriz, sonra da gideriz." Yan tarafa bakıyor. "Ya da dışarı çıkıp yemek yeriz ve sonra bara gideriz."

"Um." Tek söyleyebildiğim bu.

"Aslında öyle yapalım," diye ekliyor sanki bu iki taraflı bir konuşmaymış gibi.

Onunla yan yana kamyonetine doğru yürürken bilgisayarımı kapatıyorum. Evine döndüğümüzde kapının kilidini açtı ve alarmı devre dışı bıraktı.

yatak odasına doğru gitmeden önce. "Birlikte duş almak ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, bu sabah bir ahmak gibi davrandığı için ona hâlâ kızgınım. Yatak odasına doğru yürüyorum ama kolunu belime doladığını ve sırtımı önüne doğru çektiğini hissediyorum. "Bırak beni gideyim."

"Hayır." Boynumu öpmeden önce söylediği tek şey bu. "Endişelendim" - sesi yumuşak- "ve yaralandığını düşündüm."

"Yaralanmadım." Yan tarafa bakıyorum, yüzünün boynuma gömüldüğünü görüyorum.

"Öyleydin ve bunu görmekten nefret ettim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sözlerinin ağırlığının içime dolduğunu hissediyorum. "Şimdi duş alalım ve gidip bir şeyler yiyelim. Sonra bir şeyler içmeye gideriz ama ben eve erken dönmek istiyorum çünkü sadece ikimiz varız."

"Tamam," diyorum usulca, "ama birinde ben, diğerinde sen duş alırsak daha hızlı olur."

"Peki," diye kabul ediyor duşa girmeden önce. Kıyafetlerimin olduğu yatak odasına geri dönüyorum, duşa girmeden önce bir çift külot ve bir sütyen alıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde duş alıyorum, çantama gidip yanımda getirdiğim tek elbiseyi seçmeden önce yanığa biraz daha merhem sürüyorum. Beyaz kuşgözü firfırlı elbisenin önü V şeklinde, kolları dirseklere kadar dar, sonra kolumun ortasına kadar biraz genişliyor. Bel kısmı neredeyse A kesimine gelmeden önce dar, alt kısmı ise firfırlı.

Banyoya geri dönüyorum ve saçlarımı taradıktan sonra başımı ters çevirip ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Oturma odasına geri döndüğümde beni kanepede bekliyordu. Üzerinde başka bir kot pantolon, siyah bir tişört ve ayaklarında temiz bir çift bot var. "Güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor, kalkıp yanıma geliyor. Saçları, ellerini saçlarında gezdirmiş gibi görünüyor ve ben de tam olarak bunu yaptığını biliyorum. Beni kendine çekerken eliyle belimi kavırıyor. "Bunu sevdim." Başparmağı elbisemdeki küçük delikleri okşuyor. "Hem de çok." Sırtarak bana bakıyor. "Seni bunun dışında daha çok seveceğim."

"Evde kalabilir miyiz?" Kaşlarımı kaldırıyorum, onunla bu evin içinde, ona dokunabileceğim, onun bana dokunabileceği, sadece ikimizin olduğu bir yerde kalmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Hayır." Elini benimkinin içine soktu. "Giyinip kuşanmışsın." Ön kapıya doğru yürüyor, evden çıkmamız için alarmı çalıştırmadan önce alarmı kapatıyor.

Dışarı çıkarken elimi bırakmıyor ki bu yeni bir şey. Bara vardığımızda ve ben indiğimde bile kamyonetin arkasına doğru yürüyor ve benimle orada buluşuyor. "Barda yemek yemek ister misin?"

"Yiyebiliriz," diye cevap veriyorum, yanımda yürümesini bekliyorum, ki öyle de yapıyor, ama sonunda pes edip elimi tutmadan önce parmakları benimkileri birkaç kez sıyrıyor. Parmaklarımız birbirininkilerle iç içe geçiyor. İçeri girdiğimizde başım dönüyor ve burada birlikte çalıştığımız birkaç kişinin bize gülümsediğini görüyorum, sonra gözleri ellerimize kayıyor.

Elimi bırakmasını bekliyorum ama onun yerine beni erkeklerin olduğu masaya doğru çekiyor. "Hey," diyor, boş bir sandalye çekiyor ve sonunda oturabilmem için elimi bırakıyor. Sonra yanımdaki boş sandalyeye geçti. "Yemek mi yiyorsunuz yoksa sadece içiyor musunuz?" diye soruyor, sanki el ele tutuşarak birlikte gelmemiz çok doğal bir şeymiş gibi. Masanın üzerindeki iki menüyü almak için uzanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sammy sonunda bana soruyor ve ben ona bakıyorum, elindeki bira ağzına doğru gidiyor. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, içinde bir kurbağa oturuyormuş gibi ses çıkaran boğazımı temizliyorum.

"Hamburger ister misin?" Emmett gözlerini menüden ayırmadan yanımdan sesleniyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum garson masaya gelip siparişlerden birkaçını alırken. Ben Sammy'ye dönüp onunla konuşurken, Emmett diğer tarafındaki Bobby'yle konuşmak için dönüyor ve kolunu sandalyeme doluyor.

"Neden korktuğunu biliyor musun?" Sammy bana soruyor ve her şey olup biterken dilim tutuluyor. "Muhtemelen bir kuş," diyor. "Sonra onu kontrol etmeye gittim ve sessizdi."

Yemek masaya gelirken ona "Daha sonra gidip kontrol edeceğim," diyorum.

Yan yana yemek yiyoruz. Masada artık hep birlikte konuşuyoruz ve küçük yan sohbetler yok. Sammy'nin yeni atlardan birkaçını indirirken atlardan birinin hayalarına tekme attığını ve yıldızları gördüğünü anlattığı hikâyeye gülüyorum. Tüm masa Sammy'nin hikayeyi anlatış biçimine gülüyor ve ben sandalyede arkama yaslandığımda Emmett eğilip kulağıma "Gitmeye hazır mısın?" diye fısıldıyor. Yüzümde bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve sadece başımı sallıyorum.

Masadan uzaklaşıyor. "Tamam çocuklar, çıkıyoruz." Bobby'nin başı yana eğildi ve gözleri büyüdü. "Hazır mısın?" Bana bakıyor ve ben de sandalyemi masadan iterken kimseye bakmıyorum.

"Pazartesi görüşürüz çocuklar," diyorum ve Emmett uzanıp elini benimkinin içine soktuğunda birkaçı birbirlerine bakarken onlara gülümsüyorum.

Dışarı çıktığımızda dönüp ona bakıyorum. "Herkes elimi tuttuğunu gördü."

"Evet." Kamyona doğru yürürken söylediği tek şey bu.

"Evet," diye ekliyorum, "seninle yaşadığım için şimdiden dedikodular çıkmaya başladı."

"Sana bağırdığımda da dedikodu oluyor," diye cevap veriyor, söylediklerimden etkilenmemiş bile. "Dedikodu her zaman vardır." Kamyonetin yolcu tarafında durdu. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Biraz bile değil." Başını yana eğiyor ve ağzı benimkine değmeden önce son gördüğüm şey gülümsemesi oluyor. "İşte," diyor sonunda geri adım attığında, "bu onlara konuşacak daha çok şey vermeli."

Başımı sallıyorum ve kamyonete biniyorum, yüzümün gülümsemeye dolmasına engel olamıyorum. İkimiz de bir şey söylemeden onun evine geri dönüyoruz.

Arkamdan merdivenleri çıkıyor, hafif esinti elbisemin bacaklarımda hareket etmesine neden oluyor. Kapıyı açıyorum ve o peşimden içeri girmeden önce alarmı kapatıyorum. Kapıyı arkasından kapatıp kilitliyor ve alarmı çalıştırıyor. Alarm panelinden bana doğru dönüp beni yakalamadan ve kendine çekmeden önce botlarımı tekmelemek için yeterli zamanım var. Ağzı benimkine çarpıyor ve bizi odasına doğru götürürken dili ağzımın içine kayıyor. Yatak odasına varana ve yan lambaların yumuşak ışıkları yanana kadar tüm ev karanlık, hiçbir ışık yanmıyor.

Beni kollarına almadan önce yatağın önüne doğru ilerliyoruz. Beni usulca öpmek için eğilmeden önce boynumun sağ tarafındaki saçları iterken sırtım göğsüne dönük. Kollarından biri belime dolanıyor, diğeri ise göğüs uçlarımı kavıyor. Eli elbisenin ön kısmına, dantelli sütyenin altına kayıyor. Meme ucum onun dokunuşunu beklerken çakıllaşıyor. Belimi tutan eli elbisenin kenarını kavrarken inliyor ve elbiseyi başımın üzerinden çekerken yukarı kaldırıyor. Beni sütyenim ve külotumla bırakarak, elleri şimdi her iki göğsümü de avuçlamak için yukarı çıkarken elbisemi yana fırlatıyor. Sütyenimin kaplarını yana doğru hareket ettiriyor, boynumu öpmeye devam ederken göğsüm onun dokunuşu için ağrıyor, sonra beni ona doğru çeviriyor ve bir meme ucunu ağzına almak için eğiliyor. Bir meme ucundan diğerine geçerken gözlerimi kapatıyorum, elim saçlarıyla oynamak için yukarı kalkıyor, ta ki o başını karnıma doğru götürüp dizlerinin üzerine çökene kadar küçük öpücükler bırakana kadar. Elleri kalçalarımın gelmeden önce külot çizgimin hemen üstünü öpüyor ve onları aşağı çekiyor. Önce bir ayağımı, sonra diğerini kaldırıyorum, bir bacağımı tutup omzunun üzerinden atıyor, sonra da yarığımı yalıyor. O beni yalarken bükülmemeye çalışırken ellerimi omuzlarına koyuyorum. Islak ağzı beni yutuyor. "Emmett," parmakları diliyle birleşip beni uçurumun kenarına iterken adını haykırıyorum. "Emmett

Ağır nefes alışlarının sesi odayı dolduruyor. Ayağa kalkmadan önce orgazmımın bitmesini bekliyor ve ağzı benimkinin üzerine çöküyor.

Dillerimiz birlikte dans ederken ellerim kemerine gidiyor, onu çözüyor ve sonra düğmesi üzerinde çalışıyor. Alnı benimkine bastırırken ağzımı bırakıyor, pantolonunun fermuarını açıp ellerimi boxer'ının içine kaydırıp sikini elime aldığımnda gözleri kapanıyor. "Bebeğim."

Önünde dizlerimin üzerine çöküp boxer'ını ve kot pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru çekiyorum. Sikinin ucunu yalarken tabanını kavriyorum ve ağzıma alıyorum. Dilimin ucu taşaklarına kadar yalarken başının gitmesine izin veriyorum. Taşaklarından birini ağzıma alıyorum ve başı geriye düşüyor. "Öldüm ben," diye mırıldanıyor ve diğerini ağzıma alırken ona bakıyorum. Dilimi horozunun diğer tarafından ucuna doğru takip ediyorum ve onu tekrar ağzıma alıyorum. Elim sikinin tabanını kavriyor ve onu ağzımla ve elimle çalıştırıyorum. Ağzımı sikerken başımın yanlarını kavriyor. "Ağzını gerçekten kaybetmek istemiyorum," diye homurdanıyor, "ama aklımı kaybetmeden önce amına girmem gerekiyor."

Dilimi onun etrafında döndürüyorum. "Bu çok hoşuma gider."

"Güzel." Erişim alanımdan uzaklaşıyor. "Şimdi yatağa git ve beni bekle." Yatağa doğru ilerliyorum, o kot pantolonunu ve botlarını çıkarırken ben de sütyenimi çıkarıp kenara atıyorum.

Yatağa giriyorum, tam ortaya, o yatağa girerken sırtımı yastıklara dayıyorum. Oturup onu bekliyorum. Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz ağzı ağzımda. Öpücüğünde, dokunuşunda kayboluyorum. "Arkana yaslan," diye ısrar ediyor ve ben söyleneni yaparken sikini eliyle kavriyor. Sikini kıvrımlarıma sürmesi saatler sürmüş gibi geliyor ama içime girmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Sikinin ucu neredeyse içimden çıkana kadar çekerken, "Kahretsin, seninle her zaman ilk seferki gibi hissediyorum," diye inliyor. "Aminin beni nasıl aldığını izle," diye talimat veriyor, nasıl birleştüğimize bakıyor. Yavaşça dışarı çekiyor ve sonra tekrar içeri kayıyor. Her seferinde bir öncekinden daha iyi hissediyorum. "Senin

Amcığım benim sikim için yaratılmış," diye tıslıyor kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde yukarı kaldırdığımda. Ağzını öpmek için başımı kaldırıyorum, elim onu yanımda tutan kola sürtünüyor. Beni becermiyor, hayır, acele etmiyor. Beni sahipleniyor. Bu anı asla unutmayacağımdan emin oluyor. Burnu benimkine sürtünüyor.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor ağzımı tekrar almadan önce. Aleti beni daha önce hiç sikilmediğim gibi sikiyor. Ama bunun sikişmek olduğunu sanmıyorum. Bunun düzüşme olmasına imkân yok. Daha fazlası. Sanki benden bir parça alıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, içten içe yavaş yavaş ona ait olduğumu söylüyorum. "Evet," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Elim yüzünü tutmak için yukarı kalkıyor. "Geleceğim," diye uyarıyor ama ben çoktan gelmişim bile. "Bana vermeni istiyorum," diyor, kalçaları daha hızlı itiyor, "ve sonra sana verdiğimi almanı istiyorum."

Elim yüzüne doğru geliyor. "Her zaman." Sikin her tarafına boşalmadan önce söylediğim tek şey bu. Baskı o kadar fazla ki sırtım kamburlaşıyor ve beni uçurumdan aşağı takip ederken bırakıyorum.

Otuzuncu Bölüm

EMMETT

Gözlerini izliyorum. "Boşalacağım," diyorum, onun zaten orada olduğunu, amının ıslandığını ve kendini bırakmak için o anı beklediğini biliyorum. "Sana ihtiyacım var

Ver onu bana." Onu daha hızlı beceriyorum, benimle aynı anda boşalmasını istiyorum. "Ve sonra sana verdiğimi almana ihtiyacım var."

Kalbim göğsümde yükselirken eli yüzüme geliyor. "Her zaman," diye fısıldıyor sikimin üzerine boşalmadan hemen önce, gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktığımda amı etrafımda titreşiyor.

İşim bittiğinde üzerine yığılıyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir his. Onunla olan her şey daha önce hiç hissetmediğim gibi. Ama bu gece onu becermiyordum. Bu gece onunla seviştim. Ne kadar özel olduğunu bilmesini istedim. Yatağında benimle birlikte olmasını istediğim başka kimse olmadığını bilmesini istedim.

Gözlerimi açtığımda "Prezervatif," diye fısıldıyor. "Hiçbir şey kullanmadık."

"Siktir," diye yemin ediyorum, birleştiğimiz yere bakıyorum ve prezervatifsiz sikimi görerek dışarı çekiyorum. "Siktir, siktir, siktir." Boynumun arkası dağlanmış gibi hissediyorum. "Ne oluyor lan?"

"Emmett," diyor, "doğum kontrol hapı kullanıyorum." Doğruluyor ve yataktan kalkmak için hareket etmeden önce eliyle göğsünü kapatıyor. "Ben-" diyor ve tek yapabildiğim onu izlemek, onun prezervatif kullanmadan birlikte olduğum ilk kadın olduğunu bilmek. Kendimi bu kadar rahat hissettiğim ilk kadın.

Düşünmedim bile. Kıyafetlerini alırken tekrar "Bu-" dedi. "Ben temizim. Bir süredir kimseyle birlikte olmadım." Bana bakmaktan kaçınıyor. "İstersen test yaptırabilirsin." Gözlerindeki yaşları görebiliyorum.

"Lilah," diye sesleniyorum ve o beni görmezden gelerek sütyenini almak için eğiliyor. "Lilah," diye tekrar sesleniyorum, bana bakıyor ve gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştığını görüyorum. "Buraya gel, bebeğim." Yatağın kenarına gidip oturuyorum ama o bana doğru hareket etmiyor. "Lütfen bebeğim, buraya gel." Elimi ona uzattım ve o da bana doğru geldi. Bacaklarımın arasına giriyor, elindeki kıyafetleri göğsünü örtüyor. Eşyalarını elinden alıp odanın diğer tarafına, onun alamayacağı bir yere fırlatıyorum. "Bebeğim," diyorum, kalçalarını ellerimle tutarken ona bakıyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var. "Hayatımda hiç prezervatif kullanmayı unutacak kadar birinin içine girmemiştım. Asla, Lucy'nin annesiyle bile." Bu itiraf onu şoke etti. "Hayatımda daha önce kendimi hiç böyle bir duruma sokmadım. Ben temizim." Kelimelerimi karıştırıyorum. "Biriyle birlikte olmayalı iki yıldan fazla oldu." Ona bunun nedenini söylemeyeceğim çünkü ona o kadar aşık oldum ki kimse onunla kıyaslanamazdı.

"Ama sen sensin," diye başlıyor ve şimdi kaşlarım birbirine çarpıyor, "ve çekmecende prezervatiflerin var."

"Onlar Charlie'nin Noel'de verdiği bir şaka hediyesiydi. Biriyle yatarsam daha iyi bir insan olacağımı söylemişti." Kıkırdıyor. "Temizlenmen gerek." Ayağa kalkıyorum. "Sana bir bez getirmemi ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Gidip temizleneceğim. Hemen dönerim." Dönüp banyoya doğru yürüyor ve ben nefesimi bırakıp odamın tavanına bakıyorum.

Yatağa doğru yürüyorum, yastıkları yere atıyorum ve o banyodan çıkarken yatağın benim tarafıma kayıyor.

"İyi misin?" Yanımdaki yatağa kayarken soruyorum. Ona uzanıyorum, başını yanımdaki yastığa koyarken onu kendime çekiyorum.

"İyiym," diye onaylıyor. "Peki ya sen?" "Ben de iyiym." Ona başımı sallıyorum. "İyiden de öte."

"Öyle mi?" Kollarını boynuma doluyor. "Bunu bilmek güzel."

"Yarın ödev yapman gerekiyor mu?" Okulunun bitmek üzere olduğunu bildiğim için soruyorum.

"Evet." İç çekiyor. "Neredeyse bitirdim ve günleri sayıyorum." "Peki okul bitince ne yapacaksın?" Onu izliyorum yüzü aydınlandı.

"Umarım Charlie için sahada çalışabilir, insanlara yardım edebilirim. Yeni bir şube açmayı düşünüyordu ve fazladan yardıma ihtiyacı olabilir."

"Yeni şube burada değil." Kalbim hızlandı. "İki saat uzaklıkta."

"Biliyorum, burada kadrosunda bir yer bulacağını umuyorum. Ama önce orada çalışıp sonra buraya transfer olmam gerekiyorsa, bunu yaparım."

"Sonra ne olacak?" Bu sorunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

"O zaman sanırım hikaye kitaplarının yapmam gerektiğini söylediği şeyi yaparım, evlenir ve çocuk sahibi olurum." Midemin çukuru yanıyormuş gibi hissederken gülüyor. Çocuk isteyeceğini biliyordum, lanet olsun, bu çok normal. Herkes bunu ister. Ben hariç herkesin. "Hemen yapmak istemiyorum," diye konuşmaya devam ediyor, "ama eninde sonunda, sevdiğin kişiye verebileceğin en iyi hediye olduğunu düşünüyorum."

"Neymiş o?"

"Bir çocuk." Gülümsüyor. "Sevgiyle yaratılmış bu küçük insanda her birinizden küçük bir parça." Tekrar gülümsüyor. "Bence verebileceğin en iyi hediye bu," diye mırıldanıyor ve ben bir şey söyleyebileceğimden emin değilim. Onun sözlerini düşünüyorum, onu sevdiğimi biliyorum, son iki yıldır ona aşık olduğumu biliyorum. Bu dünyada hayatımı paylaşmak isteyeceğim biri olsaydı, onun o olacağını biliyordum. Bu sözleri vereceğim tek kişinin o olduğunu bilmek. Onun olduğunu bilmek her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Ona bunları ne kadar vermek istesem de bir şeyi biliyorum. Veremem.

"Yorgunum." Yan tarafa dönüp ışıkları kapatıyorum ve onu tekrar kollarıma alıyorum. "İyi geceler bebeğim," diyorum, başka bir şey söylemek istemeyerek. Hayatından başka ne istediğini duymak istemiyorum çünkü ona o kadar aşığım ki yapamayacağımı bilsem bile bu sözleri vermeye hazırım.

Başını göğsüme koyuyor, kolunu belime doluyor ve bana sokuluyor. Benden çok önce uykuya dalıyor. Nefes alış veriş sonunda beni uyutuyor.

Ertesi sabah yatak odasından çıkar çıkmaz kapı çalıyor. Lilah kahve yapmak ve benimle duşta değilmiş gibi davranmak için mutfığa giderken saçlarım duştan dolayı ıslak. Alarmı devre dışı bırakıp kapıyı açıyorum ve Lucy'yi orada görüyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyor ve onun için uzun bir gün daha olacağını görebiliyorum.

"İki saat uyudular," diye mırıldanıyor Brock. "Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum."

Gülüyorum. "Gençken bütün gece sevişip ertesi gün işe gittiğin zamanları hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Bunu hatırlamıyorum."

"Ben hatırlıyorum," diye cevap veriyorum, çantasını ondan alarak. "Onu ağırladığın için teşekkürler.

Bir dahaki sefere benim sıram."

"Evet, geçen sefer de böyle demiştin," diye mırıldanıyor ve dönüp kamyonetine doğru yürüyor.

İçeri giriyorum ve Lucy'yi kanepede, Lilah'yı da tezgâhın arkasında gülümserken yakalıyorum. "Ne kadar yorgunsun?" Lilah bana kahve fincanımı uzatırken soruyorum. Bir şeyler mırıldanıyor. "Yani Rosy'ye binemeyecek misin?"

Ayağa fırladı. "Sanırım duş almam gerekiyor, sonra iyi olacağım," diyor ve koltuktan kalkıp odasına gidiyor, Lilah ve beni gülerken bırakıyor.

"Lilah'nın ödev yapması gerekiyor, bu yüzden bugün evden çıkmamız gerekecek," diye açıklıyorum geri çekilen sırtına. "Bu onu harekete geçirecektir." Lilah'ya bakıyorum.

"Bunun için gitmene gerek yok," diyor. "Ofise gidip çalışabilirim."

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, kahvaltı için bir şeyler hazırlıyorum. "Yapacak işlerim var ve o da bana yardım edebilir."

Kahvaltımızı ettikten sonra evden çıkıp doğruca ahıra gidiyorum ve Charlie'yi görünce şok oluyorum.

"Burada ne işin var?" Lucy konuşmak için Rosy'nin yanına giderken sordum.

"Atımın nasıl olduğuna bakmaya geldim." Son dört yıldır sahip olduğu atı işaret ediyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Gezintiye çıkacaktık."

"İkinizin evden çıktığını duydum," diye dürtüklüyor, gülmemeye çalışarak. "Öyle mi duydun?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Lilah'la el ele tutuşarak ayrıldığınız söyleniyor," diye devam ediyor ve ben de tezgâha yaslanıyorum.

"Bana senin ona kuzeyde bir iş vereceğini söyledi," diyorum ve Charlie başını sallıyor.

"Eğer o isterse, onun olur. Senin için sorun olur mu?"

"Benim için neden sorun olsun ki?" Kelimeleri neredeyse hırıldayarak söylüyorum.

"Peki, şimdi kafanı kışından çıkardığına göre, seni terk etmesine izin mi vereceksin?" Ona her baktığımda kendime aynı soruyu soruyorum. "Onun gitmesi senin için sorun olur mu?" Ona cevap vermiyorum; sadece onu izliyorum. "Başka biriyle birlikte olması senin için sorun olur mu?" Dik duruyorum. Charlie'nin suratını yumrukladığım anın görüntüsü zihnimi dolduruyor.

"Çocuk istiyor," diye ona güveniyorum çünkü bu konuda nerede durduğumu biliyor.

"Başka biriyle bir hayat kurması senin için sorun olur mu?" Bana bakıyor. "Senden olmayan birinden çocuk yapmasını sorun etmiyor musun? Eğer öyleysen,

o zaman bırak gitsin." Başını iki yana sallar. "Seni kardeşim gibi seviyorum ama bence onu bırakırsan hayatının sonuna kadar pişman olacaksın. Onu seviyorsun, dostum." Keşke onu ne kadar sevdiğimi bilseydi. "Bunu kendine itiraf et."

Tam ona itiraf ettiğimi söyleyecektim ki ağlama sesini duydum ve yanından geçip gözyaşları yüzünden akan Lucy'ye doğru koştum. "Beni ısırıldı," diyor alt dudağı titreyerek. "İyi olup olmadığına bakmaya gittim ve beni ısırıldı," diye tekrarlıyor, birkaç gün önce aldığımız yeni atlardan birinin yanında dururken.

Üzerinde kırmızı bir iz olan koluna baktığımda ağlıyor. "Ben bir şey yapmadım bile. Sadece selam verdim ve elimi koklamasına izin verdim, sonra da Coffee beni ısırıldı" diye hıçkırıyor. Kollarımı uzatıyorum ve o da kollarıma koşuyor.

Benimle birlikte olduğundan beri ilk kez ağlayarak sarılmamı kabul ediyor. "Sorun yok." Sırtını ovuyorum, sıcaklığın bedenime dolduğunu hissediyorum. "Seni incitmek istediğini sanmıyorum." Onu kollarıma alarak ayağa kalkıyorum. Başını omzuma koyuyor. "Seni içeri götürüp temizleyelim, olur mu?" Ona söyledim ve o da başını salladı. Sadece ona bakarak, hayatının geri kalanında güvende ve mutlu olması için son nefesime kadar savaşağımı biliyorum. Onun için yapacağım tek şey bu olsa bile.

Bölüm Otuz Bir

LİLAH

"Endişelenme, Baxter." Telefona gülümsedim. "Bugün saat dörtte görüşürüz." Ön kapı açıldığında telefonu kapatıp yere bırakıyorum. ve Emmett içeri giriyor.

Onu gördüğümde yüzümdeki gülümseme daha da büyüyor. Her sabah onunla uyanmak, onunla yatmak ve hâlâ onun varlığından büyülenmek tuhaf bir şey. "Hey," diyor arkaya doğru taktığı beyzbol şapkasını çıkarıp başını kaşıyarak.

"Hey, bırakma işi nasıldı?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Lucy'yi okula götürmeden hemen önce beni bıraktığında doldurduğum kahve kupasını alıyorum. Buluşmamızdan ve herkesin önünde elimi tutmasından bu yana bir hafta geçmişti. Pazartesi günü işe gelmenin tuhaf olacağını düşünmüştüm ama kimse bana farklı gözle bakmadı. Ayrıca hiç fısıltı duymadım ki bu beni mutlu etti. Yani benim hakkımda konuşacaklarını biliyordum ama bunu yüzüme vurmamaları güzeldi. Ayrıca işe de getirmiyoruz. Her fırsatta yüzümü emmiyor. Bunu kapalı kapılar ardında olduğumuz zamanlara saklıyor, yani kapalı kapılar ardına. Lucy oradaysa beni öpmüyor bile. Bunun için minnettarım çünkü aramızdaki bu şeye ne ad vereceğimi bile bilmiyorum.

"İyi," diye rapor veriyor. "Saige bu gece bizde kalacak." Bunu söylerken yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum, sanki sıksa bir ata eyersiz binmeyi tercih ediyormuş gibi.

onu kovmaya çalışan at.

Tam başka bir şey söyleyecekti ki Charlie vals yaparak içeri girdi. "Günaydın," diyor masama doğru yürürken. "Bu sabah herkes nasıl?"

"Emmett evinde iki kızın kalacağını öğrenene kadar iyiydi. Duyduğum dedikodulara göre, bütün gece ayakta kalıp kalamayacaklarını görmek istiyorlarmış."

Charlie gülerken Emmett inliyor ve hikâyesini bitiriyor, "Brock ve Everleigh de akşam yemeğine kalıyor."

"Oh, güzel," diyor Charlie, "bizi de say."

"Ne?" Emmett çığlık atıyor. "Seni kim davet etti lan?"

"Vaftiz oğlunu getiriyorum," der ve Emmett gözlerini devirir. "Bu bahane son demlerini yaşıyor." Onu işaret ediyor. "Her seferinde Bir şey istiyorsanız, onu elde etmek için çocuğu kullanırsınız."

"Sanırım çocuğun bir adı var, değil mi?" İkisi de birbirlerine bakarken araya giriyorum. "Belki de onu kullanmalıyız."

"Her neyse," diye homurdanıyor Emmett. "Bir şeyler getirseniz iyi olur. Bu *bir gösteri* değil ve *her şey ikram edilecek*."

"Emmett," diyorum, ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamayarak.

"Pizza sipariş edeceğim," diyor Charlie'ye, beni görmezden gelerek. "Alabileceğin bu kadar."

Charlie, "Et severler, yoksa gelmiyorum," diye karşı çıkınca Emmett bana bakıyor.

"Ya da dört pizza, sadece peynirli." Bunu söyledikten sonra hızla uzaklaşıyor ve Charlie'yle beni onun geri çekilişine gülerek bırakıyor.

"Bu eğlenceli olmalı." Charlie kahvesinden bir yudum alıyor ve sonra bana bakıyor. "Başka bir not, az önce babam aradı. Dairende her şey tamam," diye beni bilgilendiriyor. "İstedğin zaman eve gidebilirsin." Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer izin verirse tabii." Dönüyor ve benden uzaklaşıyor.

Onun geri çekilişini izliyorum ve bir an için sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum. Orada ne kadar kalacağımı konuşmuş değiliz. Yine de

Charlie, Derek'in geçen haftadan beri ehre gelmediği konusunda beni bilgilendirdi, eninde sonunda her şeyin eski haline dönmesi gerektiğini biliyorum. Sırada ne var bilmiyorum ve hayatımın bu kadar kontrolsüz olmasından nefret ediyorum. Sanki her şey dengede duruyor ve ben tatan taa atlıyorum ama her ta gittikçe küçülüyor.

Telefon çaldığında kupamı klavyemin yanına koyuyorum ve açmam gerekiyor. Kalkıp kupamı bulaşık makinesine koymak için mutfağa geri götürdüğümde neredeyse öğle yemeğine kadar çalışıyorum, Emmett'in masasında oturduğunu ve bana bakarken elindeki panoya bir şeyler yazdığını görünce yarı yolda duruyorum. "Selam."

"Selam," diye cevap veriyor ona yaklaştığında, bacakları açık, evde ve yalnız olsaydık hiç düşünmeden bacaklarının arasına girerdim. "Ne var ne yok?"

"ğle yemeği için dışarı çıkacağım," diyorum ona, "ve bu gece için tatlı bir şeyler alacağım."

"Eve gelen insanların görevi bir şeyler getirmek değil mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi kapatıp dudaklarımı yuvarlıyorum. "Eve gelmeleri yeterli."

"Tamam, ben gidip kendime yiyecek bir şeyler alacağım, sonra da kekleri varsa onlardan birkaç tane alacağım." Bana gözlerini devirdi. "Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Evet," diye cevap veriyor usulca, "bu iyi olur."

"Olur," diyorum ve mutfağa doğru yürüyüp kupamı bulaşık makinesine koyduktan sonra ona geri dönüyorum. "Anahtarlarınızı alabilir miyim lütfen?" Elimi uzattım ve o da güldü.

"Kamyondalar bebeğim," diyor ve bu lakabı ilk kez yatakta olmadığımız zamanlarda söylüyor.

"Sonra görüşürüz." antamı almak için masama geri dönerken ve sonra kamyonetine doğru giderken bunu bytmemeye çalışıyorum.

Barın yanına park ediyorum, belki viskisi yoktur diye bir şişe viski almayı düşünüyorum. Araçtan inip anahtarları çantama koyuyorum ve başım önümde fırına doğru ilerlerken birine çarpıyorum.

Kafamı kaldırdım ve karşımda Derek'i görünce vücudumdaki kan çekildi. Tamamen siyah giyinmişti ve hareket etmemek için elleriyle kollarını tutuyordu. "Hey," diyor ben geri adım atarken. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Ellerini üzerimden çekmek için ondan bir adım geri çekiliyorum. "Derek," diye fısıldıyorum. "Seni aradım ve sana ulaşmaya çalıştım." Onun gözlerinin içine baktım.

Bir zamanlar tatlı olduğunu düşündüğüm kahverengi gözleri. Kahverengi saçları hiç olmadığı kadar uzun. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Ne hakkında?" Kalbimin göğsümde nasıl attığını görmezden geliyorum. "Beni ölüme terk etmen hakkında mı?"

Sanki az önce ona bir şeyle vurmuşum gibi gözlerini kapatıyor. "Evet," diye cevaplıyor, "sana söylemem gereken şeyler var."

"Onları duymak istemiyorum," diyorum ona. "Mahkemeden bana hitap etmene izin vermesini istediğinde bunları duymak istemedim. Şimdi de kesinlikle duymak istemiyorum. Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Sadece şunu söylemek istiyorum-"

"Ne söylemek istediğin umurumda değil." Nefes alıyorum. "Beni dinle ve açıkça dinle, Derek. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok ve senin söyleyeceğin, benim duymak istediğim hiçbir şey yok. Lütfen beni yalnız bırak." Ondan uzaklaşırken nefesimi veriyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, hâlâ beni izliyor. Başı eğiliyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor ve uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

Fırına gidip öğle yemeği siparişi verdiğimde ellerim hâlâ titriyordu. Everleigh çantamı vermek için dışarı çıkıyor. "Selam." Bana gülümsüyor ve tek yapabildiğim numara yapmak.

"Merhaba," diyorum, çantayı ondan kaparak.

"Akşam yemeği için sana geleceğimizi duydum."

"Ah, evet," diye cevap veriyorum. "Tatlı için bir şeyler almayı unuttum." Elimi başıma götürdüm.

"Bu konuda endişelenme. Ben seni korurum."

"Kulağa hoş geliyor." Elimi kaldırdım. "İşe dönmem gerekiyor. Akşam görüşürüz."

Arkamı dönüp fırından çıkıyorum, sanki Derek'in üzerime atlamasını bekliyormuşum gibi etrafıma bakıyorum. Ahıra döndüğümde Emmett'ı dışarıda Bobby ve Sammy ile konuşurken görüyorum ve öğle yemeğini masasına bırakıyorum. Bana başıyla selam veriyor ve ben de işe geri dönüyorum.

Bütün öğleden sonra tek yapabildiğim konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmak. Lucy eve gelmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama o yanımdayken ve benimle konuşurken bile bir ayağım uçuşumun kenarında sallanıyormuş gibi hissediyorum.

Eve döndüğümüzde bizden önce içeri giriyor ve ben çantamı kapıya bırakıp ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Bu akşam için salata yapacağım." Mutfağa girerken beni süzen Emmett'e bakıyorum.

Buzdolabını açıp salata için malzemeleri alırken, "Neyin var senin?" diye soruyor. "Kamyona bindiğimizden beri belki toplam üç kelime söyledin."

"Önemli bir şey değil," diye söze başlıyorum ve kaşları havaya kalkınca duruyorum. "Ama bir şey var."

"Korkmanı istemiyorum," diye söze başlıyorum, adanın etrafından dolaşp önümde durduğunda, "ama bugün Derek'le karşılaştım." Yürümeyi bırakıyor ve çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Sorun yok." Elimi kaldırıyorum. "O sadece-" Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü Lucy koşarak odaya giriyor.

"Saige yolda!" diye bağırıyor, zıplayıp duruyor. "Kapkek getiriyor."

Eşyaları tezgâhın üzerine bıraktım. "Lütfen bir şey söyleme," diye fısıldıyorum ona. "Herkes gittikten sonra sana her şeyi anlatacağım." Elimdeki

elini göğsüne koydu ve Lucy'nin önünde ilk kez ona dokundu. "Lütfen." Eli kalçamı kavramak için dışarı çıktığında ona bakıyorum. "Lucy için bunu mahvetmeyelim."

"Yardım edebilir miyim?" Lucy bakışmamızı böldü. "Bir kâse getirebilirim." Bir kâse almak için dolaba doğru yürüdü. "Bana öğrettiğin gibi marulları koparabilirim."

"Ben Lucy'ye yardım edeceğim, sen de gidip duş alabilirsin," diyorum, bana bakıyor, sonra Lucy'ye bakıyor, başını sallıyor, beni sıkıyor ve sonra yanımdan uzaklaşıyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve salatayı hazırlamaya başlamadan önce başım bir saniyeliğine öne eğiliyor.

Başladıktan beş dakika sonra kapı çalıyor ve o da kapıya koşuyor. Kocaman gülümsemesine ve kapıyı açtığındaki ciyaklamasına gülmekten kendimi alamıyorum ve sonra ciyaklaması ikiye katlanıyor. "Uzun bir gece olacak," diye mırıldanıyor arkamdan, önü arkama dönük bir şekilde dururken. "Pizzayı ben sipariş ettim," diyor bana ve omzumun üzerinden ona bakıyorum, eğilip beni öpmesini istiyorum. Saçları duştan dolayı ıslak ve dün gece yatarken giydiğim kömür rengi tişörtünün üzerine küçük su damlacıkları düşüyor.

"Hey," diyor Brock, "kek ve bira getirdik." Beyaz kutuyu havaya kaldırıyor.

Kapı zili tekrar çaldığında gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu Charlie olmalı," diyorum ve Emmett'in kapıyı açmasını bekliyorum. "Kapı mı?"

"Kolun nerede olduğunu biliyor," diye karşılık veriyor ve beni bırakıp Brock'a doğru yürüyor. "Biraları getireyim," diye teklif ediyor ve kasayı ondan alıyor. "Bir tane ister misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Otuz dakika sonra, bu evde hiç duymadığım kadar çok gürültü var. Kızlar oturma odasında halının üzerine uzanmış Billy ile oynuyorlar. Brock, Charlie ve Emmett kanepede oturmuş, ellerinde birer şişe birayla onları izliyorlar.

Bu sırada Autumn, Everleigh ve ben mutfakta, taburelerde oturmuş şarap içiyor ve hiçbir şey ve her şey hakkında sohbet ediyoruz. Everleigh ve Autumn, Lucy ve Saige'in yaşlarından beri en iyi arkadaşlar, bu yüzden yatıya kaldıkları zamanlardan hikayeler anlatıyorlar.

Kapı çalıyor ve Emmett kalkıp kapıya gidiyor ve elinde dört büyük pizza kutusuyla geri dönüyor. "Tanrım," diyor Autumn kutuları yanımızdaki tezgâha koyarken, "kaç kişiyi doyuruyorsun?"

"Herkesin ne kadar aç olduğundan emin değildim," diye savunmaya geçerek yanıma geliyor. "Tabakları aldın mı?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak.

"Bunu kim aramış olabilir?" Brock birasını dudaklarına götürüp sırtarak düşünür. "Emmett kendi kadınıyla" -Emmett ona ters ters bakıyor -"ve başkasınıkini almaya çalışmıyor."

Charlie gülerek, "Buna evcilleştirilmiş deniyor," diyor. "Ona çok yakışıyor. Yabani bir kedi gibi." Emmett ona bakıyor. "Sakın içine etme."

Emmett'a bakıyorum ama onun pizza kutularına baktığını görüyorum, gözleri hiçbir şeye odaklanmamış ama transa geçmiş gibi görünüyor. "Hadi yiyelim." Sonunda söylüyor ve bana bakmaktan kaçınıyor. Herkesin tabakları kapıp pizzadan parçalar almasını izliyorum ve bu evde neredeyse bir yabancı gibi duruyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum ve bu gece Derek hakkında konuştuktan sonra bir konuşma daha yapacağımızı ve bunun en azından onunla nerede durduğumu bilmemi sağlayacağını biliyorum.

Otuz İkinci Bölüm

EMMETT

Charlie kucağında uyuyan Billy ile ayağa kalkarak, "Biz gidiyoruz," dedi. "Yemek için teşekkürler." Ben ona bakarken o bana sırtıyor.

ters ters bakıyor.

"Bunu tekrar yapmalıyız," diyor Autumn. "Çok eğlenceliydi." Everleigh'in yanağına bir öpücük kondururken Lilah'ya sarılıyor. "Yarın görüşürüz."

"Bizim de gitmemiz gerekiyor," diye ekliyor Brock. "Saige," diye sesleniyor kızına, o da arkasında Lucy'yle birlikte zıplayarak odaya giriyor, ikisi de aynı pijamaları giymiş. "Biz gidiyoruz," diyor Brock, kızı onu öpmek için parmak uçlarında yükselirken.

"Tamam baba," diye cevap veriyor ve ona sarılıyor. "Seni seviyorum," diyerek Everleigh'e doğru yürüyor ve babasına sarıldığı gibi ona da sarılıyor. Başımı çevirip onlara gülümseyen Lilah'yı izliyorum.

"Bu gece uyumanı istiyorum," diyor Everleigh ona, "sonra belki yarın çifte yatıya kalırız."

"Ne?" Brock sinirlenmiş bir halde, "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diyor. "Bu kulağa hiç de iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor." Bu hepimizi güldürdü.

Charlie, Autumn'un elinden tutup kapıdan çıkarken, "İyi şanslar çocuklar," diyor.

"Siz ikiniz," diyorum ikisine de, "yatağa gitmiş gibi yapma zamanı." Lucy'nin odasına koşarken gülüyorlar.

"Kıkırdamaları başlamadan önce onlara ne kadar süre veriyorsun?" Everleigh Lilah'ya bakıyor.

"En az yirmi dakika," diye yanıtlıyor Lilah, biz Brock ve Everleigh'i dışarı çıkarırken.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara," diyorlar. Kamyona doğru yürürlerken, Brock elini Everleigh'in elinin içine koymuş, ellerini bırakmak zorunda kalmadan önce son saniyeye kadar bekliyorlar.

Lilah yanımdan, "Bu gece güzel bir geceydi," diyor; ona bakıyorum ve yorgun gülümsemesini görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor kollarını belime sararken. "Bütün gece sessizdin."

"İyiyim," diye cevap veriyorum usulca, kafamın dakikada bir milyon mil gitmesini durdurmaya çalışarak.

"Gidip duş alacağım." Başını arkaya yatırıyor ve dudaklarını öpmek yerine ona başımı sallıyorum.

Beni bırakıyor, dönüyor ve eve doğru yürüyor, ben de onu çok geriden takip ediyorum. O yatak odasına giderken ben de kirlettiğimiz diğer bulaşıkları temizlemek için mutfığa gidiyorum.

Temizlik yaparken göğsümde bir gerginlik oluşuyor ve kafamın içinde yine o sözleri duyuyorum. "Her şeyi berbat etme." Temizliği bitirip ışıkları kapattıktan sonra yatak odasına yürüyüp içeri bakıyorum, ikisi de yatakta televizyon izliyorlar. Işıklar kapatılırken ikisi de hiçbir şey söylemiyor.

Dışarı çıkıp ön kapıya yöneldiğimde diğer yatak odasından duş sesi geliyor, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Basamakta otururken nefes alıyorum, gökyüzüne bakıyorum, gecenin sessizliğini dinliyorum ve bunun kafamı sakinleştirmeye yardımcı olmasını umuyorum.

Bu gece hayatım boyunca yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir geceydi. Çiftler bir araya geliyor, ben de içlerinden biri olarak, kendi çocuğumla. Bu

biraz bunaltıcıydı ve bütün gece kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sürterek içimden geçen paniği durdurmaya çalıştım. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, öne doğru eğildim ve ön kapı açıldığında benimkinin yanına park etmiş kamyonetine baktım. "İşte buradasın."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, bol bir şort ve omzundan düşen uzun kollu bir gömlek giymiş. Parmak uçlarında bana doğru yürürken saçlarını başının üstünde toplamış. "Uğursuzluk getirmek istemem" -yanıma otururken gülümsüyor- "ama sanırım kızlar uyuyor." Elini bacağıma koydu. "İkisi de horluyor ve televizyon onları izliyor." Bana doğru eğilirken bacaklarını benimkilere bastırıyor.

Lucy'nin yatak odasının olduğu pencereye doğru bakıyorum. "Söylemiyor musun?"

"Sanırım arka bahçede saklambaç oynamaya gitmeleri yüzünden oldu. İçeri girip duş almaya gittiklerinde ikisi de terden sıırıslıklam olmuşlardı." Ona bir kez baktım ve bunun olması gerektiğini anladım.

"Bu böyle devam edemez." Sözlerimi geri alamadan önce bile söyledim. Gözlerimde kuruluk oluşurken aynı anda ensem de ısınıyor.

Karanlığa dönmeden önce yüzünü olabildiğince uzun süre izliyorum. "Ne yapamazsın?" diye yüklü bir soru soruyor.

"Bu," diyorum, bunu söylerken ona bakabileceğimden emin değilim, "ben ve sen." Elini bacağımdan çekiyor ve sıcaklığın kaybolduğunu hissediyorum, onun yerine daha önce de hissettiğim bir soğukluk geliyor, o kadar derin olduğunu bildiğim bir soğuk ki bir daha asla sıcaklığı hissedemeyeceğim. "İhtiyacın olan şeyi sana veremem." Başımı sallıyorum.

"Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Bana ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu hiç sormadın." Sesi kırılıyormuş gibi geliyor ve şu anda onu kıran kişinin ben olmam beni öldürüyor.

"Fark etmez. İhtiyacın olan her neyse, onu sana veremem." Göğsümdeki ağrı hiç olmadığı kadar güçlü. "Bunu sana zar zor verebilirim."

kendim. Bu benim için çok fazla. Lucy ile hayatım alt üst oldu ve şimdi de sen ve tüm bunlar. Bu benim kaldırabileceğimden çok daha fazlası."

"Anlıyorum," diye mırıldandı usulca.

"Lucy konusunda bana bu kadar yardım etmeni asla istememeliydim." Şimdi ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Dümdüz karşıya bakıyor ve ben hayatımda onun bana bakmasından başka bir şey istemiyorum. "Bu doğru değil." Kalbim o kadar hızlanıyor ki acıyı dindirmek için elimi göğsüme götürmek zorunda kalıyorum ama hiçbir şeyin acıyı dindiremeyeceğini biliyorum.

Ayağa kalkıyor, yanımda duruyor ve sonunda bana bakıyor ve gözyaşlarının yüzüne aktığını görüyorum. "Bize hiç şans vermedin," diyor, sesi kırık ve benim hissettiğim kadar boş. "Kendine hiç şans vermedin." Dönüp eve geri dönüyor, kapıyı usulca arkasından kapatıyor, kapının kapanma sesi her şeyi pekiştiriyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

LILAH

Kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum, eşyalarımın olduğu odaya doğru yürürken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Odaya giriyorum ve tüm eşyalarımı koyduğum çantaya koşmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Eşyalarımı katlayıp güzel ve düzenli bir şekilde çantaya koymaya başlıyorum. Bir çift yoga pantolonu, bir tişört ve sütyen alarak giyiniyorum ve fermuarını çekmeden önce pijamalarımı çantaya atıyorum.

En azından dün çamaşır yıkadığım için mutluyum, böylece burada bırakacağım hiçbir şey yok. Çantamı alıp kaldırıyorum, burada bir gece daha geçirmek istemiyorum. Kalbim bunu kaldıramıyor. Şu anda ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bildiğim bir şey var; buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Dizüstü bilgisayarımı alıp çantama yerleştiriyorum ve her şey toparlandığında, yüzümdeki gözyaşlarını silmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "Bunu yapmak zorundasın."

Yatak odasından çıkmadan önce ışığı kapatıyorum, kendimi Lucy'nin odasına gitmemeye zorluyorum ve bunun yerine doğrudan kapıya yöneliyorum. Aile odasına, birlikte sayısız film izlediğimiz odaya giriyorum. Lucy kitap okurken benim oturup işimi yaptığım odaya. Kendimi güvende hissettiğim bir oda ama şimdi bana ne olduğunu gösteren bir oda.

Önündeki viski bardağından başını kaldırdığında onu mutfakta dururken görüyorum. Gözleri önce beni sonra da çantamı içine alıyor. Çantam

Ön kapıya doğru yürümek için döndüğümde boğazımdaki yumru bir şey söylememi engelliyor.

"Gitmek zorunda değilsin." Sesi gergin ve onu görmezden gelmeyi düşünüyorum, ama bunun yerine ona bakmak için geri dönüyorum. Yüzümden çantama ve tekrar yüzüme bakarken gözleri beni içine çekiyor.

"Haklısın, gitmek zorunda değilim." Titrediklerini görmemesi için çantayı iki elimle tutuyorum. "Buradan ayrılmayı hiç istemedim ama buna benim yerime sen karar verdin." Omuz silkiyorum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ailem dışında hiç kimse benimle ilgilenmek istemedi," diye itiraf ediyorum.

"En azından senin vardı," diye cevap veriyor ve ben hep onun ailesini merak etmişimdir. "Benim öyle bir şeyim bile olmadı."

"Seninle ilgilenmek istedim." Kelimeler neredeyse fısıltıyla çıkıyordu. "Eğer bana izin verseydin, seninle ilgilenirdim."

"Yapamam," diyor ve ben hıçkırıklarımı durdurmak için üzgün bir şekilde gülümsüyorum.

Ben.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Soruyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Önemli değil. I

artık sana yük olmayacak."

"Lilah," diyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Burada bir dakika daha duramayarak arkamı döndüm ve neredeyse koşarak evden çıktım. Doğruca kamyonetime gidiyor, binmeden önce çantayı arka koltuğa koyuyorum.

Evden uzaklaşıyorum, arkama bakıp bana bakıp bakmadığını görmekten çok korkuyorum. Bakarsam ve bakmıyorsa, kalbimin kırıldığından daha fazla kırılacağından çok korkuyorum.

Arabayı kenara çekip evime doğru ilerliyorum, güvenli olup olmadığını umursamıyorum bile.

Onun evi dışında hiçbir yerin beni güvende hissettirmeyeceğini biliyorum.

Park yerime yanaşıp kamyonetten iniyorum, çantamı alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Işıklar hatırladığımdan daha parlaktı ve kapıma geldiğimde kapı zilinin yeni olduğunu ve bir

yeşil ışık. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın artık yüzümden bir dere gibi aktığını görmezden geliyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, çantamı kenara bırakıyorum ve sırtımı kapıya dayayıp kığım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Sarsıntı başladığında vücudum kırılmış ve acı içinde hissediyor.

Vücudum yana doğru eğiliyor, böylece artık kendimi destekleyemeden uzanabiliyorum. Bacaklarımı göğsüme doğru kıvrıyorum, kemiklerimde hissettiğim soğğun gitmesi için onları yakın tutuyorum.

Başım ahşap zeminde yatıyor, gözlerim dümdüz ileriye bakıyor ama hiçbir şey görmüyor. Gözlerimden yaşlar akarken gözlerimi kırıştırıyorum. O kadar çok gözyaşı akıyor ki, onları durdurmak için mücadele bile edemiyorum.

Karanlığın içinde uzanmış, peşimden gelmesini bekliyorum. Sesinin bana bunun bir hata olduğunu ve beni sevdiğini söylemesini bekliyorum. Hiçbir şey beklemiyorum, çünkü peşimden gelmiyor. Gelmeyeceğini biliyordum. İçten içe gelmeyeceğini biliyordum ama kalbim, kalbim onun için yalvarıyordu.

Gözlerim son bir ayda biriktirdiğim tüm anıları kırıştırıyor. Yaptığımı bilmediğim tüm anılar. Hayatta kalmak için zihnimden silmem gereken tüm anılar. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Karanlık beni olabileceklerin anılarıyla birlikte alıp götürene kadar gözlerimi kırıştırarak açıp kapatıyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

EMMETT

Ön kapı kapandıktan sonra az önce çıktığı koridoru o kadar uzun süre izliyorum ki sanki zamanda sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum.

Viski bardağını alıp dudaklarıma götürüyorum ve o yatak odasındaiken doldurduğum iki parmağı yutuyorum. Kızacağını biliyordum ama toparlanıp gideceğini hiç düşünmemiştim. Yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla çantasını alıp odadan çıktığını görmek aklımdan asla çıkaramayacağım bir şeydi.

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, canımı acıtmadan nefes almaya çalıştım, basınç nefeslerimin kesilmesine neden oldu. Lucy'nin yatak odasına doğru yürüyorum, içeriyi kontrol ediyorum ve gerçekten uyuduklarını görüyorum. Kapıyı yarıya kadar kapatıyorum, uyanacaklarından korktuğum için hiçbir şeye dokunmuyorum.

Ön kapıya gidip gerçekten gittiğinden emin olmak için kapıyı açıyorum. Dışarıda sadece kamyonetimin olduğunu görünce içim daralıyor. Kapıyı usulca kapatıyorum ve dönüp yatak odama gitmeden önce ışıkları söndürüyorum.

Kızlar uyanırsa diye mutfağın ışığını açık bırakıyorum. Yatak odasına girdiğim anda dizlerimin bağı çözülüyor. Ellerimle duvara tutunuyorum ama dizlerim halıya çarpıyor ve parmak uçlarım duvardan aşağı akıyor. "Kahretsin," diye yemin ediyorum nefesim daralırken. Kırım yere düşerken elimi göğsüme koyuyorum

ve sırtım duvara çarpıyor. "Yapman gereken buydu," diyorum kendime, dizlerimi yukarı kaldırıp kollarımla bükülmüş dizlerimi tutarak.

Başım geriye gidiyor ve gözlerimi kapatıyorum, yüzü aklımdan çıkmıyor ama uzun zaman önceki o gün kadar değil.

"KİMLİK." Camekânın arkasındaki adam emrini bağırarak söyledi. Arka cebimden cüzdanımı çıkardım, açtım ve ona ehliyetimi verdim. Plastik kart alttaki gümüş çekmeceye düştü ve adam onu almak için uzandı. Kartı çıkarıp önce kimliğime sonra da bana baktı. "Hangi mahkûmu görmek için buradasınız?"

"Tricia Clarkson," dedim, sesim boğazımda bir kurbağa varmış gibi çıkıyordu.

Bilgisayarına dönüp bir şeyler yapmaya başladı. "Tamam." Kimliğimi gümüş parçanın içine geri bıraktı, ben de geri aldım. "Şurada bekle. Sıran geldiğinde seni arayacaklar."

Başımı salladım; diğer insanların da beklediği tarafa doğru yürürken avuçlarım terlemişti. Birkaç kadın çocuklarıyla bekliyordu. Birkaç erkek ellerinde telefonlarıyla bekliyordu. Sırtımı duvara dayayarak bekledim, kalp atışlarım sürekli kulaklarımda yankılanıyordu.

Ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Beş dakika da olabilirdi, dört gün de. "Clarkson için ziyaretçi." Gümüş kapıdan bir adam çıktı ve ben öne çıktım.

"Beni takip edin." Döndü ve ben de onunla birlikte gümüş kapıdan geçip metal detektörü ve taşıma bandıyla yüz yüze geldim. "Ceplerinizi boşaltın." Bana plastik bir kutu uzattı. "Şunun üzerine koy." Konveyör bandını işaret etti. "O zaman geç" dedi ve ben de ceplerimi boşalttım, araba anahtarlarımı ve cüzdanımı telefonumla birlikte kutuya koydum ve dedektörden geçtim.

Başka bir adam orada durdu ve elindeki değnekle üstümü aradı. "İyisin," dedi ve çenesiyle beni bekleyen plastik kutuyu işaret etti. "Eşyalarını on beş numaralı dolapta saklayabilirsin."

Eşyalarımı alıp dolapların olduğu duvara doğru yürüdüm ve beni içeri alan adama dönüp başka bir kapıya gitmeden önce onları oraya koydum. Kartını aldı ve kapı açılmadan önce okuttu. Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de duvarlarında hiçbir şey olmayan boş sarı koridorda yürüdüm. Sonuna geldiğimizde tek kapı vardı. Bir süre bekledi ve sonra zil sesiyle açıldı. "Yedi numarada olacak," dedi ve ben ona baktım. "İşin bittiğinde beyaz düğmeye basacaksın ve biz de seni dışarı çıkaracağız."

Ona başımı salladım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. İçeri girerken sağıma ve soluma baktım, sıra sıra dizilmiş on sandalye gördüm. Baktığımda üç sandalyenin dolu olduğunu gördüm. Mahkûmları ziyaretçilerden ayıran camı görerek yürüdüm, her iki tarafta da birer telefon ve her birinin önünde kahverengi bir sayaç vardı. Tam olarak filmlerdeki gibiydi. Neden farklı olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ne olacağını düşündüğümü de bilmiyordum.

Camın köşesinde yedi rakamını gördüm ve sandalyeyi çekip oturdum, ellerimi önümdeki kahverengi masanın üstüne koydum. Ayağım bir kalkıp bir iniyor, başım bana orada olmanın bir hata olduğunu söylüyordu. Daha kendimi dışarı atamadan bir kadının bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beyazlar giymişti, siyah saçları hala hatırladığım gibi yüzünün etrafına dökülüyordu. Hapishaneye girdiğinden beri elli kilo almış gibi görünüyordu. Sandalyeyi çekip oturdu, bana baktı ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak ettim.

Telefonu elime aldım, o da aynısını yaptı. "Alo," dedim gergin bir şekilde.

"Ne istiyorsun lan?" Elime baktım ve güldüm, Ondan neden farklı bir şey beklediğimden emin değilim. Ben küçükken annelik yapmazdı ve hapiste geçirdiği son on yılda da kesinlikle annelik yapmadı. Onunla ilgili en eski anım, babam işe gittiği için ağladığımda beni odanın ortasına fırlatması ve bana çenemi kapatmamı söylemesiydi.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Sonunda seni ziyaret edebilecek yaşa geldiğimi düşündüm ve belki beni görmek istersin diye düşündüm."

"Seni görmek istemek mi?" Başını arkaya atıp güldü ve düşünebildiğim tek şey onun şeytan olduğuydu. "Seni unutmaya çalışıyorum." Ona hiçbir şey söylemedim ve sözlerinin beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi tekmelemek istedim. "Geceleri yatağa girdiğinde ölmüş olmayı ya da daha iyisi hiç var olmamış olmayı diliyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Umurunda olduğundan değil." Gözlerinin içine baktım. "Açıkçası, sadece orduya katıldığımı bilmeni istedim." Gözlerini devirdi. "Biliyorsun, babamı öldürdüğünden beri hayatım gökkuşağı ve kelebeklerden ibaret."

"Hepsi sendin," diye tısladı bana, aydınlık olan gözleri birden karardı. "Bu lanet kötülüğü içime sen soktun." Sesi biraz daha yükseldi. "İçten ve dıştan kötüsün ve dokunduğun her şey tıpkı senin gibi çürüyor. Senden önce iyiydim ama sen içime girdiğin anda sanki şeytanın bir parçası oldun." Ağzım kurudu. "Burada olmamın sebebi sensin. İçime şeytanı sen soktun, tıpkı dokunduğun herkese zehrini yayacağın gibi. Sevdiğin herkes sendeki kötülüğü hissedecek. Kanında var, dışarı çıkmak için sızıyor." Bardağa tükürdü, tam bana doğru. "Seni aynı anda öldürmeliydim. İçinde yaşayan kötülüğü yaymanı engellemek için. Zehrin yayılmasını engellemek için seni öldürmeliydim. Çocukların seninle aynı kötülüğe sahip olacak ve karın da tam olarak bugün benim olduğum yere gelecek. Umarım kendini ya da çocuğunu öldürdüğünde seni de öldürür. En azından bunu umabilirim ve o zaman nihayet içimde bıraktığın şeytandan kurtulmuş olurum." Omuz silkti ve masadan uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce telefonu kapattı.

Telefonu yere bıraktım, kapıya doğru yürüdüm ve kapının beyaz düğmesine bastım.

Düğme. Dışarı çıkıp buraya gelmek için ödünç aldığım arabaya doğru ilerlerken kimseye tek kelime etmedim. Sürücü tarafına geçtiğim anda

Kapıyı açtım, elimi arabanın üstüne koydum ve kenarına kustum. Asla ama asla kimseye aşık olmayacağıma ve özellikle de bu dünyaya bir çocuk getirmeyeceğime yemin ettim. Söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum. Kötü olanın o olduğunu içten içe biliyordum ama damarlarımda onun kanı vardı ve devam etmesine izin vermeyi reddettim.

Bütün gece karanlıkta oturdum, onsuz yatakta olmak istemedim. Ona sahip olamayacağımı bile bile etrafımda onun kokusunu duymak istemiyorum. Lilah'yı sevmeyeceğim bir günün bile geçmeyeceğini de biliyorum.

Güneş doğduğunda ayak sesleri duyuyorum ve nihayet komodine baktığımda saatin sabah altıyı biraz geçtiğini görüyorum. Kıkırdamaların ardından bir "Şşşt" sesi duyuyorum.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve elimi yüzüme sürüyorum, vücudum bir boğa sürüsü tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Dışarı çıktığımda Lucy ve Saige'in mutfakta, bu sabah onlar için kenara koyduğum keklerden arta kalanları yediklerini görüyorum. İkisine de "Günaydın," diyorum ve kafaları bana doğru dönüyor.

"Günaydın," diyorlar ikisi de aynı anda ve sonra kıkırdıyorlar, "kahvaltı ediyoruz."

"Tamam," diye cevap veriyorum, onlara keklerin kahvaltı olmadığını söyleyecek enerjim yok. Bunun yerine kahve makinesine gidip kahve yapıyorum. "Duşa gireceğim ve çıktığımda size kahvaltı hazırlayacağım."

Yatağı atlayarak yatak odama gidiyorum ve yemin ederim sanki o da benimle birlikte odadaymış gibi hissediyorum. Şampuanıyla birlikte sabun şişelerini görünce duş daha da kötü oluyor. Duşta acele edebilmek için soğuk suya yapışıyorum ve dışarı çıktığımda kızlar kanepede battaniyelerin altında. "Krep mi yumurta mı?" Onlara soruyorum ve ikisi de bağırarak cevap veriyor.

"Krep!"

Onları çağırmadan önce biraz meyve keserek kahvaltılarını hazırlıyorum. "Lilah'yı çağırayım mı?" Lucy soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"O burada değil." Kelimeleri söylerken sanki boğazımı kesiyorlarmış gibi hissediyorum. "Sınavına çalışmak için evine dönmek zorunda kaldı," diye yalan söylüyorum. "Soğumadan ye."

Gün geçip gidiyor ve Lucy Brock'ta kalmaya başlayınca gece daha da kötü oluyor. Kanepede sızana kadar viski şişesi bana eşlik ediyor. Ertesi gün Rosy'ye binmeye hazırlanırken Lucy, "Lilah'ya öğle yemeği getirebilir miyiz?" diye soruyor. Başımı salladım.

"Hayır, meşgul," diye cevap veriyorum ve Lucy'nin yenilgiye uğradığını görebiliyorum ama ata binerken hiçbir şey söylemiyor. Yan yana yemek yerken akşam yemeği bile ürkütücü derecede sessizdi, muhtemelen ikimiz de Lilah'yı zlyorduk.

O gece ben de yatağıma gitmiyorum, kanepede uyumayı tercih ediyorum. Kamyonetini yerine park ettiğini gördüğümde bir şekilde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Dışarı çıkıp ahıra gidiyorum ve onu hemen görüyorum. Sammy'yle gülümsemesini izlerken göğsümdeki ağrı daha da şiddetleniyor, Sammy bir şey söylerken gözleri onu izliyor.

Charlie yanımdan ahıra doğru yürürken "Günaydın," diye mırıldanıyor. "Konuşmamız mı gerekiyor?"

Sammy dönüp ofisine doğru yryene kadar ona bakmıyorum, bir kez olsun bana bakmıyor. "Pek sayılmaz."

"Atını diğer ahıra naklediyor," diye bilgi veriyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Gözlerimi kırpmaya çalıştıkça gözlerim kuruyor.

"Tamam," diyorum usulca.

"Vay canına." Başını sallıyor ve ben de önce botlarıma sonra da yukarı bakıyorum. "Aynen böyle."

"Aynen böyle," diye tekrarlıyorum. "İşe gitmeliyim," diyorum ona, ofisine doğru yürürken, onun gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Gerçekten gitmesine izin vermeliyim.

Bölüm Otuz Beş

LILAH

Ön kapı açılıyor ve masamdan başımı kaldırdığımda Lucy'nin içeri atladığını görüyorum. "Hey, Lilah." Kapı arkasından kapanırken bana gülümsüyor. Geçmişte

Neredeyse iki haftadır Lucy ofise tek başına geliyor. Bu da benim Emmett'le uğraşmamdan biraz daha iyi. En son onun kollarında uyandığımdan beri on gün geçti. Başladığımızı dair hiçbir şey söylenmemesine rağmen ilişkimizin sona ermesinin üzerinden on gün geçti. Göz açıp kapayınca kadar her şey bitmişti ve ben ilerlemeye devam ediyordum. Onu görmem gerekenden daha fazla görmemek için yapmam gerekeni yapıyordum.

"Hey, güzel bayan." Kalbimin ne kadar acıdığını göstermemeye çalışarak ona gülümsedim. Ne kadar acı çektiğimi. "Günün nasıl geçti?" Arkama yaslanıp bana doğru yürümesini izledim. Eskisi gibi aynı rutin, eve gitmeden önce benimle takılmak ve kendi işlerini yapmak. Eskiden bizim olan ama artık olmayan bir şey.

"İyi," diye cevap veriyor, çantasını masamın yanına bırakıyor. "Wyatt'la spor salonuna gittim."

"Oh." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, hepsi dışarıdaydı, bu yüzden iki sınıfı bir araya getirdiler," diye açıklıyor bana, ödevlerini koyduğu klasörünü çıkarırken, onun için masamın yanındaki sandalyeye geliyor.

"Beğendin mi?" Oturup kitabını açtığında soruyorum.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Ayrıca neden ata binme etkinliğimiz olmadığını da sordum," diye bilgi veriyor. "Öğretmen ilgileneceğini söyledi."

"Eminim bakacaktır." Gülmemeye çalışıyorum.

"Bu gece benimle ata binmeye gelir misin?" diye tekrar soruyor. Bütün hafta boyunca sordu ve ben de bir gün sormayacağını ve onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmayacağımı umarak bahane üstüne bahane ürettim.

"Bu gece olmaz," diyorum, başka bir bahane bulma zahmetine girmiyorum çünkü açıkçası başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Artık benimle ata binmeye gelmiyorsun," diye usulca somurtuyor ve ben de gözyaşlarıma engel olmak zorunda kalıyorum.

"Seninle ata binmekten başka bir şey istemiyorum." Elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Bir gün yine birlikte ata binmeye gideceğiz." Ona gülümsüyorum ama o bana gülümsemiyor.

Ben masadan kalkana kadar yanımda ödevini yapıyor. "Tamam güzel kız, benim çıkmam lazım." Dosyasını kapatıyor ve çantasına koyuyor. "Yarın görüşürüz," diyorum ve onu ahıra doğru götürürken başını sallıyor. Ahıra girip babasına doğru yürürken gözlerim hep onun üzerinde. Mesafenin geri kalanını babasına doğru atlıyor ve babası bana bakıyor, bir anlığına onu izliyorum, sonra bu çok fazla geliyor ve arkamı dönüp ikisini birlikte orada bırakıyorum.

Ahırdan çıkıyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek kamyonetime doğru yürüyorum. Charlie'yle karşılaştığımda başım eğikti. "Hey," dedi.

"Özür dilerim." Gelmele tehdit eden gözyaşlarımı kırıştırmaya çalışıyorum. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Endişelenme," diye beni temin ediyor, beni içine alıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye onaylıyorum. "Her şey yolunda. Juliet'i benim için transfer ettiğin için teşekkürler," diyorum ve geçen hafta işe gelir gelmez yaptığım rahatsız edici talebi anlatıyorum.

"Endişelenme, bir yerimiz vardı, yani her şey yolunda." Ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Ben iyiyim." Yutkunuyorum. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman." Etrafindan dolanırken bana hüzünle gülümsüyor.

Eve gitmek yerine küçük dereye doğru ilerliyorum. Yürürken telefonumu arka cebime koyuyorum. Dereden gelen sesler beni çok huzurlu yapıyor. Başım hâlâ dönüyor ve ne yazık ki hâlâ Emmett'i düşünürken, çevresel görüşümde birini fark ediyorum. Başımı yana çevirdiğimde, aynı yolda yürüyen Derek'i görüyorum; elleri pantolonunun cebinde, başını kaldırıp yürümeyi bırakıyor. "Lilah," diyor, "burada olacağın hiç aklıma gelmemişti." İki elini havaya kaldırıyor ve başını iki yana sallıyor.

Ben de elimi kaldırıyorum. "Sorun değil," diyorum usulca.

"Buraya sadece uzaklaşmak için geldim," diye açıklıyor ve ben de durup onun yanında duruyorum, ikimiz de dereye bakıyoruz.

"Çok üzgünüm Lilah," diyor sesi kırılarak. "Sana yaptığım şey-" Başını sallıyor. "Yaptığım şeyi haklı çıkaracak hiçbir kelime yok." Bir şey söylemiyorum çünkü ne diyebilirim *ki, evet, sen büyük bir pisliktin*. "Keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim." O bana bakıyor, ben de ona. "İyi günler, Lilah." Bana başını salladı ve yanımdan geçti. Ona hiçbir şey söylemiyorum çünkü git kendini becer ve seni asla affetmeyeceğimden başka ne söyleyebilirim ki?

Eve geldim ve dairemde olmaktan boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Burası eskiden benim küçük vahamdı, şimdi ise boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Geceler en kötüsü. Karanlığın her saniyesinden nefret ediyorum. O kadar ki, son üç gündür yataktan sabah dörtte kalkıyorum.

Dışarı çıkıp ahıra gitmeden önce dişlerimi ve saçlarımı fırçalıyorum. Kamyonetten inip kollarımı başımın üzerinde gerdikten sonra

İçeri giriyorum ve Sammy'nin çoktan geldiğini görünce duruyorum. "Hey," diyorum şaşkınlıkla, "erken gelmedin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor mutfağa doğru yürürken. "Emmett birkaç şeyi kontrol etmemi istedi." Elindeki panoyu yere bırakıyor. "Az önce kahve yaptım." Ben atlara doğru yürümeye başlarken o da mutfağa doğru yürüyor. "Sana kahve yaptım." Kafasını mutfaktan dışarı uzattı.

Ata binmeyi düşünüyorum ama aslında içimde kafeine ihtiyacım var. Mutfaka doğru yürüyorum, benim kahve fincanım tezgahın üzerinde dururken onun kahvesinden bir yudum aldığını görüyorum. Telefonumu fincanın yanına bırakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, ona doğru yürüyorum ve telefonu elime alıyorum. "Buna ihtiyacım vardı." Bir yudum almadan önce kahveyi kokluyorum.

"İyi misin?" diye soruyor. Ona bakıyorum ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Etrafta dolaşan söylentilere göre sen ve Emmett..."

Ona bakmaktan kaçınıyorum, bunun yerine kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Ben ve Emmett diye bir şey yoktu," diyorum sonunda.

"Tamam, eğer konuşmak istersen ben buradayım," diye teklif ediyor. Ona bakıyorum, bu sabah bana daha farklı baktığını görüyorum. Bardağı elime alıp bir yudum daha alırken gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. "Bunun içinde ne var?" Diye soruyorum ve o sadece sırtıyor, ama sırtışı şeytani. "Buraya ne koydun?" Kollarının beni tuttuğunu ve karanlığın beni aldığını hissetmeden önce söylediğim son şey bu.

Otuz Altıncı Bölüm

EMMETT

"Hadi gidelim," diye mırıldanıyorum Lucy'ye, mısır gevreği kasesini lavaboya koyarken ben de kanepede kullandığım battaniyeyi katlıyorum.

O gittiğinden beri uyuyamıyorum. Pazartesi günü yatağa girmeye çalıştım ve onun kokusu beni kelimenin tam anlamıyla çıldırttı. Kalbim göğsümden çıkacak ve ayaklarımın üzerinde patlayacakmış gibi hissettim. Ben de hemen kanepeye kaçtım, o zamandan beri de oradayım. "Okul gezisi izin formunu aldın mı?" Şapkamı takıp önümde onunla birlikte evden çıkarken sordum.

Her zaman yaptığım gibi ahıra bakıyorum, atını taşıdığından beri orada olması için bir neden olmadığını bilsem de. Neredeyse iki hafta oldu ve her gece kanepede kendimle otururken, onu neden terk ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve sonra kendime bunun daha iyisi için olduğunu söylüyorum. Öyle bir noktaya geldim ki kafamda dönüp duran saçmalıklara kendim bile inanmıyorum. Onu o kadar çok geri istiyorum ki canım yanıyor. Ama umutlarını ve hayallerini benim için feda etmesini istemiyorum. Bunu ona yapmayacağım. Onu Lucy ile gördüm ve olabileceği en iyi anne olacak. Bunu ondan almayı reddediyorum.

"Evet," diye mırıldanarak kamyonete doğru yürüdü. "Bugün Lilah ile ata binebilir miyim?" diye soruyor ve ben yürümeyi bırakıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Göreceğiz." Lilah gittiğinden beri, Lilah'nın ne zaman döneceğini sorup duruyordu. Lilah'ın okul ödevlerini ne zaman bitireceğini. Onu her gece okuldan sonra görmesine rağmen, evimizde asla Lilah olmayacağını anlamıyor. Hıncını Lucy'den çıkarmamasına, konuşmadığı tek kişinin ben olmama çok şükrediyorum. Gördüğüm kadarıyla ona her zaman davrandığı gibi davranıyor. Benim dışımda her zaman olduğu gibi neşeli biri. Geçen haftadan beri bana tek kelime etmedi. Evrakların bana teslim edilmesi gerekiyorsa, ben masamda olmayana kadar bekliyor ya da başkasına verdiriyor. Bu durumun kızdırdığı tek kişi, her gün beni kamyonuyla ezeceğini düşündüğüm Charlie'ydi.

Bana el sallayıp Saige'le birlikte içeri girdiğinde ve onu kendi arkadaşlarıyla birlikte olan Wyatt izlediğinde okula bırakma işlemi sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor. İşe gelmekte acele etmediğim için ahıra normalden biraz daha geç geliyorum.

Kamyonetten inip ahıra doğru ilerliyorum, neredeyse içeri girmiştik ki Charlie'nin bana doğru geldiğini görüyorum. "Lilah hangi cehennemde?" diye bağırıyor, sesi yükseliyor ve Bobby ile Sammy'nin bize doğru baktığını görüyorum.

"Ne demek Lilah hangi cehennemde?" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"Masasında değil ve telefonlarıma da cevap vermiyor," diye cevap veriyor ve parmaklarım seğirerek hareket ediyor.

"Nerede olduğunu nereden bileyim?"

"İşe başladığından beri hayatında bir gün bile geç kalmadı," diyor arka cebinden telefonunu çıkararak. Onu tekrar arıyor ve telefonda onun sesini duyuyorum.

"Lilah'nın telefonuna ulaştınız. Şu anda aramanıza cevap veremiyorum." Telefonu kapatıyor.

"Belki de bir randevusu vardı ve sana söylemeyi unuttu." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor. İhtiyacım olan son şey

ve sonra o ortaya çıktı, benim delirdiğimi gördü. "Bobby, bugün buraya saat kaçta geldin?" diye soruyorum.

"Yediyi biraz geçe," diye cevap veriyor ve elinde bir eyer tutan Sammy'ye bakıyorum.

"Biraz sonra Bobby," diyor.

Yan tarafa dönüp mutfağa bakıyorum ve onun kupasının tezgâhın üzerinde durduğunu görüyorum. "Bu onun fincanı," diyorum, mutfağa doğru yürüyorum, ayaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki sanki koşuyorum. "Bu onun fincanı." İçine bakıyorum, boş olduğunu görüyorum. "Muhtemelen biri bulaşık makinesinden çıkarmıştır." Tekrar tezgâha koyuyorum.

"Atının ahırda olup olmadığını kontrol et." Charlie'ye bakıyorum. "Belki de ata binmeye gitmiştir ve saatin farkında değildir."

"Lanet olası çağırma cevap verirdi," diye tersliyor Charlie, "tabii cevap veremiyorsa."

"Neden yayınları açmıyorsun?" diye ısrar ediyorum, onu üzerimden atmayı umarak. Arkasını dönüp ofisine doğru fırladı. Oturup bilgisayarını açtığı anda hemen peşindeydim. Sandalyesinin arkasında duruyorum, ellerim göğsümün üzerinde, çıldırmamaya çalışıyorum.

Yayını açtı ve her yer simsiyahtı. Her bir kare siyah. "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor tuşlara basarken. "Ne oluyor lan?"

"Babamı ara," diye bağırdım sonunda. "Babamı ara hemen." Ahıra geri koşuyorum. "Bobby, evimdeki ahıra gidip Lilah'nın kamyonetinin orada olup olmadığına bakmanı istiyorum." Hasta olacakmış gibi görünen Sammy'ye baktım. "Gidip Juliet'i kontrol etmeni ve orada olup olmadığına bakmanı istiyorum."

Kamyonetime geri koştum. "Nereye gidiyorsun lan?" Charlie soruyor Ben.

"Onun evi!" Kamyona atlayarak bağıryorum. "Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!"

I

Charlie taksiye binerken direksiyona vurarak bağıryor. "Siktir, siktir, siktir."

Charlie "Odaklan," diyor. "Rahatla."

"Sen rahatla amına koyayım," diye karşılık verip evine doğru koşuyorum. "Autumn kayıp olsaydı nasıl hissederdin?"

"Kayıp olduğunu bilmiyoruz." Telefon çaldığında sesi beni sakinleştirmeye çalışıyor ve telefonu açıyor. "Alo."

"Biri yayını kurcalamış." Pops'un sesi taksiyi dolduruyor ve direksiyonu tüm gücümle tutmasaydım, sanırım yolun kenarından aşağı uçacaktım.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Derim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?" -tüm vücudum öfkeyle titriyor, sesim harap olmuş durumda- "Bu nasıl mümkün olabilir?" Charlie'ye bakıyorum, aynı lanet soruyu tekrarlıyor, onlardan birinin bana cevap vermesini bekliyorum.

"Aşağıya geliyorum," diyor babam, biz onun dairesine yanaştığımız sırada bağlantıyı kesiyor. Duruyorum ve iniyorum, kamyonu kenarda bırakıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce hala çalışıyor. Kapısına geldiğimde yeşil ışığın hala yandığını görüyorum, bu da kayıta olduğu anlamına geliyor.

Charlie, anahtarıyla kapıyı açabilmek için beni kenara çekerek, "Kamyoneti park yerinde değil," diye rapor veriyor.

İçeri giriyorum ve hemen kokusunu alıyorum, acı o kadar büyük ki sanki biri karnıma tekme atmış gibi hissediyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, ellerimi dizlerimin üzerine koyarak. "Lanet olsun."

"Bunu şimdi yapma," diyor Charlie, kamera görüntülerini açarken etrafına bakınıyor. "Bu sabah saat dörtte çıktı."

"Neden bu kadar erken kalktı ki?" Nefesimi ve öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum, hangisinin diğerine üstün geleceğinden emin değilim. On gündür tek düşündüğüm o, ama yine on gündür bu konuda bir şeyler yapmak için kendimle savaşıyorum.

"Muhtemelen senin lanet olası kanepende yatmanla aynı sebepten. Ve ne kadar geri zekâlı olduğunu kendine itiraf etmeyi reddediyorsun!" diye bağırıyor bana.

"Siktir!" diye kükreyerek telefonunu odanın diğer ucuna fırlattı. Önce duvara çarpıyor, sonra da yere düşüyor.

Telefonum çalıyor ve Bobby'nin aradığını görmek için açıyorum. "Alo." Gözlerimi kapatıyorum, bana onun orada olduğunu söylemesi için yalvarıyorum. Her şeyin bir hata olduğunu ve hepimizin boş yere korktuğunu söylemesi için yalvarıyorum.

"O burada değil patron," diye bilgilendiriyor beni. "Kimse onu burada görmemiş." "Tamam." Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ben gidiyorum.

Sammy'yi ara." Bağlantıyı kesiyor ve ben Sammy'yi arıyorum, o da hemen cevap veriyor. "Hey," diye cevap veriyor, "o burada değil ve Juliet de ahırında." O

nefes verir. "Birkaç adamla konuştum, onu henüz görmemişler." "Herkesin ahıra dönmesini istiyorum," diyorum ona. "Bobby'yi ara, gece vardiyasını ara, herkesi ara," diye talimat veriyorum ve sonra ellerini başının üstüne koymuş olan Charlie'ye bakıyorum ve s ö y l e y e c e ğ i m i hiç düşünmediğim o sözleri söylüyorum, "Biri onu kaçırdı." Bunu itiraf ederken telefon elimden kayıyor ve Charlie'ye bakıyorum. "Biri Lilah'ı kaçırdı." Görüşüm neredeyse siyah. "Ve onları bulduğumda, öldüreceğim."

Otuz Yedinci Bölüm

LILAH

Başım sanki bir milyon kiloymuş gibi hissediyorum ve gözlerim daha da ağırlaşıyor. Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirip gözlerimi açmaya çalışırken inliyorum. Deniyorum

Elimi gözlerimi ovma için hareket ettirdiğimde sıkıştığını fark ediyorum. Gözlerimi açıp nihayet etrafıma bakıyorum, odayı gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Elimi hareket ettirmeye çalışırken yatağın kenarına kelepçelenmiş olduğunu görünce panikliyorum. Diğer elimi hareket ettirdiğimde onun da kelepçeli olduğunu hissediyorum. Başımı kaldırıyorum ve odaya bakıyorum. Tüm duvar benim resimlerimle kaplı, ahırdan atıma binerken ya da masamda otururken. Duvarın her santiminde ben varım. Vücudumu küçük yatağın üzerine yaslayıp kuru kuruya nefes alırken boğazımdan safra akıyor.

Konuşmaya başlamadan önce tükürdüm ve ağzımı tişörtümle sildim. "Yardım edin!" Bağıriyorum ve sonra hiçbir şey dinlemiyorum. "Bana yardım edin." Kolumu yataktan çekmeye başlıyorum, metalin acısı beni durduruyor. "Lütfen, biri bana yardım etsin."

Hiçbir şey duymayınca gözlerimi kapatıyorum ve buraya nasıl geldiğimi hatırlıyorum. Sammy. Sammy ve kahvesi. Düştüğümü, beni tutup kaldırdığını ve kamyonetime taşıdığını hatırlıyorum.

Ahırdan hızla uzaklaşırken beni arka koltuğa yerleştirdiğinde gözlerim açıldı. Uzandım ve vücudum sanki Sammy'nin dışında yüzyormuş gibi hissettim.

kendisi. Uyanık kalmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. "İyi olacaksın." Karanlık beni ele geçirmeden önce duyduğum son şey buydu.

Tekrar taşındığımı hissettim ve gözlerimi açtığımda Sammy'nin kollarındaydım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bedenim istediğim gibi hareket etmiyordu. Başka bir deyişle, hiç hareket etmiyordu. Hiçbir şeyi hareket ettiremiyordum ve tekrar karanlığın içine çekildim.

Şimdi burada bu lanet yatak odasındayım, odadaki tek şey yatak, ki şimdi onun bir hastane yatağı olduğunu görüyorum. Köşede tek bir masa ve üzerinde yumuşak sarı bir parıltı veren bir lamba var.

Tavana bakıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum, duvar itilip açılmadan önce bir şeylerin gıcırdadığını duyuyorum ve orada bir açıklık olduğunu bile anlayamıyorsunuz. "Hey," diyor usulca, "uyanmışsın."

"Sammy," diyorum, "neler oluyor?"

"Çok fazla zamanım yok," diyor. "Keşke olsaydı, ama her şey çok hızlı oldu." Yanıma gelip yatağın altındaki bir düğmeye basıyor ve başım yukarı kalkıyor. "İyi misin?"

"Hayır," diye tıslıyorum, "İyi falan değilim. Eve gitmek istiyorum." Elimi hareket ettiriyorum ve metalin tıngırtısı odayı dolduruyor. "Bırak beni gideyim."

"Bunu yapamam," diye cevap veriyor, yanıma gelip başıma dokunuyor. "Tanrım, çok güzelsin."

"Sammy," diyorum usulca, "lütfen."

"Neredeyse bitti bebeğim. Zamanı gelince buradan ayrılacağız." Gözlerimi kırıştırıyorum. "Şu anda biraz telaşlı, o yüzden girip çıkacağım." Omzunun üzerinden bakıyor. "Ama bir dahaki sefere geldiğimde daha fazla zamanım olacak." Dudaklarımı öpmek için eğiliyor, ben de başımı çeviriyorum. Eliyle çenemi öyle sert kavırıyor ki başımı ona doğru çevirirken irkiliyorum. "Bununla savaşmayı bırak, Lilah." Sonra dudaklarımı öpüyor. "Artık sonsuza dek benim olacaksın. Seni kendime aşık edeceğim. Birbirimize aşık olacağız ve o zaman her şey yoluna girecek."

"Sammy," dedim, "lütfen bunu yapma. Eğer gitmeme izin verirsen-"

"Gitmene izin mi vereyim?" Gülüyor, bir eliyle yatağın üst kısmına doğru eğiliyor ve çenemi sıkan elini şimdi yanağımı ovmak için kullanıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim. Gitmeden önce şehirde kalmam gerektiği kadar kalacağım ve sonra sonsuza kadar sen ve ben olacağız." Sırıtırıyor ve sonra tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "ocuklarımız olana kadar yani." Beni öpmek için tekrar eğiliyor ve ben onu görmemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Gitmem gerekiyor. Yakında döneceğim."

"Ama-" Yatağın arkasına geçip elinde bir şırınga tutarak yatağın yanına geri döndüğünde söylemeye başlıyorum. Bana doğru yürümesini izlerken gözlerim büyüyor.

"Sana rahatlamana yardımcı olacak bir şey vereceğim." Kolumu yukarı kaldırıyor ve ben de bana iğne yapmasını engellemek için kolumu hareket ettiriyorum. Ama kolum yatağa bağlı olduğu için fazla ilerleyemedim. Kolumun st kısmını kavırıyor, parmak uçları üst kolumu o kadar sıkı kavırıyor ki hareket edemiyorum. Beni bırakmadan önce iğnenin batışını bir anlığına hissediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, dağılmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Lütfen Sammy, sadece eve gitmek istiyorum."

"Aşkım," diye mırıldanıyor usulca, "artık evindesin." Gözlerimin hissettikleriyle savaşıyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve gözlerim kapandığında dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. "Seni seviyorum Lilah," diyor ve karanlık beni içine alıyor.

Gözlerim açıldığında yüzümde soğukluk hissediyorum ve Sammy'nin gözlerine bakıyorum. "Hey," diyor usulca, "günaydın." Midemin yerinden fırlamasına karşı koymak için gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Dönüp ıslak bezi masanın üzerine koyuyor ve küçük strafor kseyi alıyor. "Dünden beri bir şey yemedin, o yüzden bugün sıvılarla idare edeceğiz."

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum ve başını sallıyor. "Sammy, lütfen." Bana bakıyor ve sonra yan tarafa bakıyor. "Söz veriyorum.

hiçbir şey denemeyecek."

"Tamam," diye kabul ediyor, kelepçelerden birinin kilidini açıyor ve ben bir şey yapamadan onu diğerine bağlıyor.

"Seni ben taşıyacağım," diyor ve beni kollarına çekiyor. Odadan geçip bir yatak odasına giriyoruz. Az önce çıktığımız yeri saklayan, kenara itilmiş bir kitaplık görüyorum. Yatağını odanın ortasında görüyorum ve eğer gizli kapıdan içeri girmeseydim, asla bilemezdim.

Beni ayağa kaldırırken banyoya gidiyoruz. "Ellerime ihtiyacım var." Ellerimi kaldırıyorum ve o da gülümsüyor. Eli kot pantolonumun düğmesine gidiyor ve külotumla birlikte aşağı çekiyor. "Çok güzelsin," diyor bana bakarak ve ben titremeye başlıyorum. "Merak etme, uzun sürmeyecek. Ama yakında olacak." Parmaklarını çıplak bacaklarımda gezdiriyor. "Çok yakında."

"Arkanı dönebilir misin?" Dişlerim birbirine çarpıyormuş gibi hissederek soruyorum.

"Benden saklanmak zorunda değilsin aşkım." Ayağa kalkıyor ve dudaklarımı öpüyor. "Kısa sürede senin bir parçan olacağım." Klozetin üzerine oturuyorum, umursamadan, ondan nasıl kaçabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. İşim bittiğinde tuvalet kağıdını kapıyorum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde temizleniyorum, böylece bana dokunmasına gerek kalmıyor. Pantolonumu yukarı çekiyor ve düğmelerimi iliklemeden önce karnımın üst kısmını öpüyor. "Seni bebeğimize hamile görmek için sabırsızlanıyorum." Karnımı okşuyor. "Aylardır bekliyorum." Beni tekrar kollarına alıp odaya geri götürüyor.

Beni yatağa yatırdı. O kadar hızlı çalışıyor ki, beni tekrar yatağa bağlarken bedenim çok yavaş hareket ediyor. "Bir saatim var, sonra gitmem gerek."

"Neden?" diye soruyorum. "Neden?" diye soruyorum, elinde tuttuğu kâseyle beni kaşıkla besliyor.

Çorba. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sen benimsin," diyor. "Seni ilk gördüğümde benim olduğunu biliyordum."

"Ama"-başımı sallıyorum-"biz arkadaşız."

"Biliyorum. Bana da ona baktığın gibi bakmanı sağlamaya çalıştım," diye tıslıyor, "ama tek yaptığın onu görmek oldu. O senin için iyi biri değil. Seni elde etti ve bir kenara attı. Evine gizlice girerdim," diyor başım dönerken, "ve seni uyurken izlerdim, seninle yatağa girebilmeyi dilerdim."

"O sen miydin?"

"Her zaman bendim," diyor kendisiyle gurur duyarak. "Bir gün beni neredeyse yakalıyordun." Çorba kaşığını tutuyor ve ben başımı çeviriyorum. "Çok yakındı, neyse ki Derek şehre dönmüştü. Bunu planlamama bile gerek yoktu. Sanki Tanrı seni bana veriyordu."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Yemeğini bitirdiğinde saçlarını biraz keseceğiz," diyor, "ben de biraz saç boyası alacağım. Kahverengi saç mı istersin, siyah mı?"

"Eve gitmek istiyorum." İçimden gelen hıçkırığa engel olamıyorum. "Yemin ederim, kimseye söylemeyeceğim."

"Bunu yapmana izin veremem, benim güzel meleğim." Dudaklarımı öpmek için tekrar eğiliyor ve elindeki çorba kâsesini kenara bırakıyor. "Hemen döneceğim." Yan tarafa dönüp odadan çıkıyor ve ben ellerimi kelepçelerden kurtarmaya çalışıyorum. Başparmağımı elimin ortasına koyup çekmeye çalışıyorum ama durduruluyorum.

Tekrar içeri giriyor ve ben de onu üzmemek için yaptığım şeyi bırakıyorum. "Sammy," diye çıkışıyorum, "bu çılgınlık. Bu yanına kalmayacak."

"Zaten kurtuldum," diye böbürleniyor, yine kendisiyle gurur duyuyor. "Arama ekibine bile yardım ediyorum." Tüylerim diken diken oluyor. "Ama yakında sinir krizi geçiriyormuşum gibi yapacağım ve beni eve gönderecekler. Böylece seninle daha uzun süre kalabilirim."

"Sen delisin," diye karşılık veriyorum ve tüm tavrı değişiyor. Elleriyle yüzümü kavırıyor, beni o kadar sert sıkıyor ki hiçbir şeyin kırılmamasına şaşıyorum.

"Ben deli değilim. Bunların hepsi senin yüzünden. Bana bir şans bile vermedin," diye bağılıyor ve sonra saçlarımı avucunun içine alıp öyle sert çekiyor ki, bir kısmının kafa derimden koptuğunu hissediyorum.

Boyun. "Siktiğimin orospusu." Bir avuç saçını yana attı. "Kıçını yüzüme doğru sallıyorsun." Diğer tarafını da tutuyor ve ben acı içinde bağırmaktan kendimi alamıyorum. "Sonra da Emmett'i beceriyorsun." Saçımı diğer tarafa atacağını sanıyorum ama onun yerine bana arkadan vuruyor ve ben yıldızları görüyorum. "Sana dokunmasına izin verdin. Becerdiği tüm kadınları biliyor musun?" diye tıslıyor. Diğer tarafıma vurduğunda görüşümü düzeltmeye çalışıyorum ama bu sefer eli yumruk olmuş. "Sana dokunmasına izin ver. Şimdi daha çok beklemek zorundayım." Bana tekrar tekrar vuruyor. "O seni becermiş olabilir ama ben seni benim yapacağım," diye bağırıyor, başım boynumda dönüyormuş gibi hissediyorum, "sonsuz kadar!"

Otuz Sekizinci Bölüm

EMMETT

"Burada değil," diyorum, derenin kenarında yürürken kendimi yenilmiş hissediyorum. Duruyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyup botlarıma bakıyorum. "O

bir yerlerde sikişiyor olmalı." Sesim çatlıyor.

Charlie bana "Onu bulacağız," diye garanti verdi. "Onu geri getireceğiz."

Dönüyoruz ve onu gördüğümde yürümeyi bırakıyoruz. Sadece resimlerde gördüğüm, Lilah hayatıma girdiğinden beri içten içe nefret ettiğim adamı. "Burada ne halt ediyorsun?" Ağzımdan çıkan tıslamaya engel olamıyorum. Charlie kolumu tutarak yapmamam gereken bir şey yapmadığımdan emin oluyor.

"Haberleri yeni duydum," diye cevap veriyor elini saçlarında gezdirirken. "Size onu önceki gece gördüğümü söylemek istedim." Bu sözleri söylediği anda Charlie elimi bırakıyor ve önüme geçiyor.

"Onu senin üzerine salmadan önce konuşmak için beş saniyen var," diye tıslıyor Charlie.

"Sadece kafamı boşaltmak için yürümeye geldim ve o da buradaydı, sanırım o da aynı şeyi yapıyordu. I-" Başını sallıyor. "Ona yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim." Ben bir adım attığımda ellerini kaldırıyor. "Yemin ederim dostum, iyi bir konuşma yaptık. Söylemem gerekeni söyledim ve sonra ayrıldım. Onu takip etmedim, peşinden de gitmedim. O bir yöne gitti, ben de

diğerine gitti." Yüzünden doğruyu söylediğı anlaşıyor. "Daha fazla sorun istemiyorum."

"Her neyse," diye karşılık veriyorum, Charlie'ye dokunuyorum ki iyi olacağını bilsin. "Ondan uzak dur," diye uyarıyorum, Charlie beni takip ederken onun yanından geçiyorum. "Geri döndüğünde ona yaklaşırsa, onu mahvederim," diye yemin ediyorum ve kamyonete geri dönüp biniyorum. "Haber var mı?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve bizi ahıra geri götürmesine izin veriyorum.

"Bir şeyi kaçırıyoruz." Elimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum. Elimizdeki tek umut telefondur. Ama izini süremediğimiz için elimizde hiçbir şey yok. "Alamadığımız şey ne?" Gözlerim ahırdaki beyaz tahtaların üzerinde geziniyor, sonra da babam her şeyi yaparken masamın üzerinde duran dört bilgisayar ekranına geri dönüyor. Onu arayıp neler olduğunu söylediğimiz anda buradaydı ve herkesi de yanında getirmişti.

Charlie yanımdan, "Biraz ara verip oturmalısın," diye öneride bulunuyor. "Dinlenirsen daha iyi olursun."

"Onu geri alana kadar dinlenmeyeceğim," diye tıslıyorum, dönüp onun yüzünün de benimki kadar yorgun olduğunu görüyorum. Yanımdan hiç ayrılmadı. "Üç lanet gün oldu ve hiçbir şey yok. Tek bir şey bile yok." Gözlerimi kapattığım üç lanet gün ve gördüğüm tek şey onu bıraktıktan sonra gözlerindeki acı. Yanımda olmamasının verdiği suçluluk duygusu beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor. Hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramaz. Hiçbir şey onu aramama engel olamayacak. "Onu bir an önce bulmalıyız." Başımı sallıyorum, sonrasında olabilecekleri düşünmek istemiyorum. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde göğsümde hissettiğim acı dayanamayacağım kadar büyük.

"Yakında düşeceksin amına koyayım," diye araya giriyor Pops, bir tür komuta merkezi kurduğumuz ahıra gelerek. Şerife kayıp olduğunu bildirdiğimizden beri insanlar gelip gidiyor. Tabii ki yirmi dört saat geçmeden bir şey yapmak istemediler ama ben

beklemeyecekti. Bu yüzden ahıra yerleştik. "Nasıl ortadan kaybolabilir?" Önümde incelediğim haritaya baktı.

Evinden çıktığı andan itibaren zaman çizelgesi elimizde ve sonrasında hiçbir şey yok. Birkaç Ring kamerası onu sokaklarda dolaşırken yakalamış ve anladığımız kadarıyla ahıra kadar gitmiş ama görünüşe göre gece birde tüm yayınlar kesilmiş ve gece yarısı olduğı için kimse fark etmemiş. "Kasaba sınırına kadar ekstra arama ekipleri kurduk," diyor Pops kasaba haritasının ekranını açarken. "Ondan sonra başka nereyi arayacağımızı bilmiyorum."

"Burada koca bir alan var." Charlie haritayı işaret ediyor. "Oraya hiç kimse gitti mi?"

"Evet." Pops başını sallar. "Sammy oraya çok uzak olmayan bir yerde yaşadığı için gitti." "Kameralarda bir şey bulabildiler mi?" Dönüp Charlie'ye bakıyorum.

başını sallıyor.

"Bu gece döndüğünde evlere tekrar uğrayacağını söyledi."

"Döndüğünde mi?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Evet, sinir krizi geçiriyormuş," diye bilgi veriyor Charlie. "Bobby geldi ve biraz ara vermesi gerektiğini söyledi, ben de onu bir süreliğine eve gitmeye zorladım." Geri dönüp haritaya bakıyorum.

"Orada dört işyeri var," diye not ediyorum, "ve iki benzin istasyonu."

"BOLO hâlâ devam ediyor ve insanlar onun kamyonunu da arıyor," diye anons ediyor Brock bize doğru gelirken. "Everleigh kahve ve çörek gönderdi." İnsanların yiyecek ve benzeri şeyler bıraktığı yan taraftaki masayı işaret ediyor.

"Lucy ve Saige broşür dağıtmak için dükkâna gidecekler," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Onu içeri aldığın için teşekkürler dostum," diyorum elimi boynumu tutmak için eğerek. "Durumu nasıl?"

"Ağlayarak uyanıyor ve önce seni sonra da Lilah'yı soruyor," diye paylaşıyor ve derin bir nefes veriyorum. "Sorun yok dostum. Onu bulacaksın ve herkes iyi olacak." Omzuma bir tokat attı. "Bundan sonra biraz uzaklaşmanız gerekiyor" -kahvesinden bir yudum alıyor- "sahile falan gidin."

Uzaklaşmak için dönüyor ve ben elinde fincanla gidişini izliyorum. "Onun kupası." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Tezgâhın üzerindeydi, değil mi?" Bir elinde kahve fincanı, diğerinde çörek tutan Charlie'ye soruyorum.

Charlie çöreğini çiğnerken, "Evet," diye cevap veriyor.

"Ve Benny bir gece önce ayrılırken bulaşık makinesine koyduğunu söyledi." Tekrar zaman çizelgesine bakıyorum. "Ve sonra biz geldiğimizde, dışarı çıkarılan tek bardak oydu."

"Tamam," diyor, ne dediğimi anlamamış.

"Biri ona vermek için almış," diyorum. "Onu tanıyan biri. Onun tanıdığı biri." Ağzı açık kaldı. "Bizden biri," diyorum, etrafıma bakıyorum, yer ayaklarımın altında dönüyormuş gibi hissediyorum. Tüm erkekleri düşündüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Emmett," diyor Charlie, "neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Bobby!"

Bağırıyorum ve koşarak yanıma geliyor. "Sammy nerede?"

"Onu eve gönderdim," diye cevap verdi. "Adam sinir krizi geçirdi, muhtemelen öldüğünü söylüyor."

Tekrar haritaya bakıyorum. "İş yerlerini görmeye onunla kim gitti?"

"Sanırım Jeremy ve King." Çenesiyle gece vardiyasında çalışan iki adamı işaret ediyor.

"Jeremy, King," diye seslendim ve yanıma geldiler. "Sammy'yle birlikte bölgeyi araştırmaya mı gittiniz?" İkisi de bana deliymişim gibi bakıyor. Charlie döndü ve Pops'a doğru koştu. "Bu bölge." Gösterdim. "Evinin yanında."

"Hayır." King başını sallıyor. "Ben onunla gitmedim." Jeremy'ye bakıyorum, o da başını sallıyor.

"Ben hep King'leydim ve birkaç dinlenme tesisine uğradık." Şehrin karşı tarafını işaret ediyor.

Kamyonetime doğru koştım. "Nereye gidiyorsun lan?" Charlie bağılıyor ve benimle birlikte kamyonete biniyor. "Sence Sammy..."

"Sıkılmış dişlerimin arasından, "Göz ardı ettiğim tek kişi sensin," diyorum. Charlie'nin telefonu çalarken otoparktan çıkıyorum.

"Onu dizginlemen gerek," diyor Pops, sesi gergin. "Evi görmeye çalışıyorum."

Sağa sapıp evine doğru ilerlerken Charlie, "Biz hallederiz," diye onu temin ediyor.

"Eğer kızın saçının bir teline bile dokunduysa..." Gözlerimi yoldan ayırmadan söylüyorum. "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdiyse."

Hiçbir şey söylemiyor çünkü telefonu çalıyor. "Evet?"

"Size doğru geliyoruz," diyor babam. "Desteyiniz yoksa o eve girmeyin."

"O lanet eve gireceğim," diye yemin ediyorum, "yanıyor olsa bile." "Yalnız olup olmadığını bilmiyoruz," diye devam ediyor Pops, "ya da silahlı olup olmadığını."

Charlie'ye bakıyorum. "Onu durduramayacağım," diyor Charlie. "Acele etsen iyi olur." Telefonu kapatıyor.

"Ben içeri giriyorum," diyorum ona. "Sen dışarıda kalıyorsun."

"Bensiz oraya girmene izin vermem," diye tersliyor.

"Evde bir çocuğun ve bir karın var," diye hatırlatıyorum ona. "Onların sana canlı ihtiyacı var."

"Senin de evde bir çocuğun var," diye hemen karşı çıkıyor.

"Evet ama hayatımın yarısı o evde geçiyor," diyorum Sammy'nin evinin iki ev ötesine park ederken. "Ne olursa olsun, onu ne kadar çok sevdiğimi bilecek." Arabadan inip kaldırımında yürüyorum, sokak boyunca sıralanan küçük evlere bakıyorum. "Ne olursa olsun" - omzumun üzerinden bakıyorum, inatçı bir orospu çocuğu olduğu için beni dışarıda beklemeyeceğini biliyorum - "benim için endişelenme. Sen onu oradan çıkar."

"Orada olduğunu bilmiyoruz," diye tekrarlıyor Charlie.

"Biliyorum," diyorum merdivenlerden çıkarken. "Onu burada hissedebiliyorum," diyorum kapıyı çalmak için elimi kaldırarak. "O burada." Lanet kapıyı tekmelemeye karar vermeden önce söylediğim son şey bu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LILAH

Kapı açılıyor ve ben uyuyor numarası yapıyorum. O kadar sık yaptığım bir şey ki ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. "Seni getirdim Yiyecek bir şeyler," diyor, yatağa doğru geliyor ve onu yanımda hissedebiliyorum, eli çıplak kolumda geziniyor. Beni son kez banyoya götürdüğünde çırılçıplak soymuş, yatağa geri yatırmadan önce hastane önlüğü giydirmişti. Tüm bu süre boyunca tüylerim diken diken olmuştu. "Sana en sevdiğinden getirdim, hatta bir de çörek aldım. Everleigh ahıra biraz getirmişti." Sevdiğim insanlardan bahsederken hıçkırmamaya çalışıyorum. "Seni aramak için kocaman bir şey kurmuşlar." Gülüyor. "Aptallar," diye tıslıyor, "Emmett'in lanet çocuğu bile broşür dağıtmaya yardım ediyor." Lucy'yi düşündüğümde bir şey söylememek için kendimi zorlayarak gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Karanlığın beni onunla birlikte atlarımıza bindiğim yerde bulmasını umuyorum. "Önce hamburgerini mi yoksa tatlını mı yemek istersin?"

Masaya doğru yürüyüp çantayı yere bıraktığını görmek için gözlerimi açıyorum ve arkasını dönecekmiş gibi görüldüğünde gözlerimi kapatıyorum. "Aşkım," diyor usulca, "yemek vakti."

Yatağa doğru yürüdüğünü duyuyorum ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "Eve, sana gelmeyi seviyorum." Eli yüzümü tutmak için yukarı kalkıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor. "Eve, sana ve bebeklerimize döndüğümde her şey çok daha güzel olacak." Beni tekrar öpüyor. "Kalk aşkım." Sesi değişiyor ve

Gelecek olanın iyi olmayacağını biliyorum. Sanki içindeki bir düğme kapanıyor ve o gidiyor, yerine başka biri geliyor.

"Bir şeyler yemelisin," diye ısrar ediyor Sammy, sesi gittikçe yükseliyor. "Neden böyle davranıyorsun?" Eliyle saçlarımı kavırıyor ve beni inletiyor. "Güzel, kalkmışsın." Hamburgeri dudaklarıma uzatıyor, ben de başımı sallıyorum. Bana getirdiği yiyecekleri yatağımın yanına taşıdığı masanın üzerine atıyor. Ona bakmak için gözlerimi açıyorum, dün elinde kutu saç boyasıyla gelip saçımı boyamaya başladığında bana vurduktan sonra gözlerimin biri ancak yarıya kadar açılıyor. Ona elimden geldiğince karşı koydum, ta ki o beni alt edene kadar. Kuru dudaklarımı yaladım, metal tadını aldım, dudağımı da yarmış olduğunu biliyordum, sonra beni daha iyi öpmeye çalıştı. "Yemek yemezsen zayıf düşersin." Ellerini çıplak bacaklarıma sürüyor. "Güçlü olmalısın bebeğim. Neredeyse bitti."

Dürüst olmak gerekirse, ne zamandır burada olduğumu bile bilmiyorum. Gelip gitmeye devam ediyor, her seferinde daha da çıldırıyor. "Sammy," diye yalvarıyorum, "lütfen eve gitmeme izin ver." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Gidebilirsin ve ben asla bir şey söylemeyeceğim."

Yatağın kenarına oturdu. "Seni bırakamam," diyor, yüzünü yumuşak, şeytani bir gülümseme kaplıyor. "Sen benim hayatımın aşkıydın ve sensiz yaşayamam." Elini benimkini tutmak için uzatıyor. "Zamanla beni seveceksin. Sahip olduğumuz hayatı seveceksin. Yarattığımız çocukları seveceksin." Gözleri parlıyor. "Seninle tanıştığım ilk haftadan beri bunu planlıyordum." Safrayı yutuyorum. "Haberin bile yoktu." Sesindeki gurur odayı dolduruyor. "Yavaş ama emin adımlarla planlamaya başladım. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Doğum kontrol haplarını şeker haplarıyla değiştirerek bıraktığından emin oldum."

"Ne?" Fısıldadım.

"Vücudunun tüm bunlarla dolmasına izin veremezdim. Hemen hamile kalmanı istiyorum, bu yüzden yapmak zorundaydım." Kulaktan kulağa gülümsüyor, elimi tutuyor ve avucunun içinde daha sert sıkıyor. "Bize bir ev buldum bile. Büyük bir şey değil,

Ama sana ve bebeklerimize iyi bakılacağından emin olmak için kıcımı yırtacağım."

Ona cevap vermek üzereydim ki diğer odadan çarpma sesleri geldi. Yataktan atladı. "Tek kelime bile etme."

"Heeelllppp!" Çığlık atmaya başladım. "Heellpp me, ben buradayım." Bana doğru koşuyor, elini ağzıma kapatıyor, başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Yatak odasının duvarındayım."

"Kapa çeneni," diye tıslıyor. Ellerinden biri kotunun yan tarafına gidiyor ve bir sonraki hissettiğim şey yanımda bir yanma hissi oluyor. Yan tarafa doğru hareket ediyorum ve yanmanın sırtıma yayıldığını hissediyorum.

"Yardım edin!" Daha fazla ses duymadan önce bir kez daha çığlık atıyorum ve o benden kopuyor. "Yardım edin." Charlie'nin bana doğru koştuğunu gördüğümde gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

"Buradayım," diye yatıştırıyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum, gözlerim yana kayıyor, Emmett'i görüyorum. Göğsümdeki baskı sanki biri üzerine oturuyormuş gibi hissediyorum. "Kahretsin," diyor bana bakarak. "Kahretsin, bir doktora ihtiyacımız var," diyor ve sonra Sammy'nin gömleğini iki yumruğunun arasına almış olan Emmett'a bakıyor, onu defalarca duvara çarpıyor.

Elime sıcaklık doluyor ve elimi hareket ettirdiğimde kanımla kaplanıyor. Görüşüm bulanıklaşırken Charlie, "Çok kötü kanaması var," diyor.

Yan tarafa baktığımda başım ağırlaşıyor. Emmett Sammy'nin üstünde, eli yukarı kalkıyor ve sonra tekrar tekrar ona doğru üflüyor. "Dur," diye mırıldanıyorum, ona elimi uzatıyorum. "Emmett." Adını söylüyorum ama Sammy'ye o kadar odaklanmış ki beni duymuyor.

"Emmett!" Charlie çığlık atarak ona doğru koşuyor. "Emmett!" Elini tutuyor ve Sammy'nin inlediğini duyuyorum. "Kanaması var ve sana ihtiyacı var." Sanki Emmett orada değilmiş gibi. "Ona yardım getirmeliyiz." Sesi alçalıyor. "Sana ihtiyacı var." Gözlerini kırıştırıyor ve yavaşça başını bana doğru çeviriyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve adımı söylerken dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum. "Lilah." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Lilah," diye tekrarlıyor adımı,

ama gözlerim açık kalmakta zorlanıyor.

Hareket ederek yanıma koştu. "Kelepçelerin anahtarları hangi cehennemde?" diye tıslıyor Charlie'ye, Sammy orada öylece yatarken onun ceplerini karıştırıyor.

"İşte burada." Anahtarları Emmett'e uzatıyor. "Bıçaklanmış," diyor ve elini benimkinin üzerinde hissediyorum.

"Seni buradan çıkaracağım bebeğim." Yüzünü yanımda hissettiğimde gözlerimi açıyorum. "Seni buradan çıkaracağım." Yüzünden süzülen yaşlar üzerimdeki hastane önlüğüne sızıyor. "Her şey yoluna girecek." Ellerimi serbest bırakarak diğer eline gidiyor. Elinin alnıma dokunduğunu ve saçlarımın arasına girdiğini hissediyorum. "Benimle kal," diye yalvarıyor, sesi panik içinde. "Yardım nerede?" diyor omzunun üzerinden, bıçağı Sammy'den uzaklaştıran Charlie'ye. Charlie geri döner. "Yardım geliyor bebeğim," diye beni rahatlatıyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. "Beni bırakma." Sesi çaresiz ve gözlerim kapanıyor, o "Beni bırakma!" diye bağırırken karanlık beni ele geçiriyor.

Kırkınıc Bölüm

EMMETT

Ona dokunuyorum, gerçek olduğundan ve sadece zihnimde olmadığından emin oluyorum. "Benimle kal." Yüzü olduğundan daha da solgunlaşınca panikliyorum. "Yardım nerede?" "Yardım nerede?" diye soruyorum.

Charlie, kanlı ve baygın Sammy'nin yanında duruyor. Charlie, Sammy'nin elinde olduğunu bile bilmediğim bıçağı ondan uzaklaştırıyor.

"Yoldalar," diyor Charlie. "Babam birkaç dakika uzaklıkta olduklarını söyledi."

Ona dönüyorum, güzel yüzünün yarı dövülmüş olduğunu görüyorum ve içimdeki öfke geri geliyor. "Yardım geliyor, bebeğim." Dudaklarını öpmek için eğildim, ona dokunmam gerektiğinden bile emin değildim ama kendime engel olamayacağımı biliyordum. "Beni bırakma." Sesim o kadar çaresiz ki, gözleri kapanıyor ve açılması daha da uzun sürüyor - ta ki aılmayana kadar ve düşünebildiğim tek şey, "*Beni bırakma*" oluyor. Alnımı onunkine koyuyorum. "Beni bırakma bebeğim," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni bırakma."

Dudaklarını tekrar öpüyorum, sonra mor bir çürük olan yanağını ve tekrar siyah görerek ayağa kalkıyorum. Yerde yatan bedenine doğru yürüyorum, sonra bacağımı kaldırıp yan tarafına tekme atıyorum. Ondan yumuşak bir inilti çıkıyor ve ben tekrar yapıyorum.

"Yüce Tanrım." Başımı evirdiğimde Brock ve Brady'nin aceleyle içeri girdiğini görüyorum. Brady yatağa doğru koşarken Brock'un eli ağzına gidiyor. "şu lanet odaya bakar mısın?" Sonra geri çekilip bakıyorum. Bütün duvar

Lilah'ın resimleriyle kaplı. Onun iş yerinde çekilmiş fotoğrafları ve evinde kanepede otururken çekilmiş birkaç fotoğrafı. Hatta uyurken çekilmiş birkaç fotoğrafı bile var. "Hasta herif," diyor Brock.

"O nasıl?" Brock Brady'ye bakarak soruyor.

"Nabızı sabit," diye rapor veriyor, "ama kanaması var." Etrafına bakınıyor ve sonra aceleyle odadan çıkıp bir havluyla geri geliyor ve onu kızın yanına bastırıyor.

Siren seslerini duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Yanına yürüyorum, kanlı elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum. "Yardım geldi, bebeğim." Başının yanına gidip kulağına konuşuyorum. "Yardım burada, bebeğim. Biraz daha güçlü olmana ihtiyacım olacak." Onunla birlikte yatağa girme ihtiyacı bedenimi dolduruyor ve ayak seslerinin bize doğru geldiğini duyuyorum.

Sağlık görevlileri önce bir sedyeyle geliyorlar. "Neyimiz var?" İçlerinden biri bana bakıyor.

"En az bir kez bıçaklanmış," diyor Brady yara hakkında. "Basıncı uyguladım." Sağlık görevlisi içeri girebilmek için uzaklaşırken başıyla onu onaylıyor.

"Efendim," diyor diğer sağlık görevlisi, "oraya girmem gerekecek." Yan tarafa geçiyorum ama ondan fazla uzaklaşmıyorum.

Diğer sağlık görevlisine bakarak, "Kan basıncı bire yetmiş, bire on," diyor. "Kod vermeden önce onu buradan çıkarsak iyi olur."

"Şifreli," diye tekrarlıyorum onu sedyeye kaldırmalarını izlerken. "Ben de sizinle geliyorum."

Onlar ön kapıya doğru koşarken ben de onlarla birlikte koşuyorum.

Polis arabalarının ışıkları şimdi ön tarafı dolduruyor. Biz onlardan kaçarken birkaç polis memurunun eve doğru koştuğunu görüyorum. Babam beni gördüğünde sokakta koşuyordu.

"O nasıl?" Ambulansın yanında durduğumuzda önce bana sonra sedyeye bakıyor.

"Yaşıyor." Gerçekten önemli olan tek şey bu.

Üzerimde kan görünce "Sammy nerede?" diye sordu. "O da hayatta." Evi işaret ediyorum.

"Seninle hastanede buluşuruz," diyor. "Ailesi şu anda orada.

Buraya geldiler ve onları doğruca hastaneye gönderdim."

"Geliyor musun, kalıyor musun?" diye soruyor sağlık görevlilerinden biri onu içeri aldıklarında, diğeri de arabayı sürmek için öne doğru koşarken.

"Geliyorum," diye cevap veriyorum ve bir ayağımı ambulansın arkasına koyup biniyorum. O kapıyı kapatırken ben sedyenin kenarına oturuyorum. "Elini tutabilir miyim?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

Elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum. Onu asla öpmeyeceğim, asla. Sedye de yatan kıza bakıyorum. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim." Başının yanına doğru eğildim. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdiğimde sessizlikle karşılaştık. İkimiz de mutfığa ve evin arka tarafına giden uzun, karanlık bir koridora açılan oturma odasına baktık. Evin sessizliğini dinleyerek iki adım attım. Duyabildiğim tek şey onun yardım çığlığını duyduğumda içimden gelen ağır nefes alış verişti ve yapabildiğim tek şey onun sesini evin arkasına kadar takip etmektir. Yatak odasına ilk girdiğimde her şey normal görünüyordu ama sonra duvarın arkasından bağırdığını duydum. Üzerine bastırıp kapı açılana ve onu görene kadar sanki sonsuza kadar beklemiş gibi hissettim. Saçları siyaha boyanmıştı ve yüzü daha önce hiç görmediğim kadar solgundu, bir gözü şişmişti. Ayrıca sağ yanağında bir kesik ve dudağı patlamıştı.

Ambulans durdu, arka kapı açıldı ve iki hemşire ile bir doktorun bizi beklediğini gördüm. Sedye yi arkadan çekip hızla hastanenin içine doğru yürürken yanımdaki sağlık görevlisi onlara "Bir kadın var," diyor. "Birden fazla bıçak yarası var." Bu sözleri duyuyorum ama yapabileceğim tek şey onu karşılamak için koşmak.

Ben oraya varana kadar onu kapanan iki kapının arkasına götürüyorlar ve bir hemşire önüme çıkıyor. "Burada beklemeniz gerekiyor."

"Onun yanında olmalıyım," diyorum.

"Yoluma çıkacaksın," diye sertçe cevap veriyor. "Şimdi sana söz veriyorum, dışarı çıkıp neler olduğunu anlatacağım." Dönüyor. "Söz veriyorum."

Onun kapıdan girişini ve kapıların arkasından kapanışını izliyorum ve tek yapabildiğim burada durup beklemek oluyor. Charlie elinde beyaz bir şeyle içeri giriyor. "Bence üstünü değiştirmelisin." Gömleğimi işaret ediyor, yere bakıyorum ve üzerinde kan var. "Ailesi yolda, Lucy dahil herkes de yolda." Gömleği ondan aldım. "Belki gidip ellerini falan yıkarsın." Banyonun olduğu koridoru işaret ediyor. Banyoya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum.

Işık zaten yanıyor ama birkaç saniyede bir titriyor. Lavaboya doğru yürüyorum, suyu açıp ellerimi yıkamadan önce gömleği kağıt havlu dispenserinin üstüne koyuyorum. Gözlerim suyun onun kanından pembeleşmesini izliyor. İçimdeki öfkenin yeniden yükseldiğini hissediyorum. "Bastır şunu," diyorum kendime, ellerimi hızla yıkayıp kuruladıktan sonra kanlı tişörtümü yenisiyle değiştirip kanlı olanı çöpe atıyorum. Dışarı çıkıyorum, doğruca Charlie'ye gidiyorum ve iki kişi hastaneye koşarak girdiğinde duruyorum, Lilah'nın ailesini görmek için etrafa bakıyorum.

Yıllar içinde birkaç kez ziyaret etmişlerdi ama onlarla hiç tanışmamıştım. Onlara yaklaştığımda "Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diyor babası. "Siz kimsiniz?"

"Ben kızınızla evlenecek olan adamım." Elimi uzatıyorum, yüzünden yaşlar süzülen kadından şok olmuş bir soluk geliyor. "Ben Emmett."

"Ben Patrick," diyor babası elimi sıkarak, "bu da eşim Carole."

"O nasıl?" diye soruyor annesi, elimi sıkma zahmetine girmeden.

"Onu daha yeni aldılar," diye paylaşıyorum ve tam başka bir şey söyleyecekken kapı açılıyor ve Lucy'nin Brock'un arkasından koşarak içeri girdiğini görüyorum.

Onu.

Etrafına bakınırken yüzü gözyaşlarıyla doluyor, gözleri Benim. "Baba," diye haykırıyor ve bana çarpıp neredeyse beni geriye savururken dizlerimin bağı çözülüyor. Kollarını boynuma doladı. "Lilah nerede?"

"Özür dilerim," diyor Brock, "gelmek istedi." Ona sadece başımı salladım.

"O iyi olacak," diye Lucy'yi temin ediyorum. Emin bile değilim ama diğer seçeneği düşünmek istemiyorum.

"Onu görebilir miyim?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Henüz değil tatlım," diyorum gözyaşlarını silerek. "En kısa zamanda bunu gerçekleştireceğiz." Ayağa kalkıp Lucy'ye gülümseyen anne ve babasına bakıyorum.

"Sen şu meşhur Lucy olmalısın," diyor Carole. "Bana sen ve Rosy hakkında her şeyi anlattı."

"O benim atım," diyor Lucy, gözyaşlarını silmek için elinin tersini kullanıyor. "Lilah kadar iyi ata binmek istiyorum."

"Senin ondan çok daha iyi olduğunu söyledi." Lucy'nin nefesi kesilince annesi gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Hadi gidip oturalım ve haberleri bekleyelim."

Annesi onun elini tutuyor ama Lucy onun yerine benimkini tutuyor. "Ben babamla kalacağım."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ediyor ve kapı açılıp başka bir sedye içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, bu kez iki polis memuru onları takip ediyor. Pops ve Casey de onları takip ediyor.

"Şurada bekleyelim." Köşedeki bekleme odasını gösteriyorum. Patrick yüzümü görüyor ve sonra sedyeye bakıyor. Ben bekleme odasına girerken ellerini yumruk yapıyor ve Lucy Carole'un yanına oturuyor.

Odaya girdiğinde omzunun üzerinden işaret ederek "Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Aileye hoş geldin," diyerek omzuma bir tokat atıyor ve karısının yanına oturmaya gidiyor.

Charlie, Brock ve babamla birlikte odaya giriyor. "Her şey yolunda mı?" Onlara soruyorum ve Brock sırtışını gizlemeye çalışıyor.

Charlie, "Yaşıyor, yani hepimiz iyiyiz diyebilirim," diye rapor veriyor.

"Bulduklarına göre," diye başlıyor Pops, "ve bizim bulduklarımıza göre, uzun, çok uzun bir süre uzakta kalacak."

Yanına gitmeme engel olan hemşire odaya girdiğinde ona bakıyorum. Bana bakıyor. "Şimdi ameliyata girecek." Başımı salladım. "Sağ tarafından, kalçasının yanından ve sırtından bıçaklanmış."

Ben homurdanmaya başlayınca Brock, "Kilitle," diyor.

"O çıktığında gelip seni alacağım." Bana başını salladı ve dışarı çıktı, beni kilitlemeye ve oraya girip ona elini süren adamı öldürmemeye çalışırken bıraktı. Onu benden alan adamı çünkü onu ne kadar çok sevdiğimi itiraf edemeyecek kadar aptaldım. Şu andan itibaren, hayatımın geri kalanında, ona her gün ne kadar sevildiğini göstereceğimi biliyorum. Umarım çok geç değildir. Umarım beni affedebilir. Eğer yapmazsa, bu benim kefaretim olacak ve onunla, onsuz yaşayacağım ve bu hayatımın en büyük pişmanlığı o l a c a k .

Bölüm Kırk Bir

LİLAH

Bip seslerinin gittikçe daha yüksek sesle bana doğru geldiğini duyuyorum.

Gözlerimi açmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Gözlerimi hareket ettiriyorum.

Karanlığa geri çekilmediğimden emin olmak için başımı bir taraftan diğerine çeviriyorum.

Gözlerimi açmaya çalışırken yanımdaki bip sesine odaklanıyorum. Nazik bir elin elimi tuttuğunu ve sonra usulca öptüğünü hissettiğimde inliyorum. "Güvendesin." Sesini duyuyorum ama rüya mı görüyorum yoksa gerçek mi emin değilim. "Yanımdayım bebeğim." Elimde daha fazla öpücük hissediyorum. "Sana sahibim." Şimdi tuttuğu elimde baskı hissediyorum.

Gözlerim çırpınarak açılıyor ve neredeyse kapalı olan kapıdan gelen yumuşak ışıkla karanlık odaya bakıyorum. Bip sesi sabit, beyaz duvarlar steril görünüyor ve başımı çevirip elime baktığımda başını eğdiğini ve elimin altına bastırıldığını görüyorum. "Emmett," diye mırıldanıyorum dudaklarımı yalamadan önce. Başını kaldırıyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

"Bebeğim." Sesi çatlıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken elimi ağzına götürüyor. "Bebeğim." Sesini zar zor duyabiliyorum.

"Su," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanmak isterken onları açık tutmaya çalışıyorum. Yüzüme dokunmak için elimi kaldırıyorum, son zamanlarda olduğu gibi dokunulduğunda hâlâ acıyıp acımadığını hissediyorum. Elimini bıraktı ve odadan çıktı. I

Koluma bakıyorum, seruma bağlı olduğumu görüyorum. Bip sesi kalbimi izleyen makineden geliyor. Yan tarafımdaki yanma zonklayan bir ağrı. Başımı yana çevirip gözlerimi dinlendirirken botların bana yaklaştığını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda onu bana doğru yürürken görüyorum, elinde pipetli şeffaf bir bardak tutuyor. Dünden beri kıyafetlerini değiştirdiğini fark ediyorum, onu sadece bir anlığına görmüş olsam bile.

"Bu buzlu su." Sesi yumuşak ve neredeyse fısıltı gibi. "Kendini hasta etmemek için küçük yudumlar almalısın."

Pipeti dudaklarıma doğru tutarken başımı sallıyorum ve bir yudum alıyorum. Soğukluk hemen dilime çarpıyor. Durmadan önce iki yudum alıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve bardağı hastane masasının üzerine koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, diğer eli başımın üstüne oturmak için uzanıyor.

"Sanki tren çarpmış ve ölüme terk edilmiş gibiyim," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama bu sözleri söylediğim anda yüzünün bembeyaz olduğunu görüyorum. "Ama hayattayım, bu yüzden sanırım minnettar olmalıyım. Zonklayan bir ağrı var-"

Ona gerçeği söylüyorum ve yavaşça ağrının geldiği tarafıma dokunuyorum. "Sanki kalbim her attığında orada atıyormuş gibi hissediyorum."

"Bıçaklanmışsın," diyor beni şok ederek. "İki kez."

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Hatırladığım son şey çarpışma sesiydi."

"İçeri girdik," diye başlıyor, eli elimde sıkılaşıyor, "ve her zaman yaptığı gibi yanında bir bıçak vardı."

"Nerede o?"

"Sana yakın bir yerde değil," diye neredeyse tıslıyor. "Bir daha sana yaklaşamayacak."

"Anlamıyorum. Neden?" Başımı sallıyorum. "Bana ilaç verdi," diye anlatıyorum. "Ahıra her zamankinden daha erken gittim ve onun orada olmasına çok şaşırdım. Bana kahve yaptı." Gözleri benimkilere bakıyor. "Bana onunla kahve içmemi söyledi. Saçımı kesti." Başımın yan tarafına dokunuyorum ve saçımın sadece

çenemin altında. "Beni buradan götüreceğini ve birbirimize aşık olacağımızı söyledi. Bebeklerini doğurmamı istedi." Başımı salladım. "Ondan hiç şüphelenmedim bile."

"Kimse şüphelenmedi. Casey bile. Bize başka birinin bilgilerini vererek bizi kandırdı. Gerçek Samuel Lennox Kaliforniya'da yaşıyor ve dün gece itibariyle bilgilerinin Richard Granville tarafından kullanıldığından habersizdi." Tüm bu bilgileri kafamda toparlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum. "Richard Granville kız arkadaşını kaçırmaktan yedi yıl hapis yattıktan sonra sekiz ay önce hapisten çıktı. İki ay tutsak kaldıktan sonra, adam yanında uyuyakalınca nihayet kaçmış."

"Aman Tanrım. Beni izlediğini söyledi" -elimi mideme götürdüm, midemin bulanmaya başladığını hissediyordum- "uyurken bile. Ben oradayken kaç kez evime girdiğini bile bilmiyorum ve ben bilmiyordum. Eşyalarımın oynadığını nasıl fark etmediğimi bile bilmiyorum." Ağzımdan nefes veriyorum. "Ne kadar zamandır ben-"

"Üç gün," diye yanıtlıyor ben sorumu bitirmeden. "Yetmiş yedi saat." İçindeki öfkeyi görebiliyorum. "Lanet ol a s ı yetmiş yedi saat, seni ele geçirdi ve hepimizi kandırdı. Yetmiş yedi saat boyunca arayabildiğim her yeri aradım. Seni bir saniyeliğine bile olsa geri alabilmeyi dilediğim yetmiş yedi saat. Seni güvende tutamamanın acısını hissetmekle geçen yetmiş yedi saat. Yetmiş yedi saatlik işkence." Başını sallar. "Keşke-"

"Dur," diyorum ona, "bunu bitirme."

"O saatleri asla geri alamayacağım," diye fısıldıyor. "Yetmiş yedi saat boyunca aklımdan geçen tek şey senin güvende olmaman oldu. Yemek yiyemedim, uyuyamadım. Nefes alamadım."

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri karşısında kalbim hızlanıyor ama sonra bunu benimle yapamayacağını söylediğini hatırlıyorum, başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve o sadece usulca gülümsüyor.

"Buradasın," diyor ve elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor.

Çok yorgunum ve gücüm benden çekilip alınıyor. "Sen dedin ki..." Ona hatırlatırım.

"Yanılmışım." Göğsü şişerken ağır bir nefes alıyor. "Çok yanılmışım. Sensiz yaşayamam. Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Ama-" Başımı sallıyorum, sözlerine inanmak istiyorum ama inanabileceğimden emin değilim.

"Çok korkmuştum." Sesi kırılıyor. "Sana aşık olmaktan ve sonra seni benden almaktan çok korktum." Acı ondan yayılıyor. "Çok korktum, ama şimdi hayatımı sensiz yaşamaktan daha çok korkuyorum." Gözlerim yanmaya başlıyor ve dudaklarımın titremesini kontrol etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. "Sabah uyandığımda yüzünü görememekten daha çok korkuyorum." Kendi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Benimle eve gel," diye yalvarıyor. "Benimle ve Lucy ile eve gel, ait olduğun yere."

Sözleri karşısında göğsüm daralıyor. İki hafta önce duymak istediğim sözler. "Ya fikrini değiştirirsen?" Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum, alt dudağımın titrediğini hissediyorum.

Başını kararlılıkla iki yana sallıyor. "Böyle bir şey olmayacak."

Ona bakıyorum, her şeyimle sevdiğim bu adama. Beni arayan ve kurtaran adama. Gözlerimi kapattığımda yanımda duran tek kişiyi gördüğüm adama. "Üzgünüm ama sana güvenmiyorum."

Bölüm Kırk İki

EMMETT

Hiç şüphesiz hayatımın aşkı olan bu kadına bakıyorum. Gözlerinde kocaman yaşlarla bana bakıyor, gözlerinden geriye ne kaldıysa kırıyor.

Ben. "Sana güvenmiyorum." Elini bırakarak ondan bir adım geri çekildim, acı neredeyse dayanılmazdı. "Beni bir kenara attın."

"Asla, seni asla bir kenara atamam." Nefes alıyorum. "Seni kurtarıyordum." "Beni kurtarmak mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Seni benden kurtarıyordum." Bu sözleri söylediğim anda, benim her şeyime sahip olmayı hak ettiğini anladım. "Seni olduğum şeyden kurtarıyordum."

"Nesin sen?"

"Ben kötüyüm," diyorum aklıma gelen tek kelimeyle. "Sekiz yaşındayken"-Hikâyemi anlatırken onu izliyorum, daha önce kimsenin duymadığı bir hikâyeye

- "Babamla yatakta kitap okuyorduk. Her gece yaptığımız bir şeydi. Bir rutin, ya da bizim rutinimiz. Akşam yemeği yedik, genellikle sadece ikimiz. Umarım sadece ikimiz olurduk." Tavana bakıyorum, kalbim göğsümden çıkmak üzere. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor, burnumu sıkıyorum ve onları uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum. "Tam kitabın sonuna gelmiştik ki bir araba kapısı sesi duyduk." Sanki o yatağa geri dönmüşüm gibi tekrar kafamda canlandırabiliyorum. "Okumayı bıraktı ve ikimiz de yatak odamın kapısına doğru baktık. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kapıya gelmesini bekledik. Daha o gelmeden tökezlediğini duyduk.

eve girdi. Aklını kaçırmış bir halde eve gelmesi yeni bir şey değil." Omuz silkiyorum. "Evde kalan bir anneydi, hiç evde kalmadı, hiç yemek yapmadı, hiç temizlik yapmadı ve kesinlikle benimle hiç ilgilenmedi." Yüzündeki ifade dehşete kapılmıştı. "İçeri girdi ve babam bana olduğum yerde kalmamı söyledi. Odadan çıkarken kitabı yanımdaki yatağın üzerine koydu. Onu dinlemedim. Onu dinlemeliydim, Lilah. Keşke onu dinleseydim. Keşke ona benimle kalmasını söyleseydim. O kadar çok şey isterdim ki." Nefes almak için bir saniye duruyorum. "Tartışıyorlardı, ki bu yeni bir şey değildi. Evde tek başıma olmam konusunda hep endişeliydi. Dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. Eve gittiğimde o evde olmayınca rahat bir nefes alırdım ama babam bundan nefret ederdi. Yalnız kalmamdan nefret ederdi, bu yüzden kavga ederlerdi."

"Emmett," diye ismimi mırıldandı.

"Onu vurdu," diye hikayenin sonuna geldim. "Ben duvarın kenarından izlerken onu göğsünden beş kez vurdu. Çantasından bir silah çıkardı ve ateş etmeye başladı."

Ondan kaçan soluk, sanırım dayanabileceğimden daha fazla. "Lanet silahın tamamını adamın göğsüne boşalttı ve suçsuz olduğunu söyledi. Görüyorsunuz, annem beni suçladı." Göğsümü gösteriyorum. "Babamı öldürdü ve beni bu dünyada yapayalnız bıraktı ve beni suçladı. Bunu ona ben yükledim. İçine kötülük koydum. Eğer ben olmasaydım, bana sahip olmasaydı, içindeki tüm o şeytanlar asla ortaya çıkmazdı."

"Emmett, hayır." Başını iki yana sallıyor, gözyaşları bir nehir gibi yüzüne akıyor.

"Benim hatam." Elimi yumruk yapıp göğsümün ortasına vuruyorum. "Hepsi benim hatamdı. Koruyucu ailede büyüdüm. Annesi bir katil olan ve bununla da kalmayıp kocasını vuran bir çocuğu kim evlat edinmek ister? Kim olduğunu söyleyeyim, hiç kimse. Bir kişi bile bana dokunmak istemez." Lilah hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bana bakıyor, gözlerindeki ifade keder ve hüznle dolu. "On sekiz yaşındayken onu görmeye gittim ve

Bana zehir olduğumu söyledi. Benmişim. Dokunduğum her şeyin lekeleneyeceğini söyledi. Sevdieğim herkesin içimdeki kötülükle dolacağını söyledi. Bunu kimseye yapamazdım, bu yüzden yalnız öleceğimi kabul ettim. Lucy'ye kadar"-gülümsüyorum-"ve sana kadar. Seni becerene kadar." Onu işaret ediyorum. "Sana aşık oldum ve yapabildiğim tek şey kendime senin benden daha iyisini hak ettiğini söylemek oldu. Seni her şeyiyle sevebilecek birini hak ediyordun, aşkın ne olduğunu bile bilmeyecek kadar kırılmış birini değil."

İçinden bir hıçkırık gelirken elini ağzına götürüyor ve ben de yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alarak başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Ağlama bebeğim," diyorum. "Benim için değil." Dudaklarından pyorum. "Benim için asla." Yumruyu yutuyorum. "Seni uzağa gönderdiğim için zgnm. Sen yanımdayken şeytanlarımla mücadele edecek kadar erkek olmadığım için zgnm." Göğsümdeki baskı tüm gücüyle artıyor. "İhtiyacın olan adam olamadığım için özür dilerim." Onu son bir kez öpüyorum. "Artık sana yk olmayacağım." Ondan bir öpücük daha alıyorum ve ağlama sesleri arasında odadan çıkmak için dönüyorum. Dizlerimin bağı zlmeden koridora çıkmayı başarıyorum. Beni desteklemesi için duvara tutunuyorum, önümde hiçbir şey göremiyorum, o sırada belimde bir kol hissediyorum.

"Tuttum seni." Başımı evirdiğimde Casey'yi görüyorum. "Yanımdayım."

"Yalnız kalamaz," diyorum ona. "Yanında birine ihtiyacı var." Zihnim sadece ve sadece onun için endişeleniyor. "Yanına birini ver."

Yoğun bakımdan çıktık ve daha üç saat önce ameliyattan çıktığında dolu olan bekleme odasının önünden geçtik ve doktor iyi olacağını söyledi. Kıyafetlerimdeki kanı temizlemek için beni duş almaya zorladılar. Aceleyle geri dönmeden önce kırk iki dakikalığına ayrıldım. Ailesi sırayla onunla oturuyordu ama ben döndüğümde gittiler. şimdi odada sadece beni görünce ayağa fırlayan Charlie var. "Ona git," diyorum, o da başını sallıyor. "Git ona."

Casey, Charlie'ye "Onu yakaladım," diye garanti veriyor. "Onu yakaladım." Başını sallıyor ve Lilah'nın odasına koşuyor.

Oraya gidip bir sandalyeye çöküyorum. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Hayır," diyorum ona, "ailesi gelene kadar burada oturacağım." Ellerimi yüzüme sürüyorum, içim bomboş hissediyorum. "O zaman onu rahat bırakacağım."

Tek bir kelime bile etmeden yanıma oturuyor. Ailesi gelene kadar burada oturup hiçbir şeye bakmadan oturuyorum. "Sizi bekliyor," diyorum onlara, kalkıp başımla selam verdikten sonra odadan çıkıp yağmurun içine doğru yürüyorum.

Bölüm Kırk Üç

LILAH

Hastane yatağımdan pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıda güneşin parladığını görüyorum ama sanki yağmur yağıyor ve hava bulutlu olmalıymış gibi hissediyorum. O öleli iki gün oldu.

hikayesini anlattıktan sonra beni terk etti. İki gündür kalbim göğsümden sökülmiş gibi hissediyorum. Yüzümün altındaki yastık gün boyu akan gözyaşlarımdan ıslandı. Bacaklarım karnıma doğru kıvrılmış, uzaklara bakarken onu düşünmemeye çalışıyorum ama aynı zamanda sesinin gün boyu kafamda tekrarlandığını da biliyorum. Rüyalarımda beni bekleyen, ona sarılabildiğim ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyebildiğim kişi o. Hastane kapısı açılıyor ve gelen kişinin Emmett olması umuduyla başımı yana çeviriyorum. Ama her seferinde olduğu gibi, gelen o değildi. Onun dışında herkes geldi. Ailemden ahırdaki insanlara, hatta haberi duyunca buraya koşan Sierra'ya kadar bir sürü lanet ziyaretçi. İstedğim tek kişi Emmett ve ona en yakın olduğum kişi Lucy'ydi, o olmasını dileyerek her şeyimle ona tutundum.

"Günaydın," dedi hemşire. "Bu sabah nasılsınız?" "Ben iyiyim." İyi değilim.

İyinin tam tersiyim, ama hiçbir ilaç

Bana yardım et. Annem sonunda benimle uğraşmayı bırakıp dün gece gittiği için mutluyum. Onu değil, Emmett'i istiyordum.

"Tansiyonunu ölçelim." Yatağın kenarına doğru yürüdü ve ben de dün gece serum takılan kolumu kaldırdım.

Kahverengi manşeti yukarı kaydırıp birkaç düğmeye basıyor ve manşetin havayla dolmaya başladığını hissediyorum. "Hiçbir şey yemedin." Bir süre önce getirdikleri kahvaltı tepsisini işaret ediyor.

"Pek aç değilim." Ona bakmıyorum, pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"G ü c ü n ü yüksek tutmalısın," diye öğüt veriyor, kelepçeyi çıkarıyor. Kapı açıldığında doktor vals yaparak içeri girdi.

"Günaydın Lilah," diye selamlıyor beni, elinde bir çizelge tutarak. "Nasıl gidiyor?"

"Eve gidebilir miyim?" diye soruyorum, o da bana gülümsüyor.

"Eve gidebilirsin gibi görünüyor," diye rapor veriyor, "ama dinlenmen gerek." Başımı salladım. "Ve sana doğum öncesi vitaminler için birkaç isim vereceğim."

Dönüp oturuyorum. "Pardon, ne dediniz?"

Doktor bana bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık. "Doğum öncesi vitaminler." Hemşireyle bakışıyor. "Hamile olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Özür dilerim, ne?" diye tekrarlıyor sesim daha da yükselerek.

"Bildiğini sanıyordum. Geçen gün geldiğimde size ikinizin de tehlikeyi atlattığınızı söylemiştim."

Başımı sallıyorum. "Bunun Sammy ve benimle ilgili olduğunu sanmıştım." Sesim daha da yükseliyor ve doktorun gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi bakıyor.

"Ne kadar hamileyim?" Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Yaklaşık altı haftalık," diyor. "Tebrikler."

Arkasını dönüp odadan çıkıyor ve hemşire de onu takip ediyor. Üzerimdeki örtüyü atıp yataktan kalkıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Sandalyeye ve annemin dün benim için getirdiği çantaya doğru yürüyorum. Bir kot pantolon ve bir tişört alıp banyoya gidiyorum. Üzerimdeki hastane önlüğünü çıkarıp bir ayağımı kot pantolonumun içine sokuyorum, ardından diğerini. Yan tarafımdaki bandajın olduğu yere dokunmamaya dikkat ediyorum.

Karnımın ortasından sırtıma kadar. Çok yavaşça tişörtümü üzerime geçiriyorum, acıdan yüzüm buruşuyor ama zorluyorum.

Banyodan çıktığımda hastane odasının kapısı açılıyor ve Charlie içeri giriyor, Casey de onu takip ediyor. "Birin taburcu olduğumu duydum." Charlie ellerini birbirine vurarak bana gülümsüyor.

"Seni eve götürmeye geldik," diyor Casey ve ben gülümsemeye çalışıyorum ama sadece yatağa oturuyorum. "Bütün çiçekleri kamyonetime alacağım." Odanın içinde son iki gündür aldığım tüm çiçeklere bakıyor. Çiçeklerin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama ben onları görmekten nefret ediyordum.

Bana bir tekerlekli sandalye getiriyorlar ve birkaç dakikalık bakışmadan sonra pes edip tekerlekli sandalyeye oturuyorum. Casey benim için kamyonetin kapısını açıyor ve elini uzatıyor, o da nazikçe binmeme yardım ediyor. Ön tarafa doğru yürüdüğünü, bindiğini ve bana baktığını izliyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?" Charlie soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve kaşları birbirine çarpıyor. "Beni ona götürebilir misin?"

Charlie derin bir nefes verir ve başı öne eğilir. "Lütfen, Charlie, ben-"

"Siz ikiniz..." Kamyonu çalıştırır ve hastaneden uzaklaşır. "Daha ne kadar dayanabilirsiniz?" Ona cevap vermedim. Sadece pencereden dışarı bakıyorum ama cevabım her şey. Onunla birlikte olduğum sürece onun için her şeye katlanırım.

Evin önüne geldiğimizde kamyonetin orada park ettiğini görüyorum. Kapıyı açtığımda Charlie, "Evde değil," dedi. "At binmeye gitti."

"Lucy mi?" diye soruyorum, o da usulca gülümsüyor.

"Onu Billy'ye yardım etmesi için tuttuk," diyor gülümseyerek ve ben bir salyangoz kadar yavaş kamyonundan iniyorum. "İşlerinizi hallettiğinizde bizi arayın," diyor yola çıkmadan önce. Basamakları çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum, sonra da evin yan tarafında sadece bakmak için tuttuğu sandalyeye gidiyorum.

Oturuyorum ve yanım kaşındığında tıslıyorum. Tarlaya bakıyorum, gözlerim ormanda geziniyor, onu arıyorum. Onu ormandan çıkarken gördüğümde dakikalar mı yoksa saatler mi geçti bilmiyorum. Siyah atına binmiş, sırtı dimdik, saçları rüzgârda uçuşuyor. Bana doğru bakmıyor, muhtemelen burada olmamı beklemediği için.

Ahıra yöneliyor ve on dakika sonra ellerinin tozunu alarak dışarı çıkıyor. Üzerinde mavi kot pantolonu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış uzun kollu mavi kot gömleği var. Gözlerimi üzerinde hissetmeden önce beş adım atıyor.

Kafasını kaldırdığında, adımlarının ortasında duruyor. Uyumadığını görebiliyorum. Gözleri kararmış ve bitkin görünüyor. En alt basamağa geldiğinde "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben de ona doğru yürüyüp aşağıya bakıyorum.

"Beni bu kadar kolay bırakacak mıydın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, parmaklarımın altında onun sıcaklığını hissetmekten, ona dokunmaktan, ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Ait olduğum yerde, onun kollarında olmak.

"Neden bahsediyorsun?" diyor ve parmaklarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Sana bir şey söylemem için bana fırsat vermemenden bahsediyorum." Yutkunuyorum. "Benden uzaklaşıp gittin." Başını sallıyor ve yan tarafa bakıyor. "Beni terk etmeyeceğini söyledikten sonra, tam da bunu yaptın. Beni terk ettin."

Bana dönüp baktığında, bakışları nefesimi kesiyor, tıpkı bana hikayesini anlattığında olduğu gibi. "Yüzünün her yerinde gördüm." Bir adım geri çekildim. "Benden iğreniyordun."

Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Senden iğrenmiyordum. Senin için üzuldüm ve sonra senin için kızdım. Sonra, şey, sonra sadece kışına tekme basmak istedim. Keşke bilseydin."

"Neyi bilseydim?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum. "Fark etmez, değil mi? Eğer benden bu kadar kolay uzaklaşabiliyorsan. Ne önemi var ki?"

"Bu sabah Charlie ve Casey'nin seni eve götürmek için gelmeleri dışında seni hiç terk etmedim." İtirafı beni şok etti. "Bütün o süre boyunca bekleme alanındaydım. Yanında uyuyamadım ama o lanet yeri sensiz terk etmeyecektim." Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Lilah." Adım dudaklarında acı çekiyormuş gibi.

"Bana Lilah deme!" Bağırıyorum ve sonra derim çekilince irkiliyorum. Bir adım atıyor ve ben onu durduruyorum. "Hayır, daha bitirmedim. Keşke seninleyken ne kadar güvende hissettiğimi bilseydin. Keşke ne kadar güçlü olduğumu bilseydin. Keşke ne kadar şefkatli ve besleyici olduğumu bilseydin. Keşke benim gördüğümü, hepimizin gördüğünü görseydin. Charlie seni bir kardeş gibi seviyor ve biliyorum ki sıkıştığında onun için ölürsün. Tüm erkekler seni örnek alıyor, mecbur oldukları için değil, ne olursa olsun arkalarında olduğunu bildikleri için. Herkese saygı gösteren. Güvenilir ve iyi kalpli, ama daha da önemlisi, sevdiği insanları her şeyiyle koruyan biri." Elimi karnımın üzerine koydum.

"Bunu içeride yapabilir miyiz?" diye öneriyor. "Uzanabilirsin." Hayır demek, bunu burada yapacağımızı söylemek istiyorum ama vücudum beni ele veriyor.

"Peki," diye karşılık veriyorum ve merdivenlerden çıkıp önümde duruyor, misk gibi kokusunu alıyorum.

"Hadi seni içeri alalım," diye ısrar ediyor ve elini benimkinin içine sokuyor. İçeri giriyoruz ve kanepenin üzerine atılmış battaniyeleri görüyorum.

"Ne oldu?" Merakımı yenemeyerek işaret ettim.

"Orada uyudum." Battaniyeleri kaldırmak için kanepeye doğru yürüyor. "Sen gittiğinden beri burada uyuyorum."

"Ne?" Bana doğru dönmesini izledim.

"Sensiz o yatakta uyuyamadım." Gözlerimi kapatıyorum. "İşkence gibiydi."

"Bunu kendine sen yaptın," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallayarak onaylıyor. "Yaptım," diye kabul ediyor.

"Beni seviyor musun?" Bu soru ona şimdiye kadar sorduğum en büyük soru. Nefesimi tuttuğum soru bu. Cevabını bilmek zorunda olduğum soru.

"Senden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Hiçbir fikrim yoktu, aşkın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve sonra sen ortaya çıktın ve ben onunla savaştım." Yere bakıyor. "Şu an olduğum baba olmama yardım eden şey seni sevmek."

"Bu çok iyi bir cevap." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var. Sammy'nin yaptığı ama benim bilmediğim bir şey."

Elleri yumruk oldu. "O orospu çocuğu," diye tıslıyor.

"Oldukça fazla ama-" Yutkunuyorum. "Bebeklerini doğurmamı istedi." Yüzü soluklaştı. "Hayır, bana öyle dokunmadı." Rahatlamış bir nefes veriyor. "Ama doğum kontrol hapımı değiştirdi," diye söze başlıyorum, gözleri büyüyor ve eli ağzına gidiyor. "Bugüne kadar hiçbir fikrim yoktu." Konuşmadan duramıyorum. "Doktor geldi ve doğum öncesi vitaminlerle ilgili bir şeyler söyledi," diye anlatıyorum ve kıcı kanepeye düşüyor, sonra ayağa fırlıyor.

"Gitmem gerek," diyor elini saçlarında gezdirerek.

"Ne?" Çılgılık atıyorum. "Şimdi mi?" Ellerimi uzattım. "Bir şeyin tam ortasındayız."

"Gidip babanla konuşmam gerek." "Özür dilerim, ne?"

"Onunla tanıştığımda, seninle evlenecek kişinin ben olduğumu söyledim."

"Sen ne?" Ellerimi başımın üzerine koydum.

"Şimdi ona gerçekten söylemek zorundayım." Evden kaçmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Emmett," diye bağıriyorum. "Kaçırıldım ve bıçaklandım," diye haykırıyorum, "ve saçımı kesti. Beni sevdiğini ve bir bebeğimiz olacağını yeni öğrendim ve sen gidip babamla mı konuşmak istiyorsun?"

"Kahretsin, bir yüzük almalıyım."

"Aman Tanrım," diyorum ve elimi tuttuğunda kapıya yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Beni kendine çekti.

"Senden uzağa." Bir kolunu belime doladığında konuşmayı kesiyorum ve avuçlarım göğsüne yerleşiyor, altında kalp atışlarını hissediyorum.

"Asla," diyor bana bakarak. "Benden uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim." Başını eğiyor. "Seni seviyorum Lilah."

"Bunu bana her gün söyleyeceğine söz ver." Başımı arkaya eğiyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi bilmediğin bir günün bile geçmeyeceğine söz ver. Hayatımızı ne kadar sevdiğimi. Çocuklarımızın benim için ne kadar önemli olduğunu."

"Öp beni, Emmett." Gülümsemesi benimkiyle eşleşince gülümsüyorum.

"Büyük bir zevkle," diyor ve eğilip dudaklarımı öperek kalbimin bambaşka bir nedenle acıyacak kadar dolmasına neden oluyor.

"Şimdi gidip Lucy'yi alabilir miyiz lütfen?" Diye soruyorum ve o da beni kendine çekip şimdiye kadar bana yaptığı en büyük sarılmayı yapıyor.

"Evet, hadi gidip kızımızı alalım." Başımın üstünü öpüyor ve el ele tutuşarak evden çıkıyoruz. Merdivenlerden indiğimizde duruyor ve başını eğmeden önce elini karnımın üzerine koyuyor. "Seni seviyorum küçüğüm" - bana bakıyor- "ve seni de."

Bölüm Kırk Dört

EMMETT

"*Bir bebeğimiz olacak.*"

Kelimeleri tekrar duyuyorum ve gözlerim açılıyor. Oda doluyor yumuşak güneş ışığıyla birlikte. Bedenim onun etrafında koza gibi sarılmıştı ve o kollarımda uyurken ellerim karnındaydı. O gittiğinden beri ilk defa o gece nihayet uyuyabildim. Yatağa onun yanına uzandığım anda bedenim rahatlayabileceğini hissetti ve rahatladı da.

Onu uyandırmamak için yavaşça yanından uzaklaşmadan önce derin bir nefes çektim. Yorganı tekrar üzerine koydum, onunla yatağa geri dönmek istiyordum. Bunun yerine dönüp parmak uçlarımda odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Lucy'nin odasına gitmeden önce kahveyi hazırlıyorum ve kapıyı iterek açıp başımı içeri sokuyorum. "Kalk ve parla," diyorum ve o da yorganının altından homurdanıyor. "Pastırma mı sosis mi?"

"Sosis." Geriniyor, sonra bana bakıyor. "Lilah hâlâ burada mı?" "Evet," diye cevap veriyorum. "Benim yatağında uyuyor."

"Onu görmeye gidebilir miyim?"

"Kahvaltıdan sonra," diyorum. "Bırak biraz uyusun."

"Tamam." Yorganı üzerine örtüyor ve ben de mutfağa dönüp kahvaltıya başlamadan önce kahve yapmak için bir fincan alıyorum.

Ekmek kızartma makinesine ekmek koyarken kapının açıldığını duyuyorum ve Lilah'nın mutfağa geldiğini görüyorum. Üzerinde bir şort ve bir tişört vardı.

Bir eliyle gözlerindeki uykuyu silerken bana gülümsüyor. "Beni neden uyandırmadın?" diye mırıldanıyor, fincanı yere bırakıp gelip bana sarılması için kollarımı açtığımda. Sorgusuz sualsiz geliyor ve kollarım onu sardığında kelimenin tam anlamıyla iç çekiyorum, başının üstünü öpmek için eğiliyorum.

"Uyumalısın bebeğim," diyorum usulca.

"İşe gitmem gerek." Kendini benden ayırıyor ve ben de ona bakıp başımı sallıyorum.

"İşe gitmeyeceksin," diyorum ve sosis cızırdamaya başladığında dönüp tavaya doğru yürüyorum. "Yatakta kalacaksın."

"Kesinlikle kalmayacağım." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben işe gidiyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam, bana başka seçenek bırakmadın." Telefonumun olduğu tezgâha doğru yürüyüp onu alıyorum ve Charlie'yi arayıp hoparlöre veriyorum.

"Ne?" İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Lilah işe geleceğini söyledi," diyorum Charlie'ye, o da gülüyor.

Lilah'ın nefesi kesilirken, "Önümüzdeki ay izinli," diyor.

"Değilim!" diye bağırıyor ve telefonu elimden almak için bana doğru yürüyor. "Bir ay çılgınlık."

"Peki," diye pes ediyor, "iki hafta sonra gelebilirsin." Bana ters ters bakıyor. "Ya da hiç gelme."

"Beni kovuyor musun?" diye soruyor Charlie.

"Sonra seni ziyarete geldiğimde görüşürüz" diyor. "O zaman konuşuruz." Kadın daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapatıyor.

"Bunun hallolduğuna sevindim." Lucy'nin yatak odasından çıktığı sırada eğilip dudaklarını öpüyorum ve gülümseyerek tekrar dudaklarını öpüyorum.

"Lilah," diyerek ona doğru koşuyor ve beline sarılıyor, "kalkmışsın."

Başını öpmek için eğilmeden önce yumuşak bir sesle "Uyandım," diye onaylıyor. "Yemek kokusu aldım."

"Beni okula bırakacak mısın?" Lucy portakal suyu almak için buzdolabına doğru yürürken soruyor.

"Hayır" diye cevap veriyorum, aynı anda Lilah da "Evet" diyor.

Lucy tabureye doğru yürüyüp otururken gülüyor. "Lilah taşınıyor mu?" diye soruyor ve ben de kocaman gözlerle bana bakan Lilah'ya bakıyorum. Dün gece Lucy'yi aldığımızda Lilah'nın kalıp kalmayacağı hakkında konuşmamıştık. Lucy sadece Lilah bizimle olduğu için mutluydu ve diğer her şey pencereden dışarı çıktı.

"Um," dedi Lilah.

"Kalmasını istiyorum." Sonunda ocağı kapattım ve Lucy'ye döndüm. "Burada bizimle yaşamasını istiyorum."

"Ben de," diye onaylıyor Lucy, bir yandan da gülümseyerek Lilah'ya bakıyor. "Sen de burada bizimle yaşamak istiyor musun?"

"Um." Sinirden elleri titriyor. "Siz neredesiniz ben de orada olmak istiyorum," diyor sonunda ve beni gülümsetiyor. Elimde olmadan yanına gidip onu kollarıma alıyorum, elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"O zaman anlaştık, taşınıyorsun." Kollarını belime doladığında ona bakıyorum. "Autumn'dan gidip eşyalarını toplamasını isteyeceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye soluyarak Lucy'nin kıkırdamasına neden oldu. "Kendi eşyalarımı kendim toplayabilirim, çok teşekkür ederim."

"Siz erkek ve kız arkadaş mı olacaksınız?" Bu soru Lilah'nın susmasına neden oldu.

"Evet." Bir adım bile atlamadım. "En azından şimdilik. Onu seviyorum, hep sevdim."

Lucy sırtıyor. "Biliyordum.

"Siz ikiniz evleniyor musunuz?" Lucy her birimize bakıyor.

"Onunla evlenmek istiyorum," diye itiraf ediyorum Lucy'ye. "Onun kocası olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Sen de babamla evlenmek istiyor musun?" Gözleri yaşaran Lilah'ya bakıyor.

"Hem de çok," diye fısıldıyor ona, ağlamamaya çalışıyor ama sonra gözyaşlarına teslim oluyor. "Onunla evlenmeyi çok istiyorum."

"O zaman evlenmelisin," diyor sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. Lilah, "Bundan daha fazlası var," diye cevap veriyor ve ben başımı eğiyorum.

"Babamı seviyorsun," diyor Lucy Lilah'a. "Lilah'yı seviyorsun." Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Artık evlenebilirsin."

Lilah gülüyor. "Sanırım bu kadar kolay." Bana bakıyor. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi?" Kafası karışmış gibi ona bakan Lucy'ye dönüyor. "Biliyorsun, burada kalmam."

"Daha önce de burada kaldın." Ona kahvaltılık sandviç yapmak için yanına gittiğimde omuz silkiyor. "Artık sadece babamla yatıyorsun."

"Evet," diyor Lilah, dönüp Lucy'nin önündeki adaya doğru yürürken, "ama siz ikinizdiniz ve sonra ben geldim."

Lucy'yi izliyorum. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" Başını bana doğru çeviren Lucy'ye söylüyorum. Bu bilgiyle ne yapacağını bilemediğini görebiliyorum. "Başıma gelen en iyi şey olduğunu biliyorsun, değil mi?" Alt dudağı titriyor. "Seni ne kadar sevdiğimden asla şüphe duymayacaksın Lucy, asla."

"Biliyorum," diyor usulca, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken telefonun alarmı çalıyor, yani onu okula götürmek için çıkmamız gerekiyor.

Kapatmak için elimi hareket ettiriyorum. "Seni sevdiğimi biliyor musun?" Bana bakıyor, göğsümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Umuyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum, "gerçekten umuyordum."

Bana gülüyor. "Şimdi ya gidip eşyalarını alırsın ve kamyonunda yemek yersin ya da geç kalırsın."

"Geç kalamam." Tezgâhtan uzaklaşıyor. "Kamyonda yiyebilir miyiz?" Taburesinden atladı. "Gidip çantalarımı alacağım."

Odadan çıkmasını bekliyorum. "Evleneceğimizi ona söylemenin bir yolu da bu." Lucy'ye kahvaltı hazırlamak için mutfakta koşuşturmaya başlayan Lilah'ya bakıyorum. "Giyinmem gerek." Şortuma bakıp ona doğru yürüyorum. "Öp beni." Dudakları dudaklarıma değmeden önce gülümsemesini gizlemeye çalışarak başını kaldırıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, "hayattan daha çok."

"Ben de seni seviyorum," diye ilan ediyor. "Şimdi git ve hazırlan."

On dakika sonra evden aceleyle çıkıyoruz, kamyonete biniyoruz ve Lilah'ya el sallıyoruz.

"Zamanında gelmeliyiz." Arkada kahvaltısını yapmakta olan Lucy'ye bakıyorum.

Pencereden dışarı bakıyor ve iki dakika sonra nihayet konuşuyor: "Annemi sevdin mi?"

Bu soru karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum. Onu o kadar iyi tanı mıyordum. Ama sana o şekilde baktığı için onu seviyorum. Seni tanıdığım en iyi çocuk olarak yetiştirdiği için onu seviyorum. Seni bana verdiği için onu seviyorum." Ne düşündüğünü görmek için dikiz aynasına bakıyorum. Gözleri hâlâ yoldaydı. "O en iyi anneydi."

"Öyleydi," diye itiraf ediyor.

"Seni çok severdi." Başını sallıyor.

"Onu hâlâ öz lüyorum" - der in bir nefes alıyor- "ama eskisi kadar değil."

"Onun hakkında konuşmak sorun değil." Ona bakıyorum. "Onun hakkında ne zaman konuşmak istersen, konuşabilirsin."

"Kızmayacak mısın?" Elindeki yarısı yenmiş sandviçe bakıyor.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Seninle kaçırdığım zamanlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum." Çekiyorum

kamyonu okula kadar götürdü. "Bu hafta sonu bazı resimlere bakıp evin etrafına koymaya ne dersin?"

Gözleri parlıyor. "İstediklerini seçebilirsin ve onları asabiliriz. Hatta birkaç tanesini odana bile koyabilirsin."

"Bunu yapmak istiyorum," diyor ve ben okul bahçesine bakıyorum, insanların içeri girdiğini görüyorum.

"Bunu bitirmek ister misin, yoksa okula mı gitmek istersin?" Çenemle sandviçimi işaret ediyorum.

"Ben böyle iyiyim." Sandviçi bana uzatıyor, ben de yolcu koltuğuna koyuyorum, sonra kamyonundan inip diğer tarafta onunla buluşuyorum.

Ona elimi uzattım, o da benimkine kaydırıldı. "Tamam." Çömeliyorum. "En iyi günün senin olsun." Gülümsüyorum ve yanağından öpüyorum. "Seni almak için burada olacağım."

"Bu gece hep birlikte ata binebilir miyiz?" diye soruyor. "Çok uzun zaman oldu."

Lilah'nın henüz ata binemediğini çok iyi bildiğimden, "Bakalım Lilah nasıl hissedecek," diyorum. "Gidebiliriz, sen ve ben."

"Tamam," diye kabul ediyor ve dönüp uzaklaşıyor.

"Seni seviyorum Lucy," diyorum ve o da dönüp kocaman gülümsüyor.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor ve öğretmen adını seslendiğinde dönüp kapıya doğru koşmaya başlıyor. Duruyor ve okulun içine koşmadan önce omzunun üzerinden el sallıyor.

Evime döndüğümde Lilah dışarıda, dün hastaneden çıktığında oturduğu sandalyede oturuyordu. "Sen iyi misin?" Başını salladığında endişeyle soruyorum. Uzanıp sandalyesini kendime çekmeden önce yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Onun gülme sesi sessiz sabahı dolduruyor. "Okula zamanında geldi mi?" Başımı sallayıp ormana bakıyorum.

"Annesi hakkında konuştuk," diye aktarıyorum ona ve ben konuşmanın nasıl geçtiğini anlatırken elini hemen göğsüne koyuyor.

"İsterse her odaya resim koyabiliriz," diyor usulca.

"Her odaya değil." Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Bizim odamız bizim odamız." Gülüyor.

"Okuldan sonra ata binmeye gitmek istiyor." Dudakları aralanan Lilah'ya bakıyorum.

"Ona bebekten bahsetmemiz gerekecek," diyor usulca ve ben başımı sallıyorum.

"Sence bunu nasıl karşılar?" Gözlerini kapatıyor ve elini karnına koyuyor. "Çok hızlı ve çok fazla olabilir."

"Bebeğim." Öne doğru eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Lucy'den önce gurur duyduğum çok az şey vardı," diye itiraf ediyorum. "Ama sonra onu öğrendim. Anında ödüm koptu ama yine de gurur duydum. Tüm bunları yaşayıp hâlâ o harika çocuk olabilmesi çok zordu. Şimdi yeniden baba olacağım ve bu bebeğin sevgiyle yaratılmış olmasından daha fazla gurur duyamazdım. Bu bebek hayatının her saniyesinde ne kadar özel olduğunu bilecek. Beni sevdiğin için çok gururluyum, bir bebeğimiz olacak ve çok yakın bir gelecekte bir gün benimle evleneceksin."

Burnunu çekiyor. "Şu anda mükemmel olmayı bırakabilirsin."

"Eğer yapabilirsem, o zaman kıcını buraya getir ve beni öp." Ayağa kalkıp bana doğru gelirken arkama yaslanıyorum ve kucağıma oturuyor.

Bir elini yanağıma koydu. "Teşekkürler Emmett, uzun zaman önce benden çalınan hayallerimi sonunda bulduğumu gösterdiğin için." Dudaklarımı öpüyor. "Seni." Başını benimkinin üzerine koyuyor. "Sen benim rüyamsın."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "Seni sevmek, hayallerimin gerçeğe dönüşmesi."

İki Hafta Sonra

"MUTLU DOĞUM GÜNÜN, SIERRA," Lilah neşeli bir sesle hoparlörü açarak telefonuna cevap veriyor.

"Lilah." Sesi kesilir. "Lilah," diye hıçkırır.

"Sierra," Lilah adını neredeyse fısıltıyla söylüyor, "sorun ne?"

Lilah'nın yanında durmak için hareket ediyorum, "Yalan," diye hıçkırıklar arasında geveliyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Hepsi yalan."

"Ne yalan?"

"Hayatım." Fısıltıyla, "Evlat edinme belgelerimi buldum." dedi.

Lila nefes nefese Dışarı, bakıyor at Ben, "Ben üzerinde benim yol." o durumları, bağlantıyı kesmek.

Unutulmuş Düşler

Sonsöz

EMMETT

Yedi buçuk ay sonra.

"Geliyor," dedi yeni çiftlik işçilerinden biri bana doğru gelirken, yüzündeki ifade şok ve korku karışımı bir ifadeydi, "ve o kızgın."

"Kim?" Başımı kaldırıp hafta sonuna kadar rotasyona tabi tutacağımız atların isimlerinin yazılı olduğu panoya bakıyorum. Beni geçip ahırlara doğru koşarak gözden kayboluyor.

"Emmett," diye tısladığımı duyuyorum ve Lilah'nın ofisten çıktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Aslında bir o yana bir bu yana yalpalayarak yürüyordu. "Az önce Charlie'ye bugün son günüm olduğunu mu söyledin?" Ellerini kalçalarına koydu.

"Hayır." Başımı sallıyorum, elimdeki panoyu kenara fırlatıyorum ve masamdan kalkıyorum. "Bunu ona dün söyledim, bugün değil."

Bakışları göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlıktan caniliğe dönüşüyor. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Tatlım, senin doğum günün yarın." Ona gülümsüyorum, ellerimi kalçalarına koyarken onunkileri yoldan çekiyorum. O da ellerini kollarıma götürüyor. "Ve suyun daha önce gelmediği sürece hamileliğinin sonuna kadar çalışacağını söylemiştin." Dudaklarını öpmek için başımı yana eğiyorum. "O da yarın."

"Emmett, benim adıma karar verip duramazsın," diyor usulca ve erişim alanımdan uzaklaşıyor. "Çalışmaya devam edebilirim, çünkü çocuğun" -elini şiş karnının üzerine koyuyor- "rahmimden çıkmaya hiç niyeti yok."

"Doktor hazır olduğunda dedi." Elini kaldırdığında konuşmayı kesiyorum.

"Emmett, şu anda bunu duymak istemiyorum." Başını arkaya koydu. "Burada yapamayacağım neyi evde yapacağım?"

"Birincisi, burada olmamak." Charlie'nin gülmemek için kendini zor tutarak içeri girdiğini görüyorum.

"Beni suçlama. Artık çalışmayacağını bildiğini sanıyordum."

"Asla anlaş-" Birden konuşmayı kesiyor ve gözleri büyüyor. "Aman Tanrım," diye bağıyor ve ben karnına bakarken onu izliyorum. "Sanırım suyum geldi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ne yapacağını bilemez halde duran Charlie'ye bakarak soruyorum.

"Ya suyum geldi ya da üstüme işedim," diye cevap veriyor ve gözlerini kapatıp burnundan nefes alıp ağzından veriyor. "Tamam, sanırım bu kesinlikle bir kasılmaydı."

"Uzun zamandır mı kasılıyorsun?" Charlie soruyor ve o da omuz silkiyor.

"Bütün gece boyunca sırtım ağrıyordu ama bebeğin bir şeylere bağlı olabileceğini düşündüm. Ama bu sabah öne doğru hareket etti." Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor.

Charlie'ye bakıyorum. "Bavullar hazır mı?"

"Ön kapıda," diyorum ona, yanına gidip kolumu ona doluyorum. "Sizinle orada buluşuruz."

Onu ahırdan çıkarıp kamyonetime doğru götürürken "Nerede buluşacağız?" diye soruyor.

"Tatlım," diye yumuşak ve sakin bir şekilde yatıştırıyorum, her ne kadar içten içe çıldırıyor olsam da, "Bence seni hastaneye götürmeliyiz." Bunun olacağını biliyordum, sadece en iyi rotayı bulduğumdan emin olmak için birkaç kez tek başıma hastaneye gitme alıştırmaları yapmıştım. Ama şimdi gerçekten gerçekleştiğine göre, düşündüğümde çok daha fazlasını hissediyorum.

"Ama..." Başını iki yana sallar. "Ama-" Gözlerini kapatırken konuşmayı kesti ve birkaç hafta önce Lamaze dersinde öğrendiğimiz nefes egzersizine başladı. Yapmak istemediğim bir şeydi ama onun için ne isterse yapardım.

"Sanırım zamanı geldi," diyorum ona, kasılma boyunca nefes alıp verdikten sonra gözlerini açıp bana bakarken.

"Bence hastaneye gitmeden önce kasılmaları zamanlamalıyız," diye yanıtıyor onu kamyonete götürürken. "Sence de öyle değil mi?" "Tatlım," diye tekrarlıyorum usulca. "Ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Ama ne yaptığını bilen insanlarla birlikte lanet olası hastaneye gittiğimizde kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Başımla onu onaylıyorum. "Öyle mi?"

"Tamam." Elini karnına koyuyor. "Lucy?"

"O okulda." Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. "Doktorun ne diyeceğine bakacağız ve sonra onu alacağız, tamam mı?" Ben kapıyı kapatıp kamyonun şoför mahalline doğru yürürken başıyla onaylıyor.

O da kızımı en az benim kadar seviyor, ona bir kez olsun kendi kızı değilmiş gibi davranmadı. Tanıştıkları andan itibaren aralarında asla kopmayacak bir bağ oluştu. Lucy'ye bebek sahibi olacağımızı söylediğimizde çok gergindi, Lucy'nin beni ondan ayırdığı için kendisinden nefret edeceğini düşünüyordu, hatta henüz yerleşmemişken eve bir çocuk getirdiği için endişeleniyordu. Bu yüzden kelimenin tam anlamıyla kendini hasta etti, ancak Lucy beş gün üst üste kusarken içeri girdiğinde bebek sahibi olduğunu tahmin etti. Meğer normal bir günmüş, bir de "Harika, abla olacağım" demiş. Hepsi bu kadardı, hiçbir kötü his yoktu, hiçbir şey.

Yol boyunca attığı her adımda Lilah, Lucy'yi her şeyin bir parçası haline getirdi. Çocuk odasının planlanmasından, odaya konulacak her şeyin seçilmesine kadar Lucy ne isterse o oldu. Şimdi, çocuk odası sanki ormandaymışız gibi görünüyor ve kendi adıma söylesem bile bu çok havalı.

"Emmett," diyor ben ahırdan hızla uzaklaşırken.

"Öyle mi?" Ona bakıyorum ve bir eliyle kapıya tutunduğunu, diğer elinin de yanında yumruk olduğunu görüyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor sessizce, "ama aynı zamanda heyecanlıyım."

"Tatlım." Elini kendi elimle tutuyorum. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," diye itiraf ediyorum ona, hastaneye varıp gördüğüm ilk yere park ediyorum.

İçeri girmemiz tam beş dakika sürüyor, kasılmaları sırasında nefes alması için birkaç dakikada bir duruyoruz. Zemine geldiğimizde saçımı başımı yolacakmışım gibi hissediyorum. Hemşire "Kasılmalar ne zaman başladı?" gibi sorular sormaya başladığında kasılmalar gittikçe yaklaşıyor.

"Son iki gündür sırtım ağrıyordu." Bakmaktan kaçınıyor Ben.

"Bana söylemedin," diyorum yanından, elbisesini çıkarmaya çalışırken. ama yarı yolda duruyor. "Yatağa otur," diyorum kotu kalçalarına kadar indirdikten sonra üzerinden çekip çıkarmadan önce.

"Çünkü dinlenmem ve kendimi zorlamamam konusunda başımın etini yerdin." Üstünü değiştirmesi için hemşirenin yatağın üzerine koyduğu hastane önlüğünü kapıyor. "Yanılıyor muydum?" diye soruyor bana, üstünü çıkarıp önlüğü omzuna atarken. "Değildim, bu yüzden sana söylemedim."

"Arkana yaslan, seni kontrol edelim ve ne durumda olduğumuza bakalım," diye ısrar ediyor hemşire. Yan tarafa geçip kot pantolonunu bir sandalyeye fırlatıyorum ve sonra acı içinde kükreyip karnını tuttuğunda elini tutmak için ona geri dönüyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor, nefesini kontrol etmeye çalışıyor ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Sorun yok," diyorum usulca, alnımı başının yanına koymak için eğilerek. "Her şey yoluna girecek. Bunu başaracaksın," diyorum acı içinde inlerken. Neler olup bittiğini izleyen hemşireye bakıyorum.

Kasılma onu terk ettiğinde vücudu gevşiyor ve yatakta gevşek bir şekilde yatıyor. Hemşire, "Bir sonraki kasılmadan önce seni bağlayalım, böylece neler olduğunu görebiliriz," diye talimat veriyor ve önce beline, sonra da karnına bir şey koyuyor.

"Bu bebek için uygun mu?" Ona soruyorum ve o da bana başını sallıyor.

"Kasılmaların ne zaman geleceğini bize söyleyecek." Monitörü işaret ediyor ve sonra bebeğin kalp atış hızının iyi olduğundan emin oluyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum ve hayatımda hemen hemen her şeyi gördüm. Ama her kasılma geldiğinde onun yaşadığı acıyı izlerken, kelimenin tam anlamıyla her duvarı yıkacakmışım gibi hissediyorum. Hemşire onu muayene ederken "Sekiz santimetre" diyor ve sonra gözleri kapalı yatan Lilah'ya gülümsüyor. Kasılmaları birbiri ardına geliyormuş gibi hissediyor ve ne zaman birini bitirip gevşese bir diğeri geliyor.

"Epiduralı ne zaman alabilirim?" diye soruyor, sesi monoton.

"Üzgünüm," diyor hemşire, "o pencere kapalı." Bana bakıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağıyor Lilah yataktan, "pencereyi bir saniyeliğine açın."

"Bu gerçekten güvenli değil." Hemşire onunla konuşmak için elinden geleni yapıyor ama Lilah sadece bana bakıyor.

"Yorgunum," diyor, "ve çok acıyor."

Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," diye hatırlatıyorum ona, elimi yanağına koyarak. "Gerçekten, bu dünyada yapamayacağın hiçbir şey yok."

"Bunu yapamam," diye hıçkırırken bir kasılma geliyor ve gözlerini kapatarak inliyor.

Bana üzgün bir şekilde gülümseyen hemşireye bakıyorum. "Çok hızlı hareket ediyor, onu almamızın imkanı yok."

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Gözlerini açıyor, "Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum."

"Tatlım," diye yumuşakça yatıştırıyorum, "bu dünyada senden daha güçlü kimse yok. Yaptığın şeyden sağ çıkabilecek ve bunun üstesinden gelmekle kalmayıp bundan daha da güçlenecek kimse yok." Dudaklarından öpüyorum. "Sen gücün sütunusun. Sana hayranım."

"Bunu söylüyorsun çünkü bebeği dışarı itmek ve her şeyi hissetmek zorunda kalacağım." Gözlerini kapatıyor ve bir tane daha geliyor, bu sefer "Basınç hissediyorum" diye bağıyor. Karnını tutuyor. "Çok fazla baskı var."

Hemşire hiç umursamadan duvardaki küçük dahili telefona doğru ilerliyor ve ben de ona kıcını kaldırmasını söylemeden önce tavana bakmak zorunda kalıyorum. "Dördüncü odaya bir doktor çağırabilir miyiz?" Bize bakmak için geri döndü. "Sizi tekrar kontrol edeyim." Yanımıza geldi ve Lilah'dan bacaklarını açmasını istedi. "Oh, taçlandırıyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Lilah yanımdan "Bu ne demek lan?" diye bağıırken ben de ona çıkışıyorum. Elimi saçlarımda gezdiriyorum, canının yanmasını engellemek, tüm bunları durdurmak için saçlarımı çekmek istiyorum.

"Bu şu demek" -eldivenlerini çıkarıyor- "çocuğunuzla tanışmak üzeresiniz."

Doktor o anda odaya giriyor ve etrafına bakınıyor. "Merhaba Lilah," diye selamlıyor bizi. "Bebek sahibi olmak için güzel bir gün."

"Öyle mi?" Odaya daha fazla hemşire girerken Lilah ona soruyor. Kulaklarımda atan kalbimin sesi gittikçe yükselirken başım dönüyor.

"Tamam, Lilah." Doktorun sesi beni kendime getirdi. "Bir sonraki kasılmada ıkınmanı isteyeceğim. Bastıracaksın ve

Tuvalete gidiyormuş gibi ittir," diyor ona. "Baba, bacaklarından birini tutabilirsin," diye talimat veriyor ve elimi üst uyluğunun altına koyuyorum. "Hazır mıyız?"

"Hayır," diye sızlanıyor Lilah, "yanıyor. Sanki yanıyormuş gibi hissediyorum."

"Tamamen normal," diyor doktor ben daha sormadan. "Ve ıkın," diyor, ondan bire doğru sayarak. "Bu iyi." Bayılacakmış gibi görünen Lilah'ya bakıyorum.

"İyi değil," diyorum doktora. "Solgun."

"Yakında bitecek," diye karşı çıkıyor, neredeyse beni görmezden geliyor. "Tekrar gidelim, Lilah. Bebeğini çıkarmaya yardım etmelisin."

"Yapamam," diye cevap veriyor, sesi yenilmiş gibiydi, "Gerçekten yapamam."

Kolumu yastığın üzerindeki başının üzerine koyuyorum. "Bunu yapabilirsin," diye onu cesaretlendiriyorum. "Keşke her şeyi senden alabilseydim. Keşke yapabilseydim ama ikimiz de biliyoruz ki sen benden daha güçlüsün." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum Lilah." Dudaklarından öpüyorum. "Bunu yapabilirsin."

"Tamam, bir tane daha geliyor." Doktor bakışmamızı kesti. "Şimdi bana büyük bir tane daha vermelisin," diyor ve Lilah ıkınırken gözlerini kapatıp çenesini içeri çekerken birden geriye doğru sayıyor. Doktor "Bebeğin başı çıktı" diyene kadar sanki sonsuza kadar ıkınmış gibi hissediyor. Lilah'nın üzerine bir örtü örtüyor. "Bir kez daha ıkının ve bebeğinizle tanışabilirsiniz." Göğsümdeki his daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sahip olamayacağınızı düşündüğünüz bir his. Lucy'yi ilk kucağıma aldığımda ve bana baba dediğinde hissettiğim duyguyla aynı. Sonra Lilah bana hamile olduğunu söylediğinde ve birkaç kez bebeğin elimi tekmelediğini hissettiğimde. Sanki içimden küçük mutluluk serpintileri geçiyormuş gibi hissettim, ta ki tüm vücudunuz patlayacakmış gibi hissedene kadar. Onu geçti, kendi atmosferinde. "İşte bebeğiniz," diyor, bebeği Lilah'nın göğsüne koyarak. "Tebrikler, bir oğlunuz oldu."

Lilah "Aman Tanrım" diye haykırıırken kollarını ona doluyor. Onun başını öper. "Benim bebeğim." Kollarımı her ikisine de doladığımda gözyaşlarım sessizce dökülürken duygularım boğazımda düğümleniyor.

"Baba," diye sesleniyor doktor bana, "kordonu kesme şerefine nail olmak ister misin?" Bebek şimdi kocaman bir feryat koparırken makası elinde tutuyor. "Ciğerleri iyi durumda." Bana iki klemp arasından kesmemi söylerken makası ondan alıyorum. "Tebrikler."

Başımı sallayıp bana bakan Lilah'ya bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Az önce yaptığın şey" -onların yanına geri dönüyorum, annesini içine çekerken gözlerini kırıştıran oğluma bakıyorum- "hayatımda gördüğüm en cesurca şey." Eğilip onu öpüyorum. "Yapabileceğim hiçbir şey buna yaklaşamaz. Senin ve çocuklarımızın benim için ne ifade ettiğini sana göstermek için yapabileceğim hiçbir şey yok." Alnımı onunkine dayadım ve oğlumuza baktım. "Dünyaya hoş geldin, bebeğim."

"Lennox," dedi adını. "Lucy ve ben Lennox'un iyi bir isim olacağını düşündük."

"Harika bir isim," diye katılıyorum ona. "Dünyaya hoş geldin, Lennox."

Daha fazla Emmett & Lilah'a ihtiyacınız varsa, bonus sonsöz için [buraya](#) tıklayın!

Unutulmuş Düşler Ön Gösterim

Birinci Bölüm

Sierra

Hayatım boyunca içinde büyüdüğüm evin önüne geliyorum ve arabayı durduruyorum. Arabadan inip sokağın karşısına baktığımda Bay Jackson'ın dışarıda saksıdaki çiçeklerini suladığını görüyorum. "Selam Sierra," diye selamlıyor beni, arabamın kapısının kapandığını duyunca başını kaldırıp bakıyor. "Nasılsın?"

"İyiyim." Ona gülümsüyorum ve merhaba demek için elimi kaldırıyorum.

"Yeni çağ sana nasıl davranıyor?" Benimle konuşurken suyu boşa akıtmadığından emin olmak için suyu kapatıyor.

"Şimdiye kadar çok iyi." Omuz silkiyorum. Bugün yirmi beşinci yaş günüm, çeyrek asırlık bir yaş.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse" -sırıttır- "yetmişin üzerinde bir gün bile hissetmiyorum."

Telefonumu kotumun arka cebine sokuyorum ve gülüyorum. "Bunu unutmayacağım," diyorum ve dönüp eve bakıyorum. "İçeri girmem lazım. Annemle babam doğum günümü ilk kutlayan onlar olmayınca çok üzülmüyorlar." Başını sallıyor ve çiçeklerini sulamaya devam etmek için hortumu tekrar açıyor.

Patika yoldan ön kapıya çıkan beş basamağa doğru yürüyorum. Kapı kolunu çeviriyorum, kapıyı iterek açmaya çalışıyorum ama yerinden kımıldamıyor. Kapıya dokunuyorum.

ve iki, dört, dokuz, bir rakamlarını giriyorum. Kapıyı itip açmadan önce kilidin açılmak üzere döndüğünü duyuyorum. "Merhaba!" diye bağıryorum. "En sevdiğin ve tek kızın burada." Şaka yapıyorum çünkü ben tek çocuğum. Pek çok anıyı barındıran eve adım atmadan önce anahtarlarımı kapıdaki kahverengi sehpanın üzerine atıyorum. Merdivenleri geçip normalde annemi bulacağım mutfığa doğru yürüyorum ama tabii ki mutfak boş ve tertemiz. "Anne!" Ön kapıya doğru yürürken adını haykırıyorum ve yatak odasına giden merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Duvar yıllar boyunca birikmiş anılarla dolu. Ortada babam nihayet yargıç olduğunda çektiğimiz bir fotoğraf var. Yargıç olarak seçilmeden önce yirmi yıl avukatlık yapmıştı. Bunu bize söylediğinde ne kadar gururlandığını hala hatırlıyorum. Annem bunu çok büyüttü. Yemin ederim, bir ay boyunca hiç bitmeyen partiler vardı. Babam önemli biri olunca böyle oluyor işte. Herkesle arkadaştı ve büyükannemle büyükbabamın çok varlıklı olmaları ve zamanında siyasetle uğraşmaları ona zarar vermemişti.

Bu boyanmış bir portre, sadece bir fotoğraf için poz vermedik, bu annem için çok kolay olurdu. Hayır, kraliyet ailelerinin sahip olduğu gibi olmasını istedi. Bu annemin uzun zamandır özlemini çektiği bir şeydi. Babam, annemi çok sevdiği için, kalbinin istediği her şeye sahip olmasını sağladı. Bu yüzden hiç homurdanmadan yaptı. Annem pembe bir elbiseyle sandalyede oturuyordu. Belli ki bir elbiseye ihtiyacı vardı. Taç almamız için ısrar etmemesine şaşırdım. Elleri kucağında, babam bir yanında gururla dururken ben de diğer yanında duruyorum. Benim soluk mavi elbisem yere kadar uzanıyor ve parmak arası terlik giydiğim gerçeğini gizliyor. Yüzlerimizdeki gülümseme gözlerimizi aydınlatıyor ve bunu neredeyse sekiz yıl önce değil, dünmüş gibi hatırlayabiliyorum.

Büyük portrenin yanında, beni eve getirdikleri ilk günden geçen yılki Noel'e kadar yıllar boyunca ailemizin resimleri var. Yirmi beş yıl

Yıllarca süren anıların bir duvarda toplanması çılgınca, ancak ne zaman bir tanesine gözümlü ilüſse, hemen o anıya geri dönüyorum.

"Anne!" Merdivenlerin başına geldiğimde dört yatak odasının kapısının açık olduğunu görüp bağııyorum. Koridorun sonundaki yatak odalarına gitmek üzereyken arka cebimdeki telefon çalıyor.

Çıkardığımda arayanın annem olduğunu görüyorum. "Vay canına," diyorum merhaba demeden, "ben evdeyim ve sen burada değilsin."

"Biliyorum. Biliyorum, biliyorum. Biliyorum," diyor ve acele ederken arka planda insanların konuştuğunu duyabiliyorum. "Birkaç şey almam gerekiyordu ve arabam bu sabah çalışmadı, bu yüzden babanı da yanımda sürüklemek zorunda kaldım," diye inliyor. "Doğum günün kutlu olsun meleşim," diyor usulca. "Bunu ilk söyleyen ben miyim?" diye soruyor hevesle.

"Hımm," diye başlıyorum, "bana gece yarısı mesaj attın, hem de tam saatinde, sonra saat dörtte ve bir tane de yedi buçukta."

"Ama onlar sayılmaz," diye karşılık veriyor. "Seni bu sabah aramam gerektiğini biliyordum ama delirmek üzereydin ve baban seni uyandıracakımı söyledi," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "İyi gidiyorsun canım," diye mırıldanıyor muhtemelen yanında yürüyen babama, "gelmiş geçmiş en kötü ebeveynler."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?" Gülüyorum. "Yani, her zaman çok büyüktür."

"Birkaç şey almamız gerekiyor, sonra eve gideceğiz," diye açıklıyor. "Ben oraya varana kadar kimseyle konuşma ya da telefona cevap verme ve sana gerçek bir mutlu yıllar dile."

"Anladım," diyorum ona. "Ama acele edebilir misin? Bana yemek yemememi söylediğinden beri açlıktan ölüyorum."

"Mutfağa gidip bir tane kek alabilirsin," diye fısıldıyor, sanki biri onu duyacakmış gibi, "ama sadece bir tane."

Sanki dünyadaki herkesten gizli kalacakmış gibi fısıldamasını dinlerken gülümsüyorum. "Çok nazıksın."

"Hoşça kal meleşim," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diye cevap verip telefonu kapatıyorum. Aşağı inmek için döndüğümde, birkaç ay sonra gerçekleşecek yıldönümleri için düğünlerinden özel bir fotoğraf çekmek istediğimi hatırlıyorum.

Yan taraftaki boş yatak odasına giriyorum, tavan arası merdivenlerine gitmeden önce dolaptan beyaz merdiveni alıyorum. Merdiveni açıyorum ve mandala ulaşip aşağı çekebilmek için üçüncü basamağa kadar tırmanmam gerekiyor. Merdivenden iniyorum ve kapıya yerleştirilmiş ahşap merdivene tırmanmak için merdiveni yana kaydırıyorum.

Çatı katına çıkarken, içeride durana kadar başımı eğiyorum. Sağ tarafa baktığımda, dört ay sonra kullanılmaya hazır Noel süslerini görüyorum. Bir adım daha atınca sol tarafta üst üste yığılmış mavi kutular görüyorum, hepsinin üzerinde benim adım yazıyor. Annem doğduğumdan beri kıyafetlerimin çoğunu saklamış. Birkaç adım daha atıyorum ve tüm okul eşyalarımın beyaz kutularda olduğunu görüyorum. Sadece üç kutu. Neyse ki tüm sanat projelerimi saklamamış. Ama yoğunlaştırılmış ve okul yıllarına göre etiketlenmişler. Telefon tekrar çaldığında başımı sallıyorum ve çıkardığımda arayanın Lilah olduğunu görüyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, telefonu

kulağıma götürüp gülümsüyorum. Lilah ve ben ikimiz de on altı yaşındayken arkadaş olduk ve rahat gizemler yazan favori yazarımız Cooper Parker için bir hayran kurgu grubuna katıldık. Aynı gönderiye yorum yapıyorduk ve sonra hızla özel mesajlarla sohbet etmeye başladık. O gün bugündür, Cooper Parker bir kitap çıkardığı anda işten izin alır ve FaceTime'da kitabı baştan sona okur, bölüm bölüm tartışırız. Bir keresinde on dört saatimizi almıştı ama bu arkadaşlığımızı pekiştirdi ve geçen yıl kaçırıldığında hemen onun yanında oldum. Arkadaşlığımız çoğunlukla çevrimiçi olsa da, o benim en iyi arkadaşım.

"Mutlu yıllar!" diye bağırıyor mutlulukla ve bana şarkı söylemeye devam ediyor.

Güldüm. "Teşekkür ederim," diyorum ve birkaç adım daha atıp aradığım kutuyu bulmaya çalışıyorum. Bir kutu gördüğümde babama ait şeyler görüyorum.

üzerinde düğün yazan bir kutu.

Kutunun önünde durduğumda "Bugün ne gibi heyecanlı şeyler yapıyorsun?" diye soruyor.

"Şu anda" -çatı katına bakıyorum- "annemle babamın tavan arasındayım, düğün günlerinden bir fotoğraf arıyorum, böylece diğer portreye uyacak şekilde boyatabilirim."

"Eski fotoğraflara bakmaya bayılırım. Tamam, gitmem gerek ama seni aradığımdan ve seni sevdiğimi söylediğimden emin olmak istedim."

"Seni daha çok seviyorum," diyorum ona. "Lucy'ye bu sabah doğum günü videosunu aldığımı ve hayatım boyunca aldığım en iyi video olduğunu söyle."

"Bu sabah buzdolabındaki takvime baktığında ilk iş seni aramak istedi ama ben onu sana şarkı söylerken çekerek vazgeçirdim. Bu gece seni aramam için beni zorlayacak." Gülüyor. "O zaman konuşuruz."

"Sabırsızlanıyorum." Lucy'yi, üvey kızını ve tek bir konuşmayla hayatınıza getirdiği bulaşıcı mutluluğu düşünerek gülümsüyorum. "Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum, dizlerimin üzerine çöküp kahverengi kutuyu açtığımda telefonu cebime geri koyuyorum. En üstteki beyaz defterin kapağında annemin ve babamın isimleri, Marian ve Joseph, ortada zarif bir el yazısı var.

Gülümsüyorum, çıkarıp annemin yazısının bulunduğu ilk sayfayı açıyorum. Sanki böyle önemli bir olayı unutacaklarmış gibi isimlerini ve düğün tarihini yazmış. Sayfayı çeviriyorum ve insanların yazdığı iyi dilekleri okumaya başlıyorum. Bazıları sadece isimler, bazıları ise evlilik için tavsiyeler. Amcalarımdan birinin "Sana neyi iki kez sorarsa, üçüncü kez tekrarlama" yazdığını görünce kahkahalarla gülüyorum.

Kitabı kapatıp yere, yanıma koyuyorum, o günkü düğün ilanlarının olduğu gazeteyi alıp diğer tarafıma yerleştiriyorum. Kutudaki bir sonraki parçayı, beyaz bir zarfı alıyorum. Kapağını açıyorum ve küçük çiçek yapraklarını görüyorum. Onu bir kenara koyup, kahverengi zarfı alıyorum.

Altında da evlilik yeminlerinin yazılı olduğu bir zarf. Geri dönüp fotoğraf albümünü görmeden önce onu gazete haberinin yanına koyuyorum ve "Evet" diye mırıldanıyorum. Elime alıyorum ve altında gri bir kilitli kutu görüyorum. Gümüş sapını kaldırıyorum ve neredeyse hiç ağırlığı yok. Bakıyorum ve bir anahtara ihtiyacı olduğunu görüyorum ve neden bu kutuda olduğunu merak ediyorum. Onu bir kenara bırakıp fotoğraf albümünü açıyorum ve aradığım resmi çıkarıyorum. Yüzü kameraya dönük ama babamın ona baktığı bir fotoğraf. Yüzündeki ifade dünyanın en şanslı adamı olduğu ve onun için ölebileceği arasında. Her zaman en sevdiğim fotoğraflardan biri olmuştur. Ben küçükken hep albümden çıkarırdı, biz de karıştırırdık. Gazete kupürü, yeminleri ve gri metal kutu dışında her şeyi kutuya geri koyuyorum. Bir elimle her şeyi tutarken diğer elimle merdiveni kavriyorum.

Merdivenlerden mutfağı ve babamın tüm anahtarları sakladığı çekmeceye doğru yürüyorum. Anahtar halkasında evin etrafındaki asma kilitlerden, baraka ve havuz evi için ekstra anahtarlara kadar yaklaşık yirmi anahtar var. Garaj kapısı ve garajın iki yan kapısı için bile birkaç tane var. Anahtarlığa bakıp küçük bir anahtar arıyorum. Gördüğümde içeri kaydırıyorum ve üstünü açmadan önce sola çeviriyorum.

Üstteki ilk şey bir gazete makalesi. Bir zamanlar beyaz olan ve şimdi yumuşak bir sarıya boyanmış olan katlanmış kağıdı açıyorum. "İtfaiye İstasyonu Merdivenlerine Bırakılan Saatlik Yenidoğan." Gözlerim makaleyi tarayıp kenara koyarken nefes nefese kalıyorum. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyor, sanki bedenim bir şeyler olacağını biliyor ama aklım bilmiyor.

Makalede iki resim var. Biri, içinde beyaz bir battaniyeye sarılmış bir bebeğin uyuduğı karton kutunun önünde çömelmiş bir itfaiyeci. Diğerisi ise sallanan bir sandalyede aynı bebeğı biberon veren bir hemşire. Onu kenara koyuyorum, hasır bir sepetin içinde aynı bebek olması gereken iki Polaroid resim görüyorum. Onları usulca yere bırakıyorum ve ancak o zaman beyaz katlanmış bir kağıt görüyorum. Onu elime alıyorum ve aynı anda araba sesi duyuyorum.

kapılar kapanıyor. Garajın hemen dışındaki çamurluğa açılan yan kapıya bakıyorum.

Geri dönüp kağıdı açmak üzereydim ki başka bir Polaroid fotoğraf kayıp önümdeki tezgâha düştü. Annem hemşirenin oturduğu sandalyede, kucağında bebeğiyle oturuyor. Hasır sepet hastane yatağının üzerinde, yanında duruyor ve o battaniyenin içindeki bebeğe bakıyor. Üç katlı beyaz kâğıdı açarken ellerim titriyor.

Kağıdın üstünü gördüğümde iki elim de titriyor. "Evlat Edinme Belgesi."

Neden filmlerde olduğu gibi odanın etrafımda döndüğünü hissediyorum bilmiyorum. Jane Doe ismini gördüğümde gözlerim kâğıdı tarıyor ve doğum günü bugünün tarihi, sadece yirmi beş yıl önce. Ağzımdan çıkan nefes odada yankılanıyor. Kağıdın üzerine düşen gözyaşlarını gördüğümde elim ağzıma gidiyor, benden geldiklerini fark etmiyorum. Gözlerim bir sonraki satırı tarıyor ve orada Doğum Annesinin Adı yazıyor: Bilinmiyor ve aynı şey öz babanın adı için de geçerli.

Aşağıya iniyorum ve çocuğun evlat edinildikten sonraki adının yazdığı satırı görüyorum. Orada, kalın harflerle benim adım yazıyor:

Sierra Rose Davidson.

Annemin ve babamın seslerinin çamurluğa geldiğini duyuyorum. Odaya girdiklerinde annem, "Balonları karıştıracaksın," diye babamı azarlıyor.

Gözleri benden kutuya kayınca yüzündeki gülümseme kayboluyor. Babam bana doğru bir adım atıyor. "Bu doğru mu?" Kâğıdı elime alıyorum, kalbim göğsümde paramparça oluyor ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. "Söyle bana." Sesim yükseliyor. "Bu kağıt doğru mu?"

Unutulmuş Düşler

Autumn ve Charlie'nin Hikayesini Okuyun

PARAMPARÇA HAYALLER

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Üç çift yazın son günlerini kutluyordu.
Trajedi baş gösterdiğinde.
Onunla evleneceğimi sanıyordum.
Onun yerine, onu gömüyordum.
Acım için dünyayı suçladım.
Her şeyi gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Kamyonu ben kullanmıyor olabilirdim ama onu durdurmadım da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı.
Geri dönebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Tek bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama
burası benim evimdi ve geri dönmek istiyordum.

Bir gece daha fazlasına dönüştü. Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini biliyordum.

Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

Parçalanmış Deramlar

Harmony & Brady'nin Hikayesini Okuyun

Brady

İlk kez hayatım sakindi.
İçki fabrikamızın kapatılma tehlikesi geride kalmıştı.
Artık markamızı tam da devraldığım da hayal ettiğim şekilde büyötmeye odaklanabilirdik.
Hiçbir şey beni durduramazdı. Ta ki
yan odaya taşınana kadar.
Düşmanımın karısı ve yedi yaşındaki oğlu.
Şu anda buna ihtiyacım yok.
Ama içimdeki her şey beni ona doğru çekti.
Ona iş bile teklif ettim. Yine bir savaş başlattığımı bilmiyordum.
Ancak, bu sefer buna hazırım.

Harmony

Kocamın gözünün döndüğü bir sır değildi. Ondan
ayrılmak kimse için bir şok olmamalıydı.
Winston'a göre bu daha çok, onu rahatsız eden bir şeyde başarısız olmakla ilgiliydi.
Ayrıca, ailesini mutlu etmek zorundaydı.
Bu da benim hayatımı mutsuz edeceği anlamına geliyor.
Bir gece kapım yumruklanmaya başladığında, onu görmezden gelmeye hazırdım.

Ta ki yandaki yabancı yardımımıza gelene kadar.
Bir erkekte istediğın her şey onda var.
Hayatıma başka kimseyi dahil etmemem gerektiğini biliyorum.
Ama belki de rüyaların nelerden oluştuğunu görmemin zamanı gelmiştir.

Yasak Düşler

Everleigh & Brock'un Hikayesini Okuyun

Everleigh

Bir gece tüm hayatımı değiştirdi.
O geceyle ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra, kırık kalbimi de yanıma alarak
oradan ayrıldım.
Geçmişin beni tekrar kesip açmak için beklediğini biliyordum.
Ama geri dönmekten başka seçeneğim yoktu.
Hisler ve eski duygular karahindiba gibidir; onları ne kadar koparırsanız
koparın ya da onlardan kurtulmaya çalışırsanız çalışın, gitmeyi reddederler.
O da benim için öyleydi.
O benim hiçbir şeyim olana kadar her şeyimdi.

Brock

Babam bana onur ve dürüstlüğü öğretti.
Ve bir saniyede hepsini mahvettim.
Sahip olduğum tek hayali ve istediğim her şeyi kaybettim.
Ama başka seçeneğim yoktu.
Hayatıma devam etmeye çalıştım.
Tüm odağımı kızıma verdim, sevdiğim ve kaybettiğim tek kadını görmeyi
hiç beklemiyordum.
Zamanın eski yaraları iyileştirdiğini söylerler.

Yanılıyorlardı.
Geçmişten kalan yaraların yeniden açılması kolaydır.
Umarım bu acıdan tekrar kurtulabilirim.

Gömülü Düşler

Teşekkür

Nereden başlayacağım? Birini unutturum korkusuyla bunu yapmaktan hep korkuyorum!!!

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söyleyemediğimi biliyorum.

Hayatı benimle birlikte yaşamayı seçtiğin için teşekkür ederim!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu gerçekten çocuklar olarak değiştirmeliyim çünkü çocuklar onları genç gibi gösteriyor ama onlar yetişkin. Ama yine de aynı çocuklarım. Kendi yolunuzu çizmek için yaptığınız her şeyle gurur duyuyorum ve hedefinize ulaşmanızı kenardan izlemek her şey demek. Sizi seviyorum bal demetleri ve yulaf!

Shauna: Günlerinizi daha parlak hale getirdiğiniz için rica ederim!

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Tıpkı ikiniz gibi zahmetsiz ve muhteşem!

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gittiğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Kristie: Yanınıza gelip fikir almak istediğim bir kitabım olduğunu söylediğimde benden kaçmadığınız için teşekkür ederim. Hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim!

Rickie & Veronica: Bu hikaye için testçilerim olduğunuz için teşekkür ederim!

İkinize de sonsuza dek minnettarım!

Jay: Olağanüstü kapak tasarımcısı. Benim küçük vizyonumu alıp böyle bir şaheser yaptığın için teşekkür ederim. Boyadığın ve kullanmam için bana verdiğin için. Paha biçilemez!

Karen, Jenny, Julie & Judy: Sizler rüya takımsınız! Sözlerimi anlamlı kıldığınız için çok teşekkür ederim!

BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. BENİ KABUL ETTİĞİNİZ İÇİN

BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve siz olmadan bunu yapamayacağımız bir sessiniz.

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, siz olmadan bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Okuduğunuz için teşekkürler!

Ayrıca Natasha Madison

Rüya Serisi

[Parçalanmış](#)

[Rüyalar](#)

[Yasaklanmış](#)

Rüyalar [Gömülü](#)

Rüyalar [Çalınmış](#)

Rüyalar [Unutulmuş](#)

Rüyalar

Sadece Seriler İçin

Only [For Tonight 9/12'de yayınlanıyor](#)

Meant For Series

Meant [For Stone](#)

[Meant For Her](#)

[Meant For Love](#)

[Meant For Gabriel](#)

Seri İçin Üretildi

[Benim İçin Üretildi](#)

[Senin İçin Üretildi](#)

[Bizim İçin Üretildi](#)

[Romeo için üretildi](#)

Güney Düğün Serisi

Benim

Öpeceğim [Benim](#)

[Sahip Olacağım](#)

[Benim Tutacağım](#)

[Benim Seveceğim](#)

Sevmek Benim

Almak Benim

Söz Vermek Benim

Onurlandırmak

Benim, Saklamak

Benim

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Pişmanlık

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir SonsuzlukŞans

Gece Dokunuş Hata

Aşk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Fırtınası Konforu

Güney Gündoğumu

Güney Güney

Güney Güney

Sırları Kalbi Sıcağı

Güney Güneşi

Bu

Bu Çılgınlık

Bu Bu

AşkVahşilik

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

[Hollywood](#) .

[Hollywood Prensesi](#)

[Hollywood](#)

[PrensiPlayboyu](#)

Something Serisi [Something](#)

[So Right](#) **Something** [So](#)

[Something So Something So](#)

[Something So BOX](#)

[SETPerfect Irresistible](#)

[Unscripted](#)

Ayartma Serisi

[Patronu Ayartma](#)

Playboyu [Ayartma](#) .

[Ayartma Eski](#) .

[Sevgiliyi](#)

[Ayartmaİlişkiyi](#)

Cennet & Cehennem Serisi

[CehennemCennetin](#)

[Parçaları ve Arka](#)

[Cennet & Cehennem Kutu Seti](#)

Aşk Serisi

[Mükemmel Aşk](#) .

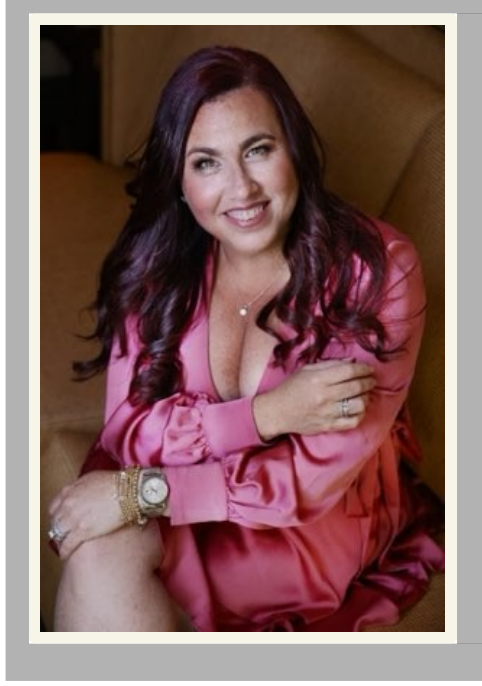
Hikayesi [Beklenmedik](#) .

Hikayesi [Aşk Kırık Aşk](#)

Hikayesi

[Karışık Aşk Gafları](#)

Natasha Madison hakkında

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen kocasıyla birlikte iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz.

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

Check me out!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

